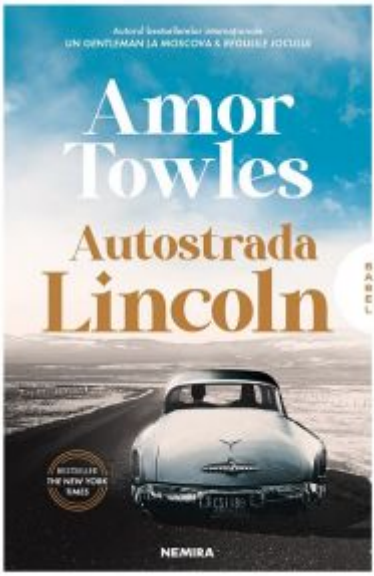

Amor Towles

Autostrada Lincoln

EDITURA NEMIRA

2023

BABEL

Amor Towles

THE LINCOLN HIGHWAY

Copyright © 2021

By Cetology, Inc

All rights reserved

Copyright © Nemira, 2023

ISBN 978-606-43-1600-4

Redactor-şef: Alina SÂRBU

Coperta: Adnan VASILE

Prepress copertă: Alexandru CSUKOR

Redactor: Filip STANDAVID

Tehnoredactor: Magda BITAY

Lector: Rodica CREȚU

Orice reproducere, totală sau parțială,

a acestei lucrări şi închirierea acestei cărți

fără acordul scris al editorului sunt strict interzise

şi se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

AMOR TOWLES s-a născut în 1964 la Boston, unde şi-a petrecut copilăria. A absolvit Yale College şi apoi a studiat literatura engleză la Stanford University. În anul 2011 a publicat *Regulile jocului* (*Rules of Civility*), primul său roman, devenit bestseller The New York Times şi inclus pe lista celor mai bune cărți din 2011, realizată de The Wall Street Journal. Cartea urmează să fie ecranizată. *Un gentleman la Moscova* (Editura Nemira, 2018; *A Gentleman in Moscow,* 2016) este al doilea roman al autorului. Cartea a stat peste 40 de săptămâni pe lista de bestselleruri The New York Times şi a fost considerată una dintre cele mai importante apariții editoriale ale anului de *The Chicago Tribune, The Washington Post, The San Francisco Chronicle* şi *The Philadelphia Inquirer*. Va fi ecranizată într-o miniserie, cu Kenneth Branagh în rolul principal. Acesta este cel mai recent roman al său, *Autostrada Lincoln* (*The Lincoln Highway,* 2021). După o carieră de douăzeci de ani în domeniul investițiilor, în prezent Amor Towles îşi dedică tot timpul scrisului,

la New York, unde locuieşte împreună cu soția şi cei doi copii.

Pentru fratele meu Stokley şi sora mea Kimbrough

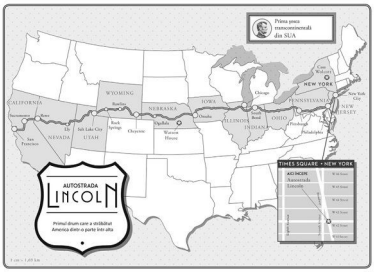

„Seara şi câmpia
Bogată şi sumbră şi mereu tăcută;
Kilometri de pământ proaspăt arat,
Greu şi negru, plin de forță şi asprime;
Grâul în creştere, buruienile în creştere,
Caii de povară, oamenii obosiți;
Drumurile lungi şi pustii,
Mohorâtele focuri ale apusului, pălind,
Cerul veşnic, fără răspuns.
De cealaltă parte, Tinerețea...”
Willa Cather, O Pioneers!

ZECE

EMMETT

12 iunie 1954 – drumul de la Salina la Morgen a durat trei ore şi, în mare parte din el, Emmett nu a scos niciun cuvânt. În prima sută de kilometri, sau cam aşa, directorul Williams se străduise să poarte o conversaţie prietenoasă. Spusese câteva poveşti despre copilăria lui din Est şi pusese câteva întrebări despre cea a lui Emmett de la fermă. Dar aceasta era ultima dată când se mai vedeau, iar Emmett nu prea înţelegea ce rost are să mai discute despre toate acestea acum. Aşa că, atunci când au trecut graniţa din Kansas în Nebraska şi directorul a pornit radioul, Emmett a privit preria pe fereastră, păstrându-şi gândurile pentru sine.

La vreo opt kilometri de sudul oraşului, Emmett a arătat spre parbriz:

— Să faceţi prima la dreapta, apoi opriţi la casa albă, după încă vreo şase-şapte kilometri de mers în faţă.

Directorul a încetinit şi a luat curba. Au trecut cu maşina pe lângă ferma lui McKusker, apoi pe lângă casa familiei Andersen, cu cele două hambare mari şi roşii ale lor. Câteva minute mai târziu au zărit casa lui Emmett, aflată lângă un mic pâlc de stejari, la vreo treizeci de metri de drum.

Pentru Emmett, toate casele din această parte a ţării arătau de parcă ar fi fost căzute din cer. Casa Watson părea doar că a avut o aterizare mai dură. Linia acoperişului se înclina de o parte şi de alta a coşului de fum, iar cercevelele ferestrelor erau suficient de înclinate încât jumătate dintre ferestre să nu se deschidă bine, iar cealaltă jumătate să nu

se închidă deloc aproape. Încă o clipă şi ar fi văzut cum vopseaua se desprinde de pe scândură. Dar, când au ajuns la mai puțin de o sută de metri de alee, directorul a oprit la marginea drumului.

— Emmett, a zis el, cu mâinile pe volan, înainte de a intra pe alee, aş vrea să-ți spun ceva.

Faptul că directorul Williams avea ceva de spus nu a fost o surpriză prea mare. Când Emmett ajunsese prima dată la Salina, director era un localnic pe nume Ackerly, care nu părea dispus să pună în cuvinte un sfat care putea fi oferit mai eficient cu un băț. Dar Williams era un om modern, cu masterat, cu intenții bune şi cu o fotografie înrămată a lui Franklin D. Roosevelt atârnată în spatele biroului său. Stăpânea noțiuni pe care le adunase din cărți şi experiență şi avea la îndemână o mulțime de cuvinte de transformat în sfaturi.

— Pentru unii dintre tinerii care vin la Salina, a început el, indiferent de circumstanțele care i-au adus în sfera noastră de influență, acesta nu e decât începutul unei lungi călătorii printr-o viață plină de probleme. Sunt băieți cărora în copilărie nu li s-a insuflat prea mult simțul binelui sau al răului şi care nu au prea multe motive pentru a-l învăța acum. Orice valori sau ambiții pe care încercăm să le insuflăm vor fi, cel mai probabil, date deoparte în momentul în care ei vor ieşi de sub supravegherea noastră. Din păcate, pentru aceşti băieți este doar o chestiune de timp până când se vor trezi în penitenciarul din Topeka, sau chiar mai rău.

Directorul s-a întors spre Emmett.

— Ce vreau să spun, Emmett, este că tu nu te numeri printre ei. Noi nu ne cunoaştem de mult, dar, din timpul petrecut cu tine, îmi dau seama că moartea băiatului ăluia îți apasă greu pe conştiință. Nimeni nu-şi imaginează că tot ce s-a întâmplat în acea noapte reflectă fie răutatea, fie o trăsătură a caracterului tău. Ai avut parte de ghinion. Dar,

ca o societate civilizată, noi cerem ca până şi cei care au avut o contribuţie neintenţionată la nenorocirea altora să ispăşească o parte din pedeapsă. Bineînţeles, pedeapsa se ispăşeşte mai degrabă pentru a-i mulţumi pe cei care au suferit cel mai mult de pe urma nenorocirii – cum ar fi familia acestui băiat. Dar noi cerem, de asemenea, ca aceasta să fie ispăşită în beneficiul tânărului care a fost agentul nenorocirii. Pentru ca, având posibilitatea de a-şi plăti datoria, să găsească şi el o consolare, un sentiment de ispăşire şi... şi astfel să înceapă procesul de reabilitare. Mă înţelegi, Emmett?

— Da, domnule.

— Mă bucur să aud asta. Ştiu că de-acum încolo trebuie să ai grijă de fratele tău şi că viitorul imediat poate părea descurajant, dar eşti un tânăr inteligent şi ai toată viaţa înainte. După ce ţi-ai plătit datoria în întregime, sper doar că vei profita la maximum de libertate.

— Asta intenţionez să fac, domnule.

Şi, în acel moment, Emmett chiar credea ce spune. Pentru că era de acord cu cea mai mare parte din cuvântarea directorului. Ştia, era convins că are toată viaţa înainte şi mai ştia că trebuie să aibă grijă de fratele său. Ştia şi că fusese mai degrabă un agent al nenorocirii decât autorul ei. Dar nu era de acord că datoria lui fusese plătită în întregime. Pentru că, indiferent de cât de mare fusese rolul întâmplării, când cu mâinile tale ai pus capăt timpului petrecut de un alt om pe pământ, va trebui să te căieşti tot restul vieţii tale pentru a-l dovedi Atotputernicului că eşti demn de mila Lui.

Directorul a băgat maşina în viteză şi a intrat pe aleea pe care era casa familiei Watson. În luminişul de lângă veranda din faţă se aflau două maşini – o berlină şi o camionetă. Directorul a parcat lângă camionetă. Când el şi Emmett au

coborât din maşină, un bărbat înalt cu o pălărie de cowboy în mână a ieşit pe uşa din faţă şi a coborât de pe verandă.

— Bună ziua, Emmett.

— Bună ziua, domnule Ransom.

Directorul i-a întins mâna fermierului.

— Sunt directorul închisorii, Williams. Drăguţ din partea dumneavoastră că v-aţi deranjat să ne întâmpinaţi.

— Nu a fost niciun deranj, domnule director.

— Înţeleg că îl cunoaşteţi de mult pe Emmett.

— Din ziua în care s-a născut.

Directorul a pus o mână pe umărul lui Emmett.

— Înseamnă că nu trebuie să vă explic ce tânăr de treabă este. Tocmai îi spuneam în maşină că, după ce îşi va fi plătit datoria faţă de societate, are toată viaţa înainte.

— Aşa este, a fost de acord domnul Ransom.

Cei trei bărbaţi au rămas în picioare, fără să vorbească.

Directorul locuia în Vest de mai puţin de un an, dar ştia, din alte dăţi în care stătuse în pragul verandelor unor case de ţară, că, atunci când conversaţia ajunge în acest punct, e foarte probabil să fii invitat înăuntru şi să ţi se ofere ceva răcoritor de băut; iar când primeai invitaţia, trebuia să fii pregătit să accepţi, pentru că ar fi fost considerat nepoliticos să refuzi, chiar dacă aveai de condus trei ore după aceea. Dar nici Emmett şi nici domnul Ransom nu au dat vreun semn că ar fi vrut să-l invite să intre.

— Bine, a spus el după un moment, cred că ar trebui să mă întorc.

Emmett şi domnul Ransom i-au adresat o ultimă mulţumire, i-au strâns mâna, apoi l-au privit cum se urcă în maşină şi pleacă. Directorul era la vreo jumătate de kilometru distanţă când Emmett a făcut semn cu capul spre berlină.

— Domnul Obermeyer?

— Aşteaptă în bucătărie.

— Şi Billy?

— I-am spus lui Sally să-l aducă puţin mai târziu, ca tu şi Tom să vă rezolvaţi treburile.

Emmett a dat aprobator din cap.

— Eşti gata să intri? a întrebat domnul Ransom.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, a răspuns Emmett.

L-au găsit pe Tom Obermeyer aşezat la măsuţa din bucătărie. Purta o cămaşă albă cu mâneci scurte şi cravată. Dacă avea şi o haină de costum, trebuie să o fi lăsat în maşină, pentru că nu era aşezată pe spătarul scaunului.

Când Emmett şi domnul Ransom au intrat pe uşă, se pare că l-au luat prin surprindere pe angajatul băncii, pentru că a împins subit scaunul în spate, s-a ridicat în picioare şi a întins mâna, totul dintr-o singură mişcare.

— Ei, bună ziua, Emmett! Mă bucur să te văd!

Emmett i-a strâns mâna fără să răspundă.

Aruncând o privire în jur, Emmett a observat că podeaua era măturată, blatul, şters, chiuveta, goală, dulapurile, închise. Bucătăria părea mai curată decât în orice alt moment de care Emmett şi-ar fi putut aminti.

— Iată, a spus domnul Obermeyer, arătând spre masă. Ce-ar fi să ne aşezăm cu toţii?

Emmett s-a aşezat pe scaunul din faţa angajatului băncii. Domnul Ransom a rămas în picioare, sprijinindu-se cu umărul de cadrul uşii. Pe masă se afla un dosar maro plin cu hârtii, dar nu la îndemâna tipului de la bancă, ca şi cum ar fi fost lăsat acolo de altcineva. Domnul Obermeyer şi-a dres glasul.

— Mai întâi de toate, Emmett, lasă-mă să-ţi spun cât de rău îmi pare pentru tatăl tău. A fost un om bun şi prea timpuriu răpus de boală.

— Mulţumesc.

— Înțeleg că, atunci când ați venit la înmormântare, Walter Eberstadt a avut ocazia să stea de vorbă cu tine şi să discute despre averea tatălui tău.

— A făcut-o, a spus Emmett.

Angajatul băncii a dat din cap, privindu-l cu înțelegere şi cu compasiune.

— Atunci, bănuiesc că Walter ți-a explicat că, în urmă cu trei ani, tatăl tău a contractat un nou împrumut pe lângă cel vechi. La vremea respectivă a spus că este pentru a-şi moderniza echipamentul. De fapt, bănuiesc că o bună parte din împrumut a fost folosită pentru a plăti nişte datorii mai vechi, deoarece singura piesă nouă de echipament agricol pe care am găsit-o pe proprietate a fost tractorul John Deere din hambar. Dar presupun că acest lucru nu e atât de important acum.

Emmett şi domnul Ransom păreau să fie de acord că nu e important, pentru că niciunul dintre ei nu a făcut vreun efort să răspundă. Tipul de la bancă şi-a dres din nou glasul.

— Ceea ce vreau să spun este că, în ultimii ani, recolta nu a fost aşa cum spera tatăl tău; iar anul acesta, din cauza morții lui, nu va mai fi deloc. Aşa că nu am avut de ales decât să cerem rambursarea împrumutului. Ştiu că este o chestiune neplăcută, Emmett, dar vreau să înțelegi că nu a fost o decizie uşor de luat pentru bancă.

— Înclin să cred că trebuie mai degrabă să fi fost o decizie destul de uşor de luat pentru tine, a replicat domnul Ransom, având în vedere cât de obişnuit eşti s-o iei.

Angajatul băncii i-a aruncat o privire fermierului.

— Ei, Ed, nu-i corect ce spui. Nicio bancă nu acordă un împrumut gândindu-se că se va termina cu o executare silită.

Apoi s-a întors spre Emmett.

— Prin natura sa, un împrumut presupune rambursarea dobânzii şi a valorii nominale în timp util. Cu toate astea, când un client solvabil rămâne în urmă, facem tot ce putem pentru a-l ajuta. Prelungim termenele şi amânăm încasările. Tatăl dumneavoastră este un exemplu perfect. Când a început să rămână în urmă, i-am acordat mai mult timp. Iar când s-a îmbolnăvit, i-am dat şi mai mult. Dar, uneori, ghinionul unui om devine prea mare pentru a fi depăşit, oricât timp îi acorzi.

A întins braţul spre dosarul maro, revendicându-l în sfârşit ca fiind al său.

— Am fi putut să evacuăm proprietatea şi să o scoatem la vânzare acum o lună, Emmett. Era dreptul nostru s-o facem. Dar nu am făcut-o. Am aşteptat ca tu să-ţi termini perioada de detenţie de la Salina şi să vii acasă să dormi în patul tău. Am vrut să ai ocazia de a umbla prin casă cu fratele tău, fără grabă, pentru a vă pune în ordine bunurile personale. Ce naiba, am pus chiar şi compania de electricitate să dea drumul la gaz şi la electricitate pe cheltuiala noastră!

— Este foarte drăguţ din partea dumneavoastră, a spus Emmett.

Domnul Ransom a mârâit.

— Dar acum, că eşti acasă, a continuat tipul de la bancă, probabil că este mai bine pentru toţi cei implicaţi dacă ducem acest proces până la capăt. În calitate de succesor testamentar al averii tatălui tău, va trebui să semnezi câteva acte. Şi în câteva săptămâni, îmi pare rău să spun, va trebui să faci aranjamentele pentru ca tu şi fratele tău să vă mutaţi.

— Dacă aveţi ceva ce trebuie semnat, haideţi să semnăm.

Domnul Obermeyer a luat câteva documente din dosar. Le-a întors cu faţa spre Emmett şi a desprins paginile, explicând scopul fiecărei secţiuni şi subsecţiuni, traducând

terminologia, arătând unde trebuiau semnate documentele şi unde trebuiau parafate.

— Aveţi un stilou?

Domnul Obermeyer i-a întins lui Emmett stiloul. Emmett a semnat şi a parafat hârtiile fără să stea pe gânduri, apoi le-a pus înapoi pe masă.

— Asta e tot?

— Mai este un lucru, a adăugat tipul de la bancă după ce a pus documentele în siguranţă în dosarul lor. Maşina din hambar. Când am făcut inventarul de rutină al casei, nu am găsit nici certificatul de înmatriculare, nici cheile.

— Pentru ce aveţi nevoie de ele?

— Al doilea împrumut contractat de tatăl tău nu a fost pentru anumite maşini agricole. A fost pentru orice echipament nou achiziţionat pentru fermă şi mă tem că acest lucru se extinde şi la vehiculele personale.

— Nu şi la maşina aia.

— Ei, Emmett...

— Nu, pentru că acel echipament nu este al tatălui meu. E al meu.

Domnul Obermeyer s-a uitat la Emmett cu un amestec de scepticism şi simpatie – două emoţii care, în opinia lui Emmett, nu aveau ce căuta pe aceeaşi faţă simultan. Emmett şi-a scos portofelul din buzunar, a extras din el actele maşinii şi le-a pus pe masă.

Domnul Obermeyer le-a luat şi le-a analizat.

— Văd că maşina este pe numele tău, Emmett, dar mă tem că, dacă a fost cumpărată de tatăl tău în numele tău...

— Nu a fost.

Domnul Obermeyer s-a uitat la domnul Ransom, căutând sprijin. Nu a găsit, aşa că s-a întors spre Emmett.

— Vreme de două veri, a continuat Emmett, am lucrat pentru domnul Schulte ca să câştig banii necesari pentru a cumpăra acea maşină. Am construit case. Am pus şindrilă

pe acoperişuri. Am reparat verande. De fapt, am ajutat chiar şi la instalarea dulapurilor noi din bucătăria dumneavoastră. Dacă nu mă credeți, puteți să-l întrebați pe domnul Schulte. Dar, oricum, nu vă atingeți de maşina aia.

Domnul Obermeyer s-a încruntat. Dar, când Emmett a întins mâna pentru a cere înapoi actele, i le-a dat fără să protesteze. Iar când a plecat cu dosarul, nu a fost deloc surprins că nici Emmett, nici domnul Ransom nu s-au deranjat să-l însoțească până la uşă.

După ce angajatul băncii a plecat, domnul Ransom a ieşit să-i aştepte pe Sally şi pe Billy, lăsându-l pe Emmett să umble singur prin casă.

La fel ca bucătăria, Emmett a găsit camera din față mai ordonată decât de obicei – cu pernele aşezate în colțurile canapelei, cu revistele într-un mic teanc ordonat pe măsuța de cafea şi cu capacul rabatabil al biroului tatălui său lăsat în jos. La etaj, în camera lui Billy, patul era făcut, colecțiile de capace de sticle şi pene de pasăre erau aranjate frumos pe rafturile lor, iar una dintre ferestre fusese deschisă pentru a lăsa să intre puțin aer. O fereastră trebuie să fi fost deschisă şi de cealaltă parte a holului, fiindcă se simțea un curent care agita avioanele de vânătoare atârnate deasupra patului lui Billy: replici ale unui Spitfire, ale unui Warhawk şi ale unui Thunderbolt.

Când le-a văzut, Emmett a schițat un zâmbet.

Construise acele avioane când era cam de vârsta lui Billy. Mama lui îi dăduse setul de machete în 1943, pe când Emmett şi prietenii lui nu vorbeau decât despre bătăliile care se desfăşurau în teatrele de operațiuni din Europa şi din Pacific, despre Patton în fruntea Armatei a Şaptea, care lua cu asalt plajele din Sicilia, şi despre escadrila Black Sheep a lui Pappy Boyington, care îşi bătea joc de inamic deasupra Mării Solomon. Emmett asamblase machetele pe masa din bucătărie cu o precizie de inginer. Pictase

însemnele şi numerele de serie pe fuzelaje cu patru sticluțe mici de vopsea emailată şi o pensulă cu păr fin. După ce terminase, Emmett le aliniase pe biroul său în diagonală, exact aşa cum ar fi stat pe puntea unui portavion.

Billy le admira de pe la vârsta de patru ani. Uneori, când Emmett se întorcea de la şcoală, îl găsea pe Billy stând pe un scaun lângă birou şi vorbind singur cu limbajul unui pilot de vânătoare. Aşa că, atunci când Billy a împlinit şase ani, Emmett şi tatăl său au atârnat avioanele de tavan, deasupra patului lui Billy, ca o surpriză de ziua lui.

Emmett a înaintat pe hol până în camera tatălui său, unde a găsit aceeaşi ordine: patul făcut, fotografiile de pe birou şterse de praf, perdelele legate cu o fundă. Emmett s-a apropiat de una dintre ferestre şi a privit spre pământul tatălui său. După ce fuseseră arate şi semănate timp de douăzeci de ani, rămăseseră neîngrijite doar vreme de un sezon şi deja se vedea avansul neobosit al naturii de pe câmpuri – tufişuri de salvie, ambrozie şi rânduniță se instalau printre ierburile de prerie. Dacă ar fi fost lăsate neîngrijite încă vreo câțiva ani, nimeni nu şi-ar mai fi dat seama că aceste hectare fuseseră cultivate vreodată.

Emmett a clătinat din cap.

Ghinion...

Aşa îl numise domnul Obermeyer. Un ghinion prea mare pentru a fi depăşit. Şi avea dreptate, dar până la un punct. Când venea vorba de ghinion, tatăl lui Emmett avea întotdeauna destulă baftă. Însă Emmett ştia că nu asta era problema. Pentru că, atunci când era vorba de hotărâri pripite, Charlie Watson fusese un mare expert.

Tatăl lui Emmett venise din Boston în Nebraska în 1933, împreună cu noua sa soție şi cu visul de a lucra pământul. În următoarele două decenii încercase să cultive grâu, porumb, soia, chiar şi lucernă, dar efortul îi fusese zădărnicit la fiecare pas. Dacă într-un an alegea să cultive

ceva ce necesita multă apă, în următorii doi ani era secetă. Când trecuse la o cultură care avea nevoie de mult soare, norii de furtună se adunaseră în vest. Natura este nemiloasă, ați putea spune. Este indiferentă şi imprevizibilă. Dar un fermier care schimbă cultura o dată la doi sau la trei ani cum este? Chiar şi când era copil, Emmett ştia că ăsta e semnul unui om care nu ştie ce face.

În spatele hambarului se afla un utilaj special importat din Germania pentru recoltarea sorgului. Considerat la un moment dat esențial, devenise în curând inutil, iar acum nu mai era de folos – pentru că tatăl său nu avusese bunul-simț să îl revândă după ce nu mai cultivase sorg. Îl lăsase pur şi simplu să stea în luminişul din spatele hambarului, expus ploii şi zăpezii. Când Emmett era de vârsta lui Billy şi prietenii lui veneau de la fermele vecine să se joace – băieți care, în plin război, erau dornici să se urce pe orice utilaj şi să pretindă că e un tanc –, nici măcar nu puneau piciorul pe secerătoare, simțind instinctiv că era un fel de semn rău, că în carcasa ei ruginită se afla o moştenire a eşecului, de care trebuia să te fereşti, fie din politețe, fie din instinct de conservare.

Aşa că, într-o seară, când Emmett avea cincisprezece ani şi anul şcolar era pe sfârşite, mersese cu bicicleta în oraş, bătuse la uşa domnului Schulte şi îi ceruse o slujbă. Domnul Schulte fusese atât de uimit de cererea lui Emmett, încât îl aşezase la masă şi îi adusese o felie de plăcintă. Apoi îl întrebase de ce naiba un băiat crescut la fermă ar vrea să-şi petreacă vara bătând cuie.

Emmett nu voia acest lucru pentru că îl ştia pe domnul Schulte ca fiind un om prietenos sau pentru că domnul Schulte locuia într-una dintre cele mai frumoase case din oraş. Emmett se dusese la el pentru că se gândea că, orice s-ar întâmpla, un tâmplar va avea întotdeauna de lucru. Oricât de bine le-ai construi, casele se strică. Balamalele se

slăbesc, podelele se uzează, plăcile acoperişului se desprind. Nu trebuia decât să te plimbi prin casa Watson pentru a fi martor al nenumăratelor moduri în care timpul îşi poate pune amprenta asupra unei gospodării.

În lunile de vară existau nopţi marcate de trosnetul tunetului sau de şuieratul unui vânt arid, în care Emmett îl auzea pe tatăl său agitându-se în camera alăturată, incapabil să doarmă – şi nu fără motiv. Pentru că un fermier cu o ipotecă era ca un om care merge pe balustrada unui pod cu braţele întinse şi cu ochii închişi. Era un mod de viaţă în care diferenţa dintre abundenţă şi ruină putea fi măsurată prin câteva picături de ploaie sau câteva nopţi de ger.

Dar un tâmplar nu stătea treaz noaptea îngrijorat de vreme. El întâmpina cu bucurie fenomenele extreme ale naturii. Primea cu bucurie viscolele, ploile torenţiale şi tornadele. Saluta apariţia mucegaiului şi atacurile insectelor. Acestea erau forţele naturale care, încet, dar inevitabil, subminau integritatea unei case, slăbindu-i fundaţiile, făcându-i grinzile să putrezească şi distrugându-i tencuiala.

Emmett nu spusese toate acestea când domnul Schulte îi pusese întrebarea.

Lăsând furculiţa jos, răspunsese simplu:

— După cum îmi dau seama, domnule Schulte, Iov a avut boii, iar Noe a avut ciocanul.

Domnul Schulte râsese şi îl angajase pe loc.

Dacă băiatul cel mare al oricărui fermier din regiune ar fi venit acasă într-o seară cu vestea că s-a angajat la un tâmplar, ar fi avut parte de un perdaf pe care să nu-l uite niciodată. Apoi, ca să fie treaba treabă, fermierul ar fi mers cu maşina până la casa tâmplarului şi i-ar fi spus vreo două – vreo două pe care să le ţină minte data viitoare când o să-i

mai treacă prin minte să se amestece în educația băiatului altui om.

Dar în noaptea în care Emmett venise acasă şi îi spusese tatălui său că obținuse o slujbă la domnul Schulte, tatăl său nu se supărase. Îl ascultase cu atenție. După ce se gândise puțin, spusese că domnul Schulte e un om bun şi că tâmplăria e o îndeletnicire folositoare. Apoi, în prima zi de vară, îi pregătise lui Emmett un mic-dejun consistent, îi împachetase prânzul şi îl trimisese, cu binecuvântarea lui, să învețe meseria altui om.

Şi poate că şi asta a fost tot o hotărâre pripită.

Când Emmett s-a întors jos, l-a găsit pe domnul Ransom stând pe treptele verandei, cu brațele pe genunchi şi cu pălăria încă în mână. Emmett s-a aşezat lângă el şi amândoi şi-au aruncat privirile peste câmpurile neînsuflețite. La câteva sute de metri în depărtare se putea distinge gardul care delimita ferma bătrânului. La ultima socoteală a lui Emmett, domnul Ransom avea peste nouă sute de vite şi opt oameni în slujba sa.

— Vreau să vă mulțumesc că l-ați primit pe Billy, a zis Emmett.

— Măcar atât puteam face pentru Billy. În plus, îți poți imagina ce mult s-a bucurat Sally. Îi ajunsese să aibă grijă de casă în locul meu, dar să aibă grijă de fratele tău e o altă poveste. Cu toții mâncăm mai bine de când a venit Billy.

Emmett a zâmbit.

— Oricum, a contat foarte mult pentru Billy. Şi a fost o alinare pentru mine să ştiu că e la dumneavoastră.

Domnul Ransom a dat din cap, acceptând recunoştința tânărului.

— Williams pare un om bun, a spus el după o clipă.

— Este un om bun.

— Nu pare a fi din Kansan...

— Nu. A crescut în Philadelphia.

Domnul Ransom şi-a frământat pălăria în mâini. Emmett şi-a dat seama că ceva îl preocupa pe vecinul său. Încerca să se decidă cum să spună ceva sau nu ştia dacă să spună ori nu. Sau poate că încerca doar să aleagă momentul potrivit pentru a o spune. Doar că uneori momentul apare singur, ca atunci când un nor de praf la un kilometru mai sus pe drum a semnalat apropierea fiicei sale.

— Emmett, a început el, directorul Williams a avut dreptate să spună că ți-ai plătit datoria – în privința societății. Dar acesta este un oraş mic, mult mai mic decât Philadelphia, şi nu toată lumea din Morgen va vedea lucrurile aşa cum le vede directorul.

— Vorbiți despre familia Snyders.

— Vorbesc despre familia Snyders, Emmett, însă nu doar despre ei. Au veri în acest ținut. Au vecini şi vechi prieteni de familie. Au oameni cu care fac afaceri şi membri ai congregației lor. Ştim cu toții că, indiferent în ce necaz intra Jimmy Snyder, şi-l făcea, de cele mai multe ori, cu mâna lui. A avut grijă ca până la cei şaptesprezece ani ai lui să aibă în spate o viață plină de căcaturi. Dar asta nu contează pentru frații săi. Mai ales după ce l-au pierdut pe Joe Jr. în război. Dacă faptul că ai primit doar optsprezece luni în Salina nu le-a convenit de nicio culoare, când au aflat că vei fi eliberat cu câteva luni mai devreme din cauza morții tatălui tău, au fost orbiți de furie. E foarte probabil să te facă să simți furia asta pe pielea ta cât de mult şi de des pot. Aşa că, dacă tot ai viața înainte sau, mai degrabă, pentru că ai toată viața înainte, ar fi bine să te gândeşti să o începi în altă parte.

— Nu trebuie să vă faceți griji pentru asta, a răspuns Emmett. Dați-mi patruzeci şi opt de ore şi Billy şi cu mine n-o să mai fim în Nebraska.

Domnul Ransom a încuviințat din cap.

— De vreme ce tatăl vostru nu a lăsat prea multe în urmă, aş vrea să vă dau ceva pentru a vă ajuta să o luaţi de la capăt.

— Nu pot să vă iau banii, domnule Ransom. Aţi făcut deja destule pentru noi.

— Atunci ia-i ca pe un împrumut. Îl puteţi rambursa după ce vă aşezaţi undeva.

— Deocamdată, zise Emmett, cred că familiei Watson i s-a cam luat de împrumuturi.

Domnul Ransom a zâmbit şi a dat din cap. Apoi s-a ridicat şi şi-a pus pălăria în timp ce vechea camionetă, pe care o numeau Betty, a intrat în trombă pe alee, cu Sally la volan şi cu Billy pe scaunul pasagerului. Înainte ca maşina să se oprească cu un pocnet scos pe ţeava de eşapament, Billy a deschis portiera şi a sărit afară. Purtând un rucsac de pânză care îi ajungea de la umeri până la şolduri, a trecut în fugă pe lângă domnul Ransom şi şi-a înfăşurat braţele în jurul taliei lui Emmett.

Emmett s-a lăsat pe vine pentru a-şi îmbrăţişa frăţiorul.

Sally s-a apropiat într-o rochie frumoasă, viu colorată, cu o oală de mâncare în mâini şi cu faţa zâmbitoare.

Domnul Ransom i-a analizat atent rochia şi zâmbetul, luându-şi un aer filozofic.

— Ei bine, a spus ea, uite cine e aici! Nu scoate sufletul din el, Billy Watson!

Emmett s-a ridicat şi a pus o mână pe creştetul fratelui său.

— Bună, Sally!

Aşa cum obişnuia să facă atunci când era agitată, Sally a trecut direct la subiect.

— Casa a fost măturată şi toate paturile au fost făcute, în baie este săpun proaspăt, iar în frigider găseşti unt, lapte şi ouă.

— Mulţumesc, a zis Emmett.

— Mă gândisem să luați cina cu noi, dar Billy a insistat să luați prima masă acasă la voi. Dar, cum ştiam că doar ce te-ai întors, v-am pregătit eu ceva.

— Nu trebuia să te deranjezi atât, Sally.

— Deranj, nederanj, asta e. Trebuie doar să o băgați în cuptor, la 180 de grade, 45 de minute.

În timp ce Emmett lua oala, Sally a clătinat din cap.

— Ar fi trebuit să-ți scriu pe ceva ce trebuie să faci.

— Cred că Emmett poate să țină minte instrucțiunile, a intervenit domnul Ransom. Şi, dacă el nu e în stare, le ține minte Billy, mai mult ca sigur.

— O pui la cuptor, la 180 de grade, 45 de minute, a zis Billy.

Domnul Ransom s-a întors spre fiica sa.

— Sunt convins că băieții ăştia abia aşteaptă să stea la poveşti, iar noi avem o grămadă de treabă pe-acasă.

— O să intru puțin ca să mă asigur că totul...

— Sally, a rostit domnul Ransom, într-un fel care nu admitea replică.

Sally a arătat spre Billy şi a zâmbit.

— Să fii cuminte, micuțule!

Emmett şi Billy au privit cum cei doi Ransom s-au urcat în camioanele lor şi au plecat. Apoi Billy s-a întors spre Emmett şi l-a îmbrățişat din nou.

— Mă bucur că eşti acasă, Emmett!

— Mă bucur că sunt acasă, Billy!

— Nu trebuie să te întorci la Salina şi acum, nu?

— Nu. Nu trebuie să mă mai întorc niciodată la Salina. Nu trebuie să mă întorc niciodată în Salina.

Billy i-a dat drumul lui Emmett şi au intrat împreună în casă. În bucătărie, Emmett a deschis frigiderul şi a aşezat oala pe un raft mai jos. Pe raftul de sus se aflau laptele, ouăle şi untul promise. Mai era şi un borcan de compot de mere făcut în casă şi un altul de piersici în sirop.

— Vrei ceva de mâncare?

— Nu, mulţumesc, Emmett. Sally mi-a făcut un sendviş cu unt de arahide chiar înainte să plecăm.

— Dar nişte lapte vrei?

— Sigur.

În timp ce Emmett aducea paharele cu lapte la masă, Billy şi-a scos rucsacul şi l-a aşezat pe un scaun gol. A deschis clapeta superioară, a scos cu grijă un pachețel învelit în folie de aluminiu şi l-a desfăcut. Conținea un teanc de opt fursecuri. Billy a aşezat două pe masă, una pentru Emmett şi una pentru el. Apoi a împachetat restul fursecurilor, le-a pus înapoi în rucsac, a închis clapeta şi s-a întors la locul său.

— Tare sacul tău! a comentat Emmett.

— Este un rucsac autentic, folosit de armata americană. Deşi este ceea ce se numeşte un rucsac militar de rezervă, pentru că nu a ajuns niciodată în război. L-am cumpărat de la magazinul domnului Gunderson. Am mai luat şi o lanternă de rezervă, şi o busolă de rezervă, şi ceasul ăsta de rezervă.

Billy a întins brațul pentru a arăta ceasul care îi atârna lejer la încheietură.

— Are până şi secundar.

După ce şi-a exprimat admirația pentru ceas, Emmett a muşcat din fursec.

— Bun. Cu ciocolată?

— Da. Sally le-a făcut.

— Ai ajutat-o şi tu?

— Am curățat castronul.

— Sunt convins.

— Sally ne-a făcut mai multe, dar domnul Ransom i-a zis că exagerează, aşa că Sally i-a spus că o să ne dea doar patru, dar ne-a dat opt, pe furiş.

— Suntem norocoşi.

— Mai norocoşi decât dacă am fi primit doar patru. Dar nu la fel de norocoşi ca atunci când le-am fi primit pe toate.

Emmett a zâmbit şi a luat o înghiţitură de lapte, în timp ce îşi măsura fratele peste marginea paharului. Era mai înalt cu vreo doi-trei centimetri şi avea părul mai scurt, aşa cum purtau cei din familia Ransom, dar în rest părea la fel, la trup şi la suflet. Pentru Emmett, să-l părăsească pe Billy fusese cea mai grea parte a plecării la Salina, aşa că se bucura să îl găsească atât de puţin schimbat. Era fericit să stea cu el la masa lor veche din bucătărie. Îşi dădea seama că şi Billy era fericit să stea acolo.

— Şi ai terminat cu bine şcoala? a întrebat Emmett, lăsând jos paharul.

Billy a dat aprobator din cap.

— Am luat 105% la testul de geografie.

— 105%!

— De obicei, nu există 105%, a explicat Billy. De obicei, 100% este cel mai mare calificativ.

— Şi cum ai obţinut încă 5% de la doamna Cooper?

— A pus o întrebare suplimentară.

— Care a fost întrebarea?

Billy a recitat din memorie.

— „Care este cea mai înaltă clădire din lume."

— Şi ştiai răspunsul?

— Da.

...

— N-ai de gând să-mi spui?

Billy a clătinat din cap.

— Asta ar însemna să trişezi. Trebuie să o înveţi singur.

— Corect.

După o clipă de tăcere, Emmett şi-a dat seama că se holbează în paharul cu lapte. El era cel care avea acum ceva în minte. El era cel care încerca acum să se decidă cum sau dacă sau când să o spună.

— Billy, a început el, nu ştiu ce ți-a zis domnul Ransom, dar nu vom mai putea locui aici.

— Ştiu. Pentru că suntem executați silit.

— Aşa este. Înțelegi ce înseamnă asta?

— Înseamnă că Savings and Loan dețin acum casa noastră.

— Aşa este. Chiar dacă ne iau casa, am putea rămâne în Morgen. Am putea locui o vreme cu familia Ransom, eu m-aş putea întoarce să lucrez pentru domnul Schulte, la toamnă te-ai putea întoarce la şcoală şi, în cele din urmă, ne-am putea permite să ne luăm o casă a noastră. Dar m-am gândit că ar fi un moment bun pentru noi doi să încercăm ceva nou...

Emmett se gândise mult cum să spună asta, pentru că se temea că Billy ar fi fost tulburat de ideea de a părăsi Morgen, mai ales la atât de puțin timp după moartea tatălui lor. Dar Billy nu era deloc tulburat.

— Mă gândeam la acelaşi lucru, Emmett.

— Serios?

Billy a dat din cap cu o urmă de nerăbdare.

— Acum, că tata a murit şi au pus sechestru pe casă, nu mai avem de ce să rămânem în Morgen. Putem să ne împachetăm lucrurile şi să mergem în California.

— Cred că suntem de acord, a zis Emmett cu un zâmbet. Doar că eu cred că ar trebui să ne mutăm în Texas.

— Dar nu se poate să ne mutăm în Texas, a spus Billy, clătinând din cap.

— De ce?

— Pentru că trebuie să ne mutăm în California.

Emmett a început să vorbească, dar Billy s-a ridicat de pe scaun şi s-a îndreptat spre rucsac. De data aceasta a deschis buzunarul din față, a scos un mic plic tip dosar şi s-a întors la locul său. În timp ce desfăcea cu grijă firul roşu care sigila clapeta plicului, a început să explice.

— După înmormântarea tatei, când te-ai întors la Salina, domnul Ransom ne-a trimis pe Sally şi pe mine acasă, să căutăm documente importante. În sertarul de jos al biroului tatei am găsit o cutie de metal. Nu era încuiată, dar era genul de cutie pe care o puteai încuia dacă voiai. Înăuntru se aflau documente importante, exact aşa cum spusese domnul Ransom, cum ar fi certificatele noastre de naştere şi certificatul de căsătorie al mamei şi al tatei. Dar la fundul cutiei, jos de tot, am găsit astea.

Billy a răsturnat plicul pe masă şi din el au alunecat nouă cărţi poştale.

Emmett îşi dădea seama, după starea cărţilor, că nu erau tocmai vechi şi nici noi. Unele dintre ele erau fotografii, altele erau vederi, dar toate erau color. Cea de deasupra era o vedere cu Welsh Motor Court din Ogallala, Nebraska – un complex cu aspect modern, cu cabane albe, mărginite de spaţii verzi şi cu un catarg pe care flutura steagul american.

— Sunt cărţi poştale, a spus Billy. Pentru tine şi pentru mine. De la mama.

Emmett a fost luat prin surprindere. Trecuseră aproape opt ani de când mama lor îi băgase pe ei doi în pat, îi sărutase de noapte bună şi ieşise pe uşă – şi de atunci nu mai auziseră niciun cuvânt de la ea. Niciun telefon. Nicio scrisoare. Niciun pachet frumos legat care să sosească la timp pentru Crăciun. Nici măcar vreo bârfă de la cineva care s-a întâmplat să audă ceva de la altcineva. Cel puţin asta înţelesese Emmett că se întâmplase până acum.

Emmett a luat vederea cu Welsh Motor Court şi a întors-o. Aşa cum spusese Billy, le era adresată lor şi avea scrisul elegant al mamei. În stilul cărţilor poştale, textul se limita la câteva rânduri. Împreună, propoziţiile exprimau cât de mult le simţea deja lipsa, în ciuda faptului că era plecată doar de o zi. Emmett a luat o altă vedere din teanc. În colţul din stânga sus era un cowboy pe un cal. Lasoul pe care îl

învârtea se desfăşura în prim-plan şi din el se forma: Salutări din Rawlins, Wyoming – Metropola câmpiilor. Emmett a întors vederea. În şase propoziţii, inclusiv una care se înghesuia în colţul din dreapta jos, mama lor scria că, deşi nu văzuse încă un cowboy cu un lasou în Rawlins, văzuse o mulţime de vaci. În încheiere le scria încă o dată cât de mult îi iubea şi cât de mult îi lipseau amândoi.

Emmett a aruncat o privire spre celelalte vederi de pe masă, trecând în revistă numele diferitelor oraşe, motelurile şi restaurantele, obiectivele turistice şi punctele de reper, observând că toate ilustraţiile, cu excepţia uneia, promiteau un cer albastru strălucitor.

Conştient că fratele său îl privea, Emmett şi-a păstrat expresia neschimbată. Dar ceea ce simţea era înţepătura resentimentelor – resentimente faţă de tatăl lor. Probabil că acesta a pus mâna pe cărţile poştale şi le-a ascuns. Oricât de supărat ar fi fost pe soţia sa, nu avea dreptul să le ascundă de fiii săi, cu siguranţă nu de Emmett, care era destul de mare pentru a le citi singur. Dar Emmett nu a simţit înţepătura mai mult de o clipă. Pentru că ştia că tatăl său făcuse singurul lucru înţelept. La urma urmei, ce bine putea să aducă primirea ocazională a câtorva fraze scrise pe spatele unei cărţi poştale de către o femeie care îşi abandonase cu bună-ştiinţă propriii copii?

Emmett a pus cartea poştală de la Rawlins înapoi pe masă.

— Ţi-aduci aminte cum ne-a părăsit mama pe 5 iulie? a întrebat Billy.

— Îmi aduc aminte.

— Ne-a scris câte o carte poştală în fiecare zi în următoarele nouă zile.

Emmett a luat din nou vederea de la Ogallala şi s-a uitat chiar deasupra locului unde mama lor scrisese „Dragii mei Emmett şi Billy”, dar nu a văzut nicio dată.

— Mama nu a notat datele, a precizat Billy. Dar îți poți da seama după ştampilele poştale.

Billy a luat vederea cu Ogallala din mâna lui Emmett, apoi le-a întors pe toate celelalte, le-a răsfirat pe masă şi a arătat cu degetul de la un timbru la altul.

— 5 iulie. 6 iulie. Nu a existat un 7 iulie, dar există două cu 8 iulie. Asta pentru că, în 1946, 7 iulie a fost într-o duminică, iar la poştă este închis duminica, aşa că a trebuit să trimită două vederi luni. Dar uită-te la asta.

Billy s-a întors la rucsac şi, din buzunarul din față, a scos ceva ce semăna cu un pliant. Când l-a desfăşurat pe masă, Emmett a văzut că era o hartă rutieră a Statelor Unite, cumpărată de la o benzinărie Phillips 66. Pe mijlocul hărții era o şosea pe care Billy o marcase cu cerneală neagră. În jumătatea vestică a țării, de-a lungul traseului, numele a nouă oraşe fuseseră încercuite.

— Aceasta este Autostrada Lincoln, Lincoln Highway, a explicat Billy, arătând spre linia lungă şi neagră. A fost concepută în 1912, a primit numele lui Abraham Lincoln şi a fost prima şosea care s-a întins de la un capăt la altul al Americii.

Pornind de pe coasta Atlanticului, Billy a început să urmărească autostrada cu vârful degetelor.

— Începe în Times Square din New York şi se termină la 5.456 de kilometri distanță, în Lincoln Park din San Francisco. Şi trece chiar prin Central City, la doar 40 de kilometri de casa noastră.

Billy s-a oprit pentru a-şi muta degetul de la Central City la steluța neagră pe care o desenase pe hartă pentru a reprezenta casa lor.

— Când mama ne-a părăsit pe 5 iulie, pe aici a plecat...

Billy a luat cărțile poştale, le-a întors şi a început să le aşeze pe jumătatea de jos a hărții în progresie spre vest, plasând-o pe fiecare sub oraşul corespunzător.

Ogallala.
Cheyenne.
Rawlins.
Rock Springs.
Salt Lake City.
Ely.
Reno.
Sacramento.

Până la ultima, care arăta o clădire mare, clasică, ridicându-se deasupra unei fântâni dintr-un parc din San Francisco.

Billy a răsuflat cu uşurare şi mulţumire că avea cărţile aşezate în ordine pe masă. Dar întreaga colecţie îl nelinişştea pe Emmett, de parcă cei doi se uitau la corespondenţa privată a altcuiva – pe care ei n-ar fi trebuit s-o vadă.

— Billy, a spus el, nu sunt sigur că ar trebui să mergem în California...

— Trebuie să mergem în California, Emmett. Nu înţelegi? De aceea ne-a trimis cărţile poştale. Ca să o putem urmări.

— Dar nu a mai trimis o carte poştală de opt ani.

— Pentru că 13 iulie a fost ziua în care a încetat să se mai mişte. Tot ce trebuie să facem este să o luăm pe Autostrada Lincoln spre San Francisco şi acolo o vom găsi.

Primul impuls al lui Emmett a fost să-i spună fratelui său ceva care să-i arate că-l înţelege, dar care să-l şi descurajeze, în acelaşi timp. Ceva despre faptul că mama lor nu se oprise neapărat în San Francisco, că ar fi putut cu uşurinţă să continue şi, cel mai probabil, o făcuse şi că, deşi s-ar putea să se fi gândit la fiii ei în primele nouă nopţi, toate dovezile sugerează că nu se mai gândise la ei de atunci. În cele din urmă, s-a mulţumit să sublinieze că, chiar dacă ea ar fi fost în San Francisco, le-ar fi fost practic imposibil să o găsească.

Billy a dat din cap cu expresia unuia care se gândise deja la această chestie.

— Îți amintești când mi-ai spus că mamei îi plăceau atât de mult focurile de artificii, încât ne ducea până la Seward pe 4 Iulie doar ca să vedem marele spectacol?

Emmett nu-și amintea să-i fi spus asta fratelui său și, având în vedere situația, nu-și putea imagina că ar fi avut vreodată intenția asta. Dar nici nu putea nega.

Billy a întins mâna spre ultima carte poștală, cea cu clădirea clasică și cu fântâna. Întorcând-o, și-a plimbat degetul peste scrisul mamei lor:

Acesta este Palace of the Legion of Honor din parcul Lincoln din San Francisco și în fiecare an, pe 4 Iulie, are loc unul dintre cele mai mari focuri de artificii din toată California!

Billy și-a privit fratele.

— Acolo va fi, Emmett. La focul de artificii de la Palace of the Legion of Honor, pe 4 Iulie.

— Billy..., a început Emmett.

Dar Billy, care auzea deja scepticismul din vocea fratelui său, a început să clatine din cap, cu vehemență. Apoi, uitându-se din nou la harta de pe masă, a urmărit cu degetul traseul mamei lor.

— De la Ogallala la Cheyenne, de la Cheyenne la Rawlins, de la Rawlins la Rock Springs, de la Rock Springs la Salt Lake City, de la Salt Lake City la Ely, de la Ely la Reno, de la Reno la Sacramento și de la Sacramento la San Francisco. Pe aici vom mergem noi.

Emmett s-a sprijinit de spătarul scaunului și a reflectat.

Nu alesese Texasul la întâmplare. Se gândise cu atenție și în mod sistematic la întrebarea unde să meargă el și fratele său. Își petrecuse ore întregi în mica bibliotecă din Salina răsfoind pagini de almanahuri și volume de enciclopedii, până când răspunsul la întrebarea despre destinația lor

devenise perfect clar. Dar Billy îşi urmărise propriul fir al gândurilor, la fel de atent, la fel de sistematic, şi vedea propriul răspuns la întrebare cu la fel de multă claritate.

— În regulă, Billy, hai să-ţi spun cum facem. Pune vederile înapoi în plic şi lasă-mă să mă gândesc puţin la ce ai spus.

Billy a dat din cap.

— E o idee bună, Emmett. E o idee bună.

Adunând cărţile poştale în ordinea lor, de la est la vest, Billy le-a introdus în plic, a înfăşurat firul roşu până când le-a strâns bine şi le-a pus înapoi în rucsac.

— Gândeşte-te puţin la asta, Emmett. O să-ţi dai şi tu seama.

La etaj, în timp ce Billy se învârtea prin camera lui, Emmett făcea un duş lung şi fierbinte. Când a terminat, şi-a luat hainele de pe podea – hainele pe care le purtase atât când s-a dus la Salina, cât şi când s-a întors de la Salina –, a scos pachetul de ţigări din buzunarul cămăşii şi a aruncat grămada de haine la gunoi. După o clipă, a aruncat şi ţigările, având grijă să le bage sub haine.

În camera lui s-a îmbrăcat cu o pereche de blugi şi o cămaşă din denim, şi-a pus cureaua şi cizmele preferate. Apoi a băgat mâna în sertarul de sus al biroului său şi a scos o pereche de şosete înfăşurate una-ntr-alta. Le-a desfăcut şi a scuturat-o pe una dintre ele până când au căzut cheile de la maşină. Apoi a traversat holul şi a băgat capul pe uşa camerei fratelui său.

Billy stătea pe podea lângă rucsac. În poală avea vechea cutie de tutun albastră cu portretul lui George Washington pe ea, iar pe covor erau toţi dolarii lui de argint aşezaţi în coloane şi rânduri.

— Se pare că ai mai găsit câteva cât am fost plecat, a comentat Emmett.

— Trei, a răspuns Billy în timp ce punea cu grijă un dolar la locul lui.

— Câte mai sunt?

Cu degetul arătător, Billy a atins locurile goale din grilă.

— 1881. 1894. 1895. 1899. 1903.

— Te apropii destul de mult.

Billy a dat din cap în semn de aprobare.

— Dar 1894 şi 1895 vor fi foarte greu de găsit. Eu am avut noroc să găsesc 1893.

Billy şi-a privit fratele.

— Te-ai gândit la California, Emmett?

— M-am gândit, dar trebuie să mă mai gândesc puțin.

— Înțeleg.

În timp ce Billy îşi îndrepta din nou atenția către dolarii de argint, Emmett s-a uitat, pentru a doua oară în acea zi, prin camera fratelui său, observând din nou colecțiile aranjate cu grijă pe rafturile lor şi avioanele care atârnau deasupra patului.

— Billy...

Billy şi-a ridicat din nou privirea.

— Indiferent dacă vom merge în Texas sau în California, cred că cel mai bine ar fi să plănuim o călătorie uşoară. Din moment ce vom avea un nou început.

— Mă gândeam la acelaşi lucru, Emmett.

— Da?

— Profesorul Abernathe spune că un călător neînfricat porneşte adesea la drum cu puținul pe care îl poate pune în geantă. De aceea mi-am cumpărat rucsacul de la magazinul domnului Gunderson. Ca să fiu gata de plecare imediat ce ajungi acasă. Am pus deja în el tot ce am nevoie.

— Totul?

— Totul.

Emmett a zâmbit.

— Mă duc la hambar să verific maşina. Vrei să vii şi tu?

— Acum? a întrebat Billy surprins. Stai! Stai puțin! Nu pleca fără mine!

Deşi aşezase cu grijă dolarii de argint în ordine cronologică, Billy i-a măturat cu palma şi a început să-i pună înapoi în cutia de tutun cât de repede putea. A închis capacul, a pus cutia înapoi în rucsac şi rucsacul, în spate. Apoi a luat-o primul pe scări şi a ieşit pe uşă.

În timp ce traversau curtea, Billy s-a uitat peste umăr pentru a anunța că domnul Obermeyer pusese un lacăt la uşile hambarului, dar Sally îl rupsese deja cu ranga pe care o ținea pe bancheta din spate a camionetei sale.

După cum era de aşteptat, la hambar au găsit suportul – cu lacătul încă fixat, dar atârnând lejer în şuruburi. Înăuntru, aerul era cald şi familiar, mirosea a vite, deşi nu mai crescuseră vite la fermă de când era Emmett mic.

Emmett a aşteptat puțin, pentru a-şi lăsa ochii să se adapteze la lumina slabă. În fața lui se afla noul John Deere, iar în spatele acestuia, o combină veche şi zdrobită. Mergând spre fundul hambarului, Emmett s-a oprit în fața unui obiect mare, înclinat, acoperit cu o prelată.

— Domnul Obermeyer a dat jos prelata, a spus Billy, dar eu şi Sally am pus-o la loc.

Apucând prelata de colț, Emmett a tras-o cu ambele mâini până când a căzut grămadă la picioarele lui, iar acolo, aşteptând exact unde o lăsase cu un an şi trei luni în urmă, se afla maşina lui cu patru uşi, de un albastru pudrat – un Studebaker Land Cruiser din 1948.

După ce şi-a trecut palma pe suprafața capotei, Emmett a deschis portiera şoferului şi a urcat în maşină. Pentru o clipă, a stat cu mâinile pe volan. Când o cumpărase, avea deja 80.000 de kilometri la bord, lovituri în capotă şi arsuri de țigară pe husele scaunelor, dar mergea destul de bine. Introducând şi întorcând cheia, a apăsat pe demaror, pregătit pentru zgomotul liniştitor al motorului – dar nu s-a auzit nimic.

Billy, care păstrase distanța, s-a apropiat, timid.

— E stricată?

— Nu, Billy. Cred că e descărcată bateria. Se întâmplă când nu mergi cu o maşină prea mult timp. Dar e un lucru uşor de reparat.

Uşurat, Billy s-a aşezat pe un balot de fân şi şi-a dat jos rucsacul.

— Mai vrei un fursec, Emmett?

— Eu nu vreau. Dar mănâncă tu.

În timp ce Billy îşi desfăcea rucsacul, Emmett a coborât din maşină, a păşit în spate şi a deschis portbagajul. Satisfăcut că acesta îi bloca vederea fratelui său, Emmett a dat deoparte pâsla care acoperea locul în care se afla roata de rezervă şi şi-a trecut uşor mâna de jur împrejurul acesteia. În partea de sus a găsit plicul cu numele lui, chiar acolo unde tatăl său spusese că va fi. Înăuntru se afla un bilet scris de tatăl său.

Altă misivă, de la altă fantomă, s-a gândit Emmett.

Dragă fiule,

Când vei citi aceste rânduri, îmi imaginez că ferma va fi deja în mâinile băncii. S-ar putea să fii supărat sau dezamăgit de mine, din cauza asta, iar eu n-am cum să te condamn.

Te-ar şoca să ştii cât mi-a lăsat tata când a murit, cât i-a lăsat bunicul tatălui meu şi cât de mult i-a lăsat străbunicul bunicului meu. Nu doar acţiuni şi obligaţiuni, ci şi case şi tablouri. Mobilier şi veselă. Apartenenţa la cluburi şi la societăţi. Toţi aceşti trei bărbaţi au fost devotaţi tradiţiei puritane de a da bine în ochii Domnului, lăsând copiilor mai mult decât le fusese lăsat lor.

În acest plic vei găsi tot ceea ce am eu de lăsat – două moşteniri, una mare, una mică, ambele reprezentând o formă de sacrilegiu.

În timp ce scriu aceste rânduri mă simt ruşinat să ştiu că, ducându-mi viaţa aşa cum am făcut-o, am întrerupt ciclul

virtuos al economisirii stabilit de strămoşii mei. Dar, în acelaşi timp, mă umple de mândrie să ştiu că, fără îndoială, vei realiza mai mult cu această mică amintire decât aş fi putut realiza eu cu o avere.

Cu dragoste şi admirație,

Tatăl tău, Charles William Watson

Ataşată de scrisoare cu o agrafă de hârtie era prima dintre cele două moşteniri – o singură pagină ruptă dintr-o carte veche.

Tatăl lui Emmett nu era genul de om care să se răzbune pe copii la mânie, nici chiar când aceştia o meritau. De fapt, Emmett îşi amintea o singură dată când tatăl său îşi vărsase asupra lui furia neţărmurită: când fusese trimis acasă de la şcoală pentru că stricase un manual. După cum tatăl lui îl făcuse, în mod dureros, să înțeleagă în acea seară, a pângări paginile unei cărți însemna să adopți manierele unui vizigot. Era o lovitură împotriva celei mai sacre şi mai nobile realizări a omului – capacitatea de a-şi pune pe hârtie cele mai bune idei şi sentimente, astfel încât acestea să poată fi împărtăşite în decursul timpului.

Pentru tatăl său, a rupe o pagină din orice carte era un sacrilegiu. Şi mai şocant era faptul că pagina fusese ruptă din Eseurile lui Ralph Waldo Emerson – acea carte pe care tatăl său o prețuia mai mult decât pe oricare alta. Aproape de marginea de jos, tatăl său subliniase atent, cu cerneală roşie, două propoziții.

În educația fiecărui om există un moment în care el ajunge la convingerea că invidia este ignoranță, că imitația este sinucidere, că trebuie să se ia pe sine însuşi, la bine şi la rău, ca singur bun pe care îl deține, că, deşi universul vast este plin de bine, niciun bob de porumb hrănitor nu poate ajunge la el decât prin munca depusă pe acel pământ care i s-a dat de cultivat. Puterea care rezidă în el este de o natură

nouă şi nimeni altcineva, în afară de el, nu ştie ce anume poate face şi, până nu încearcă, nici măcar el.

Emmett şi-a dat seama imediat că acest pasaj din Emerson reprezenta două lucruri deodată. În primul rând, era o scuză. Era o explicație a motivului pentru care, împotriva oricărei logici, tatăl său lăsase în urmă casele şi tablourile, apartenența la cluburi şi la societăți pentru a veni în Nebraska şi a cultiva pământul. Tatăl lui Emmett oferea această pagină din Emerson ca dovadă – ca şi cum ar fi fost un decret divin – că nu avusese de ales.

Dar dacă, pe de o parte, era o scuză, pe de alta, era un îndemn – un îndemn pentru Emmett să nu simtă nicio remuşcare, nicio vină, nicio ezitare în a întoarce spatele celor 120 de hectare cărora tatăl său le dedicase jumătate din viață, atâta timp cât le abandona ca să-şi urmeze fără invidie sau imitație propria soartă şi, în felul acesta, să descopere ceea ce numai el era capabil să facă.

În plicul din spatele paginii lui Emerson se afla cea de-a doua moştenire, un teanc de bancnote noi de douăzeci de dolari. Trecându-şi degetul mare peste marginile lor curate, Emmett şi-a dat seama că erau cam o sută cincizeci, în total, aproximativ trei mii de dolari.

Dacă Emmett putea să înțeleagă de ce tatăl său considera pagina ruptă un fel de sacrilegiu, nu putea să accepte că la fel erau şi bancnotele. Probabil că tatăl său descrisese banii ca fiind un sacrilegiu pentru că îi oferea pe la spatele creditorilor săi. Procedând astfel, îşi încălcase atât obligația legală, cât şi propria concepție despre ce era corect şi ce era greşit. Totuşi, plătind dobânzile la ipotecă timp de douăzeci de ani, tatăl lui Emmett plătise ferma de două ori mai mult. O plătise din nou cu muncă grea şi dezamăgire, cu căsnicia sa şi, în cele din urmă, cu viața sa. Aşa că, nu, punerea deoparte a trei mii de dolari nu reprezenta un sacrilegiu în

ochii lui Emmett. În ceea ce-l priveşte pe el, tatăl său îşi câştigase fiecare bănuţ.

Emmett a luat una dintre bancnote şi a băgat-o în buzunar, apoi a pus plicul la locul lui de deasupra anvelopei şi a tras pâsla deasupra.

— Emmett..., a spus Billy.

Emmett a închis portbagajul şi s-a uitat la Billy, dar acesta nu se uita la el. Se uita la cele două siluete din uşa hambarului. Cu lumina de după-amiază târzie în spatele lor, Emmett nu-şi putea da seama cine erau. Cel puţin nu până când silueta filiformă din stânga a întins braţele şi a spus:

— Tadam!

DUCHESS

Ar fi trebuit să vezi privirea lui Emmett când şi-a dat seama cine stătea în uşă. După expresia lui, ai fi crezut că am răsărit din pământ.

La începutul anilor 1940 a existat un artist al evadării care se numea Kazantikis. Unora dintre glumeţii din circuit le plăcea să-l numească „Houdini cel cu jumătate de minte din Hackensack", dar asta nu era tocmai corect. Deşi prima parte a numărului său era cam neconvingătoare, finalul era o bijuterie. Chiar în faţa ochilor tăi, era legat în lanţuri, închis într-un cufăr şi scufundat pe fundul unui bazin mare din sticlă. O blondă arătoasă scotea un ceas gigantic, în timp ce maestrul de ceremonii reamintea publicului că omul obişnuit îşi poate ţine respiraţia doar două minute, că, lipsiţi de oxigen, cei mai mulţi ameţesc după patru şi îşi pierd cunoştinţa după şase. Doi ofiţeri ai Agenţiei de Detectivi Pinkerton erau prezenţi pentru a se asigura că lacătul capacului era bine pus, iar un preot de la Biserica

Ortodoxă Greacă – cu sutană neagră, lungă şi cu barbă albă, mare – stătea prin apropiere pentru cazul în care ar fi fost necesar să îi dea ultima împărtăşanie. Cufărul se scufunda în apă, iar blonda pornea ceasul. După două minute, publicul fluiera şi huiduia. După cinci minute, urla. Dar la opt minute Pinkertonii schimbau priviri îngrijorate. După zece, preotul îşi făcea cruce şi rostea o rugăciune imposibil de înțeles. În al doisprezecelea minut, în timp ce blonda izbucnea în lacrimi, doi maşinişti se grăbeau să iasă din spatele cortinei pentru a-i ajuta pe Pinkertoni să ridice cufărul din bazin. Acesta cădea pe scenă cu un pocnet, iar apa țâşnea peste luminile rampei şi în fosa orchestrei. Când unul dintre Pinkertoni bâjbâia cu cheile, celălalt îl dădea deoparte, scotea pistolul şi trăgea în încuietoare. Sălta capacul şi răsturna cufărul, doar pentru a descoperi că e gol. În acel moment, preotul ortodox îşi smulgea barba, dezvăluind că nu era nimeni altul decât Kazantikis, cu părul încă ud, în timp ce fiecare om din public privea cu sfântă uimire. Aşa arăta Emmett Watson când şi-a dat seama cine stătea în uşă. Dintre toți oamenii de pe lume, nu-i venea să creadă că eram noi.

— Duchess?

— În carne şi oase. Şi Woolly.

El încă părea uimit.

— Dar cum...?

Am izbucnit în râs.

— Asta e întrebarea, nu-i aşa?

Mi-am dus o mână la gură şi am spus cu voce joasă:

— Am făcut-o pe autostopiştii cu directorul. În timp ce semna actele tale de eliberare, ne-am strecurat în portbagajul maşinii lui.

— Doar nu vorbeşti serios!

— Ştiu. Nu e ceea ce se numeşte călătorie la clasa întâi. Sunt o sută de grade acolo şi Woolly se plângea din zece în

zece minute că trebuie să meargă la baie. Iar când am trecut în Nebraska, ce crezi? Am zis că o să fac o comoție din cauza gropilor de pe drum. Cineva ar trebui să-i trimită o scrisoare guvernatorului!

— Bună, Emmett! a zis Woolly, de parcă tocmai venise la petrecere.

N-are cum să nu-ți placă asta la Woolly. Întotdeauna întârzie vreo cinci minute, apare pe peronul greşit, cu bagajele greşite, exact când trenul în care faci conversație iese din gară. Unii ar putea găsi această trăsătură un pic exasperantă, dar eu aş prefera oricând un tip care întârzie cinci minute în locul unuia care ajunge cu cinci minute mai devreme.

Cu coada ochiului am văzut cum puştiul, care stătea pe un balot de fân, a început să se îndrepte spre noi. Când am arătat cu degetul spre el, a încremenit ca o veveriță pe iarbă.

— Billy, nu-i aşa? Fratele tău spune că eşti foarte isteț. Corect?

Puştiul a zâmbit şi s-a apropiat un pic mai mult până când a ajuns lângă Emmett. Acesta şi-a privit fratele.

— Ăştia sunt prietenii tăi, Emmett?

— Bineînțeles că suntem prietenii lui!

— Sunt de la Salina, a explicat Emmett.

Eram pe punctul de a dezvolta discuția, când am observat maşina. Fusesem atât de concentrat pe farmecul reuniunii, încât nu o văzusem ascunsă în spatele echipamentului greu.

— Ăla e Studebakerul, Emmett? Cum se numeşte? Baby Blue?

Obiectiv vorbind, semăna puțin cu o maşină pe care soția dentistului tău ar conduce-o pe drum spre bingo, dar am fluierat oricum. Apoi m-am întors spre Billy.

— Unii dintre băieții din Salina lipeau o fotografie a fetei lor de acasă în partea de jos a patului de deasupra, ca să se poată uita la ea înainte de stingere. Unii dintre ei aveau o

poză cu Elizabeth Taylor sau cu Marilyn Monroe. Dar fratele tău a pus o reclamă ruptă dintr-o revistă veche, cu o poză color a maşinii sale. Voi fi sincer cu tine, Billy. I-am făcut fratelui tău o grămadă de reproşuri pentru asta. Să se dea în vânt după un automobil! Dar acum, că am văzut-o de aproape...

Am scuturat din cap în semn de apreciere.

— Ei, am zis, întorcându-mă spre Emmett, putem să facem o tură?

Emmett n-a răspuns, pentru că se uita la Woolly – care se uita la o pânză de păianjen fără păianjen.

— Ce mai faci, Woolly? l-a întrebat.

Întorcându-se, Woolly s-a gândit o clipă.

— Sunt bine, Emmett.

— Când ai mâncat ultima dată?

— O, nu ştiu. Cred că înainte de a ne urca în maşina directorului. Nu-i aşa, Duchess?

Emmett s-a răsucit spre fratele său.

— Billy, îți aminteşti ce a spus Sally despre cină?

— A spus să o găteşti la 180 de grade 45 de minute.

— Ce-ar fi să-l duci pe Woolly în casă, să bagi vasul în cuptor şi să pui masa? Trebuie să-i arăt ceva lui Duchess, venim şi noi imediat.

— Bine, Emmett.

În timp ce îi priveam pe Billy şi pe Woolly mergând spre casă, mă întrebam ce voia Emmett să-mi arate. Dar, când s-a întors în direcția mea, nu părea el însuşi. De fapt, părea să nu fie în apele lui. Cred că unii oameni sunt aşa când vine vorba de surprize. Mie îmi plac surprizele. Îmi place când viața scoate un iepure din pălărie. Ca atunci când, în mijlocul lui mai, felul doi la împinge-tava este curcan umplut. Dar unora nu le place să fie prinşi cu garda jos – nici măcar de veştile bune.

— Duchess, ce faceți aici?

Acum eram eu cel care părea surprins.

— Ce facem aici? De ce, am venit să te vedem pe tine, Emmett. Şi ferma. Ştii cum e. Auzi destule poveşti de la un amic despre viaţa lui de acasă şi până la urmă vrei să vezi cu ochii tăi.

Ca să mă fac înţeles, am arătat spre tractor, spre balotul de fân şi spre marea prerie americană care se întindea chiar în faţa uşii, străduindu-se să ne convingă că, la urma urmei, pământul chiar e plat.

Emmett mi-a urmărit privirea, apoi s-a întors.

— Hai să-ţi spun cum facem, mi-a zis. Mergem să mâncăm ceva, dăm un tur rapid împreună cu Woolly, dormim bine, apoi, dimineaţă, vă duc înapoi la Salina.

Am făcut un gest cu mâna.

— Nu e nevoie să ne duci înapoi la Salina, Emmett. Tocmai ai ajuns acasă. În plus, nu cred că ne vom întoarce. Cel puţin nu încă.

Emmett a închis ochii o clipă.

— Câte luni mai aveţi din sentinţă? Cinci sau şase? Sunteţi ca şi ieşiţi.

— Este adevărat, am aprobat. Este perfect adevărat. Dar, când directorul Williams i-a luat locul lui Ackerly, a concediat-o pe asistenta din New Orleans. Cea care obişnuia să-l ajute pe Woolly să-şi ia medicamentele. Acum mai are doar câteva flacoane şi ştii cât de melancolic devine fără medicamente...

— Nu e vorba de medicamente.

Am dat din cap aprobator.

— Otrava unuia este tonicul altuia, nu-i aşa?

— Duchess, nu cred că e cazul să-ţi explic tocmai ţie asta. Dar, cu cât trece mai mult timp de când aţi evadat şi cu cât vă îndepărtaţi de Salina, cu atât mai grave vor fi consecinţele. Şi amândoi aţi împlinit optsprezece ani în această iarnă. Aşa că, dacă vă prind peste graniţele statului,

s-ar putea să nu vă trimită înapoi în Salina. S-ar putea să vă trimită la Topeka.

Să recunoaştem, cei mai mulţi oameni au nevoie de o scară şi de un telescop pentru a înţelege că doi plus doi fac patru. De aceea, în general, e mai mare deranjul să încerci să explici ceva cuiva. Dar nu şi pentru Emmett Watson. El este genul de om care vede întregul tablou încă de la început – marea schemă şi toate micile detalii. Am ridicat ambele mâini în semn de capitulare.

— Sunt de acord cu tine sută la sută, Emmett. De fapt, am încercat să-i spun lui Woolly acelaşi lucru, cu aceleaşi cuvinte. Dar nu a vrut să asculte. Era hotărât să sară gardul. Avea un întreg plan. Voia să plece într-o sâmbătă seara, să fugă în oraş şi să fure o maşină. A furat chiar şi un cuţit când era de serviciu la bucătărie. Nu un cuţit de bucătărie, Emmett. Vorbesc de un cuţit de măcelar. Nu că Woolly ar fi rănit vreodată pe cineva. Noi doi ştim asta. Dar poliţiştii nu ştiu. Dacă văd un străin agitat, cu o privire rătăcită şi cu un cuţit de măcelar în mână, îl vor omorî ca pe un câine. Aşa că i-am spus că, dacă pune cuţitul înapoi unde l-a găsit, îl ajut să plece din Salina în siguranţă. A pus cuţitul la loc, ne-am strecurat în portbagaj şi, hocus-pocus, iată-ne aici!

Şi toate acestea erau adevărate. Mai puţin partea cu cuţitul.

Aşa se face o înflorire – o exagerare micuţă şi inofensivă menită să scoată în evidenţă ceva. Cam la fel ca giganticul ceas din numărul lui Kazantikis sau împuşcarea lacătului de către Pinkerton. Acele mici elemente care, la suprafaţă, par inutile, dar care, cumva, leagă întregul spectacol şi îl aduc în prim-plan.

— Uite, Emmett, tu mă cunoşti. Aş fi putut să aştept ieşirea mea şi apoi pe cea a lui Woolly. Cinci luni sau cinci ani, ce mai contează? Dar, având în vedere starea de spirit a

lui Woolly, nu cred că ar mai fi putut rămâne acolo nici măcar cinci zile.

Emmett s-a uitat în direcția în care plecase Woolly.

Amândoi ştiam că problema asta a lui nu era decât una dintre multele. Crescut într-o clădire cu portar, din Upper East Side, Woolly avea casă la țară, şofer şi bucătar. Bunicul său fusese prieten cu Teddy şi Franklin Roosevelt, iar tatăl său fusese un erou în cel de-Al Doilea Război Mondial. Dar uneori prea mult noroc strică. Există un gen de suflet delicat care, în fața unei astfel de abundențe, simte un sentiment de trepidație iminentă, ca şi cum întreaga grămadă de case, cu maşini şi cu tot cu Roosevelt se va prăbuşi peste el. Simplul gând începe să-i strice pofta de mâncare şi să-i tulbure nervii. Îi este greu să se concentreze, fapt care îi afectează cititul, scrisul şi aritmetica. După ce i se cere să părăsească un internat, este trimis la altul. Apoi, poate la altul. În cele din urmă, un astfel de băiat va avea nevoie de ceva pentru a ține lumea la distanță. Şi cine îl poate învinovăți? Aş fi primul care să spună că oamenii bogați nu merită nici două firimituri din simpatia voastră. Dar un tip cu inima mare ca Woolly? Asta e cu totul altă poveste.

Vedeam din expresia lui Emmett că trecea printr-un fel de calcul similar, gândindu-se la natura sensibilă a lui Woolly şi întrebându-se dacă ar trebui să-l trimitem înapoi la Salina sau să-l ajutăm să-şi continue drumul în siguranță. Ca dilemă era destul de greu de desluşit. Dar cred că de aceea i se şi spune dilemă.

— A fost o zi lungă, am spus, punând o mână pe umărul lui Emmett. Ce-ai zice să ne întoarcem în casă şi să frângem pâinea? După ce mâncăm puțin, vom fi cu toții într-o stare de spirit mai bună pentru a vedea ce e de făcut şi cum.

Mâncarea de la țară...

Auzi multe despre asta în Est. E unul dintre acele lucruri pe care oamenii le venerează chiar dacă nu au avut niciodată o experiență directă. Cum se întâmplă şi în cazul justiției sau al lui Isus. Dar, spre deosebire de majoritatea lucrurilor pe care oamenii le admiră de la distanță, mâncarea gătită de la țară chiar merită admirația. Este de două ori mai gustoasă decât orice ai găsi la Delmonico's[1] şi fără niciun ornament inutil. Poate pentru că folosesc rețetele pe care stră-stră-străbunicii lor le-au perfecționat pe vremea când deplasările se făceau cu căruța. Sau poate din cauza tuturor orelor petrecute în compania porcilor şi a cartofilor. Oricare ar fi motivul, nu mi-am împins farfuria din față decât după a treia porție.

— A fost o masă pe cinste.

M-am întors spre puştiul al cărui cap depăşea cu puțin blatul mesei.

— Cum o cheamă pe bruneta aia drăguță, Billy? Cea în rochie înflorată şi bocanci căreia trebuie să-i mulțumim pentru acest delicios fel de mâncare?

— Sally Ransom, a răspuns el. Este un ghiveci cu carne. Făcut cu carne de la unul dintre puii ei.

— Unul dintre puii ei! Hei, Emmett, cum se spune în popor? Vorba aia cu calea cea mai rapidă spre inima unui tânăr?

— Este o vecină, a zis Emmett.

— Poate că da, am recunoscut. Dar am avut o viață întreagă vecini şi niciunul nu mi-a adus vreodată ghiveci cu carne. Dar tu, Woolly?

Woolly făcea o spirală în sos cu furculița.

---

[1] Delmonico's este numele unui lanț de restaurante care a funcționat în New York, versiunea actuală fiind situată în Financial District. Versiunea originală a fost recunoscută pe scară largă ca fiind primul restaurant cu bucătărie rafinată din Statele Unite (n. tr.).

— Ce-i?

— Ai avut vreodată un vecin care să-ţi aducă ghiveci cu carne? am întrebat puţin mai tare.

S-a gândit o secundă.

— Nu am primit niciodată ghiveci.

Am zâmbit şi am ridicat din sprâncene uitându-mă la copil. El a zâmbit şi a ridicat din sprâncene la rândul lui.

Cu ghiveci sau fără, Woolly şi-a ridicat brusc privirea, ca şi cum ar fi avut un gând oportun.

— Auzi, Duchess, ai apucat să-l întrebi pe Emmett despre escapadă?

— Escapadă? a repetat Billy, săltând capul puţin mai sus, peste masă.

— Ăsta e celălalt motiv pentru care am venit aici, Billy. Suntem pe cale să pornim într-o mică escapadă şi sperăm ca fratele tău să vină cu noi.

— O escapadă..., a zis Emmett.

— Am numit-o aşa pentru că n-am găsit altceva mai bun, am spus. Dar e o faptă bună, serios. Un fel de mitzvah. Mai precis, este împlinirea dorinţei unui muribund.

În timp ce începeam să explic, m-am uitat de la Emmett la Billy şi înapoi, deoarece amândoi păreau la fel de intrigaţi.

— Când bunicul lui Woolly a murit, i-a lăsat nişte bani lui Woolly în ceea ce se numeşte un fond fiduciar. Nu-i aşa, Woolly?

Woolly a dat din cap.

— Acum, un fond fiduciar[2] este un cont special de investiţii înfiinţat în beneficiul unui minor, cu un administrator care ia toate deciziile până la majoratul minorului, moment în care acesta poate face orice doreşte cu banii. Dar când Woolly a împlinit optsprezece ani, graţie

---

[2] *Trust fund*, în original; *trust,* „încredere”, în lb. engleză (n. tr.).

unei jurisprudențe sofisticate, administratorul – care se întâmplă să fie cumnatul lui Woolly – a obținut ca Woolly să fie declarat inapt din punct de vedere temperamental. Nu ăsta era termenul, Woolly?

— Temperamental inapt, a confirmat Woolly cu un zâmbet de scuză.

— Şi, astfel, cumnatul său şi-a extins autoritatea asupra fondului până când Woolly îşi va îmbunătăți temperamentul sau pentru totdeauna, oricare dintre acestea se va întâmpla mai întâi.

Am clătinat din cap.

— Şi ei numesc asta un fond de încredere?

— Asta pare a fi treaba lui Woolly, Duchess. Ce are a face cu tine?

— Cu noi, Emmett. Ce are a face cu noi, am spus şi mi-am tras scaunul un pic mai aproape de masă.

— Woolly şi familia lui au o casă în nordul statului New York...

— O reşedință de vară, a intervenit Woolly.

— O reşedință de vară, m-am corectat eu, unde familia se adună din când în când. Ei bine, în timpul Marii Crize, când băncile au început să dea faliment, străbunicul lui Woolly a decis că nu va mai putea avea niciodată încredere deplină în sistemul bancar american. Aşa că, pentru orice eventualitate, a pus o sută cincizeci de mii de dolari în numerar într-un seif de perete din reşedința de vară. Dar ceea ce este deosebit de interesant aici – chiar fatidic, ați putea spune – este că valoarea depozitului lui Woolly este astăzi de aproape o sută cincizeci de mii de dolari.

Am făcut o pauză pentru a lăsa să se înțeleagă asta. Apoi m-am uitat direct la Emmett.

— Şi pentru că Woolly este un om cu inimă mare şi nevoi modeste, a propus ca, dacă noi doi îl vom însoți în

Adirondacks pentru a-l ajuta să revendice ceea ce i se cuvine de drept, să împărțim suma în trei părți egale.

— O sută cincizeci de mii de dolari împărțit la trei înseamnă cincizeci de mii de dolari, a zis Billy.

— Exact.

— Toți pentru unul şi unul pentru toți, a adăugat Woolly.

În timp ce mă lăsam pe spate în scaun, Emmett s-a holbat la mine o clipă. Apoi s-a întors spre Woolly.

— Asta a fost ideea ta?

— A fost ideea mea, a recunoscut Woolly.

— Şi nu te întorci la Salina?

Woolly şi-a pus mâinile în poală şi a clătinat din cap.

— Nu, Emmett. Nu mă întorc la Salina.

Emmett i-a aruncat lui Woolly o privire scrutătoare, ca şi cum ar fi încercat să formuleze încă o întrebare. Dar Woolly, care nu era înclinat în mod natural să răspundă la întrebări şi avea destulă practică în a le evita, a început să strângă farfuriile.

Neştiind ce să facă, Emmett şi-a dus o mână la gură. M-am aplecat peste masă.

— Singura problemă este că reşedința de vară se deschide întotdeauna în ultimul weekend din iunie, ceea ce nu ne lasă prea mult timp. Trebuie să fac o scurtă oprire în New York să-l văd pe babacu', dar apoi mergem direct spre Adirondacks. Ar trebui să te aducem înapoi în Morgen până vineri – poate puțin obosit de drum, dar, pe de altă parte, cu cincizeci de mii de dolari. Gândeşte-te la asta o secundă, Emmett... Adică ce ai putea face cu cincizeci de mii de dolari? Ce ai face cu cincizeci de mii de dolari?

Nu există nimic mai enigmatic decât voința umană – sau cel puțin aşa vor să creadă cei care se îndoiesc de ea. Potrivit acestora, motivațiile unui om sunt un castel fără cheie. Ele formează un labirint cu mai multe paliere, din care acțiunile individuale ies deseori la iveală fără un motiv

uşor de sesizat. Dar nu este chiar atât de complicat. Dacă vrei să înțelegi motivele unui om, tot ce trebuie să faci este să-l întrebi: Ce ai face cu cincizeci de mii de dolari?

Când le pui această întrebare, majoritatea oamenilor au nevoie de câteva minute pentru a se gândi, pentru a analiza posibilitățile şi pentru a lua în considerare opțiunile. Iar acest lucru vă spune tot ce trebuie să ştiți despre ei. Dar, când îi pui întrebarea unui om care a reuşit să facă ceva cu viața lui, un om care merită luat în considerare, acesta îți va răspunde cât ai clipi – şi chiar cu precizări. Pentru că el s-a gândit deja la ce ar face cu cincizeci de mii de dolari. S-a gândit la asta în timp ce săpa şanțuri, împingea hârtii sau împărțea haşiş. S-a gândit la asta în timp ce-şi asculta soția, în timp ce-şi învelea copiii sau în timp ce se holba la tavan în miez de noapte. Într-un fel, s-a gândit la asta toată viața lui.

Când i-am pus întrebarea lui Emmett, nu a răspuns, dar nu pentru că nu avea un răspuns. Am citit pe fața lui că ştia exact ce ar face cu cincizeci de mii de dolari, bănuț cu bănuț şi monedă cu monedă.

În timp ce stăteam acolo în tăcere, Billy se uita când la mine, când la fratele lui, însă Emmett se uita direct peste masă, de parcă el şi cu mine eram dintr-odată singurii oameni din cameră.

— Poate că a fost ideea lui Woolly sau poate că nu, Duchess. Oricum ar fi, nu mă interesează nimic din asta. Nici oprirea în oraş, nici călătoria în Adirondacks, nici cei cincizeci de mii de dolari. Mâine trebuie să mă ocup de câteva lucruri în oraş. Dar luni dimineață, la prima oră, Billy şi cu mine vă vom duce pe tine şi pe Woolly la stația Greyhound din Omaha. De acolo puteți lua un autobuz spre Manhattan, Adirondacks sau orice loc doriți. Apoi Billy şi cu mine ne vom întoarce în Studebaker şi ne vom vedea de treburile noastre.

Emmett era serios în timp ce rostea acest mic discurs. De fapt, nu am văzut niciodată un tip atât de serios. Nu a ridicat vocea şi nu şi-a luat ochii de la mine nici măcar o dată – nici măcar pentru a se uita la Billy, care asculta fiecare cuvânt cu o privire uimită.

Şi atunci m-a lovit. Greşeala pe care o făcusem. Am expus toate detaliile chiar în faţa copilului.

După cum am mai spus, Emmett Watson înţelege imaginea de ansamblu mai bine decât majoritatea oamenilor. Înţelege că un om poate fi răbdător, dar numai până la un anumit punct, că, ocazional, este necesar ca el să bage o strâmbă în mersul lumii pentru a obţine ceea ce Dumnezeu i-a dat. Dar Billy? La vârsta de opt ani, probabil că nu pusese piciorul în afara statului Nebraska. Aşa că nu te puteai aştepta ca el să înţeleagă toate complexităţile vieţii moderne, toate subtilităţile a ceea ce era sau nu era corect. De fapt, nu ai fi vrut să înţeleagă. Şi, în calitate de frate mai mare al puştiului, de tutore şi de unic protector al acestuia, era treaba lui Emmett să-l scutească pe Billy de astfel de vicisitudini cât mai mult timp posibil.

M-am lăsat pe spate în scaun şi am dat din cap în semn de înţelegere mutuală.

— Nu mai spune nimic, Emmett. E totul cât se poate de limpede.

După cină, Emmett a anunţat că se duce la Ransom să vadă dacă vecinul său va veni să-l ajute să-şi pornească maşina. Cum casa era cam la un kilometru şi jumătate depărtare, m-am oferit să-i ţin companie, dar el a considerat că e mai bine ca Woolly şi cu mine să nu fim văzuţi. Aşa că eu am rămas la masa din bucătărie, discutând cu Billy, în timp ce Woolly spăla vasele.

Având în vedere ceea ce v-am spus deja despre Woolly, probabil că aţi crede că nu este făcut pentru a spăla vase – că îi fug ochii, că mintea îi rătăceşte şi că, în general, e un

lasă-mă-să-te-las. Dar Woolly spăla vasele alea de parcă ar fi depins viața lui de asta. Cu capul aplecat la un unghi de patruzeci şi cinci de grade şi cu vârful limbii prins între dinți, învârtea buretele pe suprafața farfuriilor cu o intenție neobosită, îndepărtând unele pete care erau acolo de ani întregi şi altele care nici măcar nu fuseseră vreodată.

M-am minunat observându-l. Dar, aşa cum am spus, îmi plac surprizele.

Când mi-am întors atenția spre Billy, acesta desfăcea un pachețel învelit în staniol pe care îl luase din rucsac. A scos cu grijă din el patru fursecuri şi le-a pus pe masă – câte unul în fața fiecărui scaun.

— Ia te uită! am zis. Ce avem noi aici?

— Fursecuri cu fulgi de ciocolată, a răspuns Billy. Sally le-a făcut.

În timp ce mestecam în tăcere, am observat că Billy se uita destul de timid pe deasupra mesei, ca şi cum ar fi vrut să întrebe ceva.

— La ce te gândeşti, Billy?

— Toți pentru unul şi unul pentru toți, a zis el puțin timid. Asta e din Cei trei muschetari, nu-i aşa?

— Exact, mon ami.

După ce a reuşit să identifice sursa citatului, ți-ai fi imaginat că puştiul nu mai putea de bucurie, dar el părea mai degrabă debusolat. Debusolat la modul pozitiv. Şi asta în ciuda faptului că simpla menționare a Celor trei muschetari aduce de obicei un zâmbet pe fața oricărui puşti. Aşa că debusolarea lui Billy m-a intrigat. Asta până când, pe punctul de a mai lua o înghițitură, mi-am amintit de aranjamentul „toți-pentru-unul-şi-unul-pentru-toți” al fursecurilor de pe masă.

Mi-am pus fursecul jos.

— Ai văzut Cei trei muschetari, Billy?

— Nu, a recunoscut el, cu o urmă din aceeaşi debusolare. Dar am citit cartea.

— Atunci ar trebui să ştii mai bine decât majoritatea cât de înşelător poate fi un titlu.

Billy şi-a ridicat privirea de la masă.

— De ce, Duchess?

— Pentru că, de fapt, Cei trei muschetari este o poveste despre patru muschetari. Da, începe cu camaraderia încântătoare a lui Orthos, Pathos şi Artemis.

— Athos, Porthos şi Aramis?

— Exact. Dar afacerea centrală a poveştii este reprezentată de mijloacele prin care tânărul aventurier...

— D'Artagnan.

— ...prin care D'Artagnan intră în grupul celor trei spadasini. Nici mai mult, nici mai puțin decât prin salvarea onoarei reginei.

— Este adevărat, a spus Billy, aşezându-se pe scaun. De fapt, este o poveste despre patru muschetari.

În cinstea unei munci bine făcute, am băgat în gură restul de fursec şi mi-am scuturat firimiturile de pe degete. Dar Billy se holba la mine cu o intensitate nouă în privire.

— Dar parcă simt că ți-e mintea la altceva, tinere William.

S-a aplecat cât de mult îi permitea masa şi mi-a spus, aproape şoptit:

— Vrei să auzi ce aş face cu cincizeci de mii de dolari?

M-am aplecat în față şi am vorbit şi eu aproape şoptit.

— Mor de nerăbdare să aflu.

— Aş construi o casă în San Francisco, California. Ar fi o casă albă, la fel ca aceasta, cu o mică verandă, o bucătărie şi o cameră în față. Iar la etaj ar fi trei dormitoare. Doar că, în loc de o magazie pentru tractor, ar fi un garaj pentru maşina lui Emmett.

— Îmi place ideea, Billy. Dar de ce în San Francisco?

— Pentru că acolo e mama noastră.

M-am lăsat pe spate în scaun.

— Nu mai spune.

La Salina, ori de câte ori Emmett pomenea de mama lui – ceea ce nu se întâmpla prea des, să fim bine înțeleşi –, folosea invariabil timpul trecut. Dar nu îl folosea într-un mod care să sugereze că mama lui plecase în California. Îl folosea într-o manieră care sugera că ea plecase în lumea de dincolo.

— Pornim la drum imediat după ce vă ducem pe tine şi pe Woolly la staţia de autobuz, a adăugat Billy.

— Chiar aşa, o să împachetaţi casa şi o să vă mutaţi în California?

— Nu. Nu, nu vom împacheta casa, Duchess. Vom lua cu noi doar puţinul care ne încape într-o geantă de voiaj.

— De ce aţi face asta?

— Pentru că Emmett şi profesorul Abernathe sunt de acord că acesta este cel mai bun mod de a o lua de la capăt. Vom merge la San Francisco pe Autostrada Lincoln şi, odată ajunşi acolo, o s-o găsim pe mama şi o să ne construim o casă.

Nu am avut curajul să-i spun copilului că, dacă mama lui nu a vrut să locuiască într-o căsuţă albă din Nebraska, nu va dori să locuiască nici într-o căsuţă albă din California. Dar, lăsând la o parte capriciile instinctului matern, m-am gândit că visul puştiului nu numai că se încadra în buget, dar îi mai şi rămâneau vreo patruzeci de mii de dolari.

— Îmi place planul tău, Billy. Are genul de particularitate pe care o merită o schemă sinceră. Eşti sigur că vrei doar atât? Cu cincizeci de mii de dolari ai putea merge mult mai departe. Ai putea avea o piscină şi un majordom. Ai putea avea un garaj cu patru maşini.

Billy a scuturat din cap cu o privire serioasă.

— Nu. Nu cred că vom avea nevoie de o piscină şi de un majordom, Duchess.

Eram pe punctul de a sugera cu blândețe că puştiul nu ar trebui să tragă concluzii pripite, că piscinele şi majordomii nu sunt atât de uşor de găsit, iar cei care îi au nu prea vor să renunțe la ei, când, deodată, Woolly a apărut la masă cu o farfurie într-o mână şi cu buretele în cealaltă.

— Nimeni nu are nevoie de o piscină sau de un majordom, Billy.

Nu ştii niciodată ce i-ar putea atrage atenția lui Woolly. Ar putea fi o pasăre care se aşază pe o creangă. Sau forma unei urme de picior în zăpadă. Sau ceva ce a spus cineva în după-amiaza trecută. Dar orice îl face pe Woolly să se gândească merită întotdeauna aşteptarea. Aşa că, în timp ce el s-a aşezat lângă Billy, eu m-am dus repede la chiuvetă, am închis apa şi m-am întors pe scaun, numai urechi.

— Nimeni nu are nevoie de un garaj pentru patru maşini, a continuat Woolly. Dar cred că veți avea nevoie de câteva dormitoare în plus.

— De ce, Woolly?

— Pentru ca prietenii şi familia să poată veni în vizită de sărbători.

Billy a dat din cap în semn de recunoaştere a înțelepciunii lui Woolly, aşa că Woolly a continuat să facă sugestii, din ce în ce mai prins de subiect.

— Ar trebui să aveți o verandă cu un acoperiş mare, astfel încât să puteți sta sub el în după-amiezile ploioase sau să vă puteți întinde pe el în nopțile calde de vară. Iar la parter ar trebui să existe un birou şi o cameră mare, cu un şemineu suficient de mare pentru ca toată lumea să se poată aduna în jurul lui când ninge. Şi ar trebui să aveți o ascunzătoare secretă sub scări şi un loc special în colț pentru bradul de Crăciun.

Woolly nu mai putea fi oprit. A cerut hârtie şi creion, şi-a tras scaunul lângă cel al lui Billy şi a început să deseneze un plan în detaliu. Şi nu era o schiță făcută pe genunchi.

După cum s-a dovedit, Woolly desena planuri de etaj aşa cum spăla vase. Camerele erau redate la scară, cu pereți paraleli şi colțuri în unghiuri drepte perfecte. Te lua cu fiori numai când le vedeai.

Lăsând la o parte meritele unei verande, în comparație cu un garaj pentru patru maşini, trebuie să recunoaştem meritele lui Woolly în ceea ce priveşte visul pe care-l avea. Locuința pe care şi-a imaginat-o în numele lui Billy era de trei ori mai mare decât cea pe care copilul şi-o imaginase singur şi trebuie să fi atins o coardă sensibilă. Pentru că, atunci când Woolly a terminat cu schița, Billy i-a cerut să adauge o săgeată spre nord şi o stea mare şi roşie pentru a marca locul unde ar trebui să stea bradul de Crăciun. Şi, după ce Woolly a făcut asta, puştiul a împăturit cu grijă planul şi l-a pus în rucsac.

Şi Woolly părea mulțumit. Cu toate că, atunci când Billy a strâns bine curelele şi s-a întors pe scaunul său, Woolly i-a aruncat un zâmbet trist.

— Mi-aş dori să nu ştiu unde este mama, a spus el.

— De ce, Woolly?

— Ca să mă pot duce să o caut, aşa cum vrei tu să faci.

După ce vasele au fost spălate şi Billy l-a dus pe Woolly la etaj pentru a-i arăta unde putea să facă duş, mi-am băgat puțin nasul prin casă.

Nu era un secret că babacul lui Emmett dăduse faliment. Dar era suficient să arunci o privire prin casă pentru a-ți da seama că nu băutura fusese cauza. Când bărbatul casei este un bețiv, îți dai seama. După cum arată mobila şi după cum arată curtea din față. După privirea copiilor. Dar, chiar dacă babacul lui Emmett fusese total împotriva alcoolului, m-am gândit că trebuie să existe o băutură pe undeva – poate o sticlă de coniac de mere sau de rachiu de mentă, ascunse pentru ocazii speciale. Aşa se obişnuieşte în această parte a țării.

Am început cu dulapurile din bucătărie. În primul am găsit farfuriile şi bolurile. În al doilea, paharele şi cănile. În al treilea am găsit produse alimentare, dar nici urmă de vreo sticlă, nici măcar ascunsă în spatele borcanului cu melasă vechi de când lumea.

Nici în bufet nu era băutură. Dar în compartimentul de jos se aflau o grămadă de porţelanuri fine acoperite de un strat subţire de praf. Nu erau doar farfurii, ca să mă înţelegeţi. Erau boluri de supă, farfurii de salată, farfurii de desert şi turnuri de ceşti de cafea. Am numărat douăzeci de seturi, toate aflate într-o casă în care nu exista o masă pe care să poţi mânca.

Parcă îmi amintesc că Emmett îmi spusese că părinţii lui crescuseră în Boston. Ei bine, dacă în Boston crescuseră, trebuie să fi fost în Beacon Hill în vârf. Genul ăsta de lucruri se dăruiesc de obicei unei mirese de familie bună, în speranţa că vor fi transmise de la o generaţie la alta. Dar colecţia asta abia începea în dulap, aşa că mai mult ca sigur nu avea să încapă într-o geantă de voiaj. Lucru care te cam punea pe gânduri...

În camera din faţă, singurul loc în care s-ar fi putut depozita o sticlă era biroul mare şi vechi din colţ. M-am aşezat pe scaun şi am ridicat capacul. Suprafaţa de scris avea accesoriile obişnuite – foarfecă, un cuţit pentru deschis scrisorile, un carneţel şi un creion –, dar sertarele erau ticsite cu tot felul de lucruri care nu aveau ce căuta acolo, cum ar fi un ceas deşteptător vechi, o jumătate de pachet de cărţi de joc şi o grămadă de monede de cinci şi zece cenţi.

După ce am adunat mărunţişul (să nu faci risipă, să nu îţi doreşti mai mult), am deschis sertarul de jos sperând să am noroc, ştiind că este un loc des folosit pentru a depozita aşa ceva. Dar nu era loc pentru o sticlă acolo, pentru că sertarul era plin până la refuz cu corespondenţă.

Nu a fost nevoie de mai mult de o privire pentru a şti despre ce este vorba în această dezordine: facturi neplătite. Facturi de la compania de electricitate, de la compania de telefonie şi de la oricine altcineva care fusese suficient de prost să îi acorde domnului Watson un credit. Dedesubt se aflau notificările iniţiale, apoi revenirile, iar deasupra, rezilierile şi ameninţările cu acţiuni în justiţie. Unele dintre plicuri nici măcar nu fuseseră deschise.

Nu m-am putut abţine să zâmbesc.

Era ceva duios în felul în care domnul Watson ţinuse chestiile astea în sertarul de jos – la nici un metru distanţă de coşul de gunoi. Îi luase la fel de mult efort să înghesuie facturile în birou pe cât i-ar fi luat să le dea uitării. Poate că pur şi simplu nu se încumeta să recunoască faptul că nu intenţiona să le plătească vreodată.

Babacul meu cu siguranţă nu s-ar fi deranjat. După el, locul unei facturi neplătite era direct la coşul de gunoi. De fapt, era atât de alergic la hârtia pe care se tipăreau facturile, încât ar fi făcut tot posibilul ca acestea să nu-i dea niciodată de urmă. De aici şi motivul pentru care incomparabilul Harrison Hewett, care era un pic cam pretenţios când venea vorba de limba engleză, era recunoscut pentru faptul că, din când în când, îşi scria greşit propria adresă.

Dar un război cu Serviciul Poştal al SUA nu e treabă uşoară. Ei au la dispoziţie flote întregi de camioane şi o armată de soldaţi care au ca unic scop în viaţă să se asigure că un plic cu numele tău pe el ajunge în mâinile tale. Acesta este şi motivul pentru care se ştia că familia Hewett ajungea ocazional în hol şi pleca pe scara de incendiu, de obicei la ora cinci dimineaţa.

Ah, spunea tata, oprindu-se între etajele patru şi trei şi făcând un gest spre est. Degetele trandafirii ale zorilor! Consideră-te norocos că le poţi cunoaşte, băiatul meu.

Există regi care nu au dat niciodată cu ochii de ele! Afară, am auzit roțile camionetei domnului Ransom intrând pe aleea familiei Watson. Farurile au măturat scurt camera de la dreapta la stânga, în timp ce camionul trecea pe lângă casă şi se îndrepta spre hambar. Am închis sertarul de jos al biroului, astfel încât întregul teanc de notificări să rămână în siguranță până la contabilizarea finală.

La etaj, mi-am băgat capul în camera lui Billy, unde Woolly era deja întins pe pat. Fredona încet şi se holba la avioanele atârnate de tavan. Probabil că se gândea la tatăl lui, aflat în cabina de pilotaj a avionului său de vânătoare, la zece mii de metri deasupra pământului. Acolo va fi întotdeauna tatăl lui Woolly pentru Woolly: undeva între puntea de zbor a portavionului său şi fundul Mării Chinei de Sud.

L-am găsit pe Billy în camera tatălui său, aşezat ca un indian pe pătura de pe pat, cu rucsacul lângă el şi cu o carte mare şi roşie în poală.

— Salut, pistolarule! Ce citeşti?

— Compendiul de eroi, aventurieri şi alți călători neînfricați al profesorului Abacus Abernathe.

Am scos o fluierătură.

— Sună impresionant. Este bună de ceva?

— Oh, am citit-o de douăzeci şi patru de ori.

— Atunci „bună” s-ar putea să nu fie un cuvânt suficient de cuprinzător.

Am intrat în cameră, m-am plimbat puțin din colț în colț, în timp ce puştiul întorcea pagina. Pe birou se aflau două fotografii înrămate. În prima se vedea un soț în picioare, lângă soția lui aşezată, îmbrăcați ca la începutul secolului trecut. Familia Watson din Beacon Hill, fără îndoială. În cealaltă erau Emmett şi Billy, în urmă cu câțiva ani. Stăteau pe aceeaşi verandă pe care Emmett şi vecinul său stătuseră

mai devreme în acea zi. Nu exista nicio poză cu mama lui Billy şi a lui Emmett.

— Ei, Billy, am spus, punând fotografia fraților înapoi pe birou. Pot să-ți pun o întrebare?

— Da, Duchess.

— Când anume a plecat mama ta în California?

— Pe 5 iulie 1946.

— Îți aminteşti data exactă! Deci a plecat pur şi simplu, nu? Adică nu s-a mai auzit de ea niciodată?

— Nu, a răspuns Billy, întorcând o altă pagină. S-a mai auzit de ea. Ne-a trimis nouă cărți poştale. Aşa ştim că se află în San Francisco.

Pentru prima dată de când intrasem în cameră, şi-a ridicat privirea din carte.

— Pot să îți pun o întrebare, Duchess?

— Păi, trebuie să fim chit, nu, Billy? Pune.

— De ce ți se spune aşa?

— Pentru că m-am născut în Dutchess County.

— Unde se află Dutchess County?

— La cam optzeci de kilometri nord de New York.

Billy s-a îndreptat brusc de spate.

— Vrei să spui oraşul New York?

— Chiar el.

— Ai fost vreodată în oraşul New York?

— Am fost în sute de oraşe, Billy, dar am fost în New York mai mult decât în oricare altul.

— Acolo se află profesorul Abernathe. Uite, uite!

Dând la una dintre primele pagini, mi-a întins cartea.

— Scrisul mic îmi dă dureri de cap, Billy. De ce nu faci tu onorurile?

S-a uitat în jos şi a început să citească, urmărind cu degetul cuvintele.

— Dragă cititorule, îți scriu astăzi din umilul meu birou de la etajul cincizeci şi cinci al Empire State Building, la

intersecția dintre Thirty-Fourth Street şi Fifth Avenue, pe insula Manhattan din oraşul New York, la marginea de nord-est a marii noastre națiuni – Statele Unite ale Americii.

Billy şi-a ridicat privirea, parcă aşteptând ceva. Eu i-am răspuns cu o privire întrebătoare.

— L-ai întâlnit vreodată pe profesorul Abernathe? a zis el.

I-am zâmbit.

— Am întâlnit o mulțime de oameni din marea noastră națiune şi mulți dintre ei din insula Manhattan, dar, din câte ştiu, nu am avut niciodată plăcerea de a-l întâlni pe profesorul tău.

— Oh!

A tăcut o clipă, apoi fruntea mică i s-a încrețit.

— Mai vrei să ştii şi altceva? am întrebat.

— De ce ai fost în sute de oraşe, Duchess?

— Tata a fost gagist. Deşi, în general, locuiam în New York, ne petreceam o bună parte din an călătorind din oraş în oraş. Într-o săptămână eram în Buffalo, iar în următoarea, în Pittsburgh. Apoi Cleveland sau Kansas City. Am petrecut chiar şi ceva timp în Nebraska, îți vine să crezi sau nu. Când eram cam de vârsta ta, am locuit o perioadă la periferia unui orăşel numit Lewis.

— Ştiu de Lewis, spuse Billy. Este pe Autostrada Lincoln. La jumătatea drumului de aici până în Omaha.

— Serios?

Billy a pus cartea deoparte şi a luat rucsacul.

— Am o hartă. Vrei să vezi?

— Te cred pe cuvânt.

Billy a lăsat rucsacul. Apoi s-a încruntat iar.

— Cum reuşeai să te duci la şcoală, când vă mutați dintr-un oraş într-altul?

— Nu tot ce merită ştiut se găseşte între coperțile manualelor, băiete. Să spunem pur şi simplu că academia

mea a fost drumul, experiența mea primară, iar instructorul meu – degetul capricios al destinului.

Billy a părut să se gândească la acest lucru o clipă, aparent nesigur dacă ar trebui să accepte acest principiu drept literă de lege. Apoi, după ce a dat de două ori din cap pentru el însuşi, şi-a ridicat privirea cu o oarecare jenă.

— Pot să te mai întreb ceva, Duchess?

— Bagă.

— Ce este un gagist?

Am râs.

— Un gagist este un om al scenei, Billy. Un actor.

Am întins o mână, am privit în depărtare şi am intonat:

Ea trebuia să moară mai târziu,
Aveam răgaz s-ascult astfel de veste...
Dar mâine şi iar mâine, tot mereu,
Cu pas mărunt se-alungă zi de zi,
Spre cel din urmă semn din cartea vremii
Şi fiecare „ieri” a luminat
Nebunilor pe-al morții drum de colb[3].

A fost o prezentare destul de bună, dacă pot să spun aşa. Sigur, postura a fost un pic cam banală, dar am pus oboseala de pe lume în „mâine şi iar mâine” şi am lovit acel „drum de colb al morții” cu o flacără amenințătoare.

Billy mi-a aruncat privirea lui patentată, făcând ochii mari.

— William Shakespeare, din piesa scoțiană, i-am spus. Actul V, Scena 5.

— Tatăl tău a fost actor shakespearian?

— Foarte shakespearian.

— A fost faimos?

---

[3] William Shakespeare, *Macbeth*, traducere de Ion Vinea, Editura Litera, Bucureşti, 2018 (n. tr.).

— Oh, i se ştia numele în toate barurile, din Petaluma până în Poughkeepsie.

Billy părea impresionat. Dar apoi s-a încruntat din nou.

— Am învăţat câte ceva despre William Shakespeare. Profesorul Abernathe îl numeşte cel mai mare aventurier care nu a navigat niciodată pe mări. Dar nu menţionează deloc piesa scoţiană...

— Nu este surprinzător. Vezi tu, piesa scoţiană este modul în care oamenii de teatru se referă la Macbeth. Cu câteva secole în urmă s-a stabilit că piesa a fost blestemată şi că a-i rosti numele nu poate aduce decât nenorociri pe capul celor care îndrăznesc să o joace.

— Ce fel de nenorociri?

— Cele mai rele. La prima reprezentaţie a piesei, în anii 1600, tânărul actor care a jucat rolul lui Lady Macbeth a murit chiar înainte de a intra în scenă. În urmă cu aproximativ o sută de ani, cei mai mari doi actori shakespearieni din lume erau un american pe nume Forrest şi un britanic pe nume Macready. Fireşte, publicul american aprecia mai ales talentul domnului Forrest. Aşa că, atunci când Macready a fost distribuit în rolul lui Macbeth la Astor Place Opera House – pe insula Manhattan –, a izbucnit o revoltă în care zece mii de oameni s-au ciocnit şi mulţi dintre ei au fost ucişi.

Inutil să mai spun că Billy a fost captivat.

— Dar de ce este blestemată?

— De ce este blestemată! N-ai auzit niciodată povestea lui Macbeth? Inima neagră a lui Thane de Glamis? Cum? Nu? Atunci, băiete, fă-mi loc şi te voi introduce în frăţie!

Compendiul profesorului Abernathe a fost lăsat deoparte. Şi, în timp ce Billy se băga sub pătură, am stins lumina – exact cum ar fi făcut tata când era pe cale să spună o poveste întunecată şi macabră.

În mod firesc, am început în trombă, cu cele trei vrăjitoare care tună şi fulgeră. I-am povestit puştiului cum, stimulat de ambițiile doamnei, Macbeth a onorat vizita regelui său cu un pumnal în inimă şi cum acest act criminal săvârşit cu sânge-rece a generat un altul, care la rândul său a generat un al treilea. I-am povestit cum Macbeth a devenit chinuit de viziuni fantomatice, iar soția sa a început să se plimbe în somn pe holurile din Cawdor în timp ce îşi ştergea spectrul sângelui de pe mâini. Oh, mi-am adunat tot curajul într-un gând[4], bineînțeles!

Şi după ce copacii din pădurea Birnam au urcat pe dealul Dunsinane, iar Macduff, acel bărbat care nu se născuse din nicio femeie, l-a lăsat pe regicid ucis pe câmpuri, l-am băgat pe Billy în pat cu o urare de vise plăcute. Şi, în timp ce mă retrăgeam pe hol, am făcut o plecăciune uşoară când am observat că tânărul Billy se ridicase din pat pentru a reaprinde lumina.

Stând pe marginea patului lui Emmett, ceea ce m-a frapat imediat la camera lui a fost tot ce nu era în ea. Deşi în tencuială se vedea o aşchie acolo unde fusese înfipt cândva un cui, nu erau tablouri atârnate, nici postere sau fanioane. Nu exista nici radio sau casetofon. Şi, deşi deasupra ferestrei era o tijă pentru perdele, nu existau perdele. Dacă ar fi existat o cruce pe perete, te-ai fi crezut în chilia unui călugăr.

Poate o fi golit-o înainte de a pleca la Salina. Lăsând în urmă chestiile copilăreşti, aruncându-şi la gunoi toate benzile desenate şi cartonaşele cu jucători de baseball. Poate. Dar ceva îmi spunea că era camera cuiva care se pregătea de mult, mult timp să iasă din casă doar cu o geantă.

---

[4] Aluzie la un vers din *Macbeth*, de William Shakespeare (n. tr.).

Fasciculele de lumină ale farurilor domnului Ransom au măturat din nou peretele, de astă dată de la stânga la dreapta, în timp ce camionul trecea pe lângă casă în drumul său spre şosea. După ce uşa cu plasă s-a trântit, l-am auzit pe Emmett stingând luminile din bucătărie, apoi pe cele din camera din față. Când a urcat scările, eu îl aşteptam în hol.

— Merge? am întrebat.

— Slavă Domnului!

Părea sincer uşurat, dar şi puțin obosit.

— Mă simt îngrozitor că te-am scos din camera ta. Ce-ar fi să dormi în patul tău, iar eu voi dormi jos, pe canapea? Poate că e puțin cam scurtă, dar sigur e mai confortabilă decât saltelele de la Salina.

Nu mă aşteptam ca Emmett să accepte oferta. Nu era genul. Dar mi-am dat seama că a apreciat gestul. Mi-a zâmbit şi chiar mi-a pus o mână pe umăr.

— Este în regulă, Duchess. Tu rămâi aici, iar eu mă duc lângă Billy. Cred că ne-ar prinde bine un somn bun.

A făcut câțiva paşi pe hol, apoi s-a oprit şi s-a întors.

— Tu şi Woolly ar trebui să vă schimbați hainele alea. El o să găsească ceva în dulapul tatei. Poartă cam aceeaşi mărime. Am împachetat deja lucrurile pentru mine şi Billy, aşa că poți lua ce vrei din ale mele. Mai sunt şi două genți vechi acolo pe care le puteți folosi.

— Mulțumesc, Emmett.

În timp ce el şi-a continuat drumul pe hol, eu m-am întors în camera lui. Din spatele uşii închise, l-am auzit spălându-se, apoi ducându-se la fratele său. Întins pe patul lui, m-am uitat la tavan. Deasupra capului meu nu se aflau machete de avioane. Tot ce aveam era o crăpătură în tencuială care făcea o curbă leneşă în jurul plafonierei. Dar, la sfârşitul unei zile lungi, poate că o crăpătură în tencuială este tot ce ai nevoie pentru a declanşa gânduri fanteziste. Pentru că felul în care acea mică imperfecțiune se curba în jurul

lămpii amintea dintr-odată foarte mult de curba râului Platte în jurul oraşului Omaha.

Oh, Omaha, îmi amintesc bine de dumneata!

Era în august 1944, la doar şase luni după ce împlinisem opt ani.

În acea vară, tata a făcut parte dintr-o trupă de teatru ambulant care pretindea că strânge bani pentru război. Deşi spectacolul a fost prezentat ca Maeştrii vodevilului, ar fi putut să se numească la fel de bine Cavalcada foştilor. Spectacolul se deschidea cu un jongler drogat, care începea să tremure în a doua jumătate a numărului, urmat de un comediant de optzeci de ani care nu-şi amintea niciodată ce glume spusese deja. Partea tatei era să interpreteze o selecție din cele mai mari monologuri ale lui Shakespeare – sau, cum spunea el: O viață întreagă de înțelepciune în douăzeci şi două de minute. Purtând o barbă de bolşevic şi un pumnal la centură, îşi ridica încet privirea de la lumina reflectoarelor în căutarea acelui tărâm al ideilor sublime, situat undeva în colțul din dreapta sus al balconului, şi de acolo începea: Dar moale, ce lumină prin fereastra de acolo se sparge... şi La zidul spart dați iureş iar, băieți... şi O, nu puneți nevoia la-ndoială!...

De la Romeo la Henric şi la Lear. O evoluție pe măsură, de la tânărul visător la eroul în devenire şi la bătrânul care vorbeşte-n dodii.

Din câte îmi amintesc, turneul a început la Majestic Theatre din fascinantul Trenton, New Jersey. De acolo, ne-am îndreptat spre vest, vizitând toate luminile strălucitoare din interior, de la Pittsburgh la Peoria.

Ultima oprire a fost o şedere de o săptămână la Odeon, în Omaha. Ascuns undeva între gară şi cartierul roşu, era o clădire în stil Deco, veche şi grandioasă, care nu avusese bunul-simț de a se transforma în cinematograf când încă mai avea ocazia. Cât timp eram pe drumuri, stăteam cu

ceilalți artiști, de cele mai multe ori în hotelurile potrivite tepei noastre – cele frecventate de fugari și de vânzători de Biblii. Dar, ori de câte ori ajungeam la ultima oprire a unui turneu – acea oprire de la care nu mai exista nicio adresă de înaintare –, tata trăgea la cel mai luxos hotel din oraș. Cu bastonul lui Winston Churchill și cu vocea lui John Barrymore, se plimba până la recepție și cerea să i se arate camera. Descoperind că hotelul era complet ocupat și că nu avea nicio înregistrare a rezervării sale, își exprima indignarea corespunzătoare unui om de rangul său. Ce-i asta! Nicio rezervare!? Ei bine, nimeni altul decât Lionel Pendergast, directorul general al Waldorf Astoria (și un prieten apropiat), m-a asigurat că nu există alt loc în Omaha unde să petrec noaptea și apoi a sunat la birourile dumneavoastră pentru a-mi rezerva o cameră! Când conducerea confirma, în cele din urmă, că apartamentul prezidențial era disponibil, tati recunoștea că, deși era un om cu nevoi simple, apartamentul prezidențial ar fi foarte bun și mulțumea.

Odată instalat, acest om cu nevoi simple profita din plin de serviciile hotelului. Fiecare cusătură a hainelor noastre, trimisă la spălătorie. Manichiuristele și maseuzele, chemate în camerele noastre. Băieții de la recepție, trimiși să aducă flori. Iar în barul din hol, în fiecare seară, la ora șase, se comandau băuturi pentru toată lumea.

Într-o duminică din august, în dimineața de după ultimul său spectacol, tata a propus să facem o excursie. După ce fusese angajat pentru o reprezentație la Palladium din Denver, a sugerat să sărbătorim la un picnic pe malul unui râu șerpuitor.

În timp ce ne căram bagajele pe scările din spate ale hotelului, tata s-a întrebat dacă nu cumva ar trebui să întețim spiritul petrecerii, aducând cu noi o reprezentantă a sexului slab. Să zicem, domnișoara Maples, acea

încântătoare domnişoară pe care Mefisto, magicianul cu ochi crucişi, o tăia în două în fiecare seară în Actul II. Şi pe cine am găsit în picioare pe alee, cu valiza în mână, dacă nu pe blonda cea frumoasă despre care tocmai discutam.

— După ea! a zis tata.

Ah, ce zi încântătoare s-a dovedit a fi!

Cu mine pe scaunul de rezervă din portbagaj şi cu domnişoara Maples în faţă, am mers până la un parc municipal mare, pe marginea râului Platte, unde iarba era luxuriantă, copacii, înalţi, iar soarele strălucea pe suprafaţa apei. Cu o seară înainte, tata comandase un picnic cu pui prăjit şi porumb fiert, rece. Ba furase şi o faţă de masă chiar de sub farfuriile noastre de la micul-dejun (încearcă asta, Mefisto!).

Domnişoara Maples, care nu putea avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani, părea încântată de compania babacului meu. Râdea la toate glumele lui şi îşi exprima călduros recunoştinţa ori de câte ori îi umplea paharul cu vin. A roşit chiar şi la unele dintre complimentele pe care tata i le furase Bardului.

Ea adusese un pick-up portabil, iar eu am fost însărcinat să aleg discurile şi să potrivesc acul, în timp ce ei doi dansau aiurea pe iarbă.

S-a observat că ceea ce alină stomacul amorţeşte inteligenţa. Şi, cu siguranţă, nu s-au spus niciodată cuvinte mai adevărate. Căci, după ce am aruncat sticlele de vin în râu, am pus pick-upul în portbagaj şi am băgat maşina în viteză, când tata a menţionat că trebuie să facem un popas scurt într-un oraş din apropiere, nu m-am gândit la nimic. Iar când am oprit lângă o clădire veche de piatră din vârful unui deal şi m-a rugat să aştept cu o călugăriţă tânără într-o cameră, în timp ce el vorbea cu o călugăriţă mai în vârstă în alta, tot nu m-am gândit la nimic. De fapt, abia când s-a întâmplat să arunc o privire pe fereastră şi l-am zărit pe tata

coborând în viteză pe alee, cu domnişoara Maples aşezată pe scaunul de alături, cu capul lăsat pe umărul lui, mi-am dat seama că fusesem păcălit.

NOUĂ

EMMETT

Emmett s-a trezit în miros de şuncă prăjită. Nu-şi putea aminti când se trezise ultima dată simțind miros de şuncă. De mai bine de un an, se trezea în țipătul unei goarne şi în agitația a patruzeci de băieți, la ora 6:15. Fie ploaie, fie soare, aveau la dispoziție patruzeci de minute să facă duş, să se îmbrace, să-şi facă patul, să ia micul-dejun şi să se alinieze pentru începerea muncii. Să se trezească pe o saltea adevărată, sub cearşafuri de bumbac curat, cu miros de şuncă în aer devenise atât de nefamiliar, atât de neaşteptat, încât Emmett a trebuit să se gândească puțin de unde era şunca aia şi cine o gătea. S-a întors şi a văzut că Billy dispăruse, iar ceasul de pe noptieră arăta 9:45. Înjurând încet, s-a dat jos din pat şi s-a îmbrăcat. Sperase să reuşească să plece din oraş înainte de terminarea slujbei de la biserică.

În bucătărie, i-a găsit pe Billy şi pe Duchess stând de o parte şi de alta a mesei şi pe Sally la aragaz. În fața băieților se aflau farfurii cu şuncă şi ouă, iar în mijlocul mesei, un coş cu biscuiți şi un borcan cu gem de căpşuni.

— Băiete, te aşteaptă un festin, a spus Duchess când l-a văzut pe Emmett.

Trăgând un scaun, Emmett s-a uitat spre Sally, care ridica filtrul de cafea.

— Nu trebuia să pregăteşti micul-dejun pentru noi, Sally.

Drept răspuns, ea a aşezat o cană pe masă, în faţa lui.

— Uite cafeaua. Ouăle vor fi gata într-un minut.

Apoi s-a întors pe călcâie şi s-a dus înapoi la aragaz.

Duchess, care tocmai luase a doua muşcătură dintr-un biscuit, dădea din cap în semn de apreciere.

— Am călătorit în toată America, Sally, dar nu am mâncat niciodată ceva asemănător cu aceşti biscuiţi. Care este reţeta ta secretă?

— Nu e nimic secret în reţeta mea, Duchess.

— Dacă nu există, ar trebui să existe. Şi Billy mi-a spus că ai făcut şi jeleul.

— Astea sunt gemuri, nu jeleuri. Dar, da, le fac în fiecare iulie.

— Îi ia o zi întreagă, a adăugat Billy. Ar trebui să-i vezi bucătăria. Sunt coşuri cu fructe de pădure pe fiecare tejghea şi o pungă de cinci kilograme de zahăr şi patru oale diferite, care fierb la foc mic pe aragaz.

Duchess a fluierat şi a scuturat din nou din cap.

— Poate părea o preocupare învechită, dar, din punctul meu de vedere, merită efortul.

Sally s-a întors de la aragaz şi i-a mulţumit lui Duchess, uşor ceremonios. Apoi s-a uitat la Emmett.

— Eşti gata?

Fără să aştepte un răspuns, i-a adus porţia.

— Nu trebuia să te deranjezi atât, a spus Emmett. Puteam să ne ocupăm singuri de micul-dejun, iar în dulap era destulă dulceaţă.

— Voi avea grijă să ţin minte asta, a replicat Sally, lăsând jos farfuria.

Apoi s-a dus la chiuvetă şi a început să frece tigaia.

Emmett se holba la spatele ei când Billy i s-a adresat.

— Ai fost vreodată la Imperial, Emmett?

Emmett s-a întors spre fratele său.

— Ce-i asta, Billy? Imperial?

— Cinematograful din Salina.

Emmett i-a aruncat o privire încruntată lui Duchess, care a îndreptat rapid lucrurile.

— Fratele tău nu a fost niciodată la Imperial, Billy. Doar eu şi alți câțiva băieți.

Billy a dat din cap, părând că se gândeşte la ceva.

— Trebuia să obții o permisiune specială pentru a merge la film?

— Nu aveai nevoie de permisiune, ci de... inițiativă.

— Dar cum ai ieşit?

— Ei, asta ar fi o întrebare rezonabilă, date fiind circumstanțele. Salina nu era chiar ca o închisoare, Billy, cu turnuri de pază şi cu reflectoare. Era mai mult ca un fel de tabără de instrucție în armată – un complex în mijlocul pustietății, cu o grămadă de barăci şi cu o sală de mese şi nişte băieți mai în vârstă în uniformă, care țipau la tine ba pentru că te mişcai prea repede, ba pentru că te mişcai prea încet. Dar tipii în uniformă – sergenții noştri, dacă vrei – nu dormeau cu noi. Aveau baraca lor, cu o masă de biliard, un radio şi o ladă frigorifică plină cu bere. Aşa că sâmbăta, după ce se dădea stingerea, în timp ce ei beau şi jucau biliard, câțiva dintre noi ne strecuram pe fereastra de la baie şi o luam spre oraş.

— Era departe?

— Nu prea departe. Dacă o iei la fugă pe câmpurile de cartofi, în aproximativ douăzeci de minute ajungi la un râu. De cele mai multe ori, râul are doar câțiva metri adâncime, aşa că poți să traversezi în chiloți şi să ajungi în centru la timp pentru spectacolul de la ora zece. Poți să iei o pungă de popcorn şi o sticlă de suc, să urmăreşti filmul de la balcon

şi să te întorci în pat până la ora unu dimineața, fără să bănuiască cineva ceva.

— Fără să bănuiască cineva ceva, a repetat Billy, cu o notă de uimire. Dar cum ai plătit pentru filme?

— Hai să schimbăm subiectul, a sugerat Emmett.

— Hai! a zis Duchess.

Sally, care ştersese tigaia de apă, a aşezat-o cu zgomot pe aragaz.

— Mă duc să fac paturile, a anunțat ea.

— Nu trebuie să faci paturile, a spus Emmett.

— Nu se vor face singure.

Sally a ieşit din bucătărie şi au auzit-o mărşăluind pe scări. Duchess s-a uitat la Billy şi a ridicat din sprâncene.

— Scuză-mă, a zis Emmett, împingându-şi scaunul înapoi.

În timp ce se îndrepta spre etaj, Emmett îi auzea pe Duchess şi pe fratele său începând o conversație despre contele de Monte Cristo şi despre evadarea sa miraculoasă dintr-o închisoare aflată pe o insulă – schimbarea de subiect promisă.

Când Emmett a ajuns în camera tatălui său, Sally făcea deja patul cu mişcări rapide şi precise.

— Nu mi-ai spus că ai musafiri, a rostit ea, fără să ridice privirea.

— Nu ştiam că o să am musafiri.

Sally a umflat pernele, lovindu-le la fiecare capăt, apoi le-a sprijinit de tăblia patului.

— Scuză-mă, a spus ea, strecurându-se pe lângă Emmett, care stătea în uşă, pentru a traversa holul spre camera lui.

Când Emmett a ajuns-o din urmă, a găsit-o uitându-se fix la pat – pentru că Duchess îl făcuse deja. Emmett era oarecum impresionat de efortul lui Duchess, dar Sally nu era. A tras înapoi plapuma şi cearşaful şi a început să le înfăşoare la loc cu aceleaşi mişcări precise. Când s-a apucat să umfle pernele, Emmett a aruncat o privire la ceasul de

lângă pat. Era aproape zece şi un sfert. Chiar nu avea timp pentru asta, orice ar fi fost asta.

— Dacă te gândeşti la ceva, Sally...

Sally s-a oprit brusc şi l-a privit în ochi pentru prima dată în acea dimineaţă.

— La ce m-aş putea gândi?

— Eu, unul, clar nu ştiu.

— Păi, să fii sigur de asta.

Şi-a aranjat rochia şi s-a îndreptat spre uşă, dar el îi stătea în cale.

— Îmi pare rău dacă nu am părut recunoscător în bucătărie. Tot ce am vrut să spun era...

— Ştiu ce ai vrut să spui, pentru că ai spus-o. Că nu trebuia să mă chinui să lipsesc de la biserică pentru a-ţi pregăti micul-dejun în această dimineaţă, aşa cum nu trebuia să mă chinui să-ţi pregătesc cina aseară. Ceea ce e foarte bine. Dar, pentru informarea ta, a spune cuiva că nu trebuie să se chinuie să facă ceva nu este acelaşi lucru cu a-ţi arăta recunoştinţa pentru acel lucru. Nici pe departe. Nu contează câtă dulceaţă cumpărată de la magazin ai în dulap.

— Despre asta este vorba? Dulceaţa din dulap? Sally, nu am vrut să-ţi jignesc gemul. Bineînţeles că e mai bun decât dulceaţa din dulap. Dar ştiu cât efort îţi ia să îl faci şi nu am vrut să simţi că trebuie să iroseşti un borcan pentru noi. Nu e ca şi cum ar fi vreo ocazie specială.

— Dacă te interesează, Emmett Watson, să ştii că sunt foarte fericită că prietenii şi familia îmi mănâncă gemul şi când nu există vreo ocazie specială. Dar poate, prin absurd, m-am gândit că ţie şi lui Billy v-ar plăcea să savuraţi un ultim borcan înainte de a vă face bagajele şi de a vă muta în California fără să suflaţi nici măcar un cuvânt.

Emmett a închis ochii.

— Când mă gândesc la asta, a continuat ea, cred că ar trebui să îi mulţumesc stelei mele norocoase că prietenul tău, Duchess, a avut prezenţa de spirit de a mă informa despre intenţiile tale. Altfel, aş fi putut să vin mâine-dimineaţă, să fac clătite şi să prăjesc cârnaţi doar pentru a constata că nu e nimeni aici să le mănânce.

— Îmi pare rău că nu am avut ocazia să-ţi spun, Sally. Dar nu a fost ca şi cum aş fi încercat să o ascund. Am vorbit despre asta cu tatăl tău ieri după-amiază. De fapt, el a fost cel care a adus vorba – spunând că ar fi mai bine ca Billy şi cu mine să ne retragem şi să o luăm de la capăt în altă parte.

Sally s-a uitat la Emmett.

— Tata a spus asta. Că ar trebui să te retragi şi să o iei de la capăt.

— Cu alte cuvinte...

— Ei bine, nu-i aşa că sună încântător?

Trecând pe lângă Emmett, Sally a intrat în camera lui Billy, unde Woolly, întins pe spate, sufla spre tavan, încercând să mişte avioanele.

Sally şi-a pus mâinile în şolduri.

— Şi tu cine eşti?

Woolly şi-a ridicat privirea şocat.

— Eu sunt Woolly.

— Eşti catolic, Woolly?

— Nu, sunt episcopalian.

— Atunci de ce mai stai în pat?

— Nu sunt sigur, a recunoscut Woolly.

— E trecut de zece dimineaţa şi am multe de făcut. Aşa că o să număr până la cinci şi o să fac patul, indiferent dacă eşti sau nu în el.

Woolly a sărit de sub pătură în boxeri şi a privit cu uimire cum Sally se ocupa de aranjarea patului. În timp ce se scărpina în vârful capului, l-a observat pe Emmett în prag.

— Bună, Emmett!

— Bună, Woolly!

Woolly a mijit ochii spre Emmett o clipă, apoi fața i s-a luminat.

— E şuncă?

— Ha! a spus Sally.

Emmett a luat-o pe scări în jos şi a ieşit pe uşă.

Emmett se simțea uşurat să fie singur, la volanul Studebakerului.

De când plecase din Salina, abia dacă avusese un moment pentru el. Mai întâi fusese drumul cu directorul Williams, apoi domnul Obermeyer în bucătărie şi domnul Ransom pe verandă, apoi Duchess şi Woolly, iar acum, Sally. Tot ce voia Emmett, tot ce avea nevoie era o şansă de a-şi limpezi gândurile, astfel încât, oriunde s-ar fi hotărât el şi Billy să plece, fie în Texas, fie în California, fie în cu totul alt loc, să poată porni la drum cu o stare de spirit bună. Dar, în timp ce întorcea pe Route 14, Emmett s-a trezit că nu era preocupat de unde ar putea merge el şi Billy, ci de schimbul de replici cu Sally.

Eu, unul, clar nu ştiu.

Aşa îi răspunsese el când ea îl întrebase ce crede că o frământă. Şi, în sensul cel mai strict, chiar nu ştia.

Dar ar fi putut ghici.

Înțelegea destul de bine la ce se aştepta Sally. La un moment dat, s-ar putea chiar să-i fi dat motive să se aştepte la asta. Acesta este genul de lucruri pe care le fac tinerii: îşi alimentează reciproc aşteptările – până când greutățile vieții încep să-şi facă apariția. Dar Emmett nu i-a dat prea multe speranțe de când a plecat la Salina. Când îi trimisese acele pachete – cu prăjituri de casă şi ştiri din oraşul natal –, nu-i răspunsese cu un cuvânt de mulțumire. Nici la telefon şi nici într-un bilet. Iar înainte de a se întoarce acasă, nu-i trimisese niciun mesaj despre sosirea sa şi nici nu-i ceruse

să facă ordine în casă. Nu-i ceruse să mănture, să facă paturile, să pună săpun în baie sau ouă în frigider. Nu-i ceruse să facă nimic.

A fost el recunoscător să descopere că ea alesese să facă aceste lucruri pentru el şi Billy? Bineînțeles că a fost. Dar a fi recunoscător e un lucru, iar a fi îndatorat e cu totul altceva.

În timp ce conducea, Emmett a văzut că se apropia intersecția cu Route 7. Emmett ştia că, dacă făcea la dreapta şi se întorcea pe 22D, putea ajunge în oraş fără să treacă pe lângă terenul unde se ținea târgul. Dar ce rost ar avea să facă asta? Terenul ar fi fost tot acolo, indiferent dacă ar fi trecut pe lângă el sau nu. Ar fi fost tot acolo chiar dacă ar fi mers în Texas, în California sau în altă parte.

Nu, dacă ar fi luat-o pe drumul cel mai lung nu ar fi schimbat nimic. Cu excepția faptului că, poate, şi-ar fi imaginat o clipă că ceea ce s-a întâmplat deja nu s-a întâmplat deloc. Aşa că Emmett nu numai că a continuat drept prin intersecție, dar a şi încetinit maşina până la treizeci de kilometri pe oră când s-a apropiat de terenul respectiv, apoi a tras pe contrasens, unde nu a avut de ales decât să se uite cu atenție la el.

Timp de cincizeci şi una de săptămâni pe an, terenul unde se ținea târgul era exact ca acum – patru hectare pustii, acoperite cu fân pentru a reține praful. Dar în prima săptămână din octombrie numai pustii nu erau. Erau pline de viață: muzică, oameni şi lumini. Erau acolo un carusel şi maşinuțe şi standuri colorate în care cineva putea să-şi încerce mâna la trasul cu arcul sau cu puşca. Era un cort mare cu dungi unde, cu un simț al ceremoniei adecvat, juriul se aduna, delibera şi acorda panglici albastre pentru cel mai mare dovleac şi cea mai gustoasă plăcintă cu lămâie şi bezea. Mai era un țarc cu gradene, unde avea loc proba de tracțiune şi de legare a viteilor, unde se acordau şi mai

multe panglici de către alt juriu. Iar în spate, chiar dincolo de zona cu mâncare, era o scenă luminată pentru concursul de vioară.

În ultima seară a târgului, Jimmy Snyder a ales să se bată chiar lângă vânzătorul de vată de zahăr.

Când Jimmy a strigat prima oară la el, Emmett s-a gândit că vorbeşte cu altcineva – pentru că abia îl cunoştea pe Jimmy. Cu un an mai mic decât el, Emmett nu era în clasa lui Jimmy şi nu juca în niciuna dintre echipele sale, aşa că avea puține motive să interacționeze cu el.

Dar Jimmy Snyder nu trebuia să te cunoască. Îi plăcea să dea de pământ cu oamenii, indiferent dacă îi cunoştea sau nu. Şi nu conta pentru ce. Putea fi pentru hainele pe care le purtai, pentru mâncarea pe care o mâncai sau pentru felul în care sora ta traversa strada. Da, domnule, putea fi vorba de orice, atât timp cât era ceva cu care să te întărâte.

Din punct de vedere stilistic, Jimmy era unul dintre cei care îşi lansau insultele sub formă de întrebări. Cu un aer curios şi blând, rostea prima întrebare fără să se adreseze cuiva anume. Şi dacă nu atingea un punct sensibil, răspundea el însuşi la prima întrebare, apoi punea o alta, mergând din aproape în aproape.

Nu-i aşa că e drăguț? a fost întrebarea pe care a pus-o când l-a văzut pe Emmett ținându-l de mână pe Billy. Vreau să zic, nu e cel mai drăguț lucru pe care l-ai văzut vreodată?

Când Emmett şi-a dat seama că Jimmy se referă la el, i-a sărit țandăra. Ce-i păsa lui dacă era văzut ținându-şi de mână fratele mai mic la târg? Cine nu ar fi ținut de mână un băiat de şase ani în mijlocul unei mulțimi de oameni, la opt seara?

Aşa că Jimmy a încercat din nou. Schimbând vitezele, ca să zicem aşa, s-a întrebat cu voce tare dacă motivul pentru care tatăl lui Emmett nu luptase în război era că fusese 3-C, clasificarea Serviciului Selectiv care le permitea fermierilor

să amâne recrutarea. Asta i s-a părut lui Emmett o batjocură ciudată, având în vedere cât de mulți bărbați din Nebraska primiseră denumirea 3-C. I s-a părut atât de ciudat, încât nu s-a putut abține să se oprească şi să se întoarcă – lucru care a reprezentat prima lui greşeală.

Acum, că-i atrăsese atenția lui Emmett, Jimmy a răspuns el însuşi la întrebare.

Nu, a spus el, Charlie Watson nu ar fi fost 3-C. Pentru că nu putea să crească iarbă în Grădina Edenului. Trebuie să fi fost 4-F.

Aici, Jimmy şi-a răsucit un deget în dreptul tâmplei pentru a insinua incapacitatea de a raționa a lui Charlie Watson.

De acord, erau tachinări juvenile, dar începuseră să-l facă pe Emmett să strângă din dinți. Simțea cum i se urcă sângele la cap. Dar mai simțea şi că Billy îl trăgea de mână – poate pentru simplul motiv că urma să înceapă concursul de vioară sau poate pentru că, chiar şi la vârsta de şase ani, Billy înțelegea că nimic bun nu putea ieşi din a te lua la harță cu cei ca Jimmy Snyder. Dar, înainte ca Billy să-l poată trage pe Emmett deoparte, Jimmy a mai încercat o dată.

Nu, a spus el, nu putea fi din cauză că avea 4-F. E prea simplu ca să fie nebun. Presupun că, dacă nu a luptat, trebuie să fi fost pentru că era 4-E. Ceea ce ei numesc un obiector...

Înainte ca Jimmy să poată rosti de conştiință, Emmett l-a lovit. L-a lovit fără să dea drumul mâinii fratelui său, azvârlindu-şi pumnul din umăr într-o singură lovitură curată şi rupându-i nasul lui Jimmy.

Nu nasul spart l-a ucis, bineînțeles. Ci căderea. Jimmy era atât de obişnuit să fie impertinent, încât nu era pregătit pentru pumnul primit. L-a făcut să se dea înapoi clătinându-se şi agitându-şi brațele. Când călcâiul i s-a

prins într-o împletitură de cabluri, Jimmy a căzut drept pe spate, lovindu-se cu capul de o cărămidă care susținea țăruşul unui cort.

Potrivit medicului legist, Jimmy a aterizat cu o asemenea forță încât colțul cărămizii a săpat o gaură triunghiulară adâncă de un centimetru în partea posterioară a craniului său. Aceasta l-a băgat într-o comă care l-a lăsat să respire, dar care i-a slăbit încet forțele. După şaizeci şi două de zile, în cele din urmă, a secat complet viața din el, în timp ce familia stătea la căpătâiul lui, într-o veghe zadarnică.

Aşa cum a spus directorul: Ghinion.

Şeriful Petersen a fost cel care a adus vestea morții lui Jimmy la uşa familiei Watson. Nu depusese plângere, aşteptând să vadă cum se va descurca Jimmy. Între timp, Emmett păstrase tăcerea, nevăzând nicio virtute în a relua evenimentele în timp ce Jimmy se lupta între viață şi moarte.

Dar amicii lui Jimmy nu au păstrat tăcerea. Ei au vorbit despre bătaie adesea şi pe larg. Au vorbit despre asta la şcoală, la dozatorul de suc şi în sufrageria familiei Snyders. Au povestit cum cei patru se îndreptau spre standul cu vată de zahăr când Jimmy a dat din greşeală peste Emmett şi cum, înainte ca Jimmy să apuce să-şi ceară scuze, Emmett l-a lovit cu pumnul în față.

Domnul Streeter, avocatul lui Emmett, l-a încurajat pe acesta să depună mărturie şi să spună propria versiune a evenimentelor. Dar, indiferent de versiunea care ar fi prevalat, Jimmy Snyder urma să fie în continuare mort şi îngropat. Aşa că Emmett i-a răspuns domnului Streeter că nu are nevoie de un proces. Iar la 1 martie 1953, la audierea în fața judecătorului Schomer în tribunalul din comitat, după ce şi-a recunoscut vinovăția, Emmett a fost condamnat la optsprezece luni într-un program special de reformă pentru minori, la o fermă din Salina, Kansas.

Peste alte zece săptămâni, terenul n-o să mai fie gol, s-a gândit Emmett. Cortul va fi ridicat şi scena, reconstruită, iar oamenii se vor aduna din nou în aşteptarea concursurilor, a mâncării şi a muzicii. În timp ce băga Studebakerul în viteză, Emmett s-a mai liniştit puţin la gândul că, atunci când vor începe festivităţile, el şi Billy o să se afle la peste o mie de kilometri distanţă.

Emmett a parcat lângă peluza de la tribunal. Fiind duminică, doar câteva magazine erau deschise. A făcut opriri rapide la Gunderson şi la magazinul de cinci dolari şi zece cenţi, unde a cheltuit cei douăzeci de dolari luaţi din plicul de la tatăl său pe produse de primă necesitate pentru călătoria spre Vest. Apoi, după ce şi-a pus cumpărăturile în maşină, a mers pe jos pe Jefferson până la biblioteca publică.

În partea din faţă a sălii centrale, o bibliotecară de vârstă mijlocie stătea la un birou în formă de V. Când Emmett a întrebat unde ar putea găsi almanahuri şi enciclopedii, femeia l-a condus spre secţiunea de referinţe şi i-a indicat diverse volume. În timp ce făcea acest lucru, Emmett şi-a dat seama că îl scruta prin ochelari, aruncându-i încă o privire, de parcă l-ar fi recunoscut. Emmett nu mai fusese în bibliotecă de când era copil, dar ea l-ar fi putut recunoaşte din mai multe motive, nu în ultimul rând pentru că poza lui apăruse pe prima pagină a ziarului oraşului de câteva ori. Iniţial, poza lui de la şcoală, aşezată alături de cea a lui Jimmy. Apoi, o poză cu Emmett Watson dus la secţie pentru a fi acuzat în mod oficial, apoi Emmett Watson coborând treptele tribunalului imediat după audiere. Fata de la domnul Gunderson îi aruncase o privire asemănătoare.

— Pot să vă ajut să găsiţi ceva anume? a întrebat bibliotecara după o clipă.

— Nu, doamnă. Mă descurc.

După ce femeia s-a retras la biroul ei, Emmett a scos volumele de care avea nevoie, le-a cărat la o masă şi a luat loc.

În cea mai mare parte a lui 1952, tatăl lui Emmett se luptase mereu cu câte o boală. Dar, în primăvara lui 1953, o gripă de care nu se putea vindeca l-a determinat pe doctorul Winslow să-l trimită la Omaha pentru nişte analize. În scrisoarea pe care tatăl lui Emmett a trimis-o la Salina câteva luni mai târziu, îşi asigura fiul că era pe picioare şi pe drumul cel bun spre recuperare. Cu toate acestea, a fost de acord să facă o a doua călătorie la Omaha pentru ca specialiştii să mai facă nişte analize, aşa cum obişnuiesc să facă specialiştii.

Citind scrisoarea, Emmett nu s-a lăsat păcălit de asigurările familiare ale tatălui său şi nici de remarca ironică despre înclinațiile profesioniştilor din domeniul medical. Tatăl său folosea cuvinte consolatoare de când îşi amintea Emmett. Cuvinte consolatoare pentru a descrie cum decursese semănatul, cum se apropia recolta şi de ce mama lor nu mai era brusc de găsit nicăieri. În plus, Emmett era destul de mare pentru a şti că drumul spre însănătoşire era rareori pavat cu vizite repetate la specialişti.

Orice îndoieli cu privire la prognosticul domnului Watson au fost înlăturate într-o dimineață din august, când s-a ridicat de la masă după micul-dejun şi a leşinat sub ochii lui Billy, ceea ce a dus la o a treia călătorie la Omaha, de data aceasta într-o ambulanță.

În acea noapte – după ce doctorul Winslow a sunat la biroul directorului şi a vorbit cu Emmett –, un plan a început să prindă contur. Mai exact, era un plan cu care Emmett se juca de luni întregi în mintea lui, dar care acum ocupa locul principal, prezentându-se într-o serie de variante care difereau ca timp şi amploare, dar care se

desfăşurau întotdeauna în altă parte decât în Nebraska. Pe măsură ce starea tatălui său s-a înrăutăţit, pe parcursul toamnei, planul a devenit mai clar; iar când domnul Watson a murit, în aprilie, era cât se poate de clar – ca şi cum tatăl lui Emmett ar fi renunţat la propria vitalitate pentru a asigura vitalitatea intenţiilor lui Emmett.

Planul era destul de simplu.

De îndată ce Emmett ar fi plecat din Salina, el şi Billy şi-ar fi împachetat lucrurile şi s-ar fi îndreptat spre o zonă metropolitană – undeva unde nu existau silozuri, secerişuri sau târguri –, unde să poată folosi puţinul rămas din moştenirea tatălui lor pentru a-şi cumpăra o casă.

Nu trebuia să fie o casă mare. Putea fi o casă cu trei sau patru dormitoare, cu una sau două băi. Putea fi colonială sau victoriană, cu ţiglă sau cu şindrilă. Trebuia doar să fie în paragină.

Fiindcă nu ar fi cumpărat casa pentru a o umple cu mobilă, cu veselă şi cu obiecte de artă, cu amintiri, de fapt. Ar fi cumpărat-o pentru a o repara şi a o vinde. Ca să facă faţă cheltuielilor, Emmett s-ar fi angajat la un constructor local, iar seara, în timp ce Billy şi-ar fi făcut temele, Emmett ar fi pus casa la punct, centimetru cu centimetru. Mai întâi, s-ar fi ocupat de acoperiş şi de ferestre, pentru a se asigura că întreaga casă e ferită de intemperii. Apoi şi-ar fi îndreptat atenţia către pereţi, uşi şi podele. Apoi, către muluri, balustrade şi dulapuri. Odată ce casa ar fi oferit condiţii optime, odată ce ferestrele s-ar fi deschis şi s-ar fi închis, scările n-ar fi scârţâit şi caloriferele n-ar fi huruit, odată ce fiecare colţ ar fi arătat finisat şi în regulă, atunci şi numai atunci ar fi vândut-o.

Dacă şi-ar fi jucat cărţile cum trebuie, dacă ar fi ales casa potrivită în cartierul potrivit şi dacă ar fi făcut lucrările necesare, Emmett se gândea că şi-ar putea dubla banii la prima vânzare – ceea ce i-ar fi permis să investească banii în

alte două case dărăpănate, unde putea începe procesul din nou. Numai că, de data aceasta, când cele două case ar fi fost terminate, ar fi vândut una şi ar fi închiriat-o pe cealaltă. Emmett se gândea că, dacă şi-ar fi menţinut concentrarea, în câţiva ani ar fi avut suficienţi bani pentru a renunţa la slujbă şi a angaja un om sau doi. Atunci ar fi renovat două case şi ar fi încasat chirie de la patru. Dar în niciun moment, sub nicio formă, nu avea să împrumute vreun ban.

În afară de munca sa, Emmett considera că un lucru era esenţial pentru succesul său, şi anume să-şi pună în aplicare planul într-o zonă metropolitană, cu potenţial de a deveni din ce în ce mai mare. În acest sens, vizitase mica bibliotecă din Salina şi, cu volumul al optsprezecelea din Encyclopaedia Britannica deschis pe masă, îşi notase următoarele:

Populaţia Texasului
1920 4.700.000
1930 5.800.000
1940 6.400.000
1950 7.800.000
1960 9.600.000

Când Emmett avusese în faţă articolul despre Texas, nici măcar nu se obosise să citească primele paragrafe – cele care descriau istoria, comerţul, cultura şi clima statului. Îi fusese de ajuns să vadă că între 1920 şi 1960 populaţia urma să se dubleze.

După aceeaşi logică însă, ar trebui să ia în considerare orice stat cu creştere mare din uniune.

Stând în biblioteca Morgen, Emmett a scos bucata de hârtie din portofel şi a pus-o pe masă. Apoi a deschis volumul al treilea al enciclopediei şi a adăugat o a doua coloană.

Populaţia Texasului Populaţia Californiei

1920 4.700.000 1920 3.400.000
1930 5.800.000 1930 5.700.000
1940 6.400.000 1940 6.900.000
1950 7.800.000 1950 10.600.000
1960 9.600.000 1960 15.700.000

Emmett a fost atât de surprins de creşterea demografică a Californiei, încât a citit şi primele paragrafe. A aflat că economia era în expansiune pe mai multe fronturi. Deşi considerat multă vreme un gigant în materie de agricultură, războiul transformase statul într-un lider şi în domeniul construcției de nave şi de avioane; Hollywoodul devenise producătorul de visuri pentru întreaga lume; şi, luate împreună, porturile San Diego, Los Angeles şi San Francisco reprezentau cea mai mare poartă de acces pentru comerțul din SUA. Numai în anii 1950, California urma să crească cu peste cinci milioane de locuitori, cu o rată de aproape 50%.

Ideea că el şi fratele său şi-ar găsi mama părea la fel de nebunească ca şi în ziua precedentă, dacă nu chiar mai nebunească, având în vedere creşterea populației statului. Dar, dacă intenția lui Emmett era să renoveze şi să vândă case, California era alegerea incontestabilă.

Emmett a pus hârtia înapoi în portofel şi enciclopedia pe raftul ei. Dar, după ce a strecurat volumul al treilea înapoi în fanta sa, Emmett l-a scos pe al doisprezecelea. Fără să se aşeze, a dat direct la pagina despre Nebraska şi a aruncat o privire. Cu o notă de satisfacție sumbră, a observat că, între 1920 şi 1950, populația sa oscilase în jurul a 1,3 milioane şi că în deceniul actual nu se aştepta să crească deloc.

Emmett a pus volumul la loc şi s-a îndreptat spre uşă.

— Ai găsit ce căutai?

Emmett, care trecuse de biroul bibliotecarei, s-a întors cu fața spre ea. De data aceasta, femeia avea ochelarii de vedere ridicați pe cap şi Emmett a constatat că se înşelase

cu privire la vârsta ei. Probabil că nu avea mai mult de treizeci şi cinci de ani.

— Am găsit. Mulțumesc.

— Eşti fratele lui Billy, nu-i aşa?

— Sunt, a răspuns el, puțin surprins.

Ea a zâmbit şi a dat din cap.

— Eu sunt Ellie Matthiessen. Mi-am dat seama, pentru că semeni foarte mult cu el.

— Îl cunoaşteți bine pe fratele meu?

— Oh, a petrecut mult timp aici. Cel puțin, cât ai fost plecat. Fratele tău apreciază o poveste bună.

— Asta cu siguranță, a fost de acord Emmett, cu un zâmbet.

Deşi, în timp ce ieşea pe uşă, nu s-a putut abține să adauge, pentru sine: la bine şi la rău.

Trei dintre ei stăteau lângă Studebaker când Emmett s-a întors de la bibliotecă. Nu l-a recunoscut pe cel înalt din dreapta, cu pălărie de cowboy, dar cel din stânga era fratele mai mare al lui Jenny Andersen, Eddie, iar cel din mijloc era Jacob Snyder. După felul în care Eddie lovea cu piciorul în trotuar, Emmett şi-a dat seama că acesta nu voia să fie acolo. Văzându-l pe Emmett că se apropie, străinul înalt l-a împins pe Jake în lateral. Când Jake şi-a ridicat privirea, Emmett şi-a dat seama că nici el nu voia să fie acolo.

Emmett s-a oprit la câțiva metri distanță, cu cheile în mână şi le-a făcut semn din cap celor doi bărbați pe care îi cunoştea.

— Jake. Eddie.

Niciunul nu a răspuns.

Emmett s-a gândit să-i ceară scuze lui Jake, dar Jake nu era acolo pentru scuze. Emmett îşi ceruse deja scuze față de Jake şi față de restul familiei Snyders. Îşi ceruse scuze imediat după bătaie, apoi la secție şi, în cele din urmă, pe treptele tribunalului. Scuzele lui nu le folosiseră la nimic

celor din familia Snyders atunci şi nu aveau să le folosească nici acum.

— Nu vreau probleme, a zis Emmett. Vreau doar să mă urc în maşină şi să mă duc acasă.

— Nu te pot lăsa să faci asta, a replicat Jake.

Şi probabil că avea dreptate. Deşi Emmett şi Jake vorbeau doar de un minut, deja se adunaseră oameni în jur. Erau câțiva fermieri, văduvele Westerly şi doi băieți care pierdeau timpul pe peluza tribunalului. Dacă slujba la biserica penticostală sau la cea congregațională s-ar fi încheiat, mulțimea nu ar fi făcut decât să crească. Orice s-ar fi întâmplat în continuare, avea să se revină cu siguranță la bătrânul Snyder, iar asta însemna că nu exista decât o singură cale prin care Jake putea să pună capăt întâlnirii.

Emmett şi-a băgat cheile în buzunar şi şi-a lăsat mâinile pe lângă corp.

Străinul a fost cel care a vorbit primul. Sprijinindu-se de portiera Studebakerului, şi-a dat pălăria pe spate şi a zâmbit.

— Se pare că Jake are nişte treburi neterminate cu tine, Watson.

Emmett a întâlnit privirea străinului, apoi s-a întors spre Jake.

— Dacă avem treburi de terminat, Jake, să le terminăm.

Jake părea că se chinuie să zică ceva, ca şi cum furia pe care se aştepta să o simtă – pe care trebuia să o simtă – după toate aceste luni, îl părăsise brusc. Urmând exemplul fratelui său, a început cu o întrebare:

— Crezi că eşti un mare bătăuş, nu-i aşa, Watson?

Emmett nu a răspuns.

— Şi poate că eşti un mare bătăuş – atât timp cât poți lovi neprovocat un om.

— Nu a fost neprovocat, Jake.

Jake a făcut o jumătate de pas înainte, simțind cum furia îi revine.

— Vrei să spui că Jimmy a încercat să te lovească primul?

— Nu. Nu a încercat să mă lovească.

Jake a dat din cap cu maxilarul încleştat, apoi a mai făcut o jumătate de pas.

— Dacă tot îți place atât de mult să dai tu primul, de ce nu-mi dai mie una?

— N-am de gând să mă iau de tine, Jake.

Jake s-a uitat la Emmett o clipă, apoi şi-a întors privirea. Nu s-a uitat la cei doi prieteni ai săi. Nu s-a uitat la oamenii care se adunaseră în spatele lui. Şi-a întors privirea fără a se uita la ceva anume. Şi când s-a întors, i-a aplicat lui Emmett un croşeu de dreapta.

Având în vedere că Jake nu se uitase la Emmett când s-a pus în mişcare, pumnul său a atins razant obrazul lui Emmett, în loc să-l lovească direct în maxilar. Dar l-a atins suficient de tare pentru ca Emmett să se clatine spre dreapta sa.

Toată lumea a făcut un pas înainte. Eddie şi străinul, spectatorii, chiar şi femeia cu căruciorul care tocmai se alăturase mulțimii. Adică toată lumea, mai puțin Jake. El a rămas unde era, privindu-l pe Emmett.

Emmett s-a întors în locul în care fusese cu o clipă înainte, cu mâinile tot pe lângă corp.

Jake se înroşise la față, de la furie amestecată cu efort şi poate şi cu o urmă de jenă.

— Sus pumnii! a zis el.

Emmett nu s-a clintit.

— Sus cu pumnii ăia nenorociți!

Emmett şi-a ridicat pumnii suficient pentru a lua poziția de luptă, dar nu atât de sus încât să se apere eficient.

De data aceasta, Jake l-a lovit în gură. Emmett s-a dat trei paşi în spate, împleticindu-se, simțind gustul sângelui pe

buze. Şi-a recăpătat echilibrul şi a înaintat cei trei paşi care îl aduceau înapoi la dispoziția lui Jake. Când l-a auzit pe străin încurajându-l pe Jake, Emmett a ridicat puțin pumnii, iar Jake l-a trântit la pământ.

Lumea întreagă s-a dezechilibrat brusc, înclinându-se la un unghi de treizeci de grade. Pentru a se sălta în genunchi, Emmett a trebuit să se sprijine cu ambele mâini de trotuar. În timp ce se împingea în sus, simțea zăpuşeala zilei urcându-i din beton în palme.

În patru labe, Emmett a aşteptat să i se limpezească mintea, apoi a dat să se ridice în picioare.

Jake a făcut un pas în față.

— Nu te mai ridica, a spus el, cu vocea încărcată de emoție. Să nu te mai ridici, Emmett Watson!

După ce s-a ridicat de tot, Emmett a vrut să ridice pumnii, dar nu se putea ține pe picioare. Pământul s-a clătinat şi s-a întors cu susul în jos, iar Emmett a aterizat înapoi pe trotuar cu un geamăt.

— Gata! a strigat cineva. Ajunge, Jake!

Era şeriful Petersen care îşi făcea loc printre curioşi. I-a ordonat unui ajutor de şerif să îl tragă pe Jake deoparte, iar celuilalt, să împrăştie mulțimea. Apoi s-a lăsat pe vine pentru a evalua starea lui Emmett. Ba chiar i-a întors capul lui Emmett pentru a-i vedea mai bine partea stângă a feței.

— Nu pare să fie nimic rupt. Te descurci, Emmett?

— Mă descurc.

Şeriful Petersen a rămas ghemuit lângă el.

— Vrei să depui plângere?

— Pentru ce ?

Şeriful i-a făcut semn omului său să-i dea drumul lui Jake, apoi s-a întors spre Emmett, care stătea acum pe trotuar, ştergându-şi sângele de pe buză.

— Când te-ai întors?

— Ieri.

— Nu i-a luat mult timp lui Jake să te găsească.

— Nu, domnule, se pare că nu.

— Ei bine, nu pot spune că mă mir㠄.

Şeriful a rămas tăcut o clipă.

— Stai la tine acasă?

— Da, domnule.

— În regulă. Hai să te curățăm înainte de a te trimite acasă.

Şeriful l-a apucat de mână pe Emmett pentru a-l ajuta să se ridice. Dar a profitat de ocazie pentru a se uita la încheieturile degetelor sale.

Şeriful şi Emmett traversau oraşul în Studebaker, cu Emmett pe scaunul din dreapta şi cu şeriful la volan. Mergeau încet. Emmett îşi verifica dinții cu vârful limbii când şeriful, care fluiera un cântec de Hank Williams, s-a oprit şi a zis:

— Nu-i rea maşina. Cât poate să atingă?

— Aproximativ optzeci, fără să facă figuri.

— Bun aşa.

Dar şeriful a continuat să conducă încet, făcând viraje largi şi leneşe în timp ce îşi fluiera melodia. Când a trecut pe lângă ieşirea care dădea spre secția de poliție, Emmett i-a aruncat o privire întrebătoare.

— M-am gândit să te aduc la noi, a explicat şeriful. Să se uite Mary puțin la tine.

Emmett nu a protestat. Aprecia şansa de a se spăla înainte de a se îndrepta spre casă, dar nu-şi dorea deloc să se întoarcă la secția de poliție.

După ce s-au oprit pe aleea familiei Petersen, când se pregătea să deschidă portiera, Emmett a observat că şeriful nu schița nicio mişcare. Stătea cu mâinile pe volan – exact cum făcuse şi directorul închisorii cu o zi înainte.

În timp ce aştepta ca şeriful să spună ce avea în minte, Emmett s-a uitat prin parbriz la leagănul făcut dintr-o roată

de cauciuc care atârna de stejarul din curte. Deşi nu-i cunoştea pe copiii şerifului, ştia că sunt mari şi s-a trezit întrebându-se dacă leagănul era o rămăşiță a tinereții lor sau dacă şeriful îl agățase pentru nepoți. Cine ştie, s-a gândit Emmett, poate că fusese atârnat acolo încă dinainte ca familia Petersen să fie proprietara locului.

— Am ajuns abia la sfârşitul micii voastre încăierări, a început şeriful, dar, după cum arată mâna ta şi fața lui Jake, înțeleg că nu te-ai luptat prea mult.

Emmett nu a răspuns.

— Eh, poate ai crezut că o s-o încasezi, a continuat şeriful pe un ton de reflecție. Sau poate că, după ce ai trecut prin ceea ce ai trecut, ai decis că nu mai vrei să te bați.

Şeriful s-a uitat la Emmett ca şi cum s-ar fi aşteptat ca el să spună ceva, dar Emmett a rămas tăcut, privind prin parbriz spre leagăn.

— Te deranjează dacă fumez în maşina ta? a întrebat şeriful după o clipă. Mary nu mă mai lasă să fumez în casă.

— Nu mă deranjează.

Şeriful Petersen a scos un pachet din buzunar, a luat două țigări şi i-a oferit una lui Emmett. După ce Emmett a acceptat, şeriful le-a aprins pe amândouă cu bricheta sa. Apoi, din respect pentru maşina lui Emmett, a coborât geamul.

— Războiul s-a terminat de aproape zece ani, a spus el după ce a tras din țigară şi a suflat fumul. Dar unii dintre băieții care s-au întors se poartă ca şi cum încă ar fi pe câmpul de luptă. Uite, de exemplu Danny Hoagland. Nu trece o lună fără să primesc un telefon în legătură cu el. Într-o săptămână e în barul de noapte, provocând o încăierare, iar câteva săptămâni mai târziu e pe culoarul supermarketului, arzându-i o palmă soției lui drăguțe şi tinere.

Şeriful a clătinat din cap, de parcă oricum n-ar înțelege ce a văzut tânăra şi drăguța lui soție la el.

— Şi marțea trecută? M-au scos din pat la ora două dimineața pentru că Danny stătea în fața familiei Iverson cu un pistol în mână, strigându-şi nu ştiu ce veche nemulțumire. Familia Iverson nu ştia despre ce vorbeşte. Pentru că, după cum s-a dovedit, nemulțumirea lui Danny nu era legată de familia Iverson. Ci de familia Barker. Doar că nu stătea în fața casei potrivite. Dacă mă gândesc mai bine, nu era nici măcar în cartierul potrivit.

Emmett a zâmbit, în ciuda stării sale.

— Acum, de cealaltă parte, a continuat şeriful, arătând cu țigara spre un public necunoscut, se află acei băieți care s-au întors din război jurând că nu se vor mai atinge niciodată de semenii lor. Şi am mult respect pentru decizia lor. Şi-au câştigat cu siguranță dreptul ăsta. Problema este că, atunci când vine vorba de băut whisky, aceşti băieți îl fac pe Danny Hoagland să pară uşă de biserică. Eu nu sunt niciodată chemat din pat din cauza lor. Pentru că ei nu stau în fața casei Iverson, Barker sau a oricui altcuiva la două dimineața. La ora aceea stau în sufrageria lor şi sunt pierduți pe fundul unei sticle, în întuneric. Ce vreau să spun, Emmett, e că nu sunt sigur că vreuna dintre variantele astea funcționează în vreun fel. Nu poți continua să lupți în război, dar nici nu poți să renunți la ceea ce te face bărbat. Sigur, poți să te laşi bătut o dată sau de două ori. E dreptul tău. Dar, în cele din urmă, va trebui să te ridici în picioare, aşa cum făceai înainte.

Şeriful se uita acum la Emmett.

— M-ai înțeles, Emmett?

— Da, domnule, ştiu.

— Am înțeles de la Ed Ransom că s-ar putea să pleci din oraş...

— Plecăm mâine.

— În regulă. După ce te curățăm, o să mă duc la familia Snyders şi o să mă asigur că nu-ți vor sta în cale. Şi, dacă tot am ajuns la asta, mai sunt şi alți care ți-au dat bătăi de cap?

Emmett a coborât geamul şi a aruncat țigara.

— În mare parte, a spus el, ceea ce mi-au dat oamenii au fost sfaturi.

DUCHESS

Ori de câte ori ajung într-un oraş nou, îmi place să-mi iau puncte de reper. Vreau să înțeleg configurația străzilor şi a oamenilor.

În unele oraşe, acest lucru poate dura zile întregi. În Boston, poate dura săptămâni. În New York, ani. Ceea ce este minunat la Morgen, Nebraska, este că mi-a luat doar câteva minute.

Oraşul e amenajat geometric, cu tribunalul chiar în mijloc. Potrivit mecanicului care m-a luat cu maşina de tractare, în anii 1880, bătrânii oraşului au petrecut o săptămână întreagă deliberând cum să boteze străzile înainte de a decide – cu gândul la viitor – că străzile est-vest vor fi denumite după preşedinți, iar cele nord-sud, după copaci. Aşa cum s-a dovedit, ar fi putut să se mulțumească cu anotimpuri şi culorile cărților de joc, deoarece, şaptezeci şi cinci de ani mai târziu, oraşul are tot patru străzi mari şi late.

— Ziua bună! le-am spus celor două doamne care veneau din direcția opusă, dar niciuna dintre ele nu mi-a răspuns.

Acum, nu mă înțelegeți greşit. Un oraş ca acesta are farmecul lui. Şi există un anumit tip de oameni care ar prefera să trăiască aici decât oriunde altundeva – chiar şi în

secolul al XX-lea. Oameni care vor să dea un sens vieții. Când trăieşti într-un oraş mare, alergând de colo-colo printre bormaşini şi tot felul de zgomote, evenimentele vieții pot începe să ți se pară întâmplătoare. Dar într-un oraş de mărimea asta, când un pian cade de la fereastră şi aterizează în capul unui individ, există şanse mari să ştii de ce a meritat-o.

În orice caz, Morgen era genul de oraş în care, când se întâmplă ceva ieşit din comun, e foarte probabil să se formeze o mulțime. Iar când am ajuns în preajma tribunalului, nişte oameni adunați în semicerc păreau gata să demonstreze că aşa şi era. De la o distanță de cincisprezece metri, aş fi putut spune că erau un eşantion reprezentativ al electoratului local. Domni cu pălării, doamne şi domnişoare cu poşete şi băieți în salopete. Se apropia rapid chiar şi o mamă cu un cărucior şi cu un copil mic după ea.

Aruncând restul cornetului de înghețată la coşul de gunoi, m-am apropiat pentru a mă uita mai de aproape. Şi pe cine am găsit în mijlocul mulțimii? Pe nimeni altcineva decât pe Emmett Watson de care îşi bătea joc un țărănoi, cu o impertinență la fel de țărănească.

Oamenii care se adunaseră să privească păreau plini de entuziasm, în fine, cel puțin acel fel provincial de entuziasm. Nu țipau şi nu rânjeau, dar erau bucuroşi că au nimerit la momentul potrivit. Acum aveau ce povesti la bărbier sau la coafor în săptămânile următoare.

Cât despre Emmett, arăta fantastic. Stătea cu ochii deschişi şi cu brațele pe lângă corp, nici nerăbdător să fie acolo, nici grăbit să plece. Țărănoiul era cel care părea neliniştit. Se mişca de colo-colo şi i se vedea transpirația prin cămaşă, în ciuda faptului că adusese cu el doi tovarăşi care să-i țină partea.

— Jake, nu vreau probleme, a spus Emmett. Vreau doar să mă urc în maşină şi să mă duc acasă.

— Nu te pot lăsa să faci asta, a răspuns Jake, deşi părea că exact asta îşi dorea.

Apoi unul dintre tovarăşii lui – cel înalt, cu pălărie de cowboy – şi-a dat cu părerea.

— Se pare că Jake are nişte treburi neterminate cu tine, Watson.

Nu-l mai văzusem niciodată pe acest cowboy, dar, după cum avea pălăria lăsată pe ceafă şi după cum rânjea, ştiam exact cine este. Tipul din cauza căruia au început o mie de bătăi fără ca el să dea vreodată un pumn.

Şi ce a făcut Emmett? L-a lăsat pe cowboy să-l enerveze? I-a spus să tacă şi să-şi vadă de treaba lui? Nici măcar nu s-a obosit să-i răspundă. S-a întors spre Jake şi i-a zis:

— Dacă avem treburi de terminat, să le terminăm.

Poc!

Dacă avem treburi de terminat, să le terminăm.

Poți să aştepți o viață să spui aşa ceva şi, când se iveşte ocazia, să nu fii în stare să zici nimic. O astfel de luciditate nu se obține prin educație sau prin practică. Ori te naşti cu ea, ori nu. Şi, de cele mai multe ori, nu te naşti.

Dar aici vine partea cea mai bună.

S-a dovedit că acest Jake era fratele puştiului Snyder pe care Emmett l-a scos din joc în 1952. Mi-am dat seama pentru că a început să spună nişte prostii despre cum Jimmy fusese lovit, de parcă Emmett Watson s-ar fi coborât vreodată atât de mult încât să lovească un om cu garda jos.

Fiindcă împunsăturile nu au funcționat, domnul Luptă-Dreaptă s-a uitat în depărtare ca şi cum ar fi fost pierdut în gânduri, apoi, fără niciun avertisment, l-a lovit pe Emmett în față. După ce s-a clătinat puțin la dreapta, Emmett şi-a revenit din lovitură, s-a îndreptat de spate şi a început să se mişte în direcția lui Jake.

Hai că începem, asta gândea toată lumea adunată acolo. Pentru că Emmett ar putea să-l bată clar pe tipul ăsta, chiar dacă ar avea cu cinci kilograme mai puțin şi ar fi cu cinci centimetri mai scund. Dar, spre disperarea mulțimii, Emmett nu a continuat să meargă. S-a oprit chiar în locul în care stătuse cu o clipă înainte.

Atât i-a trebuit lui Jake. Fața i-a devenit la fel de roşie ca salopeta pe care o purta şi a început să-i strige lui Emmett să ridice pumnii. Aşa că Emmett i-a ridicat, mai mult sau mai puțin, iar Jake a mai dat o lovitură. De data asta, l-a nimerit pe Emmett chiar în bot. Emmett s-a clătinat din nou, dar nu s-a prăbuşit. Buza îi sângera, dar şi-a recăpătat echilibrul şi s-a întors pentru o nouă rundă.

Între timp, cowboyul – care încă se sprijinea disprețuitor de portiera maşinii lui Emmett – a strigat: Arată-i tu lui, Jake! Ca şi cum Jake ar fi fost pe cale să-i dea o lecție lui Emmett. Dar cowboyul înțelesese greşit. Emmett era cel care dădea lecția.

Alan Ladd în Shane.

Frank Sinatra în From Here to Eternity.

Lee Marvin în The Wild One.

Ştiți ce au aceştia trei în comun? Toți au luat bătaie. Nu mă refer la un pumn în nas sau la faptul că li s-a pus piedica. Au luat bătaie. Din aia de îți sună apa-n cap, îți curg lacrimile şi simți gustul sângelui pe dinți. Ladd a luat-o la Grafton's Saloon de la băieții lui Ryker. Sinatra a luat-o în închisoare de la sergentul Fatso. Iar Marvin a luat-o de la Marlon Brando, pe strada unui orăşel american la fel ca acesta, cu o altă mulțime de cetățeni cinstiți adunați să privească.

A fi în stare s-o încasezi, aşa îți poți da seama că ai de-a face cu un om care ştie ce vrea de la viață. Un astfel de om nu stă pe margine, punând paie pe focul altcuiva şi nu pleacă acasă nevătămat. El se proțăpeşte în fața ta,

neînfricat, pregătit să rămână pe poziții până când nu se mai poate ține pe picioare.

Emmett era cel care dădea lecția, într-adevăr. Şi nu i-o dădea doar lui Jake. O dădea întregului oraş.

Nu că ar fi înțeles la ce se uitau. Puteai să-ți dai seama, după expresiile lor, că scopul lecției nu se prindea de ei.

Jake, care începea să tremure, se gândea probabil că nu mai putea rezista mult timp. Aşa că, măcar acum să o facă aşa cum trebuie. În sfârşit, fixându-şi bine ținta şi eliberându-şi furia, l-a pocnit pe Emmett în asemenea hal, încât acesta a căzut din picioare.

Mulțimea a răsuflat uşurată, Jake a răsuflat uşurat, iar cowboyul a scos un chicotit de satisfacție, ca şi cum el ar fi fost cel care dăduse pumnul. Apoi Emmett a dat iar să se ridice.

Frate, ce-aş fi vrut să am un aparat de fotografiat! Aş fi făcut o poză şi aş fi trimis-o la redacția revistei Life. Ar fi ajuns pe copertă.

A fost frumos, vă spun eu. Dar Jake a început să cedeze. Aproape în lacrimi, a făcut un pas înainte şi i-a strigat lui Emmett să nu se ridice. Să nu se ridice, pentru Dumnezeu!

Nu ştiu dacă Emmett l-a auzit măcar, având în vedere că simțurile lui erau probabil zdruncinate. Deşi nu a prea contat dacă l-a auzit sau nu. Avea de gând să facă acelaşi lucru, oricum. Cu paşi puțin nesiguri, s-a dus înapoi în raza de acțiune a lui Jake, îndreptându-se de spate şi ridicând pumnii. Apoi, probabil că l-a luat amețeala, pentru că s-a clătinat şi a căzut la pământ.

Să-l văd pe Emmett în genunchi era o privelişte nedorită, dar nu m-a îngrijorat. Avea nevoie doar de o clipă pentru a-şi aduna puterile ca să se ridice şi să se întoarcă la locul acțiunii. Că avea să facă asta era la fel de sigur ca răsăritul zilnic al soarelui. Dar, înainte de a avea ocazia, şeriful a stricat spectacolul.

— Ia, gata! a spus el, croindu-şi drum printre cei care se holbau. Gata!

La indicațiile lui, un ajutor de şerif a început să îndepărteze mulțimea, fluturând brațele şi spunându-le tuturor că e timpul să plece. Dar nu a fost nevoie ca adjunctul să îl îndepărteze pe cowboy. Pentru că acesta se îndepărtase singur. În momentul în care au apărut autoritățile, cowboyul şi-a coborât borul pălăriei şi a pornit uşor pe lângă tribunal ca şi cum s-ar fi îndreptat spre magazinul de feronerie să cumpere o cutie de vopsea.

M-am luat după el.

Când a ajuns de cealaltă parte a clădirii, s-a intersectat cu unul dintre preşedinți şi s-a grăbit să se facă nevăzut. Atât de nerăbdător era să pună o oarecare distanță între el şi ce făcuse, încât a trecut pe lângă o bătrână cu baston, care încerca să aşeze o pungă de cumpărături în portbagajul maşinii.

— Poftiți, doamnă, am spus.

— Mulțumesc, tinere.

În momentul în care bunica s-a urcat la volan, cowboyul era cu jumătate de stradă înaintea mea. Când a cotit la dreapta pe aleea de dincolo de cinematograf, a trebuit să alerg ca să îl ajung din urmă, în ciuda faptului că alergatul este ceva ce evit, de regulă, din principiu.

Acum, înainte de a vă povesti ce s-a întâmplat în continuare, cred că ar trebui să vă ofer un oarecare context, ducându-vă înapoi la momentul în care aveam aproximativ nouă ani şi locuiam în Lewis.

Când babacul m-a lăsat la căminul pentru băieți Saint Nicholas, călugărița responsabilă era o femeie cu anumite păreri şi cu o vârstă incertă – sora Agnes. Este de la sine înțeles că o femeie cu vederi puternice care are o profesie evanghelică, cu un public captiv, cel mai probabil va profita de orice ocazie pentru a-şi impune punctul de vedere. Dar

nu şi sora Agnes. Ca un artist versat, ştia să-şi aleagă momentele. Putea să-şi facă o intrare discretă, să rămână în spatele scenei, să aştepte până când toată lumea îşi rostea replicile, apoi să capteze întreaga atenție cu doar cinci minute în lumina reflectoarelor.

Momentul ei preferat pentru a-şi împărtăşi înțelepciunea era chiar înainte de culcare. Intrând în dormitor, ea privea în linişte cum celelalte surori îşi făceau treaba, instruindu-l pe un copil să-şi împăturească hainele, pe altul să se spele pe față şi pe toți să-şi spună rugăciunile. Apoi, după ce ne băgam cu toții sub pătură, sora Agnes îşi trăgea un scaun şi ne preda lecția ei. După cum vă puteți imagina, sora Agnes avea o preferință pentru graiul biblic, dar vorbea cu o inflexiune atât de binevoitoare, încât cuvintele ei amuțeau zumzetul continuu şi rămâneau în urechile noastre mult timp după ce se stingeau luminile.

Una dintre lecțiile ei preferate era ceea ce ea numea lanțurile greşelii. Băieți, începea în felul ei matern, la vremea voastră veți greşi față de alții şi alții vor greşi față de voi. Iar aceste greşeli reciproce vor deveni lanțurile voastre. Nedreptățile pe care le-ați făcut altora vor fi legate de voi sub formă de vinovăție, iar nedreptățile pe care vi le-au făcut alții, sub formă de indignare. Învățăturile lui Isus Hristos, Mântuitorul nostru, sunt acolo pentru a vă elibera de ambele. Pentru a vă elibera de vinovăție prin ispăşire şi de indignare prin iertare. Numai după ce te-ai eliberat de ambele lanțuri poți începe să-ți trăieşti viața cu dragoste în inimă şi seninătate în paşi.

La momentul respectiv, nu am înțeles despre ce vorbea. Nu înțelegeam cum pot fi afectate mişcările tale de o mică abatere, deoarece, din experiența mea, cei care erau predispuşi la abateri erau întotdeauna primii care ieşeau pe uşă. Nu înțelegeam de ce, când cineva îți făcuse un rău, trebuia să porți tu o povară în numele lui. Şi, cu siguranță,

nu înțelegeam ce înseamnă să ai seninătate în paşi. Dar, aşa cum îi plăcea şi surorii Agnes să spună: Înțelepciunea cu care Domnul nu găseşte de cuviință să ne înzestreze la naştere El ne-o oferă prin darul experienței. Şi cu siguranță, pe măsură ce am crescut, experiența a început să dea un sens predicii surorii Agnes.

Ca atunci când am ajuns prima dată la Salina.

Era august, când aerul era cald, zilele erau lungi şi trebuia să se scoată din pământ prima recoltă de cartofi. Old Testament Ackerly ne punea să muncim din zori până la apus, astfel încât, după ce se termina cina, singurul lucru pe care ni-l doream era un somn bun. Şi totuşi, după ce se stingeau luminile, de multe ori mă trezeam gândindu-mă la cum am ajuns la Salina în primul rând, trecând în revistă fiecare detaliu amar, până când cânta cocoşul. În alte nopți îmi imaginam că eram chemat în biroul directorului, unde acesta îmi dădea solemn vestea unui accident de maşină sau a unui incendiu de hotel în care babacul meu îşi pierduse viața. Şi, deşi astfel de viziuni mă liniştea pe moment, mă bântuiau pentru tot restul nopții cu un sentiment de remuşcare ruşinoasă. Aşa că iată-le: indignare şi vinovăție. Aceste două forțe contradictorii se puteau atât de uşor confunda una cu alta, încât m-am resemnat cu posibilitatea de a nu mai dormi niciodată liniştit.

Dar, când directorul Williams i-a luat locul lui Ackerly şi a inițiat perioada de reformă, a instituit un program de cursuri de după-amiază menite să ne pregătească pentru o viață de cetățean integru. În acest scop, a pus un profesor de educație civică să vină să ne vorbească despre cele trei ramuri ale guvernării. A pus un consilier să ne instruiască cu privire la flagelul comunismului şi la importanța votului fiecărui om. În scurt timp, cu toții ne doream să ne întoarcem la câmpurile de cartofi.

Apoi, în urmă cu câteva luni, a adus un expert contabil să explice elementele de bază ale finanțelor personale. După ce a descris interacțiunea dintre active şi pasive, acest expert contabil s-a apropiat de tablă şi, în câteva mişcări rapide, a demonstrat echilibrarea conturilor. Şi chiar atunci, în timp ce stăteam în rândul din spate al sălii de clasă micuțe şi foarte încălzite, am înțeles în sfârşit despre ce vorbea sora Agnes.

În cursul vieții noastre, spunea ea, putem greşi față de alții şi alții pot greşi față de noi, ceea ce duce la lanțurile menționate mai sus. Dar un alt mod de a exprima aceeaşi idee era că punem greşelile noastre în contul altei persoane, la fel cum altă persoană pune propriile greşeli în contul nostru. Şi din moment ce tocmai aceste datorii – cele pe care le avem la alții şi cele pe care alții le au la noi – ne fac să ne agităm şi să ne frământăm la primele ore ale dimineții, singura modalitate de a avea un somn bun este să echilibrăm conturile.

Emmett nu se pricepea mai bine decât mine să fie atent la ore, dar nu era nevoie să fie atent la această lecție specială. O învățase cu mult înainte de a veni la Salina. O învățase pe propria piele crescând în umbra eşecului tatălui său. De aceea a semnat actele de executare silită fără să se gândească prea mult. De aceea nu a acceptat împrumutul de la domnul Ransom şi nici porțelanurile de pe fundul dulapului. Şi de aceea a fost foarte fericit să ia bătaie.

Aşa cum a spus cowboyul, Jake şi Emmett aveau nişte treburi de terminat. Indiferent cine a provocat pe cine, când Emmett l-a lovit pe puştiul Snyder, la târg, şi-a asumat o datorie la fel cum o făcuse şi tatăl său când ipotecase ferma familiei. Şi, din acea zi, aceasta a planat deasupra capului lui Emmett – ținându-l treaz noaptea – până când şi-a achitat datoria în mâinile creditorului său şi în fața ochilor semenilor săi.

Dar, deşi Emmett avea o datorie de plătit față de Jake Snyder, nu-i datora nimic cowboyului. Nici un shekel, nici o drahmă, nici un cent roşu.

— Ei, Tex, am strigat în timp ce alergam după el, aşteaptă!

Cowboyul s-a întors şi s-a uitat la mine.

— Te cunosc?

— Nu mă cunoaşteți, domnule.

— Atunci ce vrei?

Am ridicat mâna ca să-mi trag sufletul înainte de a răspunde.

— La tribunal, ai sugerat că prietenul tău Jake are nişte treburi de terminat cu prietenul meu, Emmett. Dacă mai contează, cred că aş putea spune la fel de bine că Emmett era cel care avea treburi de terminat cu Jake. Dar, oricum, fie că Jake a avut treburi cu Emmett, fie că Emmett a avut treburi cu Jake, cred că putem fi amândoi de acord că nu era treaba ta.

— Amice, nu ştiu despre ce vorbeşti.

Am încercat să fiu mai clar.

— Ceea ce vreau să spun este că, deşi Jake ar fi avut motive întemeiate să-l ia la bătaie pe Emmett, iar Emmett ar fi avut motive întemeiate să o încaseze, tu nu aveai niciun motiv să îi provoci sau să te bucuri pe-acolo. Cu timpul, bănuiesc că vei ajunge să regreți rolul pe care l-ai jucat în evenimentele de astăzi şi te vei trezi că îți doreşti să poți îndrepta lucrurile cumva – pentru liniştea ta. Dar cum Emmett pleacă mâine din oraş, cred că este deja prea târziu.

— Ştii ce bănuiesc eu? a zis cowboyul. Bănuiesc că poți să te duci dracului.

Apoi s-a întors şi a dat să se îndepărteze. Aşa, pur şi simplu. Fără să spună măcar „la revedere”.

Recunosc, m-am simțit un pic debusolat. Adică eu încercam să ajut un străin să înțeleagă o povară pe care şi-o făcuse singur, iar el îmi întorcea spatele. E genul de reacție

care te-ar putea face să renunți pentru totdeauna la actele de caritate. Dar o altă lecție a surorii Agnes era că, atunci când împlineşti lucrarea Domnului, trebuie să fii dispus să ai răbdare. Pentru că, aşa cum e sigur că cei drepți vor întâmpina piedici pe drumul spre dreptate, la fel de sigur e că Domnul le va oferi mijloacele de a învinge.

Şi iată că, deodată, în fața mea apare tomberonul cinematografului plin până la refuz cu gunoiul din seara precedentă. Iar dintre sticlele de coca-cola şi cutiile de popcorn ieşea o bucată de lemn de un metru şi jumătate.

— Ei! am mai strigat o dată în timp ce țopăiam pe alee. Stai puțin!

Cowboyul s-a răsucit pe călcâie şi, după privirea lui, mi-am dat seama că avea ceva neprețuit de spus, ceva ce avea să aducă zâmbete pe fețele tuturor băieților de la bar. Dar cred că nu vom şti niciodată, pentru că l-am lovit înainte ca el să poată vorbi.

Lovitura i-a produs o crăpătură zdravănă pe partea stângă a capului. Pălăria, care s-a înălțat în aer, a făcut un salt mortal înainte de a ateriza de cealaltă parte a aleii. Cowboyul s-a prăbuşit chiar acolo unde stătea, ca o marionetă ale cărei sfori au fost tăiate.

Ei bine, eu nu am lovit pe nimeni în viața mea. Şi, ca să fiu sincer, primul meu gând a fost că doare rău. Mutând bucata de lemn în mâna stângă, mi-am privit palma dreaptă, unde marginile lemnului îmi lăsaseră două dungi de un roşu-aprins. L-am aruncat şi mi-am frecat palmele una de alta pentru a scăpa de înțepătură. Apoi m-am aplecat spre cowboy ca să văd mai bine cum stă treaba. Picioarele îi erau îndoite sub el şi avea urechea stângă despicată pe mijloc, dar încă era conştient. Sau suficient de conştient.

— Mă auzi, Tex? am întrebat.

Apoi am vorbit un pic mai tare ca să fiu sigur că mă aude.

— Consideră-ți datoria achitată în întregime.

Când s-a uitat la mine, genele i-au fluturat pentru o clipă. Dar apoi a schițat un mic zâmbet şi mi-am dat seama, după felul în care i s-au lăsat pleoapele, că urma să doarmă ca un bebeluş.

Ieşind de pe alee, am devenit conştient nu doar de un sentiment de satisfacție morală, ci şi de faptul că paşii îmi deveniseră mai uşori şi mersul, mai vioi.

Ei bine, ce să vezi, mi-am zis zâmbind, e seninătate în pasul meu!

Şi probabil că se şi vedea asta. Pentru că, atunci când am ieşit de pe alee şi i-am salutat pe cei doi bătrâni care treceau pe acolo, amândoi mi-au răspuns. Şi, deşi în drum spre oraş trecuseră pe lângă mine zece maşini înainte ca mecanicul să mă ia, la întoarcerea spre casa familiei Watson, prima maşină care a trecut a tras pe dreapta.

WOOLLY

Partea amuzantă a unei poveşti, se gândea Woolly – în timp ce Emmett era în oraş, Duchess la plimbare, iar Billy citea cu voce tare din cartea lui mare şi roşie –, partea amuzantă a unei poveşti este că poate fi făcută cât de lungă sau de scurtă vrea cel care o spune.

Prima dată când Woolly a auzit Contele de Monte Cristo, trebuie să fi fost mai mic decât Billy. Familia lui îşi petrecea vara la reşedința din Adirondacks şi, în fiecare seară, sora lui, Sarah, îi citea un capitol înainte de a merge la culcare. Dar ceea ce citea sora lui era cartea originală a lui Alexandre Dumas, care avea o mie de pagini.

Problema când asculți o poveste precum Contele de Monte Cristo în versiunea de o mie de pagini este că, atunci când

simți că urmează o parte interesantă, trebuie să aştepți şi să aştepți şi să aştepți ca ea să sosească. De fapt, uneori trebuie să aştepți atât de mult, încât uiți cu totul că vine şi te laşi dus de val în somn. Dar, în cartea mare şi roşie a lui Billy, profesorul Abernathe alesese să spună întreaga poveste pe parcursul a opt pagini. Aşa că, în versiunea lui, când simțeai că urmează o parte interesantă, aceasta sosea la fix.

Cum ar fi partea pe care Billy o citea acum – partea în care Edmond Dantès, condamnat pentru o crimă pe care nu a comis-o, este trimis să-şi petreacă restul vieții în temutul Château d'If. Chiar şi în timp ce este dus în lanțuri prin porțile formidabile ale închisorii, ştii că Dantès va evada. Dar, în povestea domnului Dumas, înainte de a-şi recăpăta libertatea, trebuie să asculți atât de multe fraze răspândite în atât de multe capitole, încât începi să ai impresia că tu eşti cel care se află în Château d'If! Nu la fel se întâmplă şi cu profesorul Abernathe. În povestirea sa, sosirea eroului la închisoare, cei opt ani de singurătate, prietenia sa cu abatele Faria şi evadarea sa miraculoasă, toate acestea apar pe aceeaşi pagină.

Woolly a arătat cu degetul spre norul solitar care trecea pe deasupra.

— Aşa îmi imaginez că arăta Château d'If.

Marcând grijuliu cu degetul locul unde rămăsese, Billy a privit în sus, în direcția indicată de Woolly şi a fost de acord.

— Cu pereții săi drepți de piatră.

— Şi turnul de veghe din mijloc.

Woolly şi Billy au zâmbit că puteau amândoi să vadă asta, apoi expresia lui Billy a devenit ceva mai serioasă.

— Pot să-ți pun o întrebare, Woolly?

— Da, sigur.

— Ți-a fost greu la Salina?

În timp ce Woolly se gândea la întrebare, departe deasupra sa, Château d'If s-a transformat într-un pachebot – cu un coş de fum uriaş în locul turnului de veghe.

— Nu, a răspuns Woolly, nu a fost atât de greu, Billy. Cu siguranță nu aşa cum a fost Château d'If pentru Edmond Dantès. Doar că... Doar că fiecare zi la Salina era o zi ca oricare alta.

— Ce este o zi ca oricare alta, Woolly?

Woolly s-a mai gândit un moment.

— Când eram la Salina, în fiecare zi ne trezeam la aceeaşi oră şi ne îmbrăcam în aceleaşi haine. În fiecare zi luam micul-dejun la aceeaşi masă, cu aceleaşi persoane. Şi în fiecare zi făceam aceeaşi muncă pe aceleaşi câmpuri înainte de a merge la culcare la aceeaşi oră, în aceleaşi paturi.

Deşi Billy era doar un băiat, sau poate pentru că era doar un băiat, el părea să înțeleagă că, deşi nu este nimic rău în a te trezi, a te îmbrăca sau a lua micul-dejun, în sine, există ceva fundamental deconcertant în a face aceste lucruri exact în acelaşi mod zi de zi, în special în versiunea de o mie de pagini a propriei vieți.

După ce a dat din cap, Billy s-a întors la cartea lui şi a început să citească din nou.

Ceea ce Woolly nu a avut curajul să-i spună lui Billy a fost că, deşi acesta era, fără îndoială, modul de viață la Salina, era, de asemenea, şi modul de viață din multe alte locuri. Era cu siguranță modul de viață de la internat. Şi nu doar la Saint George, unde Woolly fusese înscris cel mai recent. La toate cele trei internate pe care Woolly le frecventase, în fiecare zi se trezeau la aceeaşi oră, se îmbrăcau cu aceleaşi haine şi luau micul-dejun la aceeaşi masă cu aceleaşi persoane, înainte de a pleca să urmeze aceleaşi cursuri în aceleaşi săli de clasă.

Woolly se gândise de multe ori la asta. De ce alegeau directorii de internate să facă din fiecare zi o zi ca oricare

alta? După o perioadă de reflecție, ajunsese să bănuiască faptul că făceau asta pentru că astfel lucrurile erau mai ușor de controlat. Transformând fiecare zi într-o zi ca oricare alta, bucătarul știa întotdeauna când să pregătească micul-dejun, profesorul de istorie, când să predea istoria, iar supraveghetorul coridoarelor, când să supravegheze coridoarele.

Dar apoi Woolly a avut o revelație.

Era în primul semestru al celui de-al doilea an de juniorat (cel de la Saint Mark). După ora de fizică, pe drumul spre sala de sport, s-a întâmplat să îl vadă pe decanul elevilor coborând dintr-un taxi în fața școlii. Imediat ce a văzut taxiul, Woolly s-a gândit ce surpriză plăcută ar fi fost dacă i-ar fi făcut o vizită surorii sale, care cumpărase recent o casă mare și albă în Hastings-on-Hudson. Așa că, sărind pe bancheta din spate a taxiului, Woolly a dat adresa.

Adică în New York? a întrebat surprins șoferul.

Adică în New York! a confirmat Woolly și au plecat.

Când a ajuns, câteva ore mai târziu, Woolly și-a găsit sora în bucătărie, pe punctul de a curăța un cartof.

Bună, surioară!

Dacă Woolly ar fi făcut o vizită-surpriză oricărui alt membru al familiei sale, probabil că l-ar fi întâmpinat cu o sumedenie de „cine”, „de ce” și „ce” (mai ales când avea nevoie de o sută cincizeci de dolari pentru șoferul taxiului, care aștepta afară). Dar, după ce i-a plătit șoferului, Sarah a pus pur și simplu ceainicul pe aragaz, niște prăjituri pe o farfurie, iar cei doi și-au petrecut timpul simțindu-se bine – stând la masă și discutând despre toate subiectele care le treceau prin cap.

Dar după o oră sau cam așa ceva, cumnatul lui Woolly, „Dennis”, a intrat pe ușa bucătăriei. Sora lui Woolly era cu șapte ani mai mare decât Woolly, iar „Dennis” era cu șapte ani mai mare decât Sarah, așa că, matematic vorbind,

„Dennis” ar fi avut treizeci şi doi de ani la momentul respectiv. Dar „Dennis” era, de asemenea, cu şapte ani mai mare decât el însuşi, ceea ce îl făcea să aibă aproape patruzeci de ani, în spirit. Acesta este motivul pentru care, fără îndoială, era deja vicepreşedinte la J.P. Morgan & Sons & Co.

Când „Dennis” l-a descoperit pe Woolly la masa din bucătărie, a fost puțin supărat, ştiind că Woolly ar fi trebuit să fie în altă parte. Dar a fost şi mai supărat când a descoperit cartoful pe jumătate descojit pe masă.

Când e gata cina? a întrebat-o pe Sarah.

Mă tem că nu am început încă să o pregătesc.

Dar e şapte şi jumătate.

Of, pentru numele lui Dumnezeu, Dennis!

Pentru o clipă, „Dennis” a privit-o pe Sarah cu neîncredere, apoi s-a întors spre Woolly şi a întrebat dacă poate vorbi singur cu Sarah.

Din experiența lui Woolly, când cineva întreabă dacă poate vorbi singur cu altcineva, nu prea ştii cum trebuie să reacționezi. În primul rând, în general, nu ți se spune cât timp va dura, aşa că e greu să ştii cât de mult ar trebui să te implici într-un nou demers. Ar trebui să profiți de ocazie pentru a vizita toaleta? Sau să începi un puzzle care să reprezinte o cursă de veliere cu cincizeci de ambarcațiuni? Şi cât de departe ar trebui să mergi? Cu siguranță trebuie să te duci suficient de departe încât să nu-i auzi vorbind. Acesta a fost scopul pentru care ți-au cerut să pleci. Dar, de cele mai multe ori, e foarte posibil să-şi dorească să te întorci puțin mai târziu, aşa că trebuie să fii suficient de aproape pentru a-i auzi când te cheamă.

Făcând tot posibilul să nu despice prea mult firul în patru, Woolly s-a dus în sufragerie, unde a descoperit un pian părăsit, câteva cărți necitite şi o pendulă neîntoarsă – care, dacă se gândea bine, era în starea potrivită, întrucât

aparţinuse cândva bunicului lor! Dar, după cum s-a dovedit, având în vedere cât de supărat părea a fi „Dennis”, sufrageria nu era suficient de departe, pentru că Woolly auzea fiecare cuvânt.

Tu ai fost cea care a vrut să se mute din oraş, spunea „Dennis”. Dar eu trebuie să mă trezesc în zori pentru a prinde trenul de 6:42, astfel încât să fiu la bancă la timp pentru şedinţa comitetului de investiţii de la ora 8:00. În cea mai mare parte a următoarelor zece ore, în timp ce tu eşti aici şi faci Dumnezeu ştie ce, eu muncesc ca un câine. Apoi, dacă dau fuga la Grand Central şi sunt suficient de norocos să prind trenul de 6:14, s-ar putea să ajung acasă până la şapte şi jumătate. După o zi ca asta, e chiar atât de mult să ceri să te aştepte cina pe masă?

Acesta a fost momentul în care a venit revelaţia. Stând în faţa pendulei şi ascultându-l pe cumnatul său, Woolly s-a gândit brusc că poate, doar poate, Saint George, Saint Mark şi Saint Paul organizau fiecare zi ca să fie o zi ca oricare alta nu pentru că astfel lucrurile erau mai uşor de controlat, ci pentru că era cel mai bun mijloc posibil de a-i pregăti pe tinerii de valoare aflaţi în grija lor să prindă trenul de 6:42, astfel încât să ajungă întotdeauna la timp la întâlnirile de la ora 8:00.

Chiar în momentul în care Woolly a încheiat amintirea revelaţiei sale, Billy a ajuns în punctul din poveste în care Edmond Dantès, după ce reuşise să evadeze din închisoare, se afla în peştera secretă de pe insula Monte Cristo, în faţa unei grămezi magnifice de diamante, perle, rubine şi aur.

— Ştii ce ar fi minunat, Billy? Ştii ce ar fi absolut magnific?

Marcând locul unde rămăsese, Billy şi-a ridicat privirea din carte.

— Ce, Woolly? Ce ar fi absolut magnific?

— O zi ca niciuna de dinaintea ei.

SALLY

În cursul slujbei de săptămâna trecută de la Sundax, reverendul Pike a citit o parabolă din Evanghelii în care Isus şi ucenicii Săi, ajunşi într-un sat, sunt invitaţi de o femeie în casa ei. După ce îi face pe toţi să se simtă în largul lor, această femeie, Marta, se retrage în bucătărie pentru a le pregăti ceva de mâncare. Şi în tot acest timp în care ea găteşte şi, în general, se îngrijeşte de nevoile tuturor, umplând paharele şi aducând a doua porţie de mâncare, sora sa, Maria, stă la picioarele lui Isus.

În cele din urmă, Marta se satură şi îşi face cunoscute sentimentele. Doamne, spune ea, nu vezi că sora mea leneşă m-a lăsat pe mine să fac toată treaba? De ce nu-i spui să mă ajute? Sau ceva de genul acesta. Şi Isus îi răspunde: Marta, te frămânţi cu prea multe lucruri când un singur lucru este necesar. Iar Maria este cea care a ales calea cea mai bună.

Ei bine, îmi pare rău. Dar, dacă aţi avut vreodată nevoie de o dovadă că Biblia a fost scrisă de un bărbat, iată că o aveţi.

Sunt o bună creştină. Cred în Dumnezeu, Tatăl atotputernic, creatorul cerului şi al pământului. Cred că Isus Hristos, singurul Său Fiu născut din Fecioara Maria, a suferit sub Pilat din Pont, a fost răstignit, a murit, a fost îngropat şi a înviat a treia zi. Cred că, după ce S-a înălţat la cer, va veni din nou să judece pe cei vii şi pe cei morţi. Cred că Noe a construit o arcă şi a urcat în ea tot felul de vieţuitoare, două câte două, înainte de a ploua timp de patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi. Sunt dispusă chiar să cred că lui Moise i s-a vorbit printr-un tufiş în flăcări. Dar nu sunt dispusă să cred că Isus Hristos, Mântuitorul nostru – care, doar să fie rugat, ar vindeca un lepros sau ar reda

vederea unui orb –, ar întoarce spatele unei femei care are grijă de o gospodărie.

Aşa că nu-l învinovățesc.

Îi învinovățesc pe Matei, Marcu, Luca şi Ioan, precum şi pe fiecare bărbat care a slujit ca preot sau predicator de atunci.

Din punctul de vedere al unui bărbat, singurul lucru de care ai nevoie este să stai la picioarele lui şi să asculți ce are de spus, indiferent de cât timp îi ia să spună sau de câte ori a mai spus-o înainte. După calculele sale, aveți suficient timp pentru a sta şi a asculta, pentru că o masă este ceva care se face de la sine. Ea cade ca o mană din cer, iar cu o pocnitură de degete apa poate fi transformată în vin. Orice femeie care s-a chinuit să facă o plăcintă cu mere vă poate spune că aşa vede un bărbat lumea.

Pentru a coace o plăcintă cu mere, trebuie mai întâi să faci aluatul. Trebuie să frămânți untul în făină, să-l legi cu un ou bătut şi câteva linguri de apă cu gheață, să-l laşi să se lege peste noapte. A doua zi, trebuie să cureți merele de coajă şi de cotor, să le tai în felii şi să le amesteci cu zahăr cu scorțişoară. Trebuie să întinzi crusta şi să asamblezi plăcinta. Apoi o coci la 220 de grade 15 minute şi la 180 de grade, alte 45. În cele din urmă, când se termină cina, o feliezi cu grijă şi o aşezi pe masă, unde, la mijlocul unei fraze, un bărbat va băga cu furculița jumătate din ea în gură şi o va înghiți fără să mestece, ca să poată să revină imediat la ceea ce spunea, fără să fie întrerupt.

Şi gemul de căpşuni? Să nu mă faceți să încep cu gemul de căpşuni!

După cum a subliniat pe bună dreptate tânărul Billy, prepararea gemului este o întreprindere care necesită mult timp. Doar culesul fructelor îți ia jumătate de zi. Apoi trebuie să le speli şi să le cureți. Trebuie să sterilizezi capacele şi borcanele. După ce combini ingredientele, trebuie să le pui la fiert şi să le supraveghezi ca un şoim,

fără să te îndepărtezi mai mult de câțiva metri de aragaz pentru a te asigura că nu fierb prea tare. Când sunt gata, torni gemul, sigilezi borcanele şi le cari în cămară, tavă cu tavă, pe rând. Abia apoi poți începe procesul de curățare a bucătăriei, care este o treabă în sine.

Şi, da, aşa cum a subliniat Duchess, prepararea conservelor este un pic de modă veche, aminteşte de epoca pivnițelor în pământ şi a căruțelor. Presupun că însuşi cuvântul gem este demodat în comparație cu precizia contondentă a dulcții.

Şi, după cum a subliniat Emmett, este, mai presus de orice, inutil. Mulțumită domnului Smucker, la băcănie există cincisprezece varietăți de dulceață care se vând cu nouăsprezece cenți borcanul, indiferent de sezon. De fapt, dulceața a devenit atât de uşor de procurat, încât practic o poți cumpăra de la magazinul de bricolaj.

Deci, da, prepararea gemului de căpşuni necesită mult timp, este de modă veche şi inutilă.

Atunci de ce, vă întrebați, de ce mă deranjez să o fac?

O fac pentru că necesită mult timp.

Cine a spus vreodată că ceva care merită nu trebuie să ia timp? Părinților Pelerini le-a luat luni întregi să navigheze până la Plymouth Rock. Lui George Washington i-au trebuit ani pentru a câştiga Războiul de Independență. Şi a fost nevoie de zeci de ani pentru ca pionierii să cucerească Vestul.

Timpul este cel pe care Dumnezeu îl foloseşte pentru a-i separa pe cei leneşi de cei harnici. Pentru că timpul este un munte şi, văzându-i panta abruptă, cei leneşi se vor culca printre crinii de pe câmp şi vor spera că cineva trece pe acolo cu un urcior de limonadă. Străduania demnă cere planificare, efort, atenție şi dorința de a face curățenie.

O fac tocmai pentru că e de modă veche.

Doar pentru că ceva este nou nu înseamnă că este mai bun, ba chiar, de multe ori, înseamnă că este mai rău.

Să spui „te rog” şi „mulţumesc” este de modă veche. Să te căsătoreşti şi să creşti copii este de modă veche. Tradiţiile, chiar mijloacele prin care ajungem să ştim cine suntem sunt de modă veche.

Eu fac gem aşa cum m-a învăţat mama, Dumnezeu s-o odihnească. Ea făcea gem aşa cum o învăţase mama ei, iar bunica făcea gem aşa cum o învăţase mama ei. Şi aşa mai departe, pe firul veacurilor, până la Eva. Sau cel puţin până la Marta.

Şi o fac pentru că nu este necesar.

Căci ce este bunătatea, dacă nu îndeplinirea unui act care este deopotrivă de folos altuia şi nesolicitat? Nu există bunătate în a plăti o factură. Nu există bunătate în a te trezi în zori pentru a da drumul la porci, a mulge vacile sau a aduna ouăle din coteţ. De altfel, nu există bunătate în a pregăti cina sau în a curăţa bucătăria după ce tatăl tău urcă la etaj fără măcar un cuvânt de mulţumire.

Nu există bunătate în a încuia uşile şi a stinge luminile sau în a ridica hainele de pe podeaua băii pentru a le pune în coşul de rufe. Nu există bunătate în a avea grijă de o gospodărie pentru că singura ta soră a avut bunul-simţ să se căsătorească şi să se mute în Pensacola.

Nu, mi-am spus în timp ce mă urcam în pat şi stingeam lumina, nu există bunătate în toate astea.

Pentru că bunătatea începe acolo unde se termină necesitatea.

DUCHESS

Când am urcat la etaj, după cină, şi eram pe punctul de a mă tolăni în patul lui Emmett, am observat netezimea aşternutului. M-am blocat o clipă, apoi m-am aplecat spre saltea să mă uit mai de aproape.

Nu încăpea nicio îndoială în această privinţă. Ea îl refăcuse.

Crezusem că am făcut o treabă destul de bună, dacă pot să spun aşa. Dar Sally făcuse una şi mai bună. Nu era nici măcar o încreţitură la suprafaţă. Iar acolo unde cearşaful se îndoaie peste capătul de sus al păturii, era un dreptunghi alb de zece centimetri lăţime care mergea de la o margine a patului la cealaltă de parcă l-ar fi măsurat cu rigla. La capătul de jos, Sally îndesase atât de bine pătura, încât vedeai colţurile saltelei prin ea, aşa cum o vezi pe Jane Russell prin puloverul pe care-l poartă.

Era atât de frumos, încât nu voiam să deranjez patul până când nu eram gata să mă culc. Aşa că m-am aşezat pe podea, m-am sprijinit de perete şi m-am gândit puţin la fraţii Watson, în timp ce aşteptam ca toţi ceilalţi să adoarmă.

Mai devreme în acea zi, când m-am întors din oraş, Woolly şi Billy erau încă întinşi pe iarbă.

— Cum a fost plimbarea? a întrebat Woolly.

— Înviorătoare, am răspuns. Ce aţi mai făcut voi doi?

— Billy mi-a citit câteva poveşti din cartea profesorului Abernathe.

— Îmi pare rău că am ratat asta. Pe care dintre ele?

Billy era pe cale să parcurgă lista când Emmett a intrat pe alee.

Că tot vorbeam de poveşti, m-am gândit...

Peste o clipă, Emmett avea să iasă din maşină cam şifonat. Cu siguranţă avea să aibă o buză umflată şi câteva

vânătăi; s-ar putea să aibă chiar şi un început de ochi vânăt. Întrebarea era ce explicație intenționa să ofere. Se împiedicase de o crăpătură din trotuar? Căzuse pe scări?

Din experiența mea, cele mai bune explicații se folosesc de neprevăzut. Cum ar fi: Traversam peluza tribunalului admirând un caprimulg cocoțat pe creanga unui copac, când o minge de fotbal m-a lovit în față. Cu o astfel de explicație, ascultătorul dumneavoastră este atât de concentrat pe caprimulgul din copac, încât nu vede mingea de fotbal venind.

Dar când Emmett s-a apropiat şi Billy, cu ochii mari, l-a întrebat ce se întâmplase, Emmett a spus că se întâlnise cu Jake Snyder în oraş şi că Jake îl lovise. Aşa, pur şi simplu.

M-am întors spre Billy, aşteptându-mă la o expresie şocată sau poate indignată, dar el dădea din cap şi părea gânditor.

— L-ai lovit şi tu? a întrebat după o clipă.

— Nu, a răspuns Emmett. În schimb, am numărat până la zece.

Apoi Billy i-a zâmbit lui Emmett, iar Emmett i-a zâmbit şi el.

Cu adevărat, Horațio, sunt mai multe lucruri în cer şi pe pământ decât visează filozofia ta.

La scurt timp după miezul nopții, mi-am băgat capul în camera lui Woolly. După felul în care i se auzea respirația, mi-am dat seama că era pierdut în vise. Mi-am dorit să nu fi luat prea multe medicamente înainte de a merge la culcare, pentru că trebuia să-l trezesc destul de curând.

Frații Watson dormeau şi ei adânc, Emmett întins pe spate şi Billy ghemuit pe o parte. În lumina lunii puteam vedea cartea copilului de la capătul patului. Dacă se întâmpla să-şi întindă picioarele, cartea putea să cadă pe podea, aşa că am mutat-o în locul de pe birou unde ar fi trebuit să se afle poza mamei sale.

Am găsit pantalonii lui Emmett atârnând pe spătarul unui scaun, cu toate buzunarele goale. Mergând în vârful picioarelor în jurul patului, m-am ghemuit lângă noptieră. Sertarul nu era la mai mult de un metru de fața lui Emmett, aşa că a trebuit să-l deschid uşor, centimetru cu centimetru. Dar cheile nu erau nici acolo.

— Hm, mi-am spus.

Le căutasem deja în maşină şi în bucătărie înainte de a urca la etaj. Unde naiba le-ar fi putut pune?

În timp ce mă gândeam la asta, raza unor faruri a străbătut încăperea când un vehicul a intrat pe aleea familiei Watson şi s-a oprit.

În linişte, m-am îndreptat spre hol şi m-am oprit în capul scărilor. Afară am auzit o portieră deschizându-se. După o clipă, s-au auzit paşi apropiindu-se de verandă şi apoi îndepărtându-se, după care portiera s-a închis şi vehiculul a plecat.

Când am fost sigur că nu se trezise nimeni, am coborât în bucătărie, am deschis uşa de plasă şi am ieşit pe verandă. În depărtare se vedeau luminile maşinii care se îndrepta înapoi spre drum. Mi-a luat o clipă să observ cutia de pantofi de la picioarele mele, cu litere mari şi negre mâzgălite pe partea de sus.

Poate că nu sunt un erudit, dar îmi recunosc numele când îl văd, chiar şi la lumina lunii. Aplecându-mă, am ridicat uşor capacul, întrebându-mă ce Dumnezeu ar putea fi înăuntru.

— Ei bine, să fiu al naibii!

OPT

EMMETT

Când au ieşit de pe alee, la cinci şi jumătate dimineaţa, Emmett era binedispus. Cu o seară înainte, cu ajutorul hărţii lui Billy, îşi făcuse un itinerar. Traseul de la Morgen la San Francisco măsura cu puţin peste 2.414 kilometri. Dacă făceau o medie de 65 de kilometri pe oră timp de zece ore pe zi – lăsând timp suficient pentru a mânca şi a dormi –, puteau încheia călătoria în patru zile.

Bineînţeles că între Morgen şi San Francisco erau multe de văzut. După cum atestau cărţile poştale ale mamei lor, existau terenuri pentru maşini şi monumente, rodeo şi parcuri. Dacă erai dispus să te abaţi din drumul tău, puteai vizita muntele Rushmore, Old Faithful şi Marele Canion. Dar Emmett nu voia să piardă timp sau bani în călătoria spre vest. Cu cât ajungeau mai repede în California, cu atât mai repede se putea apuca de muncă; şi cu cât aveau mai mulţi bani în mână când ajungeau acolo, cu atât mai bună era casa pe care o puteau cumpăra. Dacă ar fi început să risipească puţinul pe care îl aveau în timpul călătoriei, ar fi trebuit să se mulţumească să cumpere o casă puţin mai nesatisfăcătoare într-un cartier puţin mai nesatisfăcător, ceea ce, când ar fi venit timpul să vândă, ar fi dus la un profit puţin mai nesatisfăcător. În ceea ce-l priveşte pe Emmett, cu cât traversau mai repede ţara, cu atât mai bine.

Principala grijă a lui Emmett, când se culcase, fusese că nu va reuşi să-i trezească pe ceilalţi, că va irosi primele ore ale zilei pentru a-i trezi şi a-i scoate pe uşă. Dar nu trebuia să-şi facă griji. Când s-a trezit la cinci, Duchess era deja la

duş şi îl auzea pe Woolly fredonând pe hol. Billy mersese atât de departe, încât dormise îmbrăcat, ca să nu fie nevoit să se îmbrace când se trezea. Până când Emmett şi-a ocupat locul la volan şi şi-a recuperat cheile de deasupra parasolarului, Duchess era deja pe scaunul pasagerului, iar Billy stătea alături de Woolly în spate, cu harta în poală. Iar când, cu puțin înainte de răsărit, au ieşit de pe alee, niciunul dintre ei nu a aruncat vreo privire în urmă.

Poate că toți aveau motive pentru care voiau să pornească devreme, s-a gândit Emmett. Poate că toți erau pregătiți să fie în altă parte.

Duchess stătea în față, aşa că Billy l-a întrebat dacă vrea să țină harta. Când Duchess a refuzat pe motiv că cititul în maşină îi provoca greață, Emmett s-a simțit oarecum uşurat, recunoscând că Duchess nu era întotdeauna foarte atent la detalii, în timp ce Billy era practic născut pentru a naviga. Nu numai că avea busola şi creioanele la îndemână, dar avea şi o riglă, ca să poată calcula kilometrajul pe o scară de un inch. Dar când Emmett a semnalizat că virează la dreapta pe Route 34, s-a trezit dorindu-şi ca Duchess să fi acceptat slujba asta, până la urmă.

— Nu trebuie să semnalizezi încă, a zis Billy. Trebuie să mai mergem drept încă puțin.

— Virez pe Route 34, a explicat Emmett, pentru că e cel mai rapid drum spre Omaha.

— Dar Autostrada Lincoln merge spre Omaha.

Emmett s-a lăsat puțin pe spate şi s-a uitat înapoi la fratele său.

— Da, Billy. Dar ne scoate puțin mai departe.

— Puțin mai departe de ce? a întrebat Duchess cu un zâmbet.

— Puțin mai departe de locul în care mergem, a răspuns Emmett.

Duchess s-a uitat spre bancheta din spate.

— Cât de departe este Autostrada Lincoln, Billy?

Billy, care avea deja rigla pe hartă, a spus că erau douăzeci şi opt de kilometri.

Woolly, care privea liniştit peisajul, s-a întors spre Billy, curios.

— Ce e Lincoln, Billy? Este o autostradă specială?

— A fost prima autostradă care a traversat America.

— Prima autostradă care a traversat America, a repetat Woolly cu uimire.

— Haide, Emmett! l-a zgândărit Duchess. Ce înseamnă douăzeci şi opt de kilometri?

Înseamnă douăzeci şi opt de kilometri, a vrut să răspundă Emmett, pe lângă cei două sute nouă pe care deja îi parcurgem ca să te ducem la Omaha. Dar, în acelaşi timp, Emmett ştia că Duchess are dreptate. Distanța adăugată nu era cine ştie ce, mai ales având în vedere cât de dezamăgit ar fi fost Billy dacă ar fi insistat să o ia pe Route 34.

— În regulă, a spus el. Vom merge pe Autostrada Lincoln.

În timp ce se retrăgea pe şosea, aproape că îl auzea pe fratele său dând din cap în semn de confirmare că era o idee bună.

În următorii douăzeci şi şapte de kilometri, nimeni nu a scos un cuvânt. Dar, când Emmett a luat-o la dreapta la Central City, Billy şi-a ridicat privirea de pe hartă, entuziasmat.

— Asta este, a spus el. Asta este Autostrada Lincoln.

Billy a început să se aplece în față pentru a vedea ce se apropie, apoi să se uite peste umăr pentru a vedea pe lângă ce au trecut. Poate că Central City nu era un oraş decât cu numele, dar, după ce visase luni întregi la călătoria spre California, Billy îşi găsea satisfacția în cele câteva restaurante şi moteluri, bucuros să constate că nu erau diferite de cele de pe cărțile poştale ale mamei lor. Faptul că se îndrepta într-o direcție greşită nu părea să conteze.

Woolly împărtăşea entuziasmul lui Billy în legătură cu serviciile de pe marginea drumului.

— Acest drum se întinde de la o coastă la alta?

— Se întinde aproape de la o coastă la alta, l-a corectat Billy. Se întinde de la New York City până la San Francisco.

— Sună destul de bine de la o coastă la alta, a spus Duchess.

— Cu excepția faptului că Autostrada Lincoln nu începe şi nu se termină pe maluri. Începe în Times Square şi se termină la Palace of the Legion of Honor.

— Este numită după Abraham Lincoln? a întrebat Woolly.

— Este, a răspuns Billy. Şi sunt statui ale lui pe tot drumul.

— Pe tot parcursul drumului?

— Trupele de cercetaşi au strâns bani pentru a le comanda.

— Există un bust al lui Abraham Lincoln pe biroul străbunicului meu, a zis Woolly zâmbind. Era un mare admirator al preşedintelui Lincoln.

— De când există această autostradă? a întrebat Duchess.

— A fost concepută de domnul Carl G. Fisher în 1912.

— Concepută?

— Da. Concepută. El credea că poporul american ar trebui să poată conduce de la un capăt la altul al țării. A construit primele secțiuni în 1913, cu ajutorul donațiilor.

— Oamenii i-au dat bani să o construiască? a întrebat Duchess neîncrezător.

Billy a încuviințat din cap cu seriozitate.

— Inclusiv Thomas Edison şi Teddy Roosevelt.

— Teddy Roosevelt! a exclamat Duchess.

— Glumețule, a replicat Woolly.

În timp ce se îndreptau spre est – Billy numind cu îndărătnicie fiecare oraş pe lângă care treceau –, Emmett se bucura că măcar reuşeau să se descurce.

Da, călătoria până la Omaha avea să-i abată din drumul lor, dar, pornind devreme, Emmett se gândea că puteau să-i lase pe Duchess şi pe Woolly la staţia de autobuz, să întoarcă maşina şi să ajungă cu uşurinţă la Ogallala înainte de lăsarea întunericului. Poate că ar fi ajuns chiar până la Cheyenne. La urma urmei, în acest moment al lui iunie ar fi avut optsprezece ore de lumină. De fapt, se gândea Emmett, dacă ar fi dispus să conducă douăsprezece ore pe zi şi dacă ar avea o medie de optzeci de kilometri pe oră, ar putea face întreaga călătorie în mai puţin de trei zile.

Billy a arătat cu degetul spre un turn de apă din depărtare, pe care era pictat numele Lewis.

— Uite, Duchess! Lewis. Nu e oraşul în care ai locuit?

— Ai locuit în Nebraska? a întrebat Emmett, uitându-se la Duchess.

— Câţiva ani, când eram copil, a confirmat Duchess.

Apoi s-a îndreptat puţin pe scaun şi a început să privească în jur cu un interes sporit.

— Auzi? i-a spus el lui Emmett după o clipă. Putem să trecem pe acolo? Mi-ar plăcea să arunc o privire la locul ăla. Ştii, de dragul vremurilor trecute.

— Duchess...

— Oh, haide! Te rog! Ştiu că ai spus că vrei să fii în Omaha până la opt, dar se pare că am ajuns destul de repede.

— Suntem cu douăsprezece minute înaintea graficului, a intervenit Billy după ce s-a uitat la ceasul său militar.

— Acolo. Vezi?

— În regulă, a spus Emmett. Putem să trecem pe acolo. Însă doar pentru a arunca o privire.

— Asta e tot ce cer.

Când au ajuns la marginea oraşului, Duchess a preluat navigaţia, dând din cap la vederea reperelor pe lângă care treceau.

— Da. Da. Da. Da. Ia-o la stânga pe lângă unitatea de pompieri.

Emmett a luat-o la stânga, pe un drum care ducea într-un cartier rezidențial cu case frumoase pe terenuri bine îngrijite. După câțiva kilometri, au trecut pe lângă o biserică cu clopotniță înaltă şi un parc.

— Faci următoarea la dreapta, a spus Duchess.

Au ajuns pe un drum larg, în curbă, presărat cu copaci.

— Opreşte acolo, sus.

Emmett a tras pe dreapta.

Se aflau la poalele unui deal cu iarbă, în vârful căruia se afla o clădire mare de piatră. Înaltă de trei etaje, cu turnulețe la fiecare capăt, arăta ca un conac.

— Era casa ta? a întrebat Billy.

— Nu, a răspuns Duchess râzând. Este un fel de şcoală.

— Un internat? a întrebat Woolly.

— Mai mult sau mai puțin.

O clipă i-au admirat cu toții măreția, apoi Duchess s-a întors spre Emmett.

— Pot să intru?

— Pentru ce?

— Pentru a saluta.

— Duchess, e şase şi jumătate dimineața.

— Dacă nu e nimeni treaz, las un bilețel. O să se bucure.

— Un bilețel pentru profesorii tăi? a întrebat Billy.

— Exact. Un bilețel pentru profesorii mei. Ce spui, Emmett? Va dura doar câteva minute. Cinci minute maximum.

Emmett s-a uitat la ceasul din bord.

— În regulă, a zis el. Cinci minute.

Apucând geanta de la picioarele lui, Duchess a coborât din maşină şi a urcat dealul alergând spre clădire.

Pe bancheta din spate, Billy a început să-i explice lui Woolly de ce el şi Emmett trebuiau să fie în San Francisco până pe 4 Iulie.

Oprind motorul, Emmett s-a uitat prin parbriz, dorindu-şi să aibă o ţigară.

Cele cinci minute cerute de Duchess au venit şi au trecut. Apoi alte cinci.

Clătinând din cap, Emmett se mustra pentru că îl lăsase pe Duchess să intre în clădire. Nimeni nu intra nicăieri doar cinci minute, indiferent de ora din zi. Cu siguranţă nimeni căruia îi plăcea să vorbească la fel de mult ca Duchess.

Emmett a coborât din maşină şi s-a dus în partea din dreapta. Sprijinindu-se de portieră, a privit şcoala, observând că era făcută din acelaşi calcar roşu pe care îl folosiseră pentru a construi tribunalul din Morgen. Piatra provenea probabil de la una dintre carierele din Cass County. La sfârşitul anilor 1800 fusese folosită pentru a construi primării, biblioteci şi tribunale în fiecare oraş pe o rază de trei sute de kilometri. Unele dintre clădiri aveau un aspect atât de asemănător, încât, când treceai de la un oraş la altul, aveai impresia că nu te-ai deplasat deloc.

Chiar şi aşa, ceva nu părea în regulă la această clădire. Lui Emmett i-au trebuit câteva minute pentru a-şi da seama că ciudat era faptul că nu exista o intrare foarte vizibilă. Indiferent că fusese proiectată ca un conac sau ca o şcoală, o clădire atât de grandioasă ar fi trebuit să aibă o intrare adecvată. Ar fi existat o alee mărginită de copaci, care să ducă la o uşă impresionantă.

Emmett s-a gândit că trebuie să fi parcat în spatele clădirii. Dar de ce nu le spusese Duchess să tragă în faţă?

Şi de ce luase geanta?

— Mă întorc imediat, le-a zis lui Billy şi lui Woolly.

— Bine, au răspuns ei, fără să ridice privirea de pe harta lui Billy.

Urcând dealul, Emmett s-a îndreptat spre o uşă care se afla în centrul clădirii. Pe măsură ce mergea, simţea cum îi creşte iritarea, aproape că aştepta cu nerăbdare săpuneala pe care avea să i-o tragă lui Duchess când o să-l găsească. O să-i spună fără echivoc că nu aveau timp pentru astfel de prostii. Că apariţia lui neinvitat era deja ceva impus şi că drumul până la Omaha le lua două ore şi jumătate. Cinci ore, dus-întors. Dar aceste gânduri i-au zburat din minte lui Emmett de îndată ce a văzut geamul spart – cel mai apropiat de clanţă. Deschizând uşa cu uşurinţă, Emmett a păşit înăuntru, cioburile de sticlă scrâşnind sub tălpile cizmelor sale.

Emmett s-a trezit într-o bucătărie mare, cu două chiuvete de metal, un aragaz cu zece arzătoare şi un frigider uriaş. La fel ca majoritatea bucătăriilor instituţionale, fusese pusă în ordine cu o seară înainte – blaturile fuseseră curăţate, dulapurile, închise şi toate oalele, atârnate în cârlige.

Singurul semn de dezordine, în afară de cioburile de sticlă, se afla într-o zonă de depozitare din cealaltă parte a bucătăriei, unde mai multe sertare fuseseră deschise, iar lingurile, împrăştiate pe podea.

Trecând printr-o uşă batantă, Emmett a intrat într-o sală de mese lambrisată, cu şase mese lungi, aşa cum te-ai aştepta să găseşti într-o mănăstire. La aura religioasă contribuia şi un vitraliu mare care arunca modele galbene, roşii şi albastre pe peretele opus. Fereastra înfăţişa momentul în care Isus, înviat din morţi, îşi arăta rănile din mâini – numai că în această reprezentare ucenicii uimiţi erau însoţiţi de copii.

Ieşind pe uşile principale ale sălii de mese, Emmett a păşit într-un hol mare. În stânga se afla uşa de la intrare impresionantă la care se aştepta, în timp ce în dreapta se afla o scară din acelaşi stejar lustruit. În alte circumstanţe, Emmett ar fi vrut să zăbovească pentru a studia sculpturile

de pe panourile uşilor şi de pe balustrada scării, dar, chiar în timp ce observa calitatea execuției, a auzit zgomote undeva deasupra.

Sărind două trepte odată, Emmett a trecut peste alte linguri împrăştiate. Pe palierul de la etajul al doilea, holurile duceau în direcții opuse, dar din cel din dreapta venea sunetul inconfundabil al unor copii agitați. Aşa că pe acolo a luat-o.

Prima uşă la care a ajuns Emmett dădea într-un dormitor. Paturile erau aranjate în două rânduri perfecte, dar erau goale şi cu aşternuturile în dezordine. Şi următoarea uşă dădea tot într-un dormitor, cu alte două rânduri de paturi, cu alte aşternuturi în dezordine. Dar în această cameră şaizeci de băieți în pijamale albastre erau adunați în şase grupuri gălăgioase, în centrul fiecăruia dintre ele aflându-se un borcan cu gem de căpşuni.

În unele grupuri, băieții îşi treceau borcanul de la unul la altul cu sârg, în timp ce în altele se luptau să ajungă la el, înfigându-şi lingurile în gem şi ducându-le la gură cât mai repede posibil, pentru a mai apuca să ia o dată înainte ca borcanul să se golească.

Pentru prima dată, Emmett şi-a dat seama că nu era vorba despre un internat. Era un orfelinat.

În timp ce Emmett lua seama la dezordine, un băiat de zece ani, cu ochelari, care îl observase, l-a tras de mânecă pe unul dintre băieții mai mari. Privind în sus la Emmett, băiatul mai mare i-a făcut semn unui coleg. Fără să schimbe un cuvânt, cei doi au avansat umăr la umăr pentru a se plasa între Emmett şi ceilalți.

Emmett şi-a ridicat ambele mâini în semn de pace.

— Nu sunt aici ca să vă deranjez. Îmi caut doar prietenul. Cel care a adus gemul.

Cei doi băieți mai mari se holbau la Emmett în tăcere, dar băiatul cu ochelari a arătat în direcția holului.

— A plecat pe unde a venit.

Emmett a ieşit din cameră şi a pornit înapoi pe palier. Era pe cale să coboare scările când, din holul opus, a auzit strigătul înăbuşit al unei femei, urmat de o bătaie cu pumnul în lemn. Emmett s-a oprit puţin, apoi s-a îndreptat spre hol, unde a găsit două uşi sub ale căror clanţe erau proptite scaune. Strigătele şi bătăile veneau din spatele primei uşi.

— Deschideţi uşa asta chiar acum!

Când Emmett a îndepărtat scaunul şi a deschis uşa, o femeie de vreo patruzeci de ani, purtând o cămaşă de noapte albă şi lungă aproape a căzut în hol. În spatele ei, Emmett a văzut o altă femeie stând pe pat şi plângând.

— Cum îndrăzneşti! a strigat cea care bătuse în uşă, după ce şi-a recăpătat echilibrul.

Emmett a ignorat-o şi s-a dus la a doua uşă pentru a înlătura scaunul. În această cameră se afla o a treia femeie îngenuncheată lângă patul ei, rugându-se şi o femeie mai în vârstă care stătea liniştită pe un scaun cu spătar înalt şi fuma.

— Ah! a spus ea când l-a văzut pe Emmett. Ce drăguţ din partea ta că ai deschis uşa. Intră, intră!

În timp ce femeia mai în vârstă îşi stingea ţigara în scrumiera pe care o avea în poală, Emmett a făcut un pas înainte, nesigur. Chiar în acelaşi timp, sora din prima cameră a intrat în spatele lui.

— Cum îndrăzneşti! a strigat ea din nou.

— Sora Berenice, a zis femeia mai în vârstă. De ce ridici vocea la acest tânăr? Nu vezi că este eliberatorul nostru?

Sora plângăcioasă a intrat acum în cameră, încă în lacrimi, iar femeia mai în vârstă s-a întors să i se adreseze celei îngenuncheate lângă pat.

— Compătimirea, înaintea rugăciunilor, soră Ellen.

— Da, soră Agnes.

Sora Ellen s-a ridicat de la locul ei de lângă pat şi a luat-o în braţe pe sora care plângea, spunând:

— Taci, taci, taci!

Sora Agnes şi-a îndreptat din nou atenţia către Emmett.

— Cum te cheamă, tinere?

— Emmett Watson.

— Ei bine, Emmett Watson, poate ne explici ce s-a întâmplat aici, la Saint Nicholas, în această dimineaţă.

Emmett a simţit un imbold puternic de a se întoarce şi de a ieşi pe uşă, dar imboldul de a-i răspunde surorii Agnes era mai puternic.

— Îl conduceam pe un prieten la staţia de autobuz din Omaha şi m-a rugat să opresc. Mi-a spus că a locuit aici...

Toate cele patru surori se uitau acum cu atenţie la Emmett, sora care plângea nu mai plângea şi sora care o consola nu o mai consola. Sora care ţipa nu mai ţipa, dar a făcut un pas ameninţător spre Emmett.

— Cine a locuit aici?

— Îl cheamă Duchess...

— Ha! a exclamat ea, întorcându-se spre sora Agnes. Ţi-am spus că nu l-am văzut pentru ultima oară! Ţi-am spus că se va întoarce într-o bună zi pentru a săvârşi un ultim act de răutate!

Ignorând-o pe sora Berenice, sora Agnes s-a uitat spre Emmett cu o expresie de blândă curiozitate.

— Dar spune-mi, Emmett, de ce ne-a închis Daniel în camerele noastre? În ce scop?

Emmett a ezitat.

— Ei bine?! a întrebat sora Berenice.

Emmett dădu din cap în direcţia dormitoarelor.

— Din câte îmi dau seama, mi-a spus să mă opresc ca să le aducă băieţilor nişte borcane cu gem de căpşuni.

Sora Agnes a lăsat să-i scape un oftat de satisfacţie.

— Ei, vezi, sora Berenice? Ceea ce micul nostru Daniel s-a întors să comită este un act de caritate.

Orice ar fi comis Duchess, s-a gândit Emmett, mica diversiune îi întârziase deja cu treizeci de minute şi presimţea că, dacă ezita acum, ar putea rămâne blocaţi aici ore bune.

— Bine atunci, a spus el în timp ce se retrăgea cu spatele spre uşă, dacă totul e în regulă...

— Nu, aşteaptă! a spus sora Agnes, întinzând mâna.

Odată ajuns pe hol, Emmett s-a mişcat rapid pe palier. Cu vocile surorilor care se ridicau în spatele lui, a coborât în fugă scările, a trecut prin sala de mese şi a ieşit pe uşa bucătăriei, simţind o mare uşurare.

Se afla la jumătatea coastei dealului când a observat că Billy stătea pe iarbă, cu rucsacul alături şi cu cartea lui mare şi roşie în poală – în timp ce Duchess, Woolly şi Studebakerul dispăruseră.

— Unde e maşina? a întrebat Emmett cu răsuflarea tăiată, când a ajuns la fratele său.

Billy şi-a ridicat privirea din carte.

— Duchess şi Woolly au împrumutat-o. Dar o vor aduce înapoi.

— S-o aducă înapoi după ce?

— După ce vor merge la New York.

Pentru o clipă, Emmett s-a holbat la fratele său, deopotrivă uimit şi iritat.

Simţind că ceva nu era în regulă, Billy a încercat să-l liniştească.

— Nu îţi face griji. Duchess a promis că se vor întoarce până pe 18 iunie, ceea ce ne lasă destul timp să ajungem la San Francisco pe 4 Iulie.

Înainte ca Emmett să poată răspunde, Billy a arătat spre ceva din spatele lui.

— Uite! a spus el.

Întorcându-se, Emmett a văzut-o pe sora Agnes coborând dealul, cu marginea lungului veşmânt negru fluturând în urma ei ca şi cum ar fi plutit în aer.

— Te referi la Studebaker?

Emmett stătea singur în biroul surorii Agnes şi vorbea cu Sally la telefon.

— Da, a spus el. Studebaker.

— Şi Duchess a luat-o?

— Da.

La celălalt capăt al firului s-a făcut linişte.

— Nu înțeleg, a spus Sally. Unde a luat-o?

— La New York.

— New York, New York?

— Da. New York, New York.

...

— Şi tu eşti în Lewis.

— Aproape.

— Credeam că te duci în California. De ce eşti aproape în Lewis? Şi de ce se îndreaptă Duchess spre New York?

Emmett începuse să regrete că o sunase pe Sally. Dar ce alternativă ar fi avut?

— Uite, Sally, nimic din toate astea nu contează acum. Ceea ce contează este că trebuie să-mi recuperez maşina. Am sunat la gara din Lewis şi se pare că un tren spre est opreşte acolo mai târziu astăzi. Dacă îl prind, pot ajunge înaintea lui Duchess la New York, să recuperez maşina şi să mă întorc în Nebraska până vineri. Motivul pentru care sun este că între timp am nevoie de cineva care să aibă grijă de Billy.

— Atunci, de ce nu spui aşa?

După ce i-a dat indicații lui Sally şi a închis telefonul sorei Agnes, Emmett s-a uitat pe fereastră şi s-a trezit gândindu-se la ziua în care fusese condamnat.

Înainte de a se îndrepta spre tribunal împreună cu tatăl său, Emmett îl luase deoparte pe fratele său, ca să-i explice că renunțase la dreptul la proces. I-a explicat că, deşi nu intenționase să-l rănească grav pe Jimmy, se lăsase cuprins de furie şi că era gata să accepte consecințele faptelor sale.

În timp ce Emmett îi explicase asta, Billy nu dăduse din cap în semn de dezacord şi nici nu susținuse că Emmett face o greşeală. Părea să înțeleagă că ceea ce făcea Emmett era ceea ce trebuia să facă. Dar, dacă Emmett avea de gând să pledeze vinovat fără o audiere, atunci Billy voia ca el să promită un singur lucru.

— Ce anume, Billy?

— Promite-mi că, ori de câte ori vei simți nevoia să loveşti pe cineva la furie, mai întâi vei număra până la zece.

Şi nu numai că Emmett promisese, dar bătuseră şi palma.

Cu toate acestea, Emmett bănuia că, dacă Duchess ar fi fost acolo chiar acum, s-ar fi putut ca număratul până la zece să nu funcționeze.

Când Emmett a intrat în sala de mese, aceasta era plină de vacarmul produs de şaizeci de băieți care vorbeau toți deodată. Orice sală de mese plină de băieți e probabil să fie zgomotoasă, dar Emmett a ghicit că aceasta era mai zgomotoasă decât de obicei, pentru că băieții retrăiau evenimentele petrecute de dimineață: apariția bruscă a unui confrate misterios, care le dăduse borcane cu gem după ce le încuiase pe surori în camerele lor. Din timpul petrecut în Salina, Emmett ştia că băieții nu retrăiau pur şi simplu evenimentele de dragul entuziasmului. Le retrăiau cu scopul de a le transforma în tradiție – de a fixa toate detaliile-cheie ale poveştii care cu siguranță avea să fie spusă pe holurile orfelinatului pentru decenii de acum încolo.

Emmett i-a găsit pe Billy şi pe sora Agnes stând unul lângă altul la mijlocul uneia dintre mesele lungi ale mănăstirii. O farfurie cu pâine prăjită pe jumătate mâncată

fusese împinsă deoparte pentru a face loc cărții mari şi roşii a lui Billy.

— Ar fi trebuit să mă gândesc, a spus sora Agnes, punând degetul pe pagină, că profesorul vostru Abernathe l-ar fi inclus pe Isus în locul lui Iason. Căci cu siguranță El a fost unul dintre cei mai neînfricați călători dintre toți. Nu eşti de acord, William? Ah! Iată-l pe fratele tău!

Emmett s-a aşezat pe scaunul din fața surorii Agnes, deoarece scaunul din fața lui Billy era ocupat de rucsacul acestuia.

— Îți putem oferi nişte pâine prăjită, Emmett? Sau poate nişte cafea şi ouă?

— Nu, mulțumesc, soră. Mă simt bine.

A dat să ia rucsacul.

— Nu cred că ați avut ocazia să-mi spuneți încotro vă îndreptați când ați avut norocul să veniți la noi.

Ați avut norocul să veniți la noi, se gândi Emmett încruntat.

— Îi duceam pe Duchess – sau pe Daniel – şi pe un alt prieten la stația de autobuz din Omaha.

— Ah, da, a spus sora Agnes. Cred că ai menționat asta.

— Dar drumul până la gară a fost doar un ocol, a adăugat Billy. De fapt, suntem în drum spre California.

— California! a exclamat sora Agnes, uitându-se la Billy. Ce emoționant! Şi de ce te îndrepți spre California?

Aşa că Billy i-a explicat surorii Agnes despre mama lor care a plecat de acasă când ei erau mici, despre tatăl lor care a murit de cancer şi despre cărțile poştale din cutia din birou – cele pe care mama lor le trimisese prin poştă din nouă stații diferite de pe Autostrada Lincoln, în drumul ei spre San Francisco.

— Şi acolo o vom găsi, a conchis Billy.

— Bine, a zis sora Agnes cu un zâmbet, asta chiar sună ca o aventură.

— Nu ştiu ce să zic de aventură, a replicat Emmett. Realitatea este că banca ne-a luat ferma. Trebuia să o luăm de la capăt şi mi s-a părut rezonabil să o facem într-un loc unde pot găsi de lucru.

— Da, bineînțeles, a spus sora Agnes, cu ceva mai multă cumpătare.

L-a studiat pe Emmett o clipă, apoi s-a uitat la Billy.

— Ai terminat cu micul-dejun, Billy? De ce nu-ți strângi lucrurile? Bucătăria este chiar acolo.

Sora Agnes şi Emmett au privit cum Billy şi-a aşezat tacâmurile şi paharul pe farfurie şi a pornit cu ele spre bucătărie. Apoi sora Agnes şi-a îndreptat din nou atenția către Emmett.

— Ce te frământă?

Emmett a fost puțin surprins de întrebare.

— Cum adică?

— Cu puțin timp în urmă, păreai cam supărat când am aprobat entuziasmul fratelui tău cu privire la călătoria voastră spre vest.

— Cred că aş fi preferat să nu-l fi încurajat.

— De ce anume?

— Nu am mai auzit nimic de mama noastră de opt ani şi nu ştim unde este. După cum probabil ați simțit, fratele meu are o imaginație puternică. Aşa că, atunci când este posibil, încerc să îl ajut să se ferească de dezamăgiri – în loc să îi dau motive să aibă mai multe.

În timp ce sora Agnes îl studia, Emmett simțea cum se mişcă pe scaun.

Lui Emmett nu-i plăcuse niciodată lumea bisericii. Jumătate din timp părea că un predicator încerca să-ți vândă ceva de care nu aveai nevoie, iar în cealaltă jumătate îți vindea ceva ce aveai deja. Dar, când venea vorba de oamenii lui Dumnezeu, sora Agnes îl nelinişstea mai mult decât majoritatea.

— Ai observat cumva fereastra din spatele meu? a întrebat ea în cele din urmă.

— Da.

Ea a dat din cap, apoi a închis uşor cartea lui Billy.

— Când am venit prima dată la Saint Nicholas în 1942, am descoperit că această fereastră avea un efect destul de misterios asupra mea. Era ceva la ea care îmi capta atenţia, dar într-un mod pe care nu-l puteam identifica. În unele după-amiezi, când lucrurile erau liniştite, stăteam cu o ceaşcă de cafea – cam unde stai tu acum – şi mă uitam la ea, pur şi simplu pentru a o înţelege. Apoi, într-o zi, mi-am dat seama ce anume mă tulbura atât de mult. Diferenţa dintre expresiile ucenicilor şi ale copiilor.

Sora Agnes s-a întors puţin pe scaun, astfel încât să privească spre fereastră. Aproape cu reticenţă, Emmett i-a urmat privirea.

— Dacă te uiţi la feţele ucenicilor, îţi dai seama că ei rămân destul de sceptici în legătură cu ceea ce tocmai au văzut. Cu siguranţă, se gândesc ei, trebuie să fie o farsă sau o viziune, căci cu ochii noştri am asistat la moartea Sa pe cruce şi cu mâinile noastre i-am dus trupul în mormânt. Dar, dacă te uiţi la feţele copiilor, nu există nici măcar o urmă de scepticism. Ei privesc acest miracol cu admiraţie şi cu uimire, da, dar fără neîncredere.

Emmett ştia că sora Agnes are intenţii bune. Şi, având în vedere că era o femeie în vârstă de şaizeci de ani care îşi pusese viaţa nu numai în slujba Bisericii, ci şi în slujba orfanilor, Emmett a ştiut, când ea şi-a început povestea, că merită toată atenţia lui. Dar, în timp ce vorbea, Emmett nu s-a putut abţine să nu observe că modelele galbene, roşii şi albastre chiar de la fereastra pe care o descria se mutaseră de pe perete pe suprafaţa mesei, marcând mersul soarelui şi pierderea unei alte ore.

— ...apoi a urcat dealul cu geanta lui Emmett şi a spart geamul de la uşa bucătăriei!

Asemenea unuia dintre băieţii de la orfelinat, Billy povestea cu emoţie evenimentele de dimineaţă, în timp ce Sally o conducea pe Betty prin trafic.

— A spart geamul?

— Pentru că uşa era încuiată! Apoi s-a dus în bucătărie, a luat un pumn de linguri şi le-a dus sus, în dormitoare.

— Pentru ce îi trebuiau atâtea linguri?

— Pentru că le-a dus gemul tău de căpşuni!

Sally s-a uitat la Billy cu o expresie şocată.

— Le-a dat un borcan cu gem de căpşuni făcut de mine?

— Nu. Le-a dat şase. Nu asta ai spus, Emmett?

Atât Billy, cât şi Sally s-au întors spre Emmett, care se uita pe geamul din dreapta.

— Cam aşa ceva, a răspuns el fără să-i privească.

— Nu înţeleg, a spus Sally, mai mult pentru sine.

Aplecându-se peste volan, a accelerat pentru a ocoli o berlină.

— I-am dat doar şase borcane. Ar fi putut să-i ajungă de acum până la Crăciun. De ce naiba le-ar fi dat pe toate unor străini?

— Pentru că sunt orfani, a explicat Billy.

Sally s-a gândit la asta.

— Da, bineînţeles, Billy. Ai perfectă dreptate. Pentru că sunt orfani.

În timp ce Sally dădea din cap în semn de recunoaştere a raţionamentului lui Billy şi a actelor de caritate ale lui Duchess, Emmett nu a putut să nu remarce că fusese mult mai indignată de soarta gemului ei decât de soarta maşinii lui.

— Acolo, a spus Emmett arătând spre gară.

Pentru a lua virajul, Sally a tăiat faţa unui Chevy. După ce a derapat şi s-a oprit, au coborât toţi trei din cabină. Dar, în

timp ce Emmett arunca o privire spre intrarea în gară, Billy s-a dus la bancheta camionului, şi-a luat rucsacul şi a început să şi-l balanseze în spate.

Văzându-l, Sally a părut surprinsă o clipă, apoi l-a privit pe Emmett printre gene, dojenitor.

— Nu i-ai spus? a murmurat ea. Ei bine, nu te aştepta să o fac eu!

Emmett şi-a luat fratele deoparte.

— Billy, a început el, nu e nevoie să-ți pui rucsacul în spate acum.

— Este în regulă, a răspuns Billy, în timp ce strângea curelele de umăr. Îl pot da jos când urcăm în tren.

Emmett s-a lăsat pe vine.

— Tu nu vii cu trenul, Billy.

— Ce vrei să spui, Emmett? De ce nu vin cu trenul?

— Ar fi mai bine să mergi cu Sally până când iau eu maşina. Dar, imediat ce o iau, mă întorc la Morgen după tine. Nu ar trebui să dureze mai mult de câteva zile.

Billy îl asculta clătinând din cap.

— Nu, a spus el. Nu. Nu mă pot întoarce cu Sally, Emmett. Am plecat deja din Morgen şi suntem în drum spre San Francisco.

— Este adevărat, Billy. Suntem în drum spre San Francisco. Dar, în acest moment, maşina este în drum spre New York...

Ochii lui Billy s-au deschis larg, a revelație.

— New York este locul unde începe Autostrada Lincoln, a spus el. După ce luăm trenul şi găsim Studebakerul, putem să mergem cu maşina până în Times Square şi să ne începem călătoria de acolo.

Emmett s-a uitat la Sally, căutând sprijin.

A făcut un pas înainte şi i-a pus o mână pe umăr lui Billy.

— Billy, a spus ea pe tonul ei fără menajamente, ai perfectă dreptate.

Emmett a închis ochii şi a luat-o deoparte pe Sally.

— Sally..., a început, dar ea i-a retezat-o.

— Emmett, ştii că nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să-l ţin pe Billy lângă mine încă trei zile. Dumnezeu mi-e martor, aş fi fericită să-l mai ţin încă trei ani. Dar el a petrecut deja cincisprezece luni aşteptându-te să te întorci din Salina. Şi, între timp, şi-a pierdut tatăl şi casa. În această situaţie, locul lui Billy este lângă tine şi el ştie asta. Şi îmi imaginez că, până acum, crede că şi tu ar trebui să ştii asta.

Ceea ce ştia Emmett de fapt era că trebuia să ajungă la New York şi să-l găsească pe Duchess cât mai repede, iar treaba nu ar fi fost mai uşoară dacă-l avea pe Billy alături.

Dar în ceea ce priveşte un aspect important, Billy avea dreptate: ei plecaseră deja din Morgen. După ce îşi îngropaseră tatăl şi îşi făcuseră bagajele, lăsaseră acea parte a vieţii lor în urmă. Ar fi fost un fel de alinare pentru amândoi să ştie că, orice s-ar fi întâmplat în continuare, nu ar fi trebuit să se întoarcă.

Emmett s-a răsucit spre fratele său.

— În regulă, Billy. Vom merge la New York împreună.

Billy a dat din cap în semn de recunoaştere a faptului că acesta era lucrul cel mai rezonabil.

După ce a aşteptat ca Billy să-şi strângă din nou curelele rucsacului, Sally l-a îmbrăţişat, amintindu-i să aibă grijă de manierele sale şi de fratele său. Apoi, fără să-l îmbrăţişeze şi pe Emmett, s-a urcat în camionetă. Dar, după ce a răsucit cheia în contact, i-a făcut semn să se apropie de geam.

— Mai e ceva, a spus ea.

— Ce anume?

— Dacă vrei să-ţi urmăreşti maşina până la New York, e treaba ta. Dar nu am deloc intenţia de a-mi petrece următoarele săptămâni trezindu-mă în mijlocul nopţii într-o

stare de agitație. Aşa că, peste câteva zile, trebuie să mă suni şi să mă anunți că eşti în siguranță.

Emmett a început să explice cât de nerealistă era cererea lui Sally – odată ajunşi la New York, se vor concentra pe găsirea maşinii, nu ştia unde vor sta sau dacă vor avea acces la un telefon...

— Se pare că n-ai avut nicio problemă să găseşti de unde să mă suni la şapte dimineața, astfel încât să las totul baltă şi să conduc până la Lewis. Nu mă îndoiesc că, într-un oraş atât de mare ca New York, vei reuşi să găseşti un alt telefon şi timpul necesar pentru a-l folosi.

— Bine, a spus Emmett. O să sun.

— Bine. Când?

— Când ce?

— Când vei suna?

— Sally, eu nici măcar nu...

— Vineri atunci. Mă puteți suna vineri la ora 14:30.

Înainte ca Emmett să poată răspunde, Sally a băgat camionul în viteză şi s-a îndreptat spre ieşirea din gară, unde s-a oprit, aşteptând o pauză în trafic.

Mai devreme în acea dimineață, când se pregăteau să părăsească orfelinatul, sora Agnes îi dăruise lui Billy un pandantiv pe un lanț, spunând că este medalionul Sfântului Cristofor, protectorul călătorilor. Când se întorsese spre Emmett, acesta se îngrijorase că era pe cale să-i dăruiască şi lui unul. Însă ea spusese că vrea să-l întrebe ceva, dar, mai înainte, avea o altă poveste de spus: povestea despre cum ajunsese Duchess în grija ei.

Într-o după-amiază din vara lui 1944, a început ea, un bărbat de vreo cincizeci de ani a apărut la uşa orfelinatului, având alături de el un băiețel de opt ani, sfrijit. După ce bărbatul a rămas singur cu sora Agnes în biroul ei, i-a explicat că fratele şi cumnata sa muriseră într-un accident de maşină şi că el era singura rudă în viață a băiatului.

Bineînțeles, nu-şi dorea nimic mai mult decât să aibă grijă de nepotul său, mai ales la o vârstă atât de impresionabilă; dar, în calitate de ofițer în forțele armate, trebuia să se îmbarce pentru Franța la sfârşitul săptămânii şi nu ştia când se va întoarce din război sau, de fapt, dacă se va mai întoarce vreodată...

— Nu am crezut nimic din ce a spus acest om. Nu conta că părul său neîngrijit nu se prea potrivea cu ținuta unui ofițer din forțele armate şi că o tânără drăguță îl aştepta pe scaunul pasagerului din maşina sa decapotabilă. Se vedea destul de clar că el era tatăl băiatului. Dar nu este menirea mea să mă ocup de duplicitatea oamenilor fără scrupule. Chemarea mea este să mă îngrijesc de binele băieților abandonați. Şi, nu încape nicio îndoială, Emmett, tânărul Daniel a fost abandonat. Da, tatăl său a reapărut doi ani mai târziu pentru a-l lua pe Daniel, când i-a convenit, dar Daniel nu ştia că trebuie să se aştepte la asta. Cei mai mulți dintre băieții care ajung în grija noastră sunt cu adevărat orfani. Avem băieți ai căror părinți au murit amândoi de gripă sau în incendii, ale căror mame au murit la naştere, iar tații au murit în Normandia. Şi este o încercare teribilă pentru aceşti copii care trebuie să ajungă la maturitate fără dragostea părinților lor. Dar imaginează-ți că ai devenit orfan nu din cauza unei calamități, ci din cauza preferinței tatălui tău – din cauză că el a hotărât că ai devenit un inconvenient.

Sora Agnes se oprise o clipă, pentru a lăsa povestea să se aşeze.

— Nu mă îndoiesc că eşti supărat pe Daniel pentru că şi-a luat lumea-n cap cu maşina ta. Dar amândoi ştim că există bunătate în el, o bunătate care a fost acolo de la început, dar care nu a avut niciodată şansa de a înflori pe deplin. În acest moment critic din viața lui are nevoie mai mult decât de orice de un prieten care să-i fie alături cu încredere; un

prieten care să-l ferească de nebunie şi să-l ajute să afle calea spre împlinirea scopului său creştin.

— Soră, ați spus că vreți să mă întrebați ceva. Nu ați spus că vreți să îmi cereți ceva.

Călugărița îl studiase pe Emmett o secundă, apoi zâmbise.

— Ai perfectă dreptate, Emmett. Nu îți cer asta. Mă aştept s-o faci.

— Am deja pe cineva de care să am grijă. Cineva care este sânge din sângele meu şi care este un orfan de drept.

Ea se uitase la Billy cu un zâmbet afectuos, apoi se întorsese iar spre Emmett cu o intenție nedisimulată.

— Te consideri creştin, Emmett?

— Nu sunt genul de om care merge la biserică.

— Dar te consideri creştin?

— Am fost crescut să fiu.

— Atunci îmi imaginez că ştii parabola bunului samaritean.

— Da, soră, cunosc parabola. Şi ştiu că un bun creştin ajută un om la nevoie.

— Da, Emmett. Un bun creştin manifestă compasiune față de cei care se află în dificultate. Şi aceasta este o parte importantă a sensului parabolei. Dar un lucru la fel de important pe care îl spune Isus este că nu întotdeauna putem alege față de cine să ne arătăm mila.

Când Emmett ajunsese la capătul aleii casei sale, cu puțin timp înainte de răsărit, îşi întorsese privirea spre drum, ştiind că el şi Billy erau neîngrădiți – liberi de orice datorii sau obligații, în timp ce luau viața de la capăt. Iar acum, după ce călătoriseră doar nouăzeci de kilometri, îndreptându-se într-o direcție greşită, făcuse două promisiuni în tot atâtea ore.

După ce traficul s-a liniştit în sfârşit şi Sally a luat-o la stânga la ieşirea din gară, Emmett s-a aşteptat ca ea să se întoarcă şi să-i facă un semn cu mâna. Dar, aplecându-se

peste volan, Sally a apăsat pe accelerație, Betty s-a întors cu spatele şi amândouă s-au îndreptat spre vest fără să arunce o privire în direcția lui.

Abia când au dispărut în viteză, Emmett şi-a dat seama că nu are bani.

DUCHESS

Ce zi! Ce zi! Ce zi! Poate că maşina lui Emmett nu era cea mai rapidă la drum, dar soarele era sus, cerul era albastru şi toți cei pe lângă care treceam zâmbeau.

După ce am plecat din Lewis, în primii 140 de kilometri am văzut mai multe depozite de cereale decât oameni. Iar majoritatea oraşelor prin care am trecut păreau să fie limitate la câte unul din toate, prin decret local: un cinematograf şi un restaurant; un cimitir şi o casă de economii şi împrumut; cel mai probabil, un singur sens al binelui şi al răului.

Dar pentru majoritatea oamenilor, nu contează unde locuiesc. Când se trezesc dimineața, nu caută să schimbe lumea. Ei vor să bea o cafea şi să mănânce o bucată de pâine prăjită, să îşi facă cele opt ore de muncă şi să încheie ziua cu o sticlă de bere în fața televizorului. Mai mult sau mai puțin, este ceea ce ar face dacă ar locui în Atlanta, Georgia, sau Nome, Alaska. Şi, dacă pentru majoritatea oamenilor nu contează unde locuiesc, cu siguranță nu contează nici unde se duc.

De aici îşi trage farmecul Autostrada Lincoln.

Când vezi autostrada pe o hartă, arată ca şi cum tipul ăla, Fisher, despre care vorbea Billy, a luat o riglă şi a trasat o linie dreaptă de-a curmezişul țării, fără să țină cont de munți şi de râuri. Făcând acest lucru, trebuie să-şi fi

imaginat că va oferi un canal oportun pentru circulația bunurilor şi a ideilor de la mare la mare, într-o împlinire finală a destinului manifest. Dar toți cei pe lângă care am trecut păreau să aibă un sentiment de satisfacție față de propria lipsă de scop. Lasă drumul să se întindă în întâmpinarea ta, spun irlandezii, şi asta li se întâmpla călătorilor neînfricați de pe Autostrada Lincoln. Se întinde în întâmpinarea fiecăruia dintre ei, indiferent dacă se îndreaptă spre est, spre vest sau merg în cerc.

— A fost foarte drăguț din partea lui Emmett că ne-a împrumutat maşina, a spus Woolly.

— A fost, da.

A zâmbit o clipă, apoi s-a încruntat la fel ca Billy.

— Crezi că au avut probleme să ajungă acasă?

— Nu, am răspuns. Pun pariu că Sally a venit în fugă cu camioneta aia a ei şi toți trei sunt deja în bucătăria ei şi mănâncă biscuiți şi jeleu.

— Vrei să spui biscuiți şi gem.

— Exact.

Mi-a părut puțin rău că Emmett a trebuit să facă drumul până la Lewis şi înapoi. Dacă aş fi ştiut că îşi ține cheile deasupra parasolarului, l-aş fi putut scuti de drum.

Ironia este că, atunci când am plecat de la casa lui Emmett, nu aveam nicio intenție de a împrumuta maşina. Până atunci, abia aşteptasem să iau autobuzul Greyhound. Şi de ce nu? În autobuz poți să te relaxezi. Poți să tragi un pui de somn sau să ai o mică discuție cu vânzătorul de pantofi din piele aflat de partea cealaltă a culoarului. Dar, chiar când eram pe punctul de a vira spre Omaha, Billy a pomenit de Autostrada Lincoln şi, imediat după aceea, am ajuns la periferia oraşului Lewis. Apoi, când am ieşit din Saint Nick, Studebakerul stătea lângă bordură, cu cheia în contact şi cu scaunul şoferului gol. Era ca şi cum Emmett şi Billy plănuiseră totul. Sau bunul Dumnezeu. Oricum ar fi

fost, destinul părea să se anunțe destul de tare şi clar – chiar dacă Emmett trebuia să facă drumul dus-întors.

— Vestea bună, i-am spus lui Woolly, este că, dacă menținem acest ritm, ar trebui să ajungem la New York până miercuri dimineață. Putem să-l vedem pe babacu', să mergem la reşedința de vară şi să ne întoarcem cu partea lui Emmett înainte ca el să ne simtă lipsa. Şi, având în vedere mărimea casei pe care tu şi Billy ați proiectat-o, cred că Emmett se va bucura să aibă nişte bani în plus când va ateriza în San Francisco.

Woolly a zâmbit când am menționat casa lui Billy.

— Apropo de ritmul nostru, am continuat, cât mai avem până ajungem la Chicago?

Zâmbetul a dispărut de pe fața lui Woolly.

În absența lui Billy, îi încredințasem lui sarcina copilotului. Deoarece Billy nu ne lăsase să împrumutăm harta lui, a trebuit să ne luăm una proprie (de la un Phillips 66, desigur). Şi, la fel ca Billy, Woolly marcase cu grijă traseul cu o linie neagră care urmărea Autostrada Lincoln până la New York. Dar, odată ce am pornit la drum, s-a purtat de parcă nu putea să bage harta în torpedou suficient de repede.

— Vrei să calculez distanța? a întrebat el cu o presimțire care se reflecta în tonul inconfundabil.

— Să-ți zic ceva, Woolly: ce-ar fi să uiți de Chicago şi să ne găseşti ceva de ascultat la radio?

Şi, uite-aşa, zâmbetul a revenit.

Probabil că, în mod normal, radioul era setat pe postul preferat al lui Emmett, dar noi pierduserăm semnalul undeva în Nebraska. Aşa că, atunci când Woolly a pornit radioul, tot ce a ieşit din difuzor a fost un zgomot de fond.

Timp de câteva secunde, Woolly i-a acordat toată atenția, ca şi cum ar fi vrut să identifice exact ce fel de zgomot de fond era. Dar imediat ce a început să întoarcă butonul, mi-

am dat seama că aici era un alt talent ascuns al lui Woolly – ca şi în cazul vaselor şi al planului de etaj. Pentru că Woolly nu se mulţumea să învârtă butonul şi să spere că va fi bine. Îl învârtea ca un spărgător de seifuri. Cu ochii mijiţi şi cu limba între dinţi, mişca încet micul ac portocaliu pe toată scala până când auzea cea mai vagă urmă de semnal. Apoi, încetinind şi mai mult, lăsa semnalul să câştige în intensitate şi claritate până când se oprea brusc la frecvenţa unei recepţii perfecte.

Primul semnal peste care a dat Woolly a fost al unui post de muzică country. Se difuza o melodie despre un cowboy care îşi pierduse fie femeia, fie calul. Înainte să-mi dau seama pe care dintre ele, Woolly a întors butonul. Următorul a fost un raport despre recolte, în direct de la Iowa City, apoi o predică înflăcărată a unui predicator baptist, apoi un fragment din Beethoven, bine şlefuit. Când nu s-a oprit nici măcar pentru Sh-boom, sh-boom, am început să mă întreb dacă ceva de la radio va fi suficient de bun pentru el. Dar, când a acordat pe 1540, tocmai începea o reclamă la nişte cereale pentru micul-dejun. A luat mâna de pe buton şi s-a uitat fix la radio, acordând publicităţii genul de atenţie pe care în mod normal o rezervi unui medic sau unui ghicitor. Şi aşa a început totul.

Oh, cât de mult îi plăceau puştiului ăstuia reclamele! În următoarea sută de kilometri, cred că am ascultat vreo cincizeci. Şi puteau fi pentru orice. Pentru un Coupe DeVille sau pentru noul sutien Playtex. Nu părea să conteze. Pentru că Woolly nu voia să cumpere nimic. Ceea ce-l captiva era piesa de teatru.

La începutul unei reclame, Woolly asculta cu seriozitate cum actorul sau actriţa îşi expunea dilema. Cum ar fi aroma călduţă a ţigărilor mentolate sau petele de iarbă de pe pantalonii copiilor. Din expresia lui Woolly, vedeai că nu numai că le împărtăşea suferinţa, dar avea o bănuială

inevitabilă că orice căutare a fericirii era sortită dezamăgirii. Dar, de îndată ce aceste suflete hărțuite se decideau să încerce noua marcă de asta sau de aia, expresia lui Woolly se lumina, iar când descopereau că produsul în cauză le îndepărtase nu doar cocoloaşele din piure, ci şi piedicile din viață, Woolly zâmbea larg, părând înălțat şi liniştit.

La câțiva kilometri vest de Ames, Iowa, spotul publicitar la care ajunsese Woolly ne-a prezentat o mamă care tocmai aflase – spre marea ei consternare – că fiecare dintre cei trei fii ai săi a sosit la cină cu un invitat. La dezvăluirea acestui impediment, Woolly a lăsat să-i scape un oftat sonor. Dar, deodată, s-a auzit clinchetul unei baghete magice şi cine să apară, dacă nu Chef Boy-Ar-Dee, cu boneta lui mare şi umflată şi stilul de a vorbi şi mai umflat? Cu o altă mişcare a baghetei, şase cutii din sosul său de spaghete cu carne s-au aliniat pe tejghea, gata să salveze situația.

— Nu-i aşa că sună delicios? a suspinat Woolly, în timp ce băieții de la radio se înfruptau din cina lor.

— Delicios! am exclamat cu groază. Provin dintr-o cutie, Woolly.

— Ştiu. Nu-i aşa că e uimitor?

— Indiferent că este uimitor sau nu, nu aşa se mănâncă o cină italiană.

Woolly s-a întors spre mine cu o privire în care se citea o curiozitate autentică.

— Cum se mănâncă o cină italiană, Duchess?

Oh, de unde să încep?

— Ai auzit vreodată de Leonello's? am întrebat. În East Harlem?

— Nu prea cred.

— Atunci ar fi bine să-ți iei un scaun.

Woolly a făcut un efort cu bună-credință.

— Leonello's, am început eu, este un mic local italian cu zece separeuri, zece mese şi un bar. Separeurile sunt

căptuşite cu piele roşie, mesele sunt acoperite cu feţe de masă albe şi roşii, iar la tonomat cântă Sinatra, aşa cum te-ai aştepta. Singurul impediment este că, dacă intri într-o joi seara şi ceri o masă, nu te vor lăsa să te aşezi pentru cină, chiar dacă localul este gol.

Ca unul căruia îi plac enigmele, Woolly s-a luminat la faţă.

— De ce nu te lasă să iei cina, Duchess?

— Motivul pentru care nu te lasă să te aşezi, Woolly, este că toate mesele sunt rezervate.

— Dar tocmai ai spus că locul e gol.

— Şi aşa este.

— Rezervat de cine?

— Ei, prietene, aici e problema. Vezi tu, la Leonello's, fiecare masă din local este rezervată pe vecie. Dacă eşti unul dintre clienţii lui Leonello, s-ar putea să ai o masă pentru patru persoane lângă tonomat sâmbăta la ora opt. Şi plăteşti pentru acea masă în fiecare sâmbătă seara, indiferent dacă apari sau nu, astfel încât nimeni altcineva nu o poate folosi.

M-am uitat la Woolly.

— Mă urmăreşti?

— Te urmăresc, a spus el şi mi-am dat seama că aşa făcea.

— Să presupunem că nu eşti clientul lui Leonello, dar eşti suficient de norocos să ai un prieten care este client, iar acest prieten te-a lăsat să foloseşti masa lui când este plecat din oraş. Când seara de sâmbătă se apropie, îţi pui cele mai bune haine şi te îndrepţi spre Harlem împreună cu cei mai apropiaţi trei prieteni.

— Ca tine, Billy şi Emmett.

— Exact. Ca mine, Billy şi Emmett. Dar odată ce ne-am instalat şi am comandat ceva de băut, nu te obosi să ceri meniuri.

— De ce nu?

— Pentru că la Leonello's nu au aşa ceva.

L-am păcălit pe Woolly cu asta. A scos un oftat mai mare decât în timpul reclamei la Chef Boy-Ar-Dee.

— Cum poți comanda cina fără meniu, Duchess?

— La Leonello's, am explicat, după ce te-ai aşezat şi ai comandat băuturile, chelnerul trage un scaun până la masa ta, îl întoarce şi se aşază cu brațele pe spătar pentru a-ți spune exact ce servesc în acea seară. Bine ați venit la Leonello's, zice el. În seara asta, ca antreuri avem anghinare umplute, midii marinara, scoici oreganata şi calamari fritti. Pentru felul întâi avem linguini cu scoici, spaghete carbonara şi penne bolognese. Iar pentru felul principal, pui cacciatore, escalop de vițel, vițel milanez şi osso buco.

I-am aruncat o privire rapidă copilotului meu.

— Văd din expresia ta că eşti puțin intimidat de toată această varietate, Woolly, dar nu-ți face griji. Pentru că singurul fel de mâncare pe care trebuie să-l comanzi la Leonello's este cel pe care chelnerul nu l-a menționat: Fettuccine Mio Amore, specialitatea casei. Nişte paste proaspăt făcute, amestecate cu sos de roşii, bacon, ceapă caramelizată şi fulgi de ardei iute.

— Dar de ce nu o menționează chelnerul, dacă este specialitatea casei?

— Nu o menționează pentru că este specialitatea casei. Aşa se întâmplă cu Fettuccine Mio Amore. Ori ştii suficient de multe ca să le comanzi, ori nu meriți să le mănânci.

Îmi dădeam seama, după zâmbetul de pe fața lui Woolly, că se bucura de noaptea petrecută la Leonello's.

— Tatăl tău a avut o masă la Leonello's? m-a întrebat.

Am râs.

— Nu, Woolly. Babacu' nu avea o masă nicăieri. Dar timp de şase luni glorioase, el a fost maître d'hôtel, iar eu aveam voie să stau în bucătărie, atât timp cât nu-i stăteam în cale.

Eram pe punctul de a-i spune lui Woolly despre Lou, bucătarul, când un şofer de camion a trecut pe lângă noi scuturând din pumn.

În mod normal, i-aş fi răspuns cu o muşcătură din degetul mare, dar, când mi-am ridicat privirea pentru a face asta, mi-am dat seama că fusesem atât de absorbit de povestea mea, încât lăsasem viteza să scadă sub cincizeci de kilometri pe oră. Nu era de mirare că şoferul de camion îşi ieşise din minți.

Dar, când am apăsat pedala de accelerație, acul portocaliu al vitezometrului a scăzut de la patruzeci la treizeci. Când am apăsat pedala până la podea, am încetinit până la douăzeci şi cinci, iar când am tras pe acostament, ne-am oprit.

Am răsucit cheia înainte şi înapoi, am numărat până la trei şi am acționat demarorul, fără niciun efect.

Al naibii Studebaker! am murmurat în sinea mea. Probabil că e din nou bateria. Dar, chiar în timp ce mă gândeam la asta, mi-am dat seama că radioul continua să cânte, deci nu putea fi bateria. Poate că avea legătură cu bujia de aprindere...?

— Am rămas fără benzină? a întrebat Woolly.

După ce m-am uitat o secundă la Woolly, m-am uitat la indicatorul de combustibil. Avea şi el un ac subțire şi portocaliu şi, sigur, acul era la fund.

— Aşa se pare, Woolly. Aşa se pare.

Din fericire, ne aflam încă în limitele oraşului Ames şi, nu departe pe drum, am văzut calul roşu zburător al unei benzinării Mobil. Băgându-mi mâinile în buzunare, am scos mărunțişul care mai rămăsese din sertarul biroului domnului Watson. După ce am scăzut hamburgerul şi cornetul de înghețată pe care le cumpărasem în Morgen, rămăseseră şapte cenți.

— Woolly, nu cumva ai nişte bani la tine?

— Bani?

De ce oare, m-am întrebat, oamenii plini de bani din naştere sunt întotdeauna cei care pronunţă cuvântul ca şi cum ar fi într-o limbă străină?

Ieşind din maşină, m-am uitat în susul şi în josul drumului. Vizavi era un restaurant care începea să se umple cu cei care voiau să ia prânzul. Alături era o spălătorie de rufe cu autoservire, cu două maşini în parcare. Iar mai departe era un magazin de băuturi alcoolice, care nu părea să se fi deschis încă.

În New York City, niciun proprietar de magazin de băuturi alcoolice care se respectă nu ar lăsa bani lichizi în local peste noapte. Dar noi nu eram în New York City. Ne aflam în inima ţării, unde majoritatea oamenilor care au citit În Dumnezeu avem încredere pe o bancnotă de un dolar au luat cuvintele la propriu. Dar, în eventualitatea că nu erau bani în casă, m-am gândit că aş putea să iau o ladă de whisky şi să-i ofer câteva sticle vânzătorului de la benzinărie în schimbul alimentării rezervorului.

Singura problemă era cum să intru.

— Dă-mi cheile, te rog.

Aplecându-se, Woolly a scos cheile din contact şi mi le-a dat pe geam.

— Mulţumesc, am spus, întorcându-mă spre portbagaj.

— Duchess?

— Da, Woolly.

— Crezi că este posibil...? Crezi că aş putea...?

În general, nu-mi place să mă bag în obiceiurile unui om. Dacă vrea să se trezească devreme şi să meargă la slujbă, lasă-l să se trezească devreme şi să meargă la slujbă; dacă vrea să doarmă până la prânz îmbrăcat în hainele din seara precedentă, lasă-l să doarmă până la prânz îmbrăcat în hainele din seara precedentă. Dar, având în vedere că Woolly era la ultimele flacoane de medicamente şi că aveam

nevoie de ajutor la condus, îl rugasem să renunțe la doza de la amiază.

M-am mai uitat o dată la magazinul de băuturi alcoolice. Nu ştiam cât avea să-mi ia să intru şi să ies. Aşa că, între timp, era probabil la fel de bine dacă Woolly se pierdea în gândurile lui.

— Bine, i-am zis. Dar de ce nu te limitezi la o picătură sau două?

Deja se întindea spre torpedou când m-am îndreptat spre partea din spate a maşinii.

Când am deschis portbagajul, mi-a venit să zâmbesc. Pentru că, atunci când Billy spusese că el şi Emmett se îndreptau spre California cu puținul pe care îl puteau băga într-o geantă, îmi închipuisem că vorbea la figurat. Dar nu era nimic la figurat. Era o geantă, într-adevăr. Punând-o deoparte, am îndoit pâsla care acoperea roata de rezervă. Lângă anvelopă, am găsit cricul şi mânerul. Mânerul avea lățimea unui baston cu bomboane, dar, dacă era suficient de puternic pentru a porni un Studebaker, m-am gândit că ar fi fost suficient de puternic pentru a deschide o uşă de țară.

Am ridicat mânerul cu mâna stângă, apoi am vrut să pun pâsla la loc cu mâna dreaptă. Şi atunci am văzut: un colț de hârtie care ieşea de sub cauciucul negru, alb ca o aripă de înger.

EMMETT

A fost nevoie de o jumătate de oră pentru ca Emmett să găsească drumul spre porțile stației de mărfuri. Liniile de călători şi de marfă erau adiacente, se aflau cu spatele una la cealaltă. Aşa că, deşi terminalele lor se aflau la doar

câteva sute de metri distanță, pentru a ajunge de la o intrare la alta trebuia să ocoleşti mai bine de un kilometru. Traseul l-a dus inițial pe Emmett de-a lungul unei străzi bine îngrijite, cu magazine, apoi peste şine şi printr-o zonă de turnătorii, depozite de fier vechi şi garaje.

Pe măsură ce mergea pe lângă gardul de sârmă care mărginea triajul, Emmett a început să simtă enormitatea sarcinii pe care o avea în față. Pentru că, în timp ce stația de călători era doar suficient de mare pentru a găzdui cele câteva sute de călători care soseau sau plecau într-o zi din acest oraş de dimensiuni medii – stația de mărfuri se întindea pe o suprafață de cinci acri şi cuprindea o curte de recepție, o curte de manevră, cabine, birouri şi zone de întreținere, dar mai ales vagoane de marfă. Sute. Rectilinii şi de culoare ruginie, erau aliniate cap la cap, rând după rând, aproape cât vedeai cu ochii. Şi, indiferent dacă erau aşezate pentru a se îndrepta spre est sau vest, spre nord sau sud, încărcate sau goale, erau exact aşa cum ar fi trebuit să-i spună simțul practic că sunt: anonime şi interschimbabile.

Intrarea în curte se făcea de pe o stradă largă, mărginită de depozite. În timp ce se apropia, Emmett a văzut o singură persoană, un bărbat de vârstă mijlocie, într-un scaun cu rotile, lângă porți. Chiar şi de la distanță, Emmett a observat că ambele picioare îi fuseseră tăiate deasupra genunchiului – o victimă a războiului, fără îndoială. Dacă intenția veteranului era să profite de bunătatea străinilor, s-a gândit Emmett, ar fi fost mai bine să stea în fața stației de călători.

Pentru a evalua situația, Emmett s-a oprit peste drum de porți, în uşa unei clădiri închise. Nu departe, în spatele gardului, se vedea o clădire de cărămidă cu două etaje, în stare relativ bună. Acolo trebuie să fi fost centrul de comandă – camera cu acte şi orare. În mod naiv, Emmett îşi imaginase că va putea să se strecoare în clădire fără să fie

văzut şi să culeagă informaţiile de care avea nevoie dintr-un orar afişat pe un perete. Dar chiar dincolo de porţi se afla o clădire micuţă care semăna foarte mult cu un post de pază.

În timp ce Emmett o studia, un camion a oprit la intrare şi un bărbat în uniformă a ieşit din căsuţă cu un clipboard ca să verifice camionul înainte de a-i permite să intre. Nu putea fi vorba de niciun fel de strecurare sau de culegere de informaţii, s-a gândit Emmett. Trebuia să aştepte ca informaţiile să vină la el.

Emmett s-a uitat la ceasul militar pe care i-l împrumutase Billy. Era unsprezece şi un sfert. Presupunând că se va ivi o ocazie la ora prânzului, Emmett s-a lăsat pe spate în umbra uşii şi a aşteptat, gândurile zburându-i la fratele său.

Când Emmett şi Billy intraseră în staţia de călători, Billy făcuse ochi mari, observând tavanele înalte şi ghişeele, cafeneaua, lustruitorul de pantofi şi chioşcul de ziare.

— Nu am mai fost niciodată într-o gară, mărturisise el.

— Este altfel decât te aşteptai?

— Este exact cum mă aşteptam.

— Vino, îl îndemnase Emmett cu un zâmbet. Hai să ne aşezăm aici!

Îşi condusese fratele prin sala de aşteptare principală până într-un colţ liniştit, unde se afla o bancă goală.

Scoţându-şi rucsacul, Billy se aşezase şi se trăsese într-o parte pentru a-i face loc lui Emmett, dar Emmett nu se aşezase.

— Trebuie să mă duc să aflu ce trenuri merg spre New York, Billy. Dar s-ar putea să dureze ceva timp. Până mă întorc, vreau să-mi promiţi că nu te mişti de aici.

— OK, Emmett.

— Şi ţine minte: nu suntem în Morgen. O mulţime de oameni vin şi pleacă, toţi străini. Probabil că e mai bine să stai singur.

— Înţeleg.

— Bine.

— Dar, dacă vrei să afli ce trenuri merg spre New York, de ce nu întrebi la ghişeul de informaţii? E chiar acolo, sub ceas.

Când Billy arătase cu degetul, Emmett se uitase peste umăr, spre ghişeul de informaţii, apoi se aşezase pe bancă, lângă fratele său.

— Billy, nu ne vom urca într-un tren de călători.

— De ce nu, Emmett?

— Pentru că toţi banii noştri sunt în Studebaker.

Billy se gândise la asta, apoi întinsese mâna după rucsac.

— Putem folosi dolarii mei de argint.

Cu un zâmbet, Emmett îi oprise mâna.

— Nu putem face asta. Îi colecţionezi de ani întregi. Şi îţi mai lipsesc doar câţiva, nu-i aşa?

— Atunci ce facem, Emmett?

— O să facem autostopul cu un tren de marfă.

Pentru majoritatea oamenilor, credea Emmett, regulile erau un rău necesar. Un inconvenient care trebuia acceptat pentru a avea privilegiul de a trăi într-o lume ordonată. Şi de aceea majoritatea oamenilor, când erau lăsaţi în voia sorţii, erau dispuşi să încalce limitele unei reguli. Să meargă cu viteză pe un drum pustiu sau să şterpelească un măr dintr-o livadă neîngrijită. Dar, când venea vorba de reguli, Billy nu era un simplu ascultător. El era un adept al regulilor. Îşi făcea patul şi se spăla pe dinţi fără să i se ceară. Insista să ajungă la şcoală cu cincisprezece minute înainte de primul clopoţel şi întotdeauna ridica mâna în clasă înainte de a vorbi. Drept urmare, Emmett se gândise mult la o formulare potrivită şi alesese în cele din urmă expresia „a face autostopul”, în speranţa că ar putea diminua orice reţinere pe care fratele său sigur ar avea-o. Şi, după expresia lui Billy, Emmett îşi dăduse seama că a ales bine.

— Ca nişte pasageri clandestini, comentase Billy, căscând ochii.

— Adevărat. Ca nişte pasageri clandestini.

Îşi bătuse fratele pe genunchi uşurel, se ridicase de pe bancă şi dăduse să plece.

— Ca Duchess şi Woolly în maşina directorului.

Emmett se oprise şi se întorsese spre el.

— De unde ştii tu asta, Billy?

— Duchess mi-a spus. Ieri, după micul-dejun. Vorbeam despre Contele de Monte Cristo şi despre cum Edmond Dantès, întemnițat pe nedrept, a evadat de la Château d'If cosându-se singur în sacul pentru trupul abatelui Faria, astfel încât gardienii neştiutori să-l scoată pe porțile închisorii. Duchess mi-a explicat cum el şi Woolly au făcut aproape exact la fel. Cum, întemnițați pe nedrept, s-au ascuns în portbagajul maşinii directorului, iar directorul i-a scos, fără să vrea, chiar pe porțile închisorii. Numai că Duchess şi Woolly n-au fost aruncați în mare.

Billy povestea cu aceeaşi emoție pe care o arătase când îi descrisese lui Sally incidentul de la orfelinat – cu fereastra spartă şi pumnul de linguri.

Emmett se aşezase la loc.

— Billy, se pare că-ți place Duchess.

Billy se uitase la el perplex.

— Ție nu-ți place Duchess, Emmett?

— Ba da, îmi place. Însă doar pentru că îmi place cineva nu înseamnă că îmi place tot ce se întâmplă să facă.

— Ca atunci când a dat borcanele cu gem de la Sally?

Emmett râsese.

— Nu. Sunt de acord cu asta. Mă referam la alte lucruri...

În timp ce Billy continua să se holbeze la el, Emmett căutase un exemplu potrivit.

— Ți-aduci aminte de povestea lui Duchess despre mersul la film?

— Vrei să spui când se furişa pe fereastra de la baie şi alerga prin câmpurile de cartofi.

— Exact. Ei bine, povestea asta e puţin mai mult decât ţi-a spus Duchess. El nu era doar un participant când venea vorba de furişatul în oraş, ci era instigatorul. El venise cu ideea şi îi aduna pe ceilalţi ori de câte ori voia să vadă un film. Şi, în mare parte, a fost aşa cum a spus. Dacă se strecurau afară într-o sâmbătă seara, pe la ora nouă, se puteau întoarce până la unu dimineaţa, fără să ştie nimeni. Dar, într-o seară, Duchess era nerăbdător să vadă un western nou cu John Wayne. Cum plouase toată săptămâna şi se părea că va mai ploua, singurul pe care l-a putut convinge să meargă a fost colegul meu de pat, Townhouse. Nu erau nici la jumătatea drumului prin câmp când a început să plouă. Cu toate că se udau şi cizmele li se împotmoleau în noroi, au mers mai departe. Dar, când au ajuns în cele din urmă la râu, care se umflase din cauza ploii, Duchess s-a aşezat şi a renunţat. A spus că e prea îngheţat, prea ud şi prea obosit ca să mai meargă. Townhouse s-a gândit că, dacă ajunsese atât de departe, n-are rost să se întoarcă. Aşa că a traversat râul înot, lăsându-l pe Duchess în urmă.

Billy dădea din cap în timp ce Emmett vorbea, cu fruntea încreţită de concentrare.

— Toate astea ar fi fost în regulă, continuase Emmett, dar, după ce Townhouse a plecat, Duchess a decis că era prea ud, prea îngheţat şi prea obosit ca să meargă pe jos până la barăcile noastre. Aşa că s-a dus la cea mai apropiată şosea, a făcut semn unei camionete care trecea prin zonă şi a întrebat dacă îl poate duce cineva până la un restaurant aflat în drum. Singura problemă a fost că şoferul camionetei era un poliţist în afara orelor de serviciu. În loc să-l ducă pe Duchess la restaurant, l-a dus la directorul închisorii. Iar

când Townhouse s-a întors la ora unu dimineața, gardienii îl aşteptau.

— Townhouse a fost pedepsit?

— A fost, Billy. Ba chiar destul de aspru.

Emmett nu-i spusese fratelui său că directorul Ackerly avea două reguli simple când venea vorba de infracțiuni premeditate. Prima regulă era că puteai să plăteşti în săptămâni sau în lovituri. Dacă te băteai în sala de mese, primeai fie trei săptămâni adăugate la pedeapsă, fie trei lovituri pe spate. A doua regulă era că, din moment ce băieții negri erau doar pe jumătate apți pentru învățătură în comparație cu băieții albi, lecțiile trebuiau să fie de două ori mai lungi. Aşa că, în timp ce Duchess a primit patru săptămâni în plus la sentință, Townhouse a primit opt lovituri de baston – chiar acolo, în fața cantinei, cu toată lumea aliniată să privească.

— Ideea este, Billy, că Duchess este plin de energie, de entuziasm şi de intenții bune. Dar, uneori, energia şi entuziasmul stau în calea intențiilor sale bune, iar când se întâmplă asta, consecințele le suportă adesea altcineva.

Emmett sperase că această amintire îl va face pe Billy să cadă pe gânduri şi, după expresia lui Billy, părea să fi reuşit.

— Este o poveste tristă, spusese el.

— Este, fusese de acord Emmett.

— Mi-e milă de Duchess.

Emmett îşi privise fratele cu surprindere.

— De ce, Billy? Duchess este cel care l-a băgat pe Townhouse în bucluc.

— Asta s-a întâmplat doar pentru că Duchess nu a vrut să traverseze râul când apele erau în creştere.

— Adevărat. Dar de ce ți-ar părea rău pentru el?

— Pentru că probabil nu ştie să înoate, Emmett. Şi îi era prea ruşine să recunoască.

Aşa cum anticipase Emmett, la scurt timp după prânz, unii dintre angajaţi au început să iasă pe poartă, ducându-se să mănânce. În timp ce privea, Emmett şi-a dat seama că se înşelase cum nu se poate mai mult în legătură cu locul pe care şi-l alesese veteranul. Aproape fiecare om care ieşea avea ceva pentru el – o monedă de cinci cenţi, de zece cenţi sau o vorbă prietenoasă.

Emmett a înţeles că erau mari şanse ca bărbaţii care ieşeau din clădirea administrativă să deţină informaţiile de care avea el nevoie. Responsabili cu programarea şi cu dispeceratul, ei ar fi ştiut ce vagoane de marfă urmează să fie ataşate la ce trenuri, la ce ore şi încotro se îndreptau acestea. Dar Emmett nu s-a apropiat de ei. În schimb, i-a aşteptat pe ceilalţi: frânarii, hamalii şi mecanicii – oamenii care făceau muncă fizică şi erau plătiţi cu ora. Instinctiv, Emmett ştia că era mai probabil ca aceştia să-l vadă drept o versiune a lor şi să se arate, dacă nu copleşiţi de simpatie, măcar rezonabil de indiferenţi faţă de ideea unui bilet mai puţin încasat de căile ferate. Dar, deşi instinctul îi spunea că aceştia erau oamenii pe care ar trebui să-i abordeze, raţiunea îl îndemna să aştepte o persoană singură, pentru că, chiar dacă un muncitor ar fi fost dispus să încalce regulile pentru un străin, era puţin probabil să o facă în compania altora.

Emmett a trebuit să aştepte aproape o jumătate de oră până la prima ocazie – un muncitor singur, îmbrăcat în blugi şi tricou negru, care nu părea să aibă mai mult de douăzeci şi cinci de ani. Când tânărul s-a oprit pentru a-şi aprinde o ţigară, Emmett a traversat strada.

— Scuzaţi-mă, i-a zis.

Scuturând băţul de chibrit ca să-l stingă, tânărul l-a privit pe Emmett, dar nu i-a răspuns. Emmett a început să spună povestea pe care o inventase, explicând că avea un unchi din Kansas City care era mecanic şi care urma să se

oprească în Lewis după-amiază, îndreptându-se spre New York cu un tren de marfă. Însă Emmett nu-şi amintea ce tren era şi nici când urma să ajungă.

Când Emmett îl zărise pe tânăr, îşi imaginase că vârstele lor apropiate vor fi avantajul lui. Dar, de îndată ce a început să vorbească, şi-a dat seama că se înşelase şi în privința asta. Expresia tânărului era plină de dispreț față de Emmett, aşa cum numai expresia unui tânăr poate fi.

— Nu glumesc, a adăugat Emmett cu un zâmbet pieziş. Un unchi din Kansas City. Dacă poți să-ți închipui.

Tânărul a tras un fum şi şi-a aruncat țigara fumată pe jumătate.

— De ce nu-ți faci o favoare, puştiule, şi nu te duci acasă? Mama ta se întreabă unde ai ajuns.

În timp ce tânărul se îndepărta, Emmett a stabilit un contact vizual cu cerşetorul, care urmărise întregul schimb de replici. Apoi şi-a mutat privirea spre postul de pază, pentru a vedea dacă şi paznicul se uita la el, dar bărbatul se lăsase pe spate în scaunul său, citind un ziar.

Un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat în salopetă, a intrat pe poartă şi s-a oprit să schimbe câteva cuvinte cu cerşetorul. Avea o şapcă împinsă atât de mult pe spate, încât te făcea să te întrebi de ce o mai purta. Când a luat-o din loc, Emmett a pornit spre el.

Dacă apropierea de vârstă se dovedise un dezavantaj cu primul bărbat, Emmett a decis că va profita la maximum de diferența de vârstă dintre el şi cel de-al doilea.

— Iertați-mă, domnule, a spus el, cu deferență.

Întorcându-se, bărbatul l-a privit pe Emmett cu un zâmbet prietenos.

— Bună ziua, fiule! Cu ce te pot ajuta?

Cât a repetat Emmett povestea despre unchiul său, bărbatul în salopetă l-a ascultat cu interes, ba chiar s-a

aplecat puțin în față ca şi cum ar fi vrut să nu piardă niciun cuvânt. Dar, după ce Emmett a terminat, a clătinat din cap.

— Aş vrea să te ajut, amice, însă eu doar le repar. Nu întreb încotro se îndreaptă.

Apoi mecanicul şi-a văzut de drum, iar Emmett a început să accepte că are nevoie de un cu totul alt plan de acțiune.

— Hei, tu! a strigat cineva.

Emmett s-a întors şi a constatat că era cerşetorul.

— Îmi pare rău, a răspuns, întorcându-şi buzunarele pe dos. Nu am nimic pentru tine.

— Ai înțeles greşit, prietene. Eu sunt cel care are ceva pentru tine.

Emmett ezita, aşa că cerşetorul s-a apropiat.

— Cauți să te urci într-un tren de marfă care se îndreaptă spre New York. Cam aşa ceva, nu?

Emmett a afişat o uşoară surprindere.

— Mi-am pierdut picioarele, nu urechile! Dar ascultă-mă! Dacă încerci să sari într-un tren, întrebi pe cine nu trebuie. Jackson nu ți-ar întinde o mână de ajutor nici dacă te-ar vedea cum te îneci. Şi Arnie, aşa cum a zis şi el, doar le repară. Ceea ce nu e puțin lucru, dar are legătură cu modul în care circulă trenul, şi nu cu direcția în care merge. Aşa că nu are rost să-i întrebăm pe Jackson sau pe Arnie. Nu, domnule. Dacă vrei să ştii cum să sari într-un tren spre New York, cel cu care ar trebui să vorbeşti sunt chiar eu.

Expresia lui Emmett trebuie să-i fi trădat îndoiala, pentru că cerşetorul a rânjit şi a arătat cu degetul mare spre piept.

— Am lucrat pentru căile ferate timp de douăzeci şi cinci de ani. Cincisprezece ca frânar şi zece în triaj chiar aici, în Lewis. Cum crezi că mi-am pierdut picioarele?

A arătat spre genunchi, rânjind. Apoi s-a uitat la Emmett, cu mai multă îngăduință decât muncitorul cel tânăr.

— Câți ani ai – optsprezece?

— Aşa e, a răspuns Emmett.

— Crezi sau nu, am început să călăresc pe şine când eram cu câțiva ani mai tânăr decât tine. Pe vremuri, te luau dacă aveai şaisprezece ani; poate cincisprezece, dacă erai înalt pentru vârsta ta.

Cerşetorul a clătinat din cap cu un zâmbet nostalgic, apoi s-a lăsat pe spate ca un bătrân care se aşază comod în fotoliul preferat din sufragerie.

— Am început pe liniile Union Pacific şi am lucrat pe coridorul de sud-vest timp de şapte ani. Am petrecut alți opt lucrând pentru Pennsylvania Railroad – cea mai mare din țară. În acele zile, am petrecut mai mult timp în mişcare decât stând pe loc. Acasă, când mă dădeam jos din pat dimineața, aveam impresia că toată casa se rostogoleşte sub picioarele mele. Trebuia să mă țin de mobilă şi ca să ajung la baie.

A râs şi a clătinat iar din cap.

— Da. Pennsylvania. Burlington. Union Pacific şi Great Northern. Cunosc toate liniile.

Apoi a tăcut.

— Ați zis ceva despre un tren spre New York, l-a îndemnat Emmett cu blândețe.

— Exact, a răspuns el. The Big Apple! Dar eşti sigur în privința New Yorkului? Chestia e că dintr-un triaj de marfă poți ajunge oriunde te-ai gândit şi în multe locuri la care nu te-ai gândit. În Florida. Texas. California. Ce zici de Santa Fe? Ai fost acolo? Ăla da oraş. În perioada asta a anului, e cald ziua şi răcoare noaptea şi are unele dintre cele mai prietenoase señoritas pe care le vei întâlni vreodată.

Când cerşetorul a început să râdă, Emmett s-a temut să nu piardă iar firul conversației.

— Mi-ar plăcea să merg în Santa Fe la un moment dat, a zis el, dar deocamdată trebuie să ajung la New York.

Cerşetorul s-a oprit din râs şi a adoptat o expresie mai serioasă.

— Bine, asta e viața pe scurt, nu-i aşa? Să-ți placă să mergi într-un loc şi să fii nevoit să ajungi în altul.

Cerşetorul s-a uitat în stânga şi în dreapta, apoi s-a tras mai aproape.

— L-ai întrebat pe Jackson despre un tren de după-amiază spre New York. Acela ar fi Empire Special, care pleacă la ora unu şi cincizeci şi cinci şi e o frumusețe. Mergând cu o sută patruzeci şi cinci de kilometri pe oră şi oprind doar de şase ori, poate ajunge în oraş în mai puțin de douăzeci de ore. Dar, dacă vrei să ajungi la New York, atunci nu vrei să mergi cu Empire Special. Pentru că, atunci când ajunge la Chicago, ia un vagon plin de obligațiuni la purtător care se îndreaptă spre Wall Street. Niciodată nu are mai puțin de patru gărzi înarmate, iar dacă se hotărăsc să te scoată din tren, nu aşteaptă ca acesta să intre într-o stație.

Cerşetorul s-a uitat în sus.

— West Coast Perishables trece prin Lewis la ora şase. Şi nu e o cursă rea. Dar, în perioada asta a anului, va fi plină până la refuz şi va trebui să te urci la bord în plină zi. Aşa că nu vrei nici Perishables. Ceea ce vrei tu este Sunset East, care trece prin Lewis puțin după miezul nopții. Şi îți pot spune exact cum să te urci la bordul ei, dar, înainte de asta, va trebui să-mi răspunzi la o întrebare.

— Dă-i drumul, a zis Emmett.

Cerşetorul a zâmbit.

— Ce diferență este între o tonă de făină şi o tonă de biscuiți?

Când Emmett s-a întors în terminalul de pasageri, a fost uşurat să-l găsească pe Billy exact unde îl lăsase – stând pe bancă, cu rucsacul lângă el şi cu cartea lui mare şi roşie în poală.

Când Emmett i s-a alăturat, Billy şi-a ridicat privirea cu o oarecare emoție.

— Ți-ai dat seama cu ce tren vom face autostopul, Emmett?

— Da, Billy. Dar nu pleacă decât la puțin timp după miezul nopții.

Billy a dat din cap pentru a-şi exprima aprobarea, ca şi cum puțin după miezul nopții era exact momentul când trebuia să plece.

— Poftim, a spus Emmett, scoțând de la mână ceasul fratelui său.

— Nu. Deocamdată îl porți tu. Trebuie să ții cont de timp.

Când îşi punea ceasul la loc, Emmett a văzut că era aproape ora două.

— Mor de foame, a spus el. Poate arunc o privire prin împrejurimi, să văd dacă găsesc ceva de mâncare pentru noi.

— Nu trebuie să cauți ceva, Emmett. Am prânzul nostru.

Billy a băgat mâna în rucsac şi a scos gamela, două şervețele de hârtie şi două sendvişuri învelite în hârtie cerată cu pliuri strânse şi colțuri ascuțite. Emmett a zâmbit, observând că Sally împacheta sendvişurile la fel de bine cum făcea paturile.

— Unul este cu friptură de vită şi unul este cu şuncă, a continuat Billy. Nu puteam să-mi amintesc dacă îți plăcea mai mult friptura de vită decât şunca sau şunca mai mult decât friptura de vită, aşa că ne-am hotărât să luăm câte unul din fiecare. Amândouă au brânză, dar numai cel cu carne de vită are maioneză.

— Am să-l iau pe cel cu carne de vită, a spus Emmett.

Şi-au desfăcut sendvişurile şi au luat câte o îmbucătură sănătoasă.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, Sally.

Billy a ridicat privirea, în acord cu sentimentul lui Emmett, dar aparent curios în legătură cu momentul în care

a făcut remarca. Emmett a ridicat sendvişul în chip de explicație.

— Oh, a spus Billy. Astea nu sunt de la Sally.

— Nu sunt?

— Sunt de la doamna Simpson.

Emmett a încremenit o clipă cu sendvişul în aer, în timp ce Billy mai lua o muşcătură.

— Cine este doamna Simpson, Billy?

— Doamna drăguță care a stat lângă mine.

— S-a aşezat lângă tine aici?

Emmett a arătat spre locul de pe bancă unde stătea el.

— Nu, a răspuns Billy, indicând locul gol din dreapta lui. A stat lângă mine aici.

— Ea a făcut sendvişurile astea?

— Le-a cumpărat de la cafenea, apoi le-a adus aici, pentru că i-am spus că trebuie să stau pe loc.

Emmett şi-a pus sendvişul jos.

— Nu ar trebui să accepți sendvişuri de la necunoscuți, Billy.

— Dar nu am acceptat sendvişurile când eram străini, Emmett. Le-am acceptat când eram prieteni.

Emmett a închis ochii o clipă.

— Billy, a spus el cât de blând a putut, nu poți deveni prieten cu cineva doar vorbind cu el într-o gară. Chiar dacă ați petrece o oră împreună stând pe o bancă, nu ai şti aproape nimic despre el.

— Ştiu multe despre doamna Simpson, l-a corectat Billy. A crescut în afara oraşului Ottumwa, Iowa, la o fermă la fel ca a noastră, deşi ei cultivau doar porumb şi nu a fost niciodată executată silit. Şi are două fiice, una care locuieşte în Saint Louis şi una care locuieşte în Chicago. Iar cea care locuieşte în Chicago, pe care o cheamă Mary, este pe cale să nască. Primul ei copil. Şi de aceea doamna Simpson a venit aici, la gară. Pentru a lua Empire Special spre Chicago, ca s-

o ajute pe Mary să aibă grijă de copil. Domnul Simpson nu a putut merge, pentru că este preşedintele Clubului Lions şi prezidează o cină joi seara.

Emmett şi-a ridicat mâinile.

— În regulă, Billy. Văd că ai învățat multe despre doamna Simpson. Aşa că s-ar putea ca voi doi să nu fiți chiar străini. Ați făcut cunoştință. Dar asta încă nu vă face prieteni. Să devii prieten nu durează doar o oră sau două. E nevoie de ceva mai mult timp. Bine?

— Bine.

Emmett a dus sendvişul la gură şi a mai luat o înghițitură.

— Cât de mult? a întrebat Billy.

Emmett a înghițit.

— Cât de mult?

— Cât timp mai trebuie să vorbeşti cu un străin înainte ca acesta să îți devină prieten?

Pentru o clipă, Emmett s-a gândit să se afunde în complexitatea modului în care relațiile evoluează în timp. În schimb, a spus:

— Zece zile.

Billy s-a gândit o clipă, apoi a clătinat din cap.

— Zece zile mi se pare o perioadă foarte lungă în care trebuie să aştepți pentru a deveni prieten cu cineva, Emmett.

— Şase zile? a sugerat Emmett.

Billy a luat o muşcătură şi a mestecat în timp ce se gândea, apoi a dat din cap cu satisfacție.

— Trei zile.

— În regulă, a zis Emmett. Suntem de acord că este nevoie de cel puțin trei zile pentru ca cineva să-ți devină prieten. Dar până atunci ne vom gândi la el ca la un străin.

— Sau ca la o cunoştință, a spus Billy.

— Sau cunoştință.

Frații s-au întors la masă.

Emmett a făcut un gest cu capul spre cartea mare şi roşie, pe care Billy o aşezase pe locul unde stătuse doamna Simpson.

— Ce este cartea asta pe care o citeşti?

— Compendiul de eroi, aventurieri şi alți călători neînfricați al profesorului Abacus Abernathe.

— Sună convingător. Pot să arunc o privire?

Cu un dram de îngrijorare, Billy şi-a mutat privirea de la carte la mâinile fratelui său şi înapoi.

Emmett a pus sendvişul pe bancă şi şi-a şters cu grijă mâinile pe şervețel. Apoi Billy i-a dat cartea.

Cunoscându-şi fratele, Emmett nu a deschis pur şi simplu cartea la o pagină oarecare. A luat-o de la început – chiar de la început – deschizând la primele pagini. Şi bine a făcut. Pentru că, în timp ce coperta cărții era de un roşu intens cu un titlu auriu, primele pagini erau ilustrate cu o hartă detaliată a lumii, traversată de o serie de linii punctate. Fiecare linie era identificată printr-o literă din alfabet şi probabil că indica traseul unui aventurier.

Billy, care îşi pusese jos sendvişul şi îşi ştergea mâinile cu propriul şervețel, s-a dat mai aproape de Emmett, astfel încât să poată studia cartea împreună – aşa cum făcea când era mai mic şi Emmett îi citea dintr-o carte cu ilustrații. Şi, la fel ca în zilele acelea, Emmett s-a uitat la Billy pentru a vedea dacă era pregătit să continue. La un semn din cap al lui Billy, Emmett s-a întors la pagina de titlu, unde a fost surprins să găsească o dedicație.

Pentru neîntrecutul Billy Watson,
cu urări de călătorii şi aventuri de tot felul,
Ellie Matthiessen.

Deşi numele îi părea vag familiar, Emmett nu-şi putea aminti cine era Ellie Matthiessen. Billy trebuie să fi simțit curiozitatea fratelui său, pentru că a pus uşor un deget pe semnătura ei.

— Bibliotecara.

Bineînțeles, s-a gândit Emmett. Cea cu ochelari, care vorbise cu atâta drag despre Billy.

Întorcând pagina, Emmett a ajuns la cuprins.

Ahile
Boone
Cezar
Dantès
Edison
Fogg
Galileo
Hercule
Iason
Ishmael
Lincoln
Magellan
Napoleon
Orfeu
Polo
Quijote
Regele Arthur
Robin Hood
Sindbad
Teseu
Tu
Ulise
da Vinci
Washington
Xenos
Zorro

— Sunt în ordine alfabetică, a spus Billy.

După o clipă, Emmett s-a întors la paginile ilustrate pentru a compara numele eroilor cu literele asociate liniilor punctate. Da, s-a gândit el, acolo era Magellan navigând din

Spania spre Indiile de Est şi Napoleon mărşăluind în Rusia şi Daniel Boone explorând sălbăticia din Kentucky.

După ce a aruncat o privire asupra introducerii, Emmett a început să răsfoiască toate cele douăzeci şi şase de capitole ale cărții, fiecare dintre ele având opt pagini. Deşi fiecare descria copilăria eroului, accentul principal era pus pe isprăvile, realizările şi moştenirea acestuia. Emmett putea înțelege de ce fratele său se întorcea la această carte din nou şi din nou, deoarece fiecare capitol avea o serie de hărți şi ilustrații menite să fascineze: cum ar fi schița maşinii zburătoare a lui da Vinci şi planul labirintului în care Teseu s-a luptat cu Minotaurul.

Spre sfârşitul cărții, Emmett s-a oprit asupra a două pagini care erau goale.

— Se pare că au uitat să tipărească un capitol.

— Ai ratat o pagină.

Întinzând mâna, Billy a dat o pagină înapoi. Şi aici foile erau goale, cu excepția faptului că în partea de sus a paginii din stânga era titlul capitolului: „Tu”.

Billy a atins pagina goală cu o urmă de venerație.

— Aici este locul în care profesorul Abernathe te invită să pui pe hârtie povestea propriei aventuri.

— Cred că nu ți-ai trăit încă aventura, a zis Emmett zâmbind.

— Cred că am început-o acum.

— Ai putea să te apuci să o pui pe hârtie în timp ce aşteptăm trenul.

Billy a clătinat din cap. Apoi s-a întors la primul capitol şi a citit fraza de început:

— „Se cuvine să ne începem aventurile cu povestea lui Ahile cel cu picioare iuți, ale cărui străvechi isprăvi au fost imortalizate pentru totdeauna de Homer în poemul său epic Iliada.”

Billy şi-a ridicat privirea din carte pentru a explica.

— Cauzele Războiului Troian au început odată cu Judecata lui Paris. Supărată că nu a fost invitată la un banchet în Olimp, zeița discordiei a aruncat pe masă un măr de aur cu inscripția „Pentru cea mai frumoasă”. Şi Atena, şi Hera, şi Afrodita au vrut mărul, fiecare susținând că i se cuvine, aşa că Zeus le-a trimis pe Pământ, unde Paris, un prinț troian, a fost ales să rezolve disputa.

Billy a arătat o ilustrație cu trei femei îmbrăcate lejer, adunate în jurul unui tânăr care stătea sub un copac.

— Pentru a-l influența pe Paris, Atena i-a oferit înțelepciune, Hera i-a oferit putere, iar Afrodita i-a oferit cea mai frumoasă femeie din lume, Elena din Sparta, soția regelui Menelau. După ce Paris a ales-o pe Afrodita, aceasta l-a ajutat să o răpească pe Elena, ceea ce a dus la indignarea lui Menelau şi la declararea războiului. Dar Homer nu şi-a început povestea cu începutul.

Billy şi-a mutat degetul la al treilea paragraf şi a arătat o expresie în latină, formată din trei cuvinte.

— Homer şi-a început povestea in medias res, ceea ce înseamnă „în mijlocul lucrurilor”. A început cu al nouălea an al războiului, cu eroul Ahile, care stătea plin de ranchiună în cortul său. Şi, de atunci, acesta este modul în care au fost spuse multe dintre cele mai mari poveşti cu aventuri.

Billy şi-a privit fratele.

— Sunt destul de sigur că ne-am început aventura, Emmett. Dar nu voi putea să mă apuc să o pun pe hârtie până nu voi şti unde este mijlocul ei.

DUCHESS

Woolly şi cu mine stăteam întinşi pe paturile noastre într-un HoJo's la aproximativ optzeci de kilometri vest de Chicago. Când am trecut pe lângă primul, imediat ce-am traversat Mississippi în Illinois, Woolly a admirat acoperişul portocaliu şi turla albastră. Când am trecut pe lângă cel de-al doilea, s-a uitat de două ori – de parcă era îngrijorat că are vedenii sau că eu îmi pierdusem cumva orientarea.

— Nu trebuie să te îngrijorezi, i-am zis. Este doar un Howard Johnson's.

— Un Howard cine?

— Este restaurant şi motel, Woolly. Sunt peste tot pe unde mergi şi întotdeauna arată aşa.

— Toate?

— Toate.

Până la vârsta de şaisprezece ani, Woolly călătorise în Europa de cel puțin cinci ori. Fusese la Londra, la Paris şi la Viena, unde se plimbase prin sălile muzeelor, fusese la operă şi urcase în vârful Turnului Eiffel. Dar pe pământul natal Woolly îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului făcând naveta între un apartament de pe Park Avenue, casa din Adirondacks şi campusurile a trei şcoli pregătitoare din New England. Ceea ce Woolly nu ştia despre America ar fi umplut Marele Canion.

Woolly s-a uitat înapoi peste umăr când am trecut de intrarea în restaurant.

— Douăzeci şi opt de arome de înghețată, a citat el cu oarecare uimire.

Aşa că, atunci când s-a făcut târziu şi eram obosiți şi flămânzi, iar Woolly a văzut o turlă de un albastru strălucitor ridicându-se deasupra orizontului, pur şi simplu n-a mai existat scăpare.

Woolly petrecuse o mulțime de nopți în hoteluri, dar niciodată într-unul ca Howard Johnson's. Când am intrat în cameră, a examinat-o ca un detectiv particular de pe altă planetă. A deschis dulapurile şi s-a speriat să găsească o masă de călcat şi un fier de călcat. A deschis sertarul de la noptieră şi a fost surprins să găsească o Biblie. Şi când a intrat în baie, a ieşit imediat cu două săpunuri.

— Sunt ambalate individual!

După ce ne-am instalat, Woolly a pornit televizorul. A apărut Lone Ranger, purtând o pălărie chiar mai mare şi mai albă decât a lui Chef Boy-Ar-Dee. Stătea de vorbă cu un tânăr pistolar, ținându-i o prelegere despre adevăr, dreptate şi calea americană. Se vedea că pistolarul îşi pierdea răbdarea, dar, tocmai când era pe cale să scoată pistolul cu şase gloanțe, Woolly a schimbat canalul.

Acum sergentul Joe Friday, în costum şi pălărie de fetru, îi ținea exact acelaşi discurs unui delincvent care meşterea ceva la motocicletă. Delincventul îşi pierdea şi el răbdarea. Dar tocmai când părea că o să arunce cheia cu clichet în capul sergentului Friday, Woolly a schimbat canalul.

Iar o luăm de la capăt, m-am gândit.

Woolly a continuat să schimbe canalul până când a găsit o reclamă. Apoi, după ce a redus volumul la minimum, şi-a potrivit pernele şi s-a aşezat comod.

Nu-i aşa că era clasicul Woolly? În maşină era hipnotizat de sunetul reclamelor fără imagini. Acum voia să privească imaginile reclamelor fără sunetele lor. Când pauza publicitară s-a terminat, Woolly a stins lumina şi s-a lăsat să alunece în jos, astfel încât să stea întins cu mâinile sub ceafă şi să privească tavanul.

Woolly mai luase câteva picături de medicament după cină şi mă gândeam că acestea îşi făceau magia chiar acum. Aşa că am fost puțin surprins când mi s-a adresat.

— Duchess, a zis, uitându-se în continuare la tavan.

— Da, Woolly?

— Sâmbătă seara, la ora opt, când tu, eu, Emmett şi Billy stăm la masa de lângă tonomat, cine va mai fi acolo?

Întinzându-mă pe spate, m-am uitat şi eu la tavan.

— La Leonello's? Să vedem. Într-o seară de sâmbătă ai avea câțiva dintre cei mai importanți oameni din primărie. Un boxer şi câțiva mafioți. Poate Joe DiMaggio şi Marilyn Monroe, dacă se întâmplă să fie în oraş.

— Toți ar fi la Leonello's în aceeaşi seară?

— Aşa stau lucrurile, Woolly. Deschizi un loc în care nimeni nu poate intra şi toată lumea vrea să fie acolo.

Woolly s-a gândit un minut la asta.

— Unde stau?

Am arătat cu degetul spre un loc de pe tavan.

— Gangsterii sunt în separeul de lângă primar. Boxerul este lângă bar şi mănâncă stridii împreună cu nişte cântărețe. Iar familia DiMaggio este la masa de lângă a noastră. Dar iată partea cea mai importantă, Woolly. Acolo, în separeul de lângă uşa bucătăriei, este un bărbat mic şi chel, într-un costum cu dungi, care stă singur.

— Îl văd, a zis Woolly. Cine este?

— Leonello Brandolini.

...

— Vrei să spui proprietarul?

— Nimeni altcineva.

— Şi stă singur?

— Exact. Cel puțin, în prima parte a serii. De obicei, se instalează în jurul orei şase, înainte ca altcineva să fie în local. Ia ceva de mâncare şi un pahar de Chianti. Se uită peste cărți şi poate dă un telefon la unul dintre aparatele alea cu cablu lung pe care ți le pot aduce direct la masă. Dar apoi, pe la ora opt, când localul începe să zumzăie, îşi va lua un espresso dublu şi va trece de la o masă la alta. Cum vă simțiți în seara asta? va întreba, bătând pe umăr un

client. Mă bucur să vă văd din nou. Vă este foame? Sper că da. Pentru că va fi destulă mâncare. După ce le va face doamnelor câteva complimente, îi va face semn barmanului. Bună, Rocko. Încă un rând aici, pentru prietenii mei. Apoi se va muta la masa următoare, unde vor fi mai multe bătăi pe umăr, mai multe complimente pentru doamne şi un alt rând de băuturi. Sau poate că de data asta va fi o farfurie cu calamari sau nişte tiramisù. În orice caz, ceva din partea casei. Şi, când Leonello îşi va termina rondul, toată lumea din local – şi mă refer la toată lumea, de la primar până la Marilyn Monroe – va simți că seara este una specială.

Woolly a tăcut, dând momentului ce i se cuvenea. Apoi i-am spus ceva ce nu mai spusesem nimănui până atunci.

— Asta aş face eu, Woolly. Asta aş face, dacă aş avea cincizeci de mii de dolari.

Îl auzeam cum se rostogolea pe o parte ca să se poată uita la mine.

— Ai lua o masă la Leonello's?

Am râs.

— Nu, Woolly. Mi-aş deschide propriul Leonello's. Un mic local italian, cu separeuri din piele roşie şi cu Sinatra la tonomat. Un loc unde nu există meniuri şi unde fiecare masă este rezervată. În separeul de lângă bucătărie aş lua o cină uşoară şi aş răspunde la câteva telefoane. Apoi, în jurul orei opt, după un espresso dublu, aş merge de la masă la masă, salutând clienții şi spunându-i barmanului să le trimită un rând de băuturi din partea casei.

Îmi dădeam seama că lui Woolly îi plăcea ideea mea aproape la fel de mult ca ideea lui Billy, pentru că, după ce s-a rostogolit pe spate, a zâmbit spre tavan, imaginându-şi cum ar fi arătat întreaga scenă aproape la fel de clar ca şi mine. Poate chiar mai clar.

Mâine, m-am gândit, o să-l pun să-mi deseneze un plan de etaj.

— Unde ar fi? a întrebat el după un moment.

— Nu ştiu încă, Woolly. Dar, când mă voi hotărî, vei fi primul care va afla.

Şi el a zâmbit şi la asta.

Câteva minute mai târziu se afla în Ţara Viselor. Mi-am dat seama de asta pentru că, atunci când braţul i-a alunecat de pe marginea patului, l-a lăsat atârnat, cu degetele atingând covorul.

M-am ridicat, i-am pus braţul pe lângă el şi l-am acoperit cu pătura de la baza patului. Apoi am umplut un pahar cu apă şi l-am pus pe noptieră. Deşi medicamentele îl făceau întotdeauna să se trezească însetat dimineaţa, nu părea să-şi amintească niciodată să pună un pahar cu apă la îndemână înainte de a adormi.

După ce am închis televizorul, m-am dezbrăcat şi m-am băgat sub pături, m-am pomenit întrebându-mă: Unde ar fi?

Încă de la început, mi-am imaginat că, atunci când voi avea propria locuinţă, va fi în oraş – probabil în Village, pe MacDougal sau Sullivan Street, într-unul dintre acele locuri mici de după colţ, lângă cluburile de jazz şi cafenele. Dar poate că eram pe o cale greşită. Poate că ceea ce ar trebui să fac ar fi să deschid localul într-un stat în care nu există încă un Leonello's. Un stat precum... California.

Sigur, m-am gândit. California.

După ce am fi luat banii lui Woolly şi ne-am fi întors în Nebraska, nici măcar nu ar fi trebuit să ne dăm jos din maşină. Ar fi fost la fel ca dimineaţă, cu Woolly şi cu Billy pe bancheta din spate, cu mine şi cu Emmett în faţă, doar că, de data asta, săgeata de pe busola lui Billy ar fi fost îndreptată spre vest.

Problema era că nu eram atât de sigur de San Francisco.

Nu mă înţelegeţi greşit. Frisco este un oraş cu multă atmosferă – cu ceaţa care se ridică de-a lungul cheiului, cu vinarii care se plimbă prin Tenderloin şi cu dragonii uriaşi

de hârtie care se plimbă pe străzile din Chinatown. De aceea, în filme, cineva este mereu ucis acolo. Şi totuşi, în ciuda atmosferei sale, San Francisco nu părea să merite un loc ca Leonello's. Pur şi simplu, nu avea farmecul necesar.

Dar Los Angeles?

Oraşul Los Angeles are atât de mult farmec, încât ar putea să-l îmbutelieze şi să-l vândă peste hotare. Acolo au locuit vedetele de cinema încă de când au apărut vedetele de cinema. Mai recent, a devenit locul în care s-au stabilit boxerii şi mafioţii. Chiar şi Sinatra s-a mutat acolo. Şi dacă Ol' Blue Eyes putea să lase The Big Apple pentru Tinseltown[5], atunci şi noi puteam face la fel.

Los Angeles, mi-am zis, unde e vară toată iarna, fiecare chelneriţă e o starletă în devenire, iar numele străzilor au rămas de mult fără preşedinţi şi copaci.

Asta e ceea ce numesc eu un nou început!

Dar Emmett avea dreptate în legătură cu geanta. Să o iei de la capăt nu înseamnă doar să ai o nouă adresă într-un oraş nou. Nu se referă doar la a avea o slujbă nouă, un număr nou de telefon sau chiar un nume nou. Pentru un nou început e nevoie să faci tabula rasa. Iar asta înseamnă să plăteşti tot ce datorezi şi să încasezi tot ce ţi se cuvine.

Renunţând la fermă şi luând bătaie în piaţa publică, Emmett şi-a echilibrat deja conturile. Dacă aveam de gând să mergem împreună în vest, atunci poate că era timpul ca şi eu să le echilibrez pe ale mele.

Nu mi-a luat mult timp să fac calculele. Îmi petrecusem mai mult decât suficiente nopţi în patul meu de la Salina gândindu-mă la datoriile mele neachitate, aşa că cele mari

---

[5] Supranume pentru Hollywood, provenit din asocierea cuvintelor englezeşti *tinsel* („beteală") şi *town* („oraş"), cu referire la lumea superficială, dar strălucitoare pe care o reprezintă acest loc (n. red.).

au ieşit la suprafaţă, trei la număr: una pe care trebuia să o achit şi două pe care trebuia să le încasez.

EMMETT

Emmett şi Billy s-au deplasat rapid prin tufişurile de la baza terasamentului, îndreptându-se spre vest. Le-ar fi fost mai uşor dacă ar fi mers pe şine, dar ideea de a face asta i se părea lui Emmett nesăbuită chiar şi la lumina lunii. Oprindu-se, s-a uitat înapoi la Billy, care făcea tot posibilul să ţină pasul.

— Eşti sigur că nu vrei să-ţi car eu rucsacul?

— Am înţeles, Emmett.

Când Emmett şi-a reluat mersul, s-a uitat la ceasul lui Billy şi a văzut că era douăsprezece fără un sfert. Plecaseră din gară la unsprezece şi un sfert. Deşi înaintaseră mai greu decât anticipase Emmett, i se părea că ar fi trebuit să ajungă până acum la pini, aşa că a răsuflat uşurat când a văzut în sfârşit siluetele ascuţite ale copacilor veşnic verzi. Ajungând la crâng, au făcut câţiva paşi în umbra acestuia şi au aşteptat în tăcere, ascultând bufniţele de deasupra capului şi simţind mirosul acelor de pin sub picioare.

Emmett a aruncat din nou o privire la ceasul lui Billy şi a văzut că era acum unsprezece şi cincizeci şi cinci.

— Aşteaptă aici, a spus el.

S-a urcat pe terasament şi s-a uitat în josul căii ferate. În depărtare, vedea punctul de lumină din faţa locomotivei. Când s-a întors lângă fratele său în umbră, s-a bucurat că nu merseseră pe şine. Fiindcă, deşi pentru ochii lui Emmett locomotiva părea să fie la un kilometru distanţă, în momentul în care a ajuns lângă Billy, lanţul lung de vagoane trecea deja fulgerător pe lângă el.

Fie din cauza emoției, fie din cauza anxietății, Billy l-a luat de mână pe Emmett.

Emmett a presupus că cincizeci de vagoane au trecut în fugă înainte ca trenul să înceapă să încetinească. Când, în sfârşit, s-a oprit, ultimele zece vagoane se aflau chiar în fața locului în care stăteau Emmett şi Billy, exact aşa cum spusese cerşetorul.

Până acum, totul se întâmplase aşa cum spusese acesta.

Care este diferența dintre o tonă de făină şi o tonă de biscuiți? Asta îl întrebase cerşetorul pe Emmett în curte. Apoi, cu o sclipire în ochi, răspunsese la propria ghicitoare: Cam trei metri cubi.

Pentru o companie care transportă marfă şi care călătoreşte înainte şi înapoi pe aceeaşi rută – a continuat el să explice în felul său bonom – era mai bine să aibă propria capacitate de transport, astfel încât să nu fie expusă fluctuațiilor de preț. Deoarece unitatea Nabisco din Manhattan primea săptămânal făină din Midwest şi trimitea săptămânal produse finite înapoi în regiune, era normal să dețină propriile vagoane. Singura problemă era că există puține lucruri mai compacte decât un sac de făină şi puține lucruri mai puțin compacte decât o cutie de biscuiți. Astfel, în timp ce toate vagoanele companiei erau pline când se îndreptau spre vest, la întoarcerea spre New York existau întotdeauna cinci sau şase vagoane goale, pe care nimeni nu se deranja să le asigure.

Din punctul de vedere al călătorului liber, a subliniat cerşetorul, faptul că vagoanele goale erau ataşate la spatele trenului era un noroc, pentru că, atunci când locomotiva trenului Sunset East ajungea în Lewis, la câteva minute după ora douăsprezece, vagonul său de serviciu se afla încă la un kilometru de gară.

După ce trenul s-a oprit, Emmett a escaladat rapid terasamentul şi a încercat uşile celor mai apropiate vagoane,

găsindu-l pe al treilea descuiat. După ce i-a făcut semn lui Billy şi l-a săltat în vagon, Emmett s-a urcat şi el şi a tras uşa cu zgomot, aruncând vagonul în întuneric.

Cerşetorul spusese că puteau să lase trapa din acoperiş deschisă pentru lumină şi aer – atât timp cât aveau grijă să o închidă când se apropiau de Chicago, unde o trapă deschisă avea puţine şanse să treacă neobservată. Dar Emmett nu se gândise să deschidă trapa înainte de a închide uşa vagonului şi nici măcar să vadă unde se află. A întins mâinile, căutând zăvorul ca să poată deschide din nou uşa, dar trenul s-a smucit înainte, făcându-l să se împleticească spre peretele opus.

În întuneric, îl auzea pe fratele său mişcându-se.

— Rămâi pe loc, Billy, l-a avertizat el, până găsesc trapa.

Brusc o rază de lumină a strălucit în direcţia lui.

— Vrei să foloseşti lanterna mea?

Emmett a zâmbit.

— Da, Billy, aş vrea. Sau, mai bine, de ce nu îndrepţi fasciculul spre scara aceea din colţ?

Urcând pe scară, Emmett a deschis trapa, lăsând să pătrundă lumina lunii şi un binevenit curent de aer. După ce vagonul fusese expus la soare toată ziua, în interiorul lui trebuie să fi fost patruzeci de grade.

— De ce nu ne întindem aici? a zis Emmett, ducându-l pe Billy în celălalt capăt al vagonului, unde nu ar fi fost uşor de văzut dacă cineva s-ar fi uitat prin trapă.

Scoţând două cămăşi din rucsac, Billy i-a dat una lui Emmett, explicându-i că, dacă le îndoiau, le puteau folosi pe post de perne, exact ca soldaţii. Apoi, după ce a fixat din nou curelele, Billy s-a întins cu capul pe cămaşa împăturită şi în curând a adormit profund.

Deşi Emmett era aproape la fel de epuizat ca şi fratele său, ştia că nu va reuşi să adoarmă atât de repede. Era prea surescitat de evenimentele de peste zi.

Ceea ce îşi dorea cu adevărat era o ţigară. Va trebui să se mulţumească cu puţină apă.

Luând în linişte rucsacul lui Billy, Emmett l-a dus într-un loc sub trapă, unde aerul era puţin mai răcoros, şi s-a aşezat cu spatele la perete. A desfăcut curelele rucsacului, a scos bidonul lui Billy, a răsucit capacul şi a luat o înghiţitură. Îi era atât de sete, încât ar fi putut cu uşurinţă să golească bidonul, dar era posibil să nu aibă ocazia să mai ia apă până când nu ajungeau la New York, aşa că a mai înghiţit o dată, a băgat bidonul înapoi în rucsac şi a strâns curelele, la fel cum ar fi făcut şi fratele său. Era pe punctul de a lăsa rucsacul jos când a observat buzunarul exterior. Aruncându-i o privire lui Billy, a desfăcut clapeta şi a scos plicul de manila.

Pentru o clipă, Emmett a stat cu plicul în mâini ca şi cum ar fi încercat să-l cântărească. După ce i-a aruncat încă o privire fratelui său, a desfăcut firul roşu şi a răsturnat cărţile poştale de la mama sa în poală.

Când era copil, Emmett nu şi-ar fi descris niciodată mama ca fiind nefericită. Nici unei alte persoane şi nici lui însuşi. Dar la un moment dat, la un nivel tacit, ajunsese să ştie că aşa era. Ajunsese să ştie asta nu din cauza lacrimilor sau a lamentărilor deschise, ci văzând sarcinile neterminate la începutul după-amiezii. Când cobora scările în bucătărie, găsea o duzină de morcovi zăcând pe tocător, lângă cuţit, şase dintre ei tăiaţi în felii şi şase întregi. Sau, când se întorcea din hambar, găsea jumătate din rufe agăţate pe frânghie şi cealaltă jumătate umedă într-un coş. Uitându-se după mama lui, o găsea adesea stând pe treptele din faţă, cu coatele pe genunchi. Când în linişte, aproape timid, Emmett o întreba: Mamă?, ea îşi ridica privirea ca şi cum ar fi fost plăcut surprinsă. Îi făcea loc pe treaptă, îşi trecea braţul peste umărul lui sau îi ciufulea părul, apoi se

întorcea să se uite la ce se uitase şi până atunci – ceva situat undeva între treptele verandei şi orizont.

Deoarece copiii mici nu ştiu cum ar trebui făcute lucrurile, ei ajung să-şi imagineze că obiceiurile din gospodăria lor sunt obiceiurile întregii lumi. Dacă un copil creşte într-o familie în care se schimbă cuvinte nervoase la cină, va presupune că la toate mesele din bucătărie se schimbă cuvinte nervoase, iar dacă va creşte într-o familie în care nu se schimbă deloc cuvinte la cină, va presupune că toate familiile mănâncă în tăcere. Şi totuşi, în ciuda prevalenței acestui adevăr, tânărul Emmett ştia că treburile lăsate pe jumătate făcute în prima parte a după-amiezii erau un semn rău – la fel cum avea să afle câțiva ani mai târziu că schimbarea culturilor de la un sezon la altul era semnul unui fermier care nu mai ştie ce să facă.

Ținând cărțile poştale în lumina lunii, Emmett le-a privit iar una câte una, în ordinea lor spre vest – Ogallala, Cheyenne, Rawlins, Rock Springs, Salt Lake City, Ely, Reno, Sacramento, San Francisco –, studiind imaginile din colț în colț şi citind mesajele cuvânt cu cuvânt, ca şi cum ar fi fost un ofițer de informații în căutarea unei comunicări codificate de la un agent de pe teren. Dar, deşi de data aceasta le-a studiat mai atent decât o făcuse la masa din bucătărie, nu a studiat niciuna mai atent decât pe ultima.

Acesta este Palace of the Legion of Honor din parcul Lincoln din San Francisco, scria pe ea, şi în fiecare an, pe 4 Iulie, are loc unul dintre cele mai mari focuri de artificii din toată California!

Emmett nu-şi amintea să-i fi spus lui Billy despre dragostea mamei lor pentru focurile de artificii, dar era incontestabil aşa. Când se afla în Boston, mama lui îşi petrecea verile într-un orăşel din Cape Cod. Deşi nu vorbise prea mult despre perioada petrecută acolo, descrisese cu o veche emoție cum departamentul de pompieri voluntari

sponsoriza un foc de artificii deasupra portului în fiecare an, pe 4 Iulie. Când era copil, ea şi familia sa priveau de la capătul digului lor. Dar, după ce a mai crescut, i s-a permis să vâslească printre bărcile cu pânze care se legănau pe ancorele lor, astfel încât să poată urmări spectacolul pirotehnic stând singură în barca sa.

Când Emmett a împlinit opt ani, mama lui a aflat de la domnul Cartwright de la magazinul de feronerie că oraşul Seward – la puțin mai mult de o oră de Morgen – avea o mică sărbătoare pe 4 Iulie, cu o paradă după-amiaza şi focuri de artificii după lăsarea întunericului. Mama lui Emmett nu era interesată de paradă. Aşa că, după o cină luată devreme, Emmett şi părinții lui s-au urcat în camionetă şi au pornit la drum.

Când domnul Cartwright spusese că era o mică sărbătoare, mama lui Emmett îşi imaginase că va fi ca orice altă festivitate dintr-un oraş mic, cu bannere făcute de elevi şi cu băuturi răcoritoare vândute pe mese pliante de femeile din parohie. Dar, când au ajuns, a fost uimită să descopere că ziua de 4 Iulie din Seward făcea de ruşine orice zi de 4 Iulie pe care o văzuse vreodată. Era o sărbătoare pentru care oraşul se pregătea tot anul şi la care veneau oameni de la distanțe mari, chiar şi de la Des Moines. Când au ajuns soții Watson, singurul loc de parcare liber era la un kilometru şi jumătate de centrul oraşului, iar când au intrat în sfârşit în Plum Creek Park, unde urma să aibă loc focul de artificii, au găsit fiecare centimetru pătrat de gazon ocupat de familii aşezate pe pături, la picnic.

În anul următor, mama sa nu intenționa să repete greşeala. La micul-dejun de pe 4 Iulie a anunțat că vor pleca spre Seward imediat după prânz. Dar, după ce le-a pregătit cina de picnic şi a deschis sertarul cu tacâmuri pentru a scoate furculițe şi cuțite, s-a oprit şi a rămas cu privirea fixată într-un punct. Apoi, întorcându-se, a ieşit din

bucătărie şi a urcat scările, cu Emmett pe urmele ei. A mutat un scaun din dormitorul ei, s-a urcat pe el şi a întins mâna după o bucată scurtă de sfoară care atârna de tavan. Când a tras de sfoară, a coborât o trapă cu o scară culisantă care ducea la un pod.

Emmett, care făcuse ochii mari, era pregătit ca mama lui să-i spună să aştepte acolo, dar ea era atât de concentrată asupra scopului său, încât a urcat pe scară fără să se oprească să-l atenționeze. Iar când el a urcat treptele înguste după ea, mama lui era atât de ocupată cu mutarea cutiilor, încât nu s-a obosit să-l trimită înapoi jos.

În timp ce mama lui îşi continua căutările, Emmett a cercetat inventarul ciudat al podului: un radio vechi, aproape la fel de înalt ca el, un balansoar rupt, o maşină de scris neagră şi două cufere mari, pline de autocolante colorate.

— Aici erai, a spus mama lui.

I-a zâmbit lui Emmett şi a ridicat ceea ce părea a fi o valiză mică.

Numai că, în loc de piele, era făcută din răchită.

După ce s-au întors în bucătărie, mama lui a pus valiza pe masă.

Emmett a văzut că transpirase din cauza căldurii din pod, iar când şi-a şters fruntea cu dosul mâinii, a lăsat o dâră de praf pe piele. După ce a deschis închizătorile valizei, i-a zâmbit din nou lui Emmett, apoi a săltat capacul.

Emmett ştia destul de bine că o valiză depozitată într-un pod avea toate şansele să fie goală, aşa că a fost surprins să constate că aceasta nu numai că avea ceva înăuntru, ci era plină ochi. În ea, aranjate cu grijă, se aflau toate lucrurile de care puteai avea nevoie pentru un picnic. Sub o curea se afla un teanc de şase farfurii roşii, iar sub alta, un turn de şase pahare roşii. Existau nişte lăcaşuri lungi şi înguste care conțineau furculițe, cuțite şi linguri, şi unul mai scurt

pentru tirbuşon. Existau chiar şi două adâncituri cu formă specială pentru solniță şi piperniță. Iar în adâncitura capacului se afla o pânză în carouri roşu cu alb, fixată cu două curele din piele.

Emmett nu mai văzuse niciodată ceva atât de ingenios asamblat – nimic nu lipsea, nimic nu era în plus, totul era la locul lui. Nu avea să mai vadă ceva asemănător până la vârsta de cincisprezece ani, când a văzut masa de lucru din magazia domnului Schulte, cu aranjamentul ei ordonat de fante, cuie şi cârlige pentru diversele unelte.

— La naiba! a zis Emmett, iar mama lui a râs.

— E de la mătuşa ta cea mare, Edna.

Apoi a clătinat din cap.

— Nu cred că am mai deschis-o din ziua în care ne-am căsătorit. Dar o s-o folosim în seara asta!

În acel an au ajuns în Seward la ora două după-amiaza şi au găsit un loc chiar în centrul peluzei pentru a-şi întinde pânza în carouri. Tatăl lui Emmett, care îşi exprimase o oarecare reticență în legătură cu mersul atât de devreme, nu a dat semne de nerăbdare când au ajuns acolo. De fapt, ca un fel de surpriză, a scos din geantă o sticlă de vin. Şi, în timp ce părinții lui Emmett beau, tatăl lui Emmett a povestit despre mătuşa Sadie cea zgârcită şi despre unchiul Dave cel distrat şi despre toate celelalte rude nebune din Est, făcând-o pe mama lui Emmett să râdă aşa cum rar râdea.

Pe măsură ce orele treceau, peluza se umplea cu pături şi coşuri, cu râsete şi sentimente bune. Când, în cele din urmă, s-a lăsat noaptea, iar familia Watson s-a întins pe pânza în carouri, cu Emmett în mijloc, şi primul foc de artificii a şuierat şi a pocnit, mama lui a spus: N-aş fi ratat asta pentru nimic în lume. Şi în acea seară, conducând spre casă, lui Emmett i se părea că ei trei vor participa la sărbătoarea de 4 Iulie din Seward pentru tot restul vieții lor.

Dar în luna februarie a anului următor – în săptămânile de după naşterea lui Billy –, mama lui n-a mai fost ea însăşi. În unele zile era atât de obosită, încât nici măcar nu putea să înceapă treburile pe care obişnuia să le lase pe jumătate făcute. În alte zile nu se ridica din pat.

Când Billy a împlinit trei săptămâni, doamna Ebbers – ai cărei copii aveau şi ei copii – a început să vină în fiecare zi să ajute la întreținerea casei şi să se ocupe de nevoile lui Billy, în timp ce mama lui Emmett încerca să îşi recapete puterile. În aprilie, doamna Ebbers a venit doar dimineața, iar în iunie n-a mai venit deloc. Dar, la cină, pe 1 iulie, când tatăl lui Emmett a întrebat cu oarecare entuziasm la ce oră ar trebui să plece spre Seward, mama lui Emmett a spus că nu e sigură dacă vrea să meargă.

Privind peste masă, Emmett nu credea că-şi mai văzuse vreodată tatăl atât de distrus. Dar, aşa cum era felul lui de a fi, tatăl lui Emmett a mers înainte, animat de o încredere care nu era prea înclinată să învețe din experiență. În dimineața de 4 Iulie, tatăl lui Emmett a pregătit mâncarea pentru picnic. A coborât trapa şi a urcat pe scara îngustă pentru a recupera coşul de picnic din pod. L-a pus pe Billy în coşuleț şi a tras camionul în dreptul uşii din față. La ora unu a intrat în casă şi a strigat: Haideți, toată lumea! Nu vrem să pierdem locul nostru preferat! Iar mama lui Emmett a fost de acord să meargă.

Sau, mai degrabă, a consimțit.

S-a urcat în camionetă, fără să scoată un cuvânt. Niciunul dintre ei nu a scos un cuvânt.

Dar, după ce au ajuns în Seward şi s-au îndreptat spre centrul parcului, iar tatăl lui a întins pânza în carouri şi a început să scoată furculițele şi cuțitele, mama lui Emmett a spus: Lasă-mă să te ajut.

Şi, în acel moment, a fost ca şi cum o mare greutate ar fi fost ridicată de pe umerii tuturor.

După ce a scos paharele roşii din plastic, a aşezat sendvişurile pe care le făcuse soţul ei. I-a dat lui Billy sosul de mere pe care soţul ei se gândise să-l împacheteze şi a legănat coşuleţul lui Billy înainte şi înapoi până când acesta a adormit. În timp ce beau vinul pe care soţul ei nu uitase să-l aducă, ea l-a rugat să spună câteva dintre acele poveşti despre mătuşile şi unchii lui nebuni. Iar când, la scurt timp după căderea nopţii, prima salvă a explodat deasupra parcului într-un mare jet larg de scântei colorate, ea s-a întins pentru a-i strânge mâna soţului ei şi i-a oferit un zâmbet tandru în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji. Iar când Emmett şi tatăl său i-au văzut lacrimile, au zâmbit la rândul lor, pentru că îşi dădeau seama că erau lacrimi de recunoştinţă – recunoştinţă pentru că, în loc să cedeze în faţa lipsei ei de entuziasm, soţul insistase ca toţi patru să ia parte la această mare sărbătoare într-o noapte caldă de vară.

Când familia Watson a ajuns acasă, în timp ce tatăl lui Emmett ducea coşuleţul lui Billy şi coşul de picnic, mama l-a dus pe Emmett sus, ţinându-l de mână, l-a băgat în pat şi l-a sărutat pe frunte, înainte de a merge să facă acelaşi lucru pentru Billy.

În acea noapte, Emmett a dormit la fel de adânc ca în orice altă noapte din viaţa lui. Iar când s-a trezit dimineaţa, mama lui dispăruse.

Aruncând o ultimă privire la Palace of the Legion of Honor, Emmett a pus cărţile poştale în plicul lor. A învârtit firul roşu subţire pentru a le prinde înăuntru şi le-a îndesat în rucsacul lui Billy, având grijă să strângă bine curelele.

Acel prim an fusese unul greu pentru Charlie Watson, şi-a amintit Emmett în timp ce îşi ocupa locul lângă fratele său. Încercările vremii continuaseră fără încetare. Dificultăţile financiare se profilau. Iar oamenii din oraş bârfeau în voie despre plecarea bruscă a doamnei Watson. Dar ceea ce îl

apăsase cel mai mult pe tatăl său – ceea ce îi apăsase pe amândoi – fusese conştientizarea faptului că, atunci când mama lui Emmett îşi luase soţul de mână, când începuse focul de artificii, nu o făcuse în semn de recunoştinţă pentru insistenţa lui, pentru fidelitatea şi sprijinul lui, ci în semn de recunoştinţă pentru că, convingând-o cu blândeţe să iasă din starea ei proastă pentru a asista la spectacolul magic, îi amintise câtă bucurie putea exista dacă ar fi fost dispusă să-şi lase în urmă viaţa de zi cu zi.

ŞAPTE

DUCHESS

— E o hartă! a exclamat surprins Woolly.

— Aşa este.

Stăteam într-un separeu la HoJo's şi aşteptam micul-dejun. În faţa fiecăruia dintre noi se afla un suport din hârtie care era, de asemenea, o hartă simplificată a statului Illinois, care arăta principalele drumuri şi oraşe, împreună cu câteva desene mari ale unor repere regionale. În plus, existau şaisprezece Howard Johnson's, fiecare cu micul său acoperiş portocaliu şi mica turlă albastră.

— Aici ne aflăm, a spus Woolly, arătând spre unul dintre ele.

— Te cred pe cuvânt.

— Şi aici e Autostrada Lincoln. Şi uită-te la asta!

Înainte să văd ce era asta, chelneriţa noastră – care nu putea avea mai mult de şaptesprezece ani – a aşezat farfuriile noastre pe suporturile din hârtie.

Woolly s-a încruntat. După ce a privit-o cum se retrage, şi-a împins farfuria spre dreapta, ca să poată continua să studieze harta în timp ce se prefăcea că mănâncă.

Era ironic să vezi cât de puţină atenţie acorda Woolly micului-dejun, având în vedere cu câtă atenţie îl comandase. Când chelneriţa noastră îi înmânase meniul, păruse puţin deranjat de mărimea acestuia. Inspirând adânc, s-a apucat să citească cu voce tare descrierile fiecărui fel în parte. Apoi, pentru a se asigura că nu-i scăpase nimic, a luat-o de la început şi le-a citit din nou. Când chelneriţa a revenit să ne ia comanda, a raportat cu siguranţă de sine că urma să ia vafe – sau mai bine omletă –, doar pentru a trece la clătite când ea s-a întors să plece. Dar, când i-au sosit clătitele, după ce le decorase cu o spirală elaborată de sirop, Woolly le-a ignorat în favoarea baconului. Eu, pe de altă parte, care nici măcar nu mă deranjasem să arunc o privire meniului, mi-am făcut rapid treaba cu o mâncare cu carne de vită şi nişte ouă ochiuri.

După ce mi-am curăţat farfuria, m-am lăsat pe spate şi am aruncat o privire în jur, gândindu-mă că, dacă Woolly voia să-şi facă o idee despre cum va fi restaurantul meu, nu trebuia să se uite mai departe de un Howard Johnson's. Pentru că din toate punctele de vedere avea să fie opusul.

Ca ambianţă, oamenii de bine de la Howard Johnson's hotărâseră să transpună în restaurant culorile cunoscutului lor acoperiş, îmbrăcând separeurile în portocaliu-aprins şi pe chelneriţe în albastru-aprins – în ciuda faptului că amestecul de portocaliu şi albastru nu e cunoscut ca stimulând apetitul încă din vremuri străvechi. Elementul arhitectural definitoriu al spaţiului era un lanţ neîntrerupt de ferestre, care oferea tuturor o privelişte neîngrădită

asupra parcării. Bucătăria era o versiune îmbunătățită a ceea ce găseşti într-un restaurant, iar caracteristica definitorie a clientelei era că, dintr-o singură privire, puteai să afli mai multe despre ei decât ai fi vrut să ştii.

Să luăm exemplul tipului cu faţa roşie din separeul alăturat, care îşi ştergea gălbenuşul cu un colţ de pâine prăjită integrală. Un comis-voiajor, dacă am văzut vreodată unul – şi am văzut o viaţă întreagă. În arborele genealogic al bărbaţilor de vârstă mijlocie de neuitat, comis-voiajorii sunt verişorii primari ai artiştilor care au dispărut. Merg în aceleaşi oraşe în aceleaşi maşini şi stau la aceleaşi hoteluri. De fapt, îi poţi deosebi într-un singur mod: comis-voiajorii poartă pantofi mai practici.

Ca şi cum aş fi avut nevoie de vreo dovadă, după ce l-am văzut cum îşi folosea cunoştinţele în materie de procente pentru a calcula bacşişul chelneriţei, l-am văzut cum a notat ceva pe chitanţă, a împăturit-o în două şi a pus-o în portofel pentru băieţii de la contabilitate.

În timp ce comis-voiajorul se ridica să plece, am observat pe ceasul din perete că era deja şapte şi jumătate.

— Woolly, i-am spus, scopul de a te trezi devreme este să începi devreme. Aşa că de ce nu te ocupi tu de câteva dintre clătitele alea cât mă duc eu la toaletă. Apoi putem plăti nota şi pornim la drum.

— Desigur, a spus Woolly, în timp ce-şi împingea farfuria cu câţiva centimetri mai la dreapta.

Înainte de a merge la toaleta bărbaţilor am luat nişte mărunţiş de la casierie şi m-am strecurat într-o cabină telefonică. Ştiam că Ackerly se retrăsese în Indiana, doar că nu ştiam unde. Aşa că am rugat-o pe operatoare să caute numărul de telefon pentru Salina şi mi-a făcut legătura. Având în vedere ora, a sunat de opt ori înainte să răspundă cineva în cele din urmă. Cred că era Lucinda, bruneta cu ochelari roz care păzea uşa directorului. Luând o pagină din

cartea tatălui meu, l-am jucat pe bătrânul rege Lear. Asta folosea tata ori de câte ori avea nevoie de puțin ajutor de la cineva de la celălalt capăt al firului. Bineînțeles, presupunea un accent britanic, dar cu o notă de nedumerire.

Explicându-i că eram unchiul lui Ackerly din Anglia, i-am spus că voiam să-i trimit o felicitare de Ziua Independenței pentru a-l asigura că nu am resentimente, dar se pare că mi-am rătăcit agenda. Ar fi putut ea să ajute un suflet bătrân şi uituc? Un minut mai târziu, s-a întors cu adresa: 132 Rhododendron Road în South Bend.

Fluierând, am mers de la cabina telefonică la toaleta bărbaților şi pe cine am găsit în picioare, urinând, dacă nu pe individul cu fața roşie din separeul vecin?

Când mi-am terminat treaba şi m-am dus lângă el la chiuvete, i-am zâmbit rapid în oglindă.

— Domnule, mi se pare că sunteți comis-voiajor.

Puțin impresionat, s-a uitat înapoi la mine în oglindă.

— Lucrez în domeniul vânzărilor.

Am dat din cap.

— Aveți privirea aceea prietenoasă de om de lume.

— Mulțumesc.

— Din uşă în uşă?

— Nu, a spus el, puțin jignit. Eu sunt manager de cont.

— Desigur că sunteți. În ce domeniu, dacă nu vă supărați că vă întreb.

— Electrocasnice de bucătărie.

— Frigidere şi maşini de spălat vase?

A tresărit puțin, ca şi cum aş fi atins un punct sensibil.

— Ne-am specializat în aparate electrice mici. Cum ar fi blenderele şi mixerele de mână.

— Mici, dar esențiale, am subliniat eu.

— Oh, da, într-adevăr.

— Spuneți-mi, cum faceți? Când vă ocupați de un cont, cum faceți o vânzare adică? A unui blender, de exemplu?

— Blenderul nostru se vinde singur.

Din felul în care a rostit replica, mi-am dat seama că o mai făcuse de zece mii de ori.

— Sunteți prea modest, sunt sigur. Dar, serios, când vorbiți de blenderul dumneavoastră față de cel al concurenței, ce... îl deosebește?

La cuvântul deosebește a devenit destul de grav și confidențial. Nu conta că vorbea cu un puști de optsprezece ani în baia unui Howard Johnson's. Se pregătea să se lanseze într-o explicație și nu se putea opri nici dacă ar fi vrut.

— Am glumit doar pe jumătate, a început el, când am zis că blenderul nostru se vinde singur. Pentru că, vedeți, nu cu mult timp în urmă, toate blenderele de top aveau trei setări: joasă, medie și înaltă. Compania noastră a fost prima care și-a diferențiat butoanele blenderelor în funcție de tipul de amestecare: amestecare, batere și afânare.

— Ingenios. Trebuie să aveți piața doar pentru dumneavoastră.

— Pentru o vreme, așa a fost, a recunoscut el. Dar destul de repede concurenții noștri ne-au urmat exemplul.

— Așa că trebuie să fii mereu cu un pas înainte.

— Exact. De aceea, anul acesta, sunt mândru să spun, am devenit primul producător de blendere din America care a introdus o a patra etapă de amestecare.

— A patra etapă? După amestecare, batere și afânare?

Suspansul mă omora.

— Piure.

— Bravo! am spus.

Și, într-un fel, am vorbit serios.

I-am mai aruncat o privire, de data asta cu admirație. Apoi l-am întrebat dacă a luptat în război.

— Nu am avut onoarea de a face asta, a răspuns el, tot pentru a zecea mia oară.

Am clătinat din cap în semn de simpatie.

— Ce tam-tam când s-au întors băieții acasă! Focuri de artificii şi parade. Primarii care le fixau medalii pe rever. Şi toate doamnele arătoase care se aliniau să sărute orice prost în uniformă. Dar ştiți ce cred eu? Cred că poporul american ar trebui să le aducă un omagiu mai mare comis-voiajorilor.

Nu-şi dădea seama dacă îl ironizam sau nu. Aşa că am pus un dram de emoție în vocea mea.

— Tatăl meu a fost comis-voiajor. Oh, câți kilometri a parcurs! La câte sonerii a sunat! Câte nopți a petrecut departe de confortul de acasă! Comis-voiajorii, vă spun drept, nu sunt doar nişte oameni muncitori, ci şi soldați ai capitalismului!

Cred că chiar a roşit la asta. Deşi era greu de spus, având în vedere tenul său.

— Este o onoare să vă cunosc, domnule, am spus, şi am întins mâna, chiar dacă nu o uscasem încă.

Când am ieşit din baie, am văzut-o pe chelnerița noastră şi i-am făcut semn.

— Mai aveți nevoie de ceva? a întrebat ea.

— Doar de nota de plată, i-am răspuns. Avem locuri de vizitat şi oameni de văzut.

La cuvintele locuri de vizitat, ea a părut puțin melancolică. Cred că, dacă i-aş fi spus că ne îndreptăm spre New York şi i-aş fi oferit o plimbare, s-ar fi urcat pe bancheta din spate fără să-şi ia răgazul de a-şi schimba uniforma – fie şi numai pentru a vedea ce se întâmplă când conduci de pe marginea covoraşului.

— O aduc imediat, a zis.

În timp ce mă îndreptam spre separeul nostru, am regretat că am făcut mişto de vecinul nostru pentru grija lui de a păstra chitanțe. Pentru că brusc mi-am dat seama că ar trebui să facem ceva similar în numele lui Emmett. Din moment ce foloseam banii din plicul lui pentru a ne acoperi

cheltuielile, avea tot dreptul să se aştepte la o contabilitate completă la întoarcerea noastră – ca să poată fi despăgubit înainte de a împărți fondul.

Cu o seară înainte, îl lăsasem pe Woolly să plătească nota pentru cină, în timp ce mă cazam la hotel. Aveam de gând să-l întreb cât a costat în final, dar când am ajuns la separeul nostru, Woolly nu era acolo.

Unde s-o fi dus, m-am întrebat, dând ochii peste cap. Nu putea fi în baie, din moment ce de acolo tocmai venisem. Ştiindu-l un admirator al lucrurilor strălucitoare şi colorate, m-am uitat la tejgheaua cu înghețată, dar acolo erau doar doi copilaşi care-şi presau nasul de vitrină, dorindu-şi să nu fie atât de dimineață. Cu un sentiment tot mai mare de presimțire, m-am întors spre geamuri.

Am privit afară, în parcare, plimbându-mi privirea peste marea strălucitoare de sticlă şi crom, până la locul unde parcasem Studebakerul şi unde Studebakerul nu mai era.

Făcând un pas la dreapta – pentru a vedea pe lângă o pereche de cocuri în formă de stup –, m-am uitat spre intrarea în parcare exact la timp pentru a vedea maşina lui Emmett cotind în dreapta pe Autostrada Lincoln.

— Isuse Hristoase!

Chelnerița noastră, care s-a întâmplat să vină cu nota de plată chiar în acel moment, a devenit palidă.

— Îmi cer scuze, am spus.

Apoi, aruncând o privire notei de plată, i-am dat douăzeci de dolari din plic.

În timp ce ea se grăbea să aducă restul, eu m-am prăbuşit pe scaun şi m-am uitat peste masă la locul unde ar fi trebuit să fie Woolly. Din farfuria lui, care era din nou la locul inițial, dispăruse şunca, împreună cu o felie îngustă de clătită.

În timp ce admiram precizia cu care Woolly scosese o felie atât de subțire din stivă, am observat că sub ceramica albă

a farfuriei sale se afla suprafața de melamină a mesei. Cu alte cuvinte, suportul din hârtie dispăruse.

Dându-mi farfuria la o parte, am luat suportul de dedesubt. Aşa cum am mai spus, era o hartă a statului Illinois, cu principalele drumuri şi oraşe. Dar în colțul din dreapta jos era o hartă a centrului local, în mijlocul căreia se afla un pătrat verde, iar din mijlocul acestuia se ridica, surprinzător, o statuie a lui Abraham Lincoln.

WOOLLY

Hum de-dum de-dum, fredona Woolly în timp ce se uita din nou la harta din poală. Performanța este mai dulce, nimic nu o poate învinge, viața este completă... Oh, hum de-dum de-dum de-dum.

— Dă-te din drum! a strigat cineva în timp ce trecea pe lângă Studebaker claxonând de trei ori.

— Scuze, scuze, scuze! a răspuns Woolly, tot de trei ori, cu un gest prietenos din mână.

În timp ce se îndrepta înapoi pe banda sa, Woolly a recunoscut că probabil nu era indicat să conduci cu o hartă în poală, fiindcă trebuia să te uiți în sus şi în jos. Aşa că, ținând volanul cu mâna stângă, a ridicat harta cu mâna dreaptă. În acest fel, putea să se uite cu un ochi la hartă şi la drum cu celălalt.

Cu o zi în urmă, Duchess obținuse harta Phillips 66 Road de la benzinăria Phillips 66 şi i-o înmânase lui Wolly, spunându-i că, din moment ce el conducea, Woolly va trebui să se ocupe de navigație. Woolly acceptase această responsabilitate cu o oarecare nelinişte. Când ți se înmânează harta de la o benzinărie, aceasta are aproape dimensiunea perfectă – ca un afiş de teatru. Dar, pentru a o

citi, trebuie să o desfăşori, şi să o desfăşori, şi să o desfăşori până când Oceanul Pacific se sprijină de schimbătorul de viteze, iar Oceanul Atlantic bate la uşa din dreapta şoferului.

Odată ce harta este deschisă complet, rişti să ameţeşti doar uitându-te la ea, pentru că este traversată de sus în jos şi dintr-o parte în alta de autostrăzi şi şosele şi mii de drumuri mici, fiecare dintre ele fiind marcat cu un nume micuţ sau cu un număr micuţ. Îi amintea lui Woolly de un manualul de biologie pe care îl avusese când era la Saint Paul. Sau la Saint Mark? În orice caz, la începutul volumului, pe pagina din stânga era imaginea unui schelet uman. După ce te uitai cu atenţie la acest schelet, cu toate oasele la locul lor, când treceai la pagina următoare, deşi te aşteptai ca scheletul să dispară, el era tot acolo – pentru că pagina următoare era făcută din hârtie transparentă! Era făcută din hârtie transparentă pentru ca tu să poţi studia sistemul nervos chiar deasupra scheletului. Iar când întorceai pagina următoare, puteai studia scheletul, sistemul nervos şi sistemul circulator cu toate liniile sale subţiri, albastre şi roşii.

Woolly ştia că această ilustraţie cu mai multe straturi era menită să clarifice perfect lucrurile, dar i se părea foarte enervantă. Era, de pildă, imaginea unui bărbat sau a unei femei? Bătrân sau tânăr? Negru sau alb? Şi cum ştiau toate celulele sangvine şi impulsurile nervoase care călătoreau de-a lungul acestor reţele complicate unde trebuiau să ajungă? Şi, odată ajunse acolo, cum îşi găseau drumul spre casă? Aşa arăta harta rutieră Phillips 66: o ilustraţie cu sute de artere, vene şi capilare care se ramificau din ce în ce mai mult spre exterior, până când nimeni care călătorea de-a lungul oricăreia dintre ele nu mai putea şti unde se duce.

Dar acest lucru nu era deloc valabil în cazul hărţii de la Howard Johnson's! Nu era nevoie să fie desfăşurată deloc. Şi

nu era acoperită cu o încâlceală de autostrăzi şi drumuri secundare. Avea exact numărul potrivit de drumuri. Iar cele care erau numite erau numite clar, în timp ce cele care nu erau numite clar nu erau numite deloc.

O altă caracteristică lăudabilă a hărţii Howard Johnson's era reprezentată de ilustraţii. Majoritatea cartografilor sunt deosebit de buni la micşorarea lucrurilor. Statele, oraşele, râurile, drumurile, fiecare dintre ele este redus la o dimensiune mai mică. Dar pe suportul de hârtie de la Howard Johnson's, după ce a redus oraşele, râurile şi drumurile, cartograful a adăugat din nou o selecţie de ilustraţii care erau mai mari decât ar fi trebuit să fie. Cum ar fi o sperietoare de ciori mare în colţul din stânga jos, care îţi arăta unde se aflau lanurile de porumb. Sau un tigru mare în colţul din dreapta sus care îţi arăta grădina zoologică Lincoln Park.

Era exact modul în care piraţii obişnuiau să-şi deseneze hărţile comorilor. Ei micşorau oceanul şi insulele până când erau foarte mici şi simple, dar apoi adăugau o navă mare în largul coastei şi un palmier mare pe plajă şi o formaţiune stâncoasă mare pe un deal care avea forma unui craniu şi care se afla exact la cincisprezece paşi de X-ul care marca locul.

În căsuţa care se afla în colţul din dreapta jos al suportului de hârtie era o hartă în interiorul hărţii, care arăta centrul oraşului. Conform acesteia, dacă făceai la dreapta pe Second Street şi mergeai un centimetru şi jumătate, ajungeai în Liberty Park, în mijlocul căruia se afla o statuie foarte mare a lui Abraham Lincoln.

Dintr-odată, cu ochiul stâng, Woolly a văzut semnul pentru Second Street. Fără o clipă de răgaz, a virat brusc la dreapta, în ritmul unui alt claxon.

— Scuze! a strigat el.

Aplecându-se spre parbriz, a zărit o bucată de verdeaţă.

— Am ajuns! a spus el. Am ajuns!

Un minut mai târziu era acolo.

A tras lângă bordură, a deschis portiera şi aproape că a fost luat pe sus de un sedan care trecea.

— Hopa!

A închis uşa, Woolly s-a mutat pe scaunul de alături şi a ieşit pe portiera din dreapta, a aşteptat o pauză în trafic şi a traversat strada în fugă.

În parc, era o zi luminoasă şi însorită. Copacii erau înfrunziți, arbuştii înfloriți, iar margaretele răsăreau pe ambele părți ale aleii.

— Am ajuns, a spus din nou, mergând repede.

Dar, deodată, poteca mărgăritată de margarete s-a intersectat cu o altă potecă, prezentându-i lui Woolly trei opțiuni diferite: să o ia la stânga, la dreapta sau să meargă drept înainte. Dorindu-şi să se fi gândit să aducă harta, Woolly s-a uitat în fiecare direcție. În stânga lui se aflau copaci şi arbuşti şi bănci de culoare verde-închis. În dreapta lui erau alți copaci, arbuşti şi bănci, precum şi un bărbat într-un costum larg şi cu pălărie, care îi părea vag familiar. Dar drept în față, dacă mijea ochii, Woolly putea distinge o fântână.

— Aha! a strigat el.

Căci, din experiența lui Woolly, statuile se găseau adesea în apropierea fântânilor. Cum ar fi statuia lui Garibaldi, care se afla lângă fântâna din Washington Square Park, sau statuia îngerului din vârful fântânii mari din Central Park.

Cu o încredere sporită, Woolly a alergat până la buza fântânii şi s-a oprit în ceața răcoritoare pentru a se orienta. Ceea ce a descoperit în urma unei cercetări rapide a fost că fântâna era un epicentru din care porneau opt poteci (dacă o includeai şi pe cea pe care tocmai venise în fugă). Stăpânindu-şi descurajarea, Woolly a început să dea roată încet fântânii, în sensul acelor de ceasornic privind în lungul

fiecărei alei, cu mâna streaşină la ochi, ca un căpitan pe mare. Şi acolo, la capătul celei de-a şasea poteci, se afla onorabilul Abe însuşi.

În loc să coboare în viteză pe respectiva cărare, din respect pentru statuie, Woolly a mers cu paşi rari pe Lincolnian până când s-a oprit la câțiva metri distanță.

Ce asemănare minunată! s-a gândit el. Nu numai că surprindea statura preşedintelui, dar părea să sugereze şi curajul său moral. Deşi, în cea mai mare parte, acest Lincoln era înfățişat aşa cum ne-am fi aşteptat, cu barba sa Shenandoah şi cu haina neagră lungă, sculptorul făcuse o alegere neobişnuită: în mâna dreaptă, preşedintele îşi ținea pălăria de boruri, ca şi cum tocmai şi-ar fi scos-o la întâlnirea cu o cunoştință pe stradă.

Luând loc pe o bancă din fața statuii, Woolly şi-a îndreptat gândurile spre ziua precedentă, când Billy îi explicase istoria Autostrăzii Lincoln pe bancheta din spate a maşinii lui Emmett. Billy menționase că, atunci când a fost construită (în 1900 şi ceva), entuziaştii pictaseră dungi roşii, albe şi albastre pe hambare şi pe stâlpii gardurilor de-a lungul traseului. Woolly îşi putea imagina perfect acest lucru, pentru că îi amintea de modul în care, de 4 Iulie, familia lui atârna serpentine roşii, albe şi albastre de grinzile din camera mare şi de balustradele verandei.

Oh, cât de mult îi plăcuse străbunicului său ziua de 4 Iulie!

De Ziua Recunoştinței, de Crăciun şi de Paşte, străbunicului lui Woolly nu-i păsa dacă ai săi alegeau să petreacă sărbătoarea cu el sau plecau să o sărbătorească cu altcineva. Dar, când venea vorba de Ziua Independenței, nu suporta să lipsească cineva. Le arăta foarte clar că fiecare copil, nepot şi strănepot era aşteptat în Adirondacks, indiferent cât de departe ar fi trebuit să călătorească.

Şi se adunau!

Pe 1 iulie, membrii familiei începeau să tragă pe alee, ajungeau la gară sau aterizau pe mica pistă care se afla la treizeci de kilometri distanță. Până în după-amiaza de 2 iulie, fiecare loc de dormit din casă era ocupat – cu bunicii, unchii şi mătuşile în dormitoare, verii mai mici pe veranda de dormit şi toți verii care aveau norocul să fie mai mari de doisprezece ani, în corturile dintre pini.

Când sosea 4 Iulie, avea loc un picnic pe peluză, urmat de curse de canoe, curse de înot, concursuri de tras cu puşca şi cu arcul şi un mare joc de capturarea steagului. La ora şase fix, pe verandă avea loc un cocktail. La ora şapte şi jumătate se suna clopoțelul şi toată lumea se strângea înăuntru pentru o cină cu pui prăjit, porumb şi faimoasele brioşe cu afine ale lui Dorothy. Apoi, la zece, unchiul Bob şi unchiul Randy vâsleau până la pluta din mijlocul lacului pentru a lansa artificiile pe care le cumpăraseră din Pennsylvania.

Cât de mult i-ar fi plăcut lui Billy, s-a gândit Woolly cu un zâmbet. I-ar fi plăcut serpentinele de pe balustradă şi corturile dintre copaci şi coşurile cu brioşe cu afine. Dar cel mai mult i-ar fi plăcut focurile de artificii, care începeau întotdeauna cu fluierături şi pocnituri, apoi deveneau din ce în ce mai mari până când păreau că umplu cerul.

Dar, chiar şi în timp ce Woolly se gândea la această amintire minunată, expresia lui a devenit sumbră, pentru că aproape uitase ceea ce mama lui numea motivul pentru care suntem cu toții aici: recitările. În fiecare an, pe 4 Iulie, după ce toată mâncarea era pregătită, în loc de rugăciune, cel mai tânăr copil mai mare de 16 ani ocupa locul din capul mesei şi recita din Declarația de independență.

Când în cursul evenimentelor umane şi Noi considerăm aceste adevăruri ca fiind evidente şi aşa mai departe.

Dar, aşa cum îi plăcea străbunicului lui Woolly să observe, dacă domnii Washington, Jefferson şi Adams au avut

viziunea de a întemeia Republica, domnul Lincoln a fost cel care a avut curajul să o desăvârşească. Aşadar, după ce vărul care recitase din Declarație se întorcea la locul lui, cel mai mic copil mai mare de zece ani ocupa locul în capul mesei pentru a recita integral Discursul de la Gettysburg.

La final, vorbitorul făcea o plecăciune, iar sala izbucnea într-o ovație aproape la fel de puternică precum cea care urma finalului focurilor de artificii. Apoi platourile şi coşurile treceau în jurul mesei în hohote de râs şi veselie. Era un moment pe care Woolly îl aştepta mereu cu nerăbdare.

Îl aşteptase cu nerăbdare până pe 16 martie 1944, când a împlinit zece ani.

Imediat după ce mama şi surorile sale i-au cântat „La mulți ani”, sora sa mai mare, Kaitlin, a simțit nevoia să precizeze că, de 4 Iulie, va fi rândul lui Woolly să stea în capul mesei. Woolly a fost atât de neliniştit de această veste, încât abia şi-a putut termina bucata de tort de ciocolată. Pentru că, până la vârsta de zece ani, Woolly aflase un lucru, că nu se pricepea deloc să memoreze.

Simțindu-i îngrijorarea, sora lui, Sarah – care cu şapte ani înainte oferise o recitare impecabilă –, s-a oferit să-i servească drept antrenor.

— Memorarea Discursului este la îndemâna ta, i-a spus ea lui Woolly cu un zâmbet. La urma urmei, sunt doar zece fraze.

Inițial, această asigurare l-a încurajat pe Woolly. Dar, când sora lui i-a arătat textul real al discursului, Woolly a descoperit că, deşi la prima vedere ar părea că sunt doar zece fraze, ultima conținea de fapt trei fraze, deghizate într-una singură.

— În realitate (obişnuia să spună Woolly), sunt douăsprezece fraze, nu zece.

— Aşa este, a răspuns Sarah.

Dar, ca să fie siguri, ea a sugerat să înceapă pregătirile cu mult timp înainte. În prima săptămână din aprilie, Woolly ar fi învățat să recite prima propoziție cuvânt cu cuvânt. Apoi, în a doua săptămână din aprilie, ar învăța prima şi a doua propoziție. Apoi, în a treia săptămână, primele trei propoziții, şi aşa mai departe, până când, douăsprezece săptămâni mai târziu, exact când iunie avea să se apropie de sfârşit, Woolly ar fi putut recita întregul discurs fără nicio problemă.

Şi exact aşa s-a pregătit. Săptămână de săptămână, Woolly a învățat frază după frază, până când a putut recita discursul în întregime. De fapt, până pe 1 iulie îl recitase de la început până la sfârşit, nu numai în fața lui Sarah, ci şi singur în fața oglinzii, la chiuveta din bucătărie, în timp ce o ajuta pe Dorothy să spele vasele şi, o dată, într-o canoe în mijlocul lacului. Aşa că, atunci când a sosit ziua fatidică, Woolly era pregătit.

După ce vărul său Edward a recitat din Declarația de independență şi a primit aplauze prieteneşti, Woolly a ocupat locul privilegiat.

Dar, tocmai când era pe punctul de a începe, a descoperit prima problemă a planului surorii sale: oamenii. Pentru că, deşi Woolly recitase de multe ori Discursul în fața surorii sale şi de multe ori de unul singur, nu o făcuse niciodată în fața altcuiva. Şi nici măcar nu era vorba de altcineva. Erau treizeci dintre cele mai apropiate rude ale sale, aliniate pe laturile opuse ale unei mese, în două rânduri atente, cu nimeni altul decât străbunicul său aşezat la capătul opus.

Aruncând o privire către Sarah, Woolly a primit un semn din cap de încurajare, care i-a întărit încrederea. Dar, tocmai când era pe punctul de a începe, a descoperit a doua problemă a planului surorii sale: ținuta. Pentru că, deşi Woolly mai recitase anterior Discursul în pantaloni de velur, în pijamale şi în costum de baie, nu o făcuse nici măcar o

dată într-un sacou albastru care îi dădea mâncărimi şi cu o cravată alb-roşie prinsă la gât.

În timp ce Woolly trăgea de guler cu un deget, unii dintre verii lui mai mici au început să chicotească.

— Şşşt, a zis bunica lui.

Woolly s-a întors cu privirea spre Sarah, care i-a dat din nou din cap prietenos.

— Dă-i drumul, l-a îndemnat.

Aşa cum îl învăţase ea, Woolly s-a ridicat în picioare, a respirat adânc de două ori şi a început:

— Optzeci şi şapte de ani, a spus el. Acum optzeci şi şapte de ani.

S-au mai auzit câteva chicoteli din partea verilor mai mici, urmate de un alt sâsâit din partea bunicii.

Amintindu-şi că Sarah îi spusese că, dacă are emoţii, ar trebui să se uite peste capetele familiei, Woolly şi-a ridicat ochii spre capul de elan din perete. Dar, găsind privirea elanului antipatică, a încercat să se uite în schimb la pantofii săi.

— Acum patruzeci şi şapte de ani..., a început din nou.

— Părinţii noştri au adus pe lume, a continuat Sarah cu blândeţe.

— Părinţii noştri au adus pe lume, a repetat Woolly, uitându-se la sora lui. Părinţii noştri au adus pe acest chip.

— Pe acest continent . . .

— Pe acest continent o nouă naţiune. O nouă naţiune...

— ...concepută în Libertate, a rostit o voce prietenoasă.

Numai că nu era vocea lui Sarah. Era vocea vărului James, care absolvise la Princeton cu câteva săptămâni înainte. Şi de data aceasta, când Woolly şi-a reluat recitalul, Sarah şi James i s-au alăturat.

— Concepută în Libertate, au spus toţi trei împreună, şi dedicată ideii că toţi oamenii sunt creaţi egali.

Apoi şi-au adăugat şi vocile altor rude care, la vremea lor, fuseseră însărcinate cu recitarea Discursului domnului Lincoln. Apoi s-au alăturat corului membrii familiei care nu fuseseră niciodată obligaţi să recite Discursul, dar care îl auziseră de atâtea ori înainte, încât şi ei îl ştiau pe de rost. În curând, toţi cei de la masă – inclusiv străbunicul – recitau; şi, când toţi împreună au rostit cuvintele măreţe şi pline de speranţă că guvernarea poporului, de către popor, pentru popor nu va dispărea de pe pământ, familia a izbucnit într-o rundă de aplauze cum nu mai auzise niciodată camera.

Cu siguranţă, aşa voise Abraham Lincoln ca discursul său să fie recitat. Nu de un băieţel care stătea singur în capul mesei, îmbrăcat într-o haină care-i dădea mâncărimi, ci de patru generaţii ale unei familii care rosteau cuvintele la unison.

Oh, dacă tatăl său ar fi putut fi acolo! s-a gândit Woolly, ştergându-şi o lacrimă de pe obraz cu palma. Dacă tatăl său ar putea fi aici, acum.

După ce Woolly a alungat tristeţea şi a terminat de prezentat omagiile preşedintelui, s-a întors pe drumul pe care venise. De data aceasta, când a ajuns la fântână, a avut grijă să meargă în sens invers acelor de ceasornic în jurul acesteia până când a ajuns la a şasea cărare.

Nicio cărare nu arată la fel în ambele direcţii, aşa că, pe măsură ce Woolly a înaintat, a început să se întrebe dacă nu cumva făcuse o greşeală. Poate că numărase greşit cărările când mersese în sens invers în jurul fântânii. Dar, tocmai când se gândea să se întoarcă, l-a văzut pe bărbatul cu pălărie.

Când Woolly i-a zâmbit în semn de recunoaştere, bărbatul i-a zâmbit la rândul său. Dar, când Woolly i-a făcut un mic semn cu mâna, bărbatul nu i l-a întors. În schimb, a băgat mâna în buzunarele largi ale jachetei sale largi. Apoi a

format un cerc cu brațele, punând pumnul drept pe umărul stâng şi pumnul stâng pe umărul drept. Intrigat, Woolly a privit cum bărbatul a început să-şi mute degetele în lungul brațelor opuse, lăsând mici obiecte albe la fiecare centimetru.

— Este popcorn, a spus Woolly uimit.

Odată ce floricele de porumb s-au întins de la umăr până în vârful încheieturilor mâinilor, foarte încet, omul a început să-şi deschidă brațele până când acestea s-au întins pe lângă el ca... ca...

Ca o sperietoare de ciori! şi-a dat seama Woolly. De aceea bărbatul cu pălărie îi păruse atât de familiar. Pentru că arăta exact ca sperietoarea de ciori din colțul din stânga jos al hărții.

Numai că omul ăsta nu era o sperietoare de ciori. Era opusul unei sperietori de ciori. Pentru că, odată ce a întins complet brațele, toate vrăbiuțele care se învârteau prin preajmă au început să se agite prin aer şi să planeze pe lângă brațele sale.

În timp ce vrăbiuțele ciuguleau floricele de porumb, două veverițe care se ascunseseră sub o bancă au fugit la picioarele domnului. Cu ochii mari, Woolly a crezut o clipă că vor să se cațăre pe el ca pe un copac. Dar veverițele, care-şi cunoşteau meseria, aşteptau ca vrăbiuțele să lovească câteva floricele de porumb din brațele domnului şi să le arunce pe jos.

Trebuie să-mi amintesc să-i povestesc lui Duchess, se gândea Woolly în timp ce se grăbea.

Pentru că Omul-Pasăre din Liberty Park arăta exact ca unul dintre acei vechi actori de vodevil despre care îi plăcea lui Duchess să vorbească.

Dar când Woolly a ieşit pe stradă, imaginea veselă a Omului-Pasăre stând în picioare cu brațele întinse a fost înlocuită de imaginea mult mai puțin veselă a unui ofițer de

poliție stând în spatele maşinii lui Emmett cu un carnet de amenzi în mână.

EMMETT

Emmett s-a trezit vag conştient că trenul nu mai era în mişcare. Aruncând o privire la ceasul lui Billy, a văzut că era puțin după ora opt. Probabil că ajunseseră deja la Cedar Rapids.

În linişte, ca să nu-şi trezească fratele, Emmett s-a ridicat, a urcat pe scară şi a scos capul prin trapa din acoperiş. Privind înapoi, a constatat că trenul, care se afla acum la un macaz, fusese prelungit cu cel puțin douăzeci de vagoane.

Stând pe scară, cu fața expusă aerului răcoros al dimineții, Emmett nu mai era agitat de gândurile din trecut. Ceea ce îl stârnea acum era foamea. Tot ce mâncase de când plecase din Morgen fusese sendvişul pe care fratele său i-l dăduse în gară. Billy, cel puțin, a avut înțelepciunea să mănânce micul-dejun la orfelinat, când i se oferise. După estimările lui Emmett, mai aveau încă treizeci de ore până să ajungă la New York, iar tot ce aveau în rucsacul lui Billy era un bidon cu apă şi ultimele prăjituri de la Sally.

Cerşetorul îi spusese lui Emmett că vor opri câteva ore pe o cale ferată privată din afara oraşului Cedar Rapids, pentru ca General Mills să poată agăța câteva dintre vagoanele lor în spatele trenului – vagoane pline din podea până în tavan cu cutii de cereale.

Emmett a coborât pe scară şi şi-a trezit cu blândețe fratele.

— Trenul va rămâne aici o vreme, Billy. Mă duc să văd dacă pot găsi ceva de mâncare pentru noi.

— Bine, Emmett.

În timp ce Billy s-a culcat la loc, Emmett a urcat pe scară şi a ieşit prin trapă. Nevăzând niciun semn de viaţă în susul sau în josul liniei, a pornit spre partea din spate a trenului. În timp ce vagoanele General Mills erau încărcate, Emmett ştia că este posibil să fie blocate. Trebuia doar să spere că una dintre trape fusese lăsată deschisă din greşeală. Gândindu-se că nu mai era nici o oră până la pornirea trenului, s-a mişcat cât de repede a putut, sărind de pe acoperişul unui vagon de marfă pe cel al următorului.

Dar, când a ajuns la ultimul vagon Nabisco gol, s-a oprit. Deşi vedea acoperişurile plate şi dreptunghiulare ale vagoanelor General Mills care se întindeau în depărtare, cele două care se aflau imediat în faţa lui aveau acoperişurile curbate ale vagoanelor de pasageri.

După o clipă de ezitare, Emmett a coborât pe platforma îngustă şi a tras cu ochiul prin ferestruica uşii. Cea mai mare parte a interiorului era ascunsă de perdelele care mărgineau fereastra pe interior, dar puţinul pe care Emmett îl vedea era promiţător. Părea a fi salonul unui vagon particular frumos mobilat, după o noapte de petreceri. Dincolo de o pereche de scaune cu spătar înalt, cu spatele la el, Emmett vedea o măsuţă de cafea acoperită cu pahare goale, o sticlă de şampanie răsturnată într-o găleată cu gheaţă şi un mic bufet pe care se aflau rămăşiţele unei mese. Pasagerii se aflau, probabil, în compartimentele de dormit ale vagonului alăturat.

Deschizând uşa, Emmett a intrat în linişte. În timp ce se orienta, a văzut că petrecerea care avusese loc lăsase încăperea în dezordine. Împrăştiate pe podea se aflau pene dintr-o pernă ruptă, împreună cu chifle şi struguri, de parcă ar fi fost folosite ca muniţie într-o bătaie. Capacul de sticlă al pendulei era deschis, iar limbile lipseau. Pe o canapea de lângă bufet dormea adânc un bărbat de vreo douăzeci şi

ceva de ani, purtând un smoching murdar şi având pe obraji dungile roşii strălucitoare ale unui apaş.

Emmett s-a gândit să iasă cu spatele din vagon şi să continue pe acoperiş, dar nu avea să se ivească o ocazie mai bună decât aceasta. Cu ochii pe silueta adormită, Emmett a trecut printre scaunele cu spătar înalt şi a înaintat cu prudenţă. Pe bufet se aflau un bol de fructe, pâini, bucăţi de brânză şi o şuncă pe jumătate mâncată. Mai era şi un borcan răsturnat de ketchup, fără îndoială sursa vopselei de război. La picioarele lui, Emmett a găsit husa pernei rupte. După ce a încărcat-o rapid cu suficientă mâncare pentru două zile, a răsucit-o la gură pentru a o strânge. Apoi a aruncat o ultimă privire asupra persoanei adormite şi s-a întors spre uşă.

— Oh, steward...

Într-unul dintre scaunele cu spătar înalt era prăbuşit un al doilea bărbat în frac.

Cu atenţia concentrată asupra primului, Emmett trecuse pe lângă acesta fără să-l observe – fapt surprinzător, având în vedere statura lui. Trebuie să fi avut aproape un metru optzeci înălţime şi o sută de kilograme. Nu era mânjit cu vopsea de război, dar o felie de şuncă îi ieşea frumos din buzunarul de la piept, ca şi cum ar fi fost o batistă.

Cu ochii pe jumătate deschişi, petrecăreţul a ridicat o mână şi a întins încet un deget pentru a arăta spre ceva de pe podea.

— Dacă eşti atât de amabil...

Privind în direcţia indicată, Emmett a văzut o sticlă de gin pe jumătate goală, căzută pe o parte. Lăsând jos faţa de pernă, Emmett a recuperat ginul şi l-a înmânat petrecăreţului, care l-a primit cu un oftat.

— De aproape o oră stau cu ochii pe sticlă, analizând diferitele stratageme prin care ar putea intra în posesia mea. Una câte una, a trebuit să le înlătur ca fiind prost

concepute, nechibzuite sau sfidând legile gravitației. În cele din urmă, am apelat la ultima resursă a unui om care vrea să facă ceva şi care a epuizat toate opțiunile în afară de a o face el însuşi – adică m-am rugat. M-am rugat la Ferdinand şi Bartolomeu, sfinții protectori ai vagoanelor Pullman şi ai sticlelor răsturnate. Şi un înger al milei a coborât asupra mea.

Privindu-l pe Emmett cu un zâmbet recunoscător, şi-a exprimat brusc surprinderea.

— Tu nu eşti stewardul!

— Sunt unul dintre frânari, a spus Emmett.

— Mulțumesc totuşi.

Întorcându-se în stânga, petrecărețul a luat un pahar de martini de pe o măsuță rotundă şi a început să-l umple cu grijă cu gin. În timp ce făcea acest lucru, Emmett a observat că măslina de pe fundul paharului fusese înțepată cu minutarul ceasului.

După ce a umplut paharul, petrecărețul s-a uitat la Emmett.

— Aş putea să îți ofer...?

— Nu, mulțumesc.

— La datorie, presupun.

Ridicându-şi scurt paharul spre Emmett, l-a golit dintr-o înghițitură, apoi l-a privit cu părere de rău.

— Ai fost înțelept să refuzi. Acest gin este nefiresc de călduț. În mod criminal, s-ar spune. Cu toate acestea...

Umplând din nou paharul, l-a ridicat la buze, dar de data aceasta s-a oprit brusc cu o privire îngrijorată.

— Nu cumva ştii cumva unde ne aflăm?

— În afara oraşului Cedar Rapids.

— Iowa?

— Da.

— Şi ora?

— Cam opt şi jumătate.

— Dimineața?

— Da, a răspuns Emmett. Dimineața.

Petrecărețul a început să-şi încline paharul, dar s-a oprit din nou.

— Nu joi dimineață?

— Nu, a răspuns Emmett, încercând să-şi stăpânească nerăbdarea. Este marți.

Petrecărețul a expirat uşurat, apoi s-a aplecat spre bărbatul care dormea pe canapea.

— Ai auzit asta, domnule Packer?

Cum Packer nu a răspuns, petrecărețul a lăsat jos paharul, a scos o chiflă din buzunarul hainei şi a aruncat-o în capul lui Packer, cu precizie.

— Am spus: Ai auzit asta?

— Ce să aud, domnule Parker?

— Nu e încă joi.

Rostogolindu-se pe o parte, Packer s-a întors cu fața la perete.

— Copilul de miercuri e plin de necazuri, dar copilul de joi mai are mult până departe.[6]

Parker l-a privit gânditor pe tovarăşul său, apoi s-a aplecat spre Emmett.

— Între noi fie vorba, domnul Packer este şi nefiresc de lipsit de entuziasm.

— Am auzit asta, a spus Packer către perete.

Parker l-a ignorat şi a continuat să i se confeseze lui Emmett:

— În mod normal, nu sunt genul care să se agite din cauza unor lucruri precum zilele săptămânii. Dar domnul Packer şi cu mine suntem legați de o încredere sacră. Pentru că în cabina alăturată doarme adânc nimeni altul decât

---

[6] Aluzie la versurile unui cântecel pentru copii (n. red.).

Alexander Cunningham al III-lea, nepotul iubit al proprietarului acestui încântător vagon. Şi am jurat că-l vom aduce pe domnul Cunningham înapoi în Chicago, la uşa clubului Racquet Club (adică rachetă cu q, atenţie), până joi seara la ora şase, ca să îl putem încredinţa în siguranţă...

— În mâinile răpitorilor săi, a completat Packer.

— În mâinile viitoarei sale mirese, l-a corectat Parker. Ceea ce este o datorie care nu trebuie luată cu uşurinţă, domnule Brakeman. Pentru că bunicul domnului Cunningham este cel mai mare operator de vagoane frigorifice din America, iar bunicul miresei este cel mai mare producător de cârnaţi. Deci cred că înţelegi cât de important este să-l ducem pe domnul Cunningham la Chicago la timp.

— Viitorul micului-dejun în America depinde de acest lucru, a adăugat Packer.

— Într-adevăr, aşa este, a fost de acord Parker. Într-adevăr, aşa este.

Emmett era educat să nu dispreţuiască pe nimeni. Să dispreţuieşti un alt om, ar fi spus tatăl său, presupunea că ştiai atât de multe despre soarta lui, atât de multe despre intenţiile lui, despre acţiunile lui atât publice, cât şi private, încât puteai să-i pui în balanţă caracterul cu al tău fără teama de a greşi. Dar, în timp ce-l privea pe cel numit Parker golind un alt pahar de gin călduţ şi apoi trăgând cu dinţii măslina de pe minutar, Emmett nu se putea abţine să nu-l cântărească pe om şi să nu-l găsească deficitar.

În Salina, una dintre poveştile pe care lui Duchess îi plăcea să le spună – când munceau pe câmp sau îşi mai pierdeau timpul în barăci – era despre un artist, profesorul Heinrich Schweitzer, Maestrul Telekineziei.

Când cortina se ridica, profesorul stătea în mijlocul scenei la o măsuţă, cu o faţă de masă albă, un singur tacâm şi o lumânare neaprinsă. Din afara scenei, un chelner apărea, îi

servea profesorului o friptură, îi turna un pahar de vin şi aprindea lumânarea. Când chelnerul pleca, profesorul mânca fără grabă o parte din friptură, bea o parte din vin şi îşi lăsa furculiţa înfiptă drept în carne – toate acestea fără să spună un cuvânt. După ce îşi ştergea buzele cu şervețelul, ținea în aer degetul mare şi degetul mic întinse. În timp ce le apropia încet, flacăra lumânării scânteia, apoi se stingea, lăsând o dâră subțire de fum. În continuare, profesorul îşi privea vinul până când acesta fierbea peste margine. Când îşi îndrepta atenția spre farfurie, jumătatea superioară a furculiței se îndoia până la un unghi de nouăzeci de grade. În acest moment, publicul, care fusese avertizat să păstreze o tăcere perfectă, răsuna de expresii de uimire sau de neîncredere. Cu o mână ridicată, profesorul făcea linişte în sală. Închizând ochii, îşi îndrepta palmele spre masă. În timp ce se concentra, masa începea să tremure într-o asemenea măsură încât i se auzeau picioarele lovindu-se de podeaua scenei. Apoi, deschizând iar ochii, profesorul îşi mişca brusc mâinile spre dreapta, iar fața de masă țâşnea cât colo, lăsând neatinse farfuria, paharul de vin şi lumânarea.

Întregul număr era o farsă, desigur. O iluzie elaborată, realizată prin utilizarea unor fire invizibile, a electricității şi a jeturilor de aer. Şi profesorul Schweitzer? După spusele lui Duchess, era un polonez din Poughkeepsie care nu stăpânea suficient de bine telekinezia ca să-şi dea cu un ciocan în propriul picior.

Nu, s-a gândi Emmett cu o notă de amărăciune, Schweitzerii din această lume nu erau în măsură să mişte obiecte cu o privire sau cu o mişcare a mâinii. Această putere era rezervată celor din familia Parker.

După toate probabilitățile, nimeni nu-i spusese vreodată lui Parker că avea puterea telechineziei; dar nici nu era nevoie să o facă. O învățase din experiență, începând din

zilele copilăriei sale, când cerea o jucărie care se afla în vitrina unui magazin sau o înghețată de la un vânzător din parc. Experiența îl învățase că, dacă își dorea ceva suficient de mult, acel ceva ajungea în cele din urmă în mâinile lui, chiar dacă în disprețul legilor gravitației. Cu ce altceva decât dispreț poate fi privit un om care, în posesia acestei puteri extraordinare, o folosește pentru a recupera resturile unei sticle de gin din cealaltă parte a unei încăperi fără a fi nevoit să se ridice de pe scaun?

Dar, chiar în timp ce Emmett se gândea la asta, se auzi un vâjâit delicat și ceasul fără stăpân începu să bată. Aruncând o privire la ceasul lui Billy, Emmett a constatat cu o strălucire de neliniște că era deja nouă. Subestimase complet cât timp trecuse. Trenul putea porni în orice moment.

În timp ce Emmett întindea mâna spre fața de pernă de la picioarele sale, Parker și-a întors privirea.

— Doar nu pleci?

— Trebuie să mă întorc la locomotivă.

— Dar abia începusem să ne cunoaștem. Cu siguranță că nu e nicio grabă. Poftim, ia loc.

Întinzându-se, Parker a tras fotoliul gol mai aproape de al său, blocând efectiv calea lui Emmett spre ușă.

În depărtare, Emmett a auzit un șuierat de abur, în timp ce frânele erau eliberate și trenul începea să se pună în mișcare. Dând fotoliul gol la o parte, Emmett a făcut un pas spre ușă.

— Așteaptă! a strigat Parker.

Punându-și mâinile pe brațele scaunului, s-a ridicat. Văzându-l în picioare, Emmett și-a dat seama că era chiar mai mare decât părea. Cu capul aproape lovindu-se de tavanul vagonului, s-a clătinat pe loc o clipă, apoi a sărit în față cu mâinile întinse, ca și cum ar fi intenționat să-l apuce pe Emmett de cămașă.

Emmett a simțit un val de adrenalină şi senzația dezgustătoare că timpul se repeta pe nesimțite. La câțiva metri în spatele lui Parker se afla măsuța de cafea cu paharele goale şi sticla de şampanie răsturnată. Având în vedere poziția instabilă a lui Parker, Emmett ştia fără să reflecteze că, dacă îi dădea lui Parker un singur brânci, îl putea răsturna ca pe un butuc. Era o altă ocazie oferită de întâmplare lui Emmett ca să-şi dea peste cap toate planurile printr-o acțiune de o clipă.

Dar, cu o agilitate surprinzătoare, Parker a strecurat brusc o bancnotă de cinci dolari împăturită în buzunarul cămăşii lui Emmett. Apoi a făcut un pas înapoi şi a căzut pe scaun.

— Cu cea mai mare recunoştință, a strigat Parker, în timp ce Emmett ieşea pe uşă.

Apucând fața de pernă într-o mână, Emmett a escaladat scara, s-a deplasat rapid pe lungimea acoperişului vagonului de marfă şi a sărit peste spațiul gol ce-l despărțea de vagonul următor – exact aşa cum făcuse mai devreme în acea dimineață.

Numai că acum trenul se mişca, se clătina uşor în stânga şi în dreapta şi prindea viteză. Emmett a presupus că se deplasa cu doar treizeci de kilometri pe oră, dar simțise forța aerului când făcuse saltul între vagoane. Dacă trenul ajungea la cincizeci de kilometri pe oră, ar fi trebuit să se mişte destul de repede pentru a trece de gol; iar dacă ajungea la şaizeci, nu era sigur că ar fi putut să treacă.

Emmett a început să alerge.

Nu-şi mai amintea câte vagoane de marfă traversase mai devreme în acea dimineață înainte de a ajunge la Pullman. Cu un sentiment tot mai mare de urgență, s-a uitat înainte pentru a vedea dacă putea localiza vagonul cu trapa deschisă. Ceea ce a văzut în schimb a fost că, la opt sute de metri în față, trenul făcea o curbă.

Deşi curba şinelor era fixă şi trenul era în mişcare, lui Emmett i se părea că era curba cea care se mişca, făcându-şi rapid drum în josul lanțului de vagoane, îndreptându-se inexorabil spre el, aşa cum se mişcă moale o buclă pe lungimea unui bici când trosneşti cu el.

Emmett a început să sprinteze cât mai repede cu putință, în speranța de a ajunge la următorul vagon de marfă înainte de sosirea curbei. Dar curba a venit mai repede decât anticipase, trecând pe sub picioarele lui chiar în momentul în care a făcut saltul. Cu vagonul care se legăna, Emmett a aterizat neuniform şi s-a aruncat în față, astfel că o clipă mai târziu era întins pe acoperiş, cu un picior atârnând peste marginea acestuia.

Hotărât să nu dea drumul feței de pernă, Emmett s-a zbătut să se prindă de ceva, orice, cu mâna liberă. S-a agățat orbeşte de o protuberanță de metal şi s-a tras spre mijlocul acoperişului.

Fără să se ridice, Emmett s-a îndreptat uşor înapoi spre golul pe care tocmai îl sărise. Găsind scara cu picioarele, a alunecat mai în spate, a coborât şi s-a prăbuşit pe platforma îngustă, gâfâind din cauza efortului şi măcinat de vină.

La ce se gândise? Să sară dintr-un vagon în altul. Ar fi putut cu uşurință să fie aruncat din tren. Atunci ce s-ar fi întâmplat cu Billy?

Trenul se deplasa acum cu cel puțin optzeci de kilometri pe oră. La un moment dat, în următoarea oră, avea cu siguranță să încetinească, iar atunci el ar fi putut să se întoarcă teafăr la vagonul lor. Emmett s-a uitat la ceasul fratelui său pentru a vedea ce oră este, dar a constatat că geamul se spărsese şi acul secundar încremenise.

PASTORUL JOHN

Când pastorul John a văzut că o persoană dormea în vagon, mai că a dat să plece. Când cineva are mult de mers, compania în care se află contează foarte mult. Călătoria într-un vagon de marfă este lungă şi lipsită de confort, iar fiecare om, oricât ar rătăci, are o poveste care poate prinde sau poate amuza. Dar, de când Adam a văzut ultima dată Edenul, păcatul s-a aşezat în inimile oamenilor, astfel încât chiar şi cei predispuşi să fie blânzi şi buni pot deveni dintr-odată lacomi şi cruzi. Astfel, când un călător obosit are o jumătate de litru de whisky şi optsprezece dolari câştigaţi cu sudoarea frunţii, prudenţa îl sfătuieşte să renunţe la beneficiile unei companii şi să-şi petreacă orele în siguranţa propriei solitudini.

La asta se gândea pastorul John când l-a văzut pe străin ridicându-se, aprinzând o lanternă şi îndreptând fasciculul îngust de lumină asupra paginilor unei cărţi imense – dezvăluind astfel că nu era decât un băiat.

Un fugar, s-a gândit pastorul John zâmbind.

Fără îndoială, se certase cu părinţii lui şi dispăruse de acasă cu rucsacul pe umăr, pornind la drum ca Tom Sawyer – ca un mic cititor. Când va ajunge la New York, băiatul va saluta momentul descoperirii sale, pentru ca apoi autorităţile să-l întoarcă la reproşurile severe ale tatălui său şi la îmbrăţişarea caldă a mamei sale.

Dar New Yorkul era încă la o distanţă de o zi şi, deşi băieţii pot fi tumultuoşi, neexperimentaţi şi naivi, nu sunt totuşi lipsiţi de o anumită inteligenţă practică. Pentru că, în timp ce un adult care pleacă în plină furie, probabil doar cu cămaşa de pe el, un băiat care fuge va avea întotdeauna inspiraţia de a-şi lua un sendviş. Poate chiar şi o bucăţică din puiul prăjit al mamei, rămas din noaptea precedentă. Apoi, şi lanterna era de luat în considerare. De câte ori,

numai în ultimul an, pastorul John ar fi considerat de bun augur să aibă o lanternă la îndemână? De mai multe ori decât putea număra.

— Ei bine, bună ziua!

Fără să aştepte vreun răspuns, pastorul John a coborât scara şi şi-a scuturat praful de pe genunchi, observând că, deşi băiatul îşi ridicase privirea cu o oarecare surprindere, avusese bunul-simţ să nu îndrepte lumina spre faţa unui nou-venit.

— Pentru pălmaşii Domnului, a început pastorul John, orele sunt lungi, iar mângâierile, puţine. Aşa că eu, unul, aş primi cu plăcere puţină companie. Te deranjează dacă vin lângă focul tău?

— Focul meu? a întrebat băiatul.

Pastorul John a arătat spre lanternă.

— Iartă-mă. M-am exprimat mai poetic. E riscul profesional al oamenilor Bisericii. Pastorul John, la dispoziţia ta.

Când John i-a întins mâna, băiatul s-a ridicat şi a strâns-o ca un mic domn.

— Mă numesc Billy Watson.

— Mă bucur să te cunosc, William.

Deşi suspiciunea este la fel de veche ca păcatul, băiatul nu a trădat nicio urmă. Dar a lăsat să se vadă o curiozitate rezonabilă.

— Eşti un pastor adevărat?

Pastorul John a zâmbit.

— Nu am nicio turlă, nici clopote sub comanda mea, băiete. Mai degrabă, la fel ca omonimul meu, Ioan Botezătorul, biserica mea este un loc deschis, iar congregaţia mea e formată din oameni de rând. Dar, da, sunt un pastor cât se poate de adevărat, aşa cum mă vezi.

— Eşti al doilea om al Bisericii pe care îl întâlnesc în două zile, a zis băiatul.

— Nu mai spune!

— Ieri am întâlnit-o pe sora Agnes la Saint Nicholas din Lewis. O cunoşti?

— Am cunoscut multe surori la vremea mea, a răspuns pastorul zâmbind în sinea lui. Dar nu cred că am avut plăcerea de a cunoaşte una pe nume Agnes.

Pastorul John i-a surâs băiatului, apoi şi-a luat libertatea de a se aşeza. Când băiatul i s-a alăturat, John şi-a exprimat admirația față de lanternă şi l-a întrebat dacă ar putea să se uite mai de aproape. Fără nicio clipă de ezitare, băiatul i-a înmânat-o.

— Este o lanternă militară, a explicat el. Din Al Doilea Război Mondial.

Ca şi cum ar fi vrut să se minuneze de raza lanternei, pastorul John a folosit-o pentru a cerceta restul vagonului, observând cu plăcută surprindere că rucsacul băiatului era mai mare decât părea la început.

— Prima creație a Domnului, a spus pastorul John cu apreciere, înapoindu-i lanterna proprietarului ei.

Încă o dată, băiatul l-a privit cu mare curiozitate. Ca să-i explice mai bine, pastorul John a citat versetul.

— Şi a zis Domnul: „Să fie lumină!" Şi a fost lumină.

— Dar, la început, Dumnezeu a creat cerul şi pământul, a replicat băiatul. Nu e lumina a treia Sa creație?

Pastorul John şi-a dres glasul.

— Ai perfectă dreptate, William. Cel puțin, tehnic vorbind. Oricum ar fi, cred că putem presupune că Domnul are o mare satisfacție, fiindcă, după ce a fost martor la faptul că a treia Sa creație a fost folosită în beneficiul oamenilor aflați în război, dispozitivul şi-a găsit o a doua viață în mâinile unui băiat.

Cu această observație mulțumitoare, băiatul a tăcut, iar pastorul John s-a trezit că se uită cu o oarecare nostalgie la geanta sa.

Cu o zi înainte, pastorul John propovăduise Cuvântul Domnului la o adunare itinerantă despre renaşterea creştinismului, undeva, la periferia oraşului Cedar Rapids. Deşi pastorul nu făcea parte în mod oficial din această întrunire, atât de cuceriți au fost participanții de modul său de a vorbi despre chinurile care îi aşteaptă pe păcătoşi în iad, încât predicase din zori până la asfințit, fără să-şi facă timp măcar pentru o scurtă gustare. Seara, când echipa începuse să strângă corturile, pastorul John plănuise să se retragă la o cârciumă din apropiere, unde o tânără drăguță, membră a unui cor metodist, fusese de acord să stea cu el la cină şi, poate, la un pahar de vin. Întâmplarea făcea ca dirijorul corului să fie şi tatăl fetei, aşa că pastorul John a fost nevoit să plece mai repede decât intenționa. Aşadar, când s-a aşezat la locul lui, lângă băiat, s-a arătat destul de nerăbdător să treacă la momentul în care urmau să împartă pâinea.

Dar într-un vagon de marfă gol se cere la fel de multă etichetă ca la masa unui episcop. Iar eticheta drumului cerea ca un călător să ajungă să îl cunoască pe altul înainte de a împărți mâncarea cu el. În acest scop, pastorul John a luat inițiativa.

— Spune-mi, tinere. Ce citeşti?

— Compendiul de eroi, aventurieri şi alți călători neînfricați al profesorului Abacus Abernathe.

— Cât de potrivit! Îmi permiți?

Din nou, băiatul i-a înmânat un bun al său fără cea mai mică ezitare. Un creştin până în măduva oaselor, s-a gândit pastorul John, în timp ce deschidea cartea. Ajungând la cuprins, John a văzut că era, într-adevăr, un compendiu despre eroi, mai mult sau mai puțin.

— Nu mă îndoiesc că te îndrepți spre o aventură pe cont propriu, l-a încurajat John să continue.

Drept răspuns, băiatul a dat energic din cap.

— Nu-mi spune. Lasă-mă să ghicesc.

Aruncând o privire în jos, pastorul John şi-a trecut degetul de-a lungul listei.

— Hmm. Lasă-mă să văd. Da, da.

Cu un zâmbet, a bătut uşor cu degetul în carte, apoi s-a uitat la băiat.

— Bănuiesc că ai plecat să faci ocolul Pământului în optzeci de zile – în maniera lui Phileas Fogg!

— Nu, a răspuns băiatul. Nu am plecat să fac ocolul Pământului.

Pastorul John a aruncat o privire înapoi la cuprinsul cărții.

— Atunci plănuieşti să traversezi Cele Şapte Mări ca Sindbad...?

Băiatul a dat din cap că nu.

În tăcerea serioasă care a urmat, pastorul John şi-a amintit cât de repede se plictiseşte cineva de jocurile copiilor.

— M-ai prins, William. Mă dau bătut. De ce nu-mi spui încotro o să te poarte aventura asta?

— În California.

Pastorul John a ridicat din sprâncene. Să-i spună băiatului că, dintre toate direcțiile posibile în care ar putea călători, o alesese pe cea care avea cele mai puține şanse să-l ducă în California? Vestea s-ar fi dovedit, fără îndoială, valoroasă pentru băiat, dar, de asemenea, l-ar fi putut şi descumpăni. Şi ce avea de câştigat din asta?

— California, spui? O destinație excelentă. Îmi imaginez că te îndrepți acolo în speranța să găseşti aur.

Pastorul a zâmbit încurajator.

— Nu, a răspuns băiatul automat, nu mă îndrept spre California în speranța să găsesc aur.

Pastorul John a aşteptat ca băiatul să dezvolte puțin răspunsul, dar nu părea să-i stea în fire aşa ceva. În orice caz, s-a gândit pastorul John, părea că vorbiseră destul.

— Oriunde s-ar întâmpla să călătorim, oricare ar fi motivele, consider că am avut un noroc neaşteptat să ajung în compania unui tânăr cu cunoştințe despre Scriptură şi cu o asemenea dragoste de aventură. De aceea, singurul lucru care lipseşte pentru a face călătoria noastră şi mai frumoasă...

În timp ce pastorul a făcut o pauză, băiatul l-a privit cu nerăbdare.

— ...ar fi ceva de ronțăit în timp ce ne petrecem timpul vorbind.

Pastorul John a schițat un zâmbet amar. Venise rândul lui să se uite nerăbdător.

Dar băiatul nici nu a clipit.

Hmm, s-a gândit pastorul John. Oare tânărul William era timid?

Nu. Nu părea genul. Oricât de inocent ar fi fost, ar fi împărțit un sendviş dacă ar fi avut unul. Din păcate, orice sendviş pe care-l împachetase fusese probabil mâncat. Pentru că, deşi băieții fugari aveau neobişnuita precauție de a împacheta nişte mâncare pentru drum, ceea ce le lipsea era tocmai autodisciplina de a o împărți.

Pastorul John s-a încruntat.

Indiferent ce bunătatea le dăruieşte bunul Dumnezeu celor îngâmfați, o face sub forma dezamăgirii. Aceasta era o lecție pe care John o predase de multe ori în multe corturi, pentru multe suflete, producând un mare efect. Şi totuşi, ori de câte ori dovada unor învățături îşi făcea apariția în cursul propriilor interacțiuni, părea întotdeauna o surpriză atât de neplăcută.

— Ar trebui, probabil, să stingi lumina, a zis pastorul John, cam cu acreală. Ca să nu consumi bateriile.

Dându-şi seama de înțelepciunea sugestiei, băiatul şi-a luat lanterna şi a oprit-o. Dar, când a întins mâna spre rucsac, ca să o pună acolo, s-a auzit un sunet discret.

Pastorul John s-a îndreptat de spate, iar încruntarea i-a dispărut.

Recunoştea sunetul? Da, era un sunet atât de familiar, atât de neaşteptat şi atât de binevenit, încât fiecare fibră a ființei lui s-a trezit la viață – la fel cum foşnetul pe care îl face un şoarece de câmp printre frunzele toamnei îi atrage atenția unei pisici. Pentru că ceea ce se auzise din rucsac era zgomotul inconfundabil al unor monede.

În timp ce băiatul băga lanterna la locul ei, pastorul John a zărit partea de sus a unei cutii de tutun şi a auzit cum monedele au zornăit melodios înăuntru. Nu penny şi monede de cinci cenți, atenție, care sunau a sărăcie. Acestea erau aproape sigur monede de argint de cincizeci de cenți.

Date fiind împrejurările, pastorului John îi venea să rânjească, să râdă, chiar să cânte. Dar el era, mai presus de toate, un om cu experiență. Aşa că, în schimb, i-a oferit băiatului zâmbetul seducător al unei vechi cunoştințe.

— Ce ai acolo, tinere William? Oare văd nişte tutun? Să nu-mi spui că ai picat în mrejele fumatului!

— Nu. Eu nu fumez.

— Mulțumesc, Doamne. Dar spune-mi, te rog, de ce umbli cu o asemenea cutie?

— Acolo îmi țin colecția.

— O colecție, spui! Oh, cât îmi plac colecțiile. Pot să o văd?

Băiatul a scos cutia din rucsac, dar, în ciuda faptului că se arătase atât de dispus să-i ofere lanterna şi cartea, acum era vizibil reticent în a-şi expune colecția.

Încă o dată, pastorul s-a întrebat dacă tânărul William era atât de naiv pe cât pretindea că este. Dar, urmărind cum privirea băiatului se îndrepta spre podeaua aspră şi prăfuită a vagonului, pastorul John şi-a dat seama că băiatul ezita

fiindcă suprafața pe care ar fi trebuit să înşire monedele nu era demnă de asta.

Era absolut firesc, a recunoscut John, ca un colecționar de porțelanuri fine sau de manuscrise rare să se arate pretențios în privința suprafețelor pe care urmează să-şi expună bunurile de preț. Dar când venea vorba de monede, cu siguranță orice suprafață era la fel de bună. La urma urmei, în decursul existenței sale în lume, o monedă obişnuită putea ajunge din cuferele unui bogat în palma unui cerşetor şi înapoi de mai multe ori. A ajuns pe mesele de pocher şi în cutia milei. A fost transportată în lupte, ascunsă în bocancul unui patriot şi s-a pierdut printre pernele catifelate din budoarul unei domnişoare. Moneda obişnuită a făcut înconjurul lumii şi a străbătut cele şapte mări.

Nu prea îşi avea locul o asemenea pedanterie. Monedele ar fi fost la fel de pregătite să îşi îndeplinească scopul, chiar şi după ce ar fi fost împrăştiate pe podeaua unui vagon de marfă, ca în ziua în care au fost bătute la monetărie. Băiatul nu avea nevoie decât de o mică încurajare.

— Uite, a spus pastorul John, lasă-mă să te ajut.

Dar, când pastorul John a întins mâna, băiatul – care încă avea cutia în mâini, iar privirea ațintită spre podea – s-a tras înapoi.

Aşa cum e în natura reflexelor, mişcarea bruscă a băiatului de a se retrage l-a făcut pe pastor să sară spre el.

Acum amândoi aveau mâinile pe cutie.

Hotărârea cu care băiatul o strângea la piept era aproape admirabilă, dar forța unui copil nu se compară cu cea a unui bărbat în toată firea şi, o clipă mai târziu, cutia se afla în mâinile pastorului. Cu dreapta ridicase cutia într-o parte, iar cu stânga, înfiptă în pieptul băiatului, încerca să-l țină la distanță.

— Ai grijă, William! l-a avertizat el.

Dar, după cum s-a dovedit, nu era cazul de aşa ceva. Băiatul nu mai încerca să-şi recupereze cutia sau ce conţinea ea. Dar parcă ar fi intrat Duhul Sfânt în el, dădea acum din cap şi rostea fraze incoerente, părând rupt de tot ce era în jurul lui. Cu rucsacul strâns în poală, era în mod clar agitat, dar reuşea să se stăpânească.

— Acum, a zis pastorul John mulţumit, să vedem ce se află înăuntru.

A deschis capacul şi a vărsat conţinutul. Când atinsese cutia prima oară, aceasta scosese un zgomot plăcut, însă când a răsturnat conţinutul pe podeaua tare de lemn, parcă s-ar fi auzit sunetul unei maşini de joc mecanice care-ţi dă ce-ai câştigat. Apucând-o pe fiecare cu vârful degetelor, pastorul John a împrăştiat uşor monedele pe podea. Erau cel puţin patruzeci şi toate erau din argint.

— Lăudat fie Domnul! a spus pastorul John.

Cu siguranţă, providenţa fusese cea care îi pusese în mâini această răsplată.

Aruncând o privire rapidă către William, s-a bucurat să vadă că-şi păstrase calmul. Astfel, John putea să-şi îndrepte întreaga atenţie asupra câştigului. A ridicat o monedă şi a rotit-o în lumina dimineţii care începea să pătrundă prin trapă.

— 1886, a şoptit pastorul.

A mai luat una. Apoi încă una, şi încă una, şi încă una. 1898. 1905. 1909. 1912. 1882!

Pastorul John l-a privit pe băiat cu un nou soi de apreciere, căci nu-i venise uşor să numească drept colecţie ceea ce adunase în interiorul cutiei metalice. Aici nu erau pur şi simplu economiile unui băiat de la ţară. Era un eşantion de dolari americani, în monede de argint, fabricate în ani diferiţi, toate adunate cu grijă – unele monede puteau fi evaluate ca având o valoare mai mare de un dolar. Poate chiar mult mai mare de un dolar.

Oare cine ştia cât valora această grămăjoară de monede?

În niciun caz pastorul John, asta era sigur. Dar, odată ajuns la New York, avea să afle destul de uşor. Evreii de pe Forthy-Seventh Street ştiau cu siguranţă şi probabil că ar fi şi dispuşi să le cumpere. Dar cu greu ar fi putut avea încredere că o să-i ofere un preţ corect. Poate că existau totuşi cărţi despre valoarea monedelor. Da, asta trebuia să facă. Întotdeauna au existat cărţi despre valoarea obiectelor pe care colecţionarii le strângeau cu plăcere. Şi, din fericire, filiala principală a New York Public Library se afla chiar după colţ, aproape de locul unde evreii îşi desfăşurau activitatea.

Băiatul, care repetase în linişte acelaşi cuvânt la nesfârşit, părea că vrea să ridice vocea.

— Uşurel, a zis pastorul John, încercând să-l avertizeze.

Dar, când s-a uitat la băiat – care se legăna cu rucsacul în poală, la o distanţă mare de casă, flămând şi îndreptându-se în direcţia greşită –, pastorul John a simţit o simpatie creştinească. Într-un moment de exaltare, îşi imaginase că Dumnezeu îl trimisese pe băiat la el. Dar dacă s-a întâmplat invers? Dacă Dumnezeu îl trimisese pe el la băiat? Nu Dumnezeul lui Avraam, care mai degrabă ar fi lovit un păcătos decât să-i spună pe nume, ci Dumnezeul lui Hristos. Sau chiar Hristos Însuşi, Cel care ne-a asigurat că, indiferent de câte ori ne-am rătăcit, putem găsi iertarea şi chiar ispăşirea dacă ne îndreptăm paşii spre calea virtuţii.

Poate că el era cel care trebuia să-l ajute pe băiat să-şi vândă colecţia. Să-l aducă în siguranţă în oraş şi să negocieze cu evreii în numele lui, asigurându-se astfel că nu profită de el. Apoi să-l ducă la Pennsylvania Station, unde să-l urce în trenul spre California. Şi, în schimb, nu ar cere decât un dar simbolic. Zece la sută, poate. Iar sub plafonul înalt al gării, înconjurat de alţi călători, băiatul ar insista să împartă câştigul pe jumătate!

Pastorul John a zâmbit gândindu-se la asta.

Dar dacă băiatul s-ar răzgândi...?

Dacă într-unul dintre magazinele de pe Forty-Seventh Street s-ar opune brusc vânzării colecției? Ce s-ar întâmpla dacă ar ține cutia la piept la fel de strâns cum își ține acum rucsacul, spunând oricui l-ar asculta că monedele sunt ale lui. Oh, cât de mult s-ar bucura evreii de asta! Cât de mult s-ar bucura să aibă șansa de a chema poliția, de a arăta cu degetul spre un pastor și de a pune să fie săltat.

Nu. Dacă bunul Dumnezeu chiar a intervenit, a făcut-o pentru a-l aduce pe băiat la el, și nu invers.

S-a uitat la William, dând din cap cu înțelegere.

Dar, în timp ce făcea asta, pastorul John nu a putut să nu observe cât de strâns își ținea băiatul rucsacul la piept. Îl cuprinsese cu brațele, își ridicase genunchii și își coborâse bărbia ca și cum ar fi vrut să-l facă invizibil în fața oricui.

— Spune-mi, William, ce mai ai în rucsacul ăla al tău...?

Băiatul nu s-a ridicat în picioare, ci a început să se tragă înapoi pe podeaua aspră și prăfuită a vagonului, fără să dea drumul rucsacului.

Da, a remarcat pastorul. Uite cum îl ține la piept chiar și în timp ce se îndepărtează. Clar mai este ceva acolo și, așa să-mi ajute Dumnezeu, o să aflu ce.

Pastorul John a dat să se ridice și a auzit scârțâitul roților de metal când trenul s-a pus în mișcare.

Perfect, s-a gândit el. Îi va lua rucsacul băiatului, apoi îl va da jos din vagon. Apoi ar putea să călătorească spre New York în liniște, mai bogat cu o sută de dolari sau poate chiar mai bine.

Cu mâinile întinse spre el, pastorul John a făcut un pas mic în față, dar băiatul s-a tras lângă perete. Încă un pas, și băiatul s-a dat spre dreapta, doar pentru a se trezi prins în colț, fără nicio scăpare.

Pastorul John şi-a îndulcit glasul, trecând de la un ton acuzator la unul împăciuitor.

— Văd că nu vrei să mă uit în rucsacul tău, William. Dar eu trebuie să fac aşa cum este voia Domnului.

Băiatul, care clătina încă din cap, a închis ochii aşa cum face cineva care anticipează apropierea inevitabilului, dar care nu doreşte să asiste la asta.

Cu blândeţe, John s-a aplecat, a apucat rucsacul şi a dat să-l ridice. Dar băiatul îl ţinea foarte strâns. Atât de strâns încât, atunci când John a vrut să-l ia, a descoperit că împreună cu rucsacul îl ridicase şi pe băiat.

Pastorul John a pufnit în râs în faţa situaţiei comice. Era ceva ce s-ar fi putut întâmpla într-un film cu Buster Keaton.

Dar, cu cât pastorul John se chinuia să ridice rucsacul, cu atât băiatul se ţinea mai strâns; şi, cu cât se ţinea mai strâns, cu atât devenea mai clar că înăuntru se ascundea ceva de valoare.

— Haide, a spus John, iar în tonul lui se simţea că era pe cale să-şi piardă răbdarea.

Dar, clătinând din cap, cu ochii strânşi, băiatul nu făcea decât să repete mai tare şi mai clar incantaţia.

— Emmett, Emmett, Emmett.

— Nu există niciun Emmett aici, a rostit John cu o voce liniştitoare, dar băiatul nu dădea semne că ar slăbi strânsoarea.

Neavând altă soluţie, pastorul John l-a lovit.

Da, l-a lovit pe băiat. Dar l-a lovit aşa cum o învăţătoare loveşte un elev, ca să-i îndrepte comportamentul şi să se asigure că o să fie atent pe viitor.

Câteva lacrimi au început să se rostogolească pe obrajii băiatului, dar tot nu voia să deschidă ochii sau să slăbească strânsoarea.

Oftând, pastorul John a prins bine rucsacul cu mâna dreaptă, eliberându-şi astfel mâna stângă. De data aceasta,

avea să-l lovească pe băiat aşa cum îl lovise propriul tată – ferm, peste faţă, cu dosul palmei. Uneori, aşa cum îi plăcea tatălui său să spună, ca să impresionezi un copil, trebuie să-i dai ceva ca să te ţină minte. Dar, înainte ca pastorul John să ridice mâna ca să-l lovească, în spatele lui s-a auzit o bubuitură.

Fără să-i dea drumul băiatului, John s-a uitat peste umăr.

În picioare, la celălalt capăt al vagonului, după ce pătrunsese prin trapă, se afla un negru de aproape doi metri.

— Ulysses! a exclamat pastorul.

O clipă, Ulysses nu s-a mişcat şi nici nu a scos vreun cuvânt. Din cauza trecerii bruşte de la lumină la întuneric, abia vedea ce se întâmplă în faţa lui. Dar privirea i s-a adaptat destul de repede.

— Dă-i drumul băiatului, a spus fără grabă, după cum obişnuia să vorbească.

Dar pastorul John nu avea mâinile pe băiat. Ci pe rucsac. Fără să-i dea drumul, a început să explice situaţia pe cât de repede posibil.

— Hoţul ăsta mic s-a strecurat în vagon în timp ce eu dormeam adânc. Din fericire, m-am trezit exact când îmi scotocea prin geantă. În timpul încăierării, economiile mele s-au vărsat pe podea.

— Dă-i drumul băiatului, pastore. Nu o să repet.

Pastorul John s-a uitat la Ulysses, apoi a slăbit încet strânsoarea.

— Ai perfectă dreptate. Nu e nevoie să-l mai dojenesc. În momentul ăsta, cu siguranţă şi-a învăţat lecţia. O să-mi adun banii şi o să-i pun înapoi în geantă.

În mod ciudat, băiatul nu a obiectat.

Dar, oarecum spre surprinderea pastorului John, asta nu fiindcă îi era teamă. Dimpotrivă, băiatul, care nu mai dădea din cap, cu ochii închişi, se uita la Ulysses absolut uimit.

Poate pentru că nu a văzut niciodată un negru, s-a gândit pastorul John.

Iar asta era foarte bine. Înainte ca băiatul să-şi vină în fire, pastorul John ar putea să strângă colecția. Aşa că s-a lăsat în genunchi şi a început să adune monedele.

— Lăsa-le acolo, a spus Ulysses.

Cu mâinile aflate la câțiva centimetri de banii picați parcă din cer, pastorul John s-a uitat la Ulysses şi a vorbit cu indignare:

— Am vrut doar să revendic ceea ce este de drept...

— Nicio monedă, a adăugat Ulysses.

Pastorul a adoptat un ton mai rațional.

— Nu sunt un om lacom, Ulysses. Deşi am câştigat bănuții ăştia prin sudoarea frunții mele, pot să sugerez să urmăm povața lui Solomon şi să împărțim banii pe din două?

Chiar în timp ce-i propunea asta, pastorul John şi-a dat seama cu oarecare stupoare că înțelesese lecția pe dos. Un motiv în plus să-i dea înainte.

— Am putea să-i împărțim în trei părți, dacă preferi aşa. În trei părți egale, pentru tine, pentru mine şi pentru băiat.

Dar, în timp ce pastorul John vorbea, Ulysses s-a întors spre uşa vagonului, a tras zăvorul şi a deschis uşa cu un huruit.

— Aici cobori, a zis el.

Când pastorul John pusese mâna pe rucsacul băiatului, trenul abia se mişca, dar între timp căpătase o viteză considerabilă. Afară, crengile copacilor apăreau ca printr-o ceață.

— Aici? a întrebat pastorul John, şocat. Acum?

— Călătoresc singur, pastore. Ştii asta.

— Da, îmi amintesc că aşa preferi. Dar călătoria într-un vagon este lungă şi lipsită de confort; cu siguranță că puțină companie creştină...

— De mai bine de opt ani călătoresc singur, fără a beneficia de vreo companie creştină. Dacă, dintr-un motiv oarecare, m-aş trezi brusc că am nevoie de aşa ceva, cu siguranţă nu aş apela la tine.

Pastorul John şi-a întors privirea spre băiat, făcând parcă apel la bunătatea lui, sperând ca acesta să-i ia apărarea, dar în continuare băiatul se uita uimit la negru.

— Bine, bine, bine, a spus pastorul. Fiecare om are dreptul să-şi aleagă prietenii, iar eu nu doresc să te oblig să-ţi ţin companie. O să mă urc pe scară, o să mă strecor pe trapă şi o să mă îndrept spre un alt vagon.

— Nu, s-a opus Ulysses. O să ieşi pe aici.

O clipă, pastorul John a ezitat. Dar când Ulysses s-a îndreptat spre el, pastorul a făcut un pas spre uşă.

Afară, împrejurimile nu păreau deloc primitoare. Pe lângă calea ferată trecea un dig acoperit de un amestec de pietriş şi mărăciniş, iar dincolo de el se zărea o pădure deasă şi bătrână. Oare cât de departe se aflau de cel mai apropiat oraş sau drum?

Simţind că Ulysses era acum în spatele lui, pastorul John s-a uitat înapoi, implorându-l din priviri, dar negrul nu a ridicat ochii spre el. În schimb, urmărea copacii care treceau cu o viteză fulgerătoare pe lângă tren, îi urmărea fără să simtă vreo remuşcare.

— Ulysses, l-a implorat el încă o dată.

— Cu sau fără ajutorul meu, pastore.

— Bine, bine, a răspuns pastorul John, adunând în tonul lui un soi de indignare justificată. O să sar. Dar, înainte s-o fac, cel puţin poţi să mă laşi un moment să-mi spun rugăciunea.

Ulysses a ridicat din umeri, o mişcare aproape insesizabilă.

— Psalmul 23 ar fi potrivit, a spus pastorul John tăios. Da, aş zice că Psalmul 23 e foarte potrivit.

Pastorul şi-a împreunat palmele, a închis ochii şi a început:

— Domnul este păstorul meu; nu voi duce lipsă de nimic. El mă paşte în păşuni verzi şi mă duce la ape de odihnă: îmi înviorează sufletul şi mă povăţuieşte pe cărări drepte, din pricina Numelui Său.

Pastorul recita psalmul lent, în şoaptă, pe un ton umil. Dar, când a ajuns la al patrulea verset, a ridicat vocea cu aceeaşi forţă interioară pe care o au doar soldaţii Domnului.

— Da, a intonat el cu mâna ridicată, ca şi cum ar fi fluturat Biblia deasupra capetelor enoriaşilor săi. *Că de voi şi umbla în mijlocul morţii, nu mă voi teme de rele; că Tu cu mine eşti. Toiagul Tău şi varga Ta, acestea m-au mângâiat.*

Mai rămăseseră doar două versete din psalm şi nici că se putea să existe unele mai potrivite de atât. Cu pastorul John mai însufleţit ca oricând, după ce ridicase vocea rostindu-şi pledoaria, era sigur că versul *Gătit-ai masă înaintea mea, împotriva celor ce mă necăjesc uns-ai cu untdelemn capul meu şi paharul Tău este adăpându-mă ca un puternic* îl va atinge pe Ulysses până în măduva oaselor. Şi probabil o să tremure când pastorul John o să încheie cu: Şi mila Ta mă va urma în toate zilele vieţii mele, ca să locuiesc în casa Domnului, întru lungime de zile.

Dar pastorul John nu a mai apucat să tragă acest „clopot” oratoric, căci, tocmai când era pe punctul de a rosti ultimele două versete, Ulysses l-a împins afară.

ULYSSES

Când Ulysses s-a întors de lângă uşă, l-a găsit pe băiatul alb uitându-se la el, cu rucsacul în braţe.

Ulysses a făcut un semn, arătând spre dolari.

— Strânge-ți lucrurile, fiule.

Dar băiatul nici nu s-a mişcat. A continuat să se uite în urmă, fără să pară îngrijorat.

Probabil are opt sau nouă ani, s-a gândit Ulysses. Nu cu mult mai tânăr decât ar fi fost băiatul meu acum.

— Este aşa cum m-ai auzit spunându-i pastorului, a continuat el mai încet. Eu călătoresc singur. Aşa a fost şi aşa o să rămână. Peste aproximativ o jumătate de oră o să fie o pantă abruptă, iar trenul o să încetinească. Când o să ajungem acolo, o să te ajut să cobori şi nu o să pățeşti nimic. Ai înțeles?

Dar băiatul continua să se holbeze ca şi cum nu ar fi auzit nimic, iar Ulysses s-a întrebat dacă nu cumva băiatul era cam prostuț. Dar apoi a vorbit.

— Ai fost în război?

Ulysses a fost luat prin surprindere de întrebare.

— Da, a spus el după o clipă. Am fost în război.

Băiatul a făcut un pas înainte.

— Ai navigat pe mare?

— Toți am făcut-o, a răspuns Ulysses cu un aer defensiv.

Băiatul a părut că se gândeşte la ceva, apoi a mai făcut un pas înainte.

— Ai lăsat în urmă o soție şi un fiu?

Ulysses, care nu se dădea înapoi în fața nimănui, a făcut un pas înapoi în fața băiatului. A făcut un pas înapoi atât de brusc, încât, dacă l-ar fi văzut cineva, i s-ar fi părut că băiatul i-a atins un punct sensibil de pe piele.

— Ne cunoaştem? a întrebat el şocat.

— Nu, nu ne cunoaştem. Dar cred că ştiu al cui nume îl porți.

— Toată lumea ştie al cui nume îl port: Ulysses S. Grant, comandantul Armatei Uniunii, sabia neclintită din mâna domnului Lincoln.

— Nu, a spus băiatul, clătinând din cap. Nu, nu acel Ulise.

— Mă gândesc că aş şti dacă ar fi altfel.

Băiatul a continuat să dea din cap într-un mod prin care nu încerca să-l dezaprobe. Dădea din cap răbdător, cu prietenie.

— Nu, a continuat el. Trebuie să fi fost numit după Marele Ulise.

Ulysses l-a privit pe băiat cu o nesiguranţă ce părea să atingă noi proporţii, de parcă s-ar fi trezit dintr-odată că ia parte la un fenomen inexplicabil.

O clipă, băiatul şi-a îndreptat privirea spre plafonul vagonului. Când s-a întors spre Ulysses, avea ochii larg deschişi, ca şi cum tocmai i-ar fi venit o idee.

— Pot să-ţi arăt, a zis el.

S-a aşezat pe podea, şi-a deschis rucsacul şi a scos o carte mare şi roşie. A răsfoit-o până a ajuns la o pagină aproape de sfârşit şi a început să citească:

O, muză, cântă-mi mie pe bărbatul
Viteaz şi iscusit, care-într-o vreme,
Când el cu măestria lui făcuse
Pustiu din ziduri sfinte de la Troia,
Nemernici amar de ani pe lume
Şi cunoscu pe drumul lui tot felul
De oameni, de oraşe şi de datini,
Şi pătimi aşa de mult pe mare
Silindu-se să scape de primejdii
Şi înapoi să-şi ducă pe tovarăşi...[7]

Ulysses a fost cel care a făcut acum un pas înainte.

— Este totul aici, a continuat băiatul fără să-şi ridice privirea din carte. În Antichitate, după grele ezitări, Marele Ulise şi-a părăsit soţia şi fiul şi a traversat marea ca să lupte

---

[7] Homer, *Odiseea*, traducere de George Murnu, studiu introductiv şi note de D.M. Pippidi, ediţie definitivă, Editura Univers, Bucureşti, (n. red.).

în Războiul Troian. Când grecii au ieşit victorioşi, Ulise a pornit spre casă alături de camarazii săi, însă au fost abătuți din drum de nenumărate ori.

Băiatul şi-a ridicat privirea.

— Ăsta trebuie să fie cel după care ai fost numit, Ulysses.

Şi, deşi Ulysses îşi mai auzise numele rostit de zeci de mii de ori înainte, acum, rostit de acest băiat – într-un vagon de marfă, undeva la vest de locul spre care se îndrepta şi la est de locul în care fusese –, parcă l-ar fi auzit prima dată.

Băiatul a înclinat cartea astfel încât Ulysses să o vadă mai bine. Apoi s-a tras puțin spre dreapta, ca atunci când cineva vrea să-i facă loc altcuiva pe o bancă. Şi Ulysses s-a trezit stând lângă băiat şi ascultându-l cum citeşte, ca şi când băiatul ar fi fost călătorul experimentat şi călit de război, iar el, Ulysses, ar fi fost copilul.

În minutele care au urmat, băiatul – acest Billy Watson – a citit despre cum Marele Ulise, după ce şi-a aranjat pânzele şi şi-a îndreptat echea spre casă, l-a înfuriat pe zeul Poseidon fiindcă îl orbise pe fiul acestuia cel cu un singur ochi, ciclopul, şi astfel a fost blestemat să cutreiere mări neiertătoare. A citit despre cum Ulise a primit un sac de la Eol, păstrătorul vânturilor, ca să ajungă mai repede acasă, doar că membrii echipajului său, care bănuiau că ascunde aur, au dezlegat sacul şi au dezlănțuit vânturile, iar astfel corabia lui Ulise s-a abătut cu o mie de leghe de la cursul său – chiar în momentul în care țărmurile insulei sale iubite se făcuseră văzute.

Şi, în timp ce asculta, Ulysses a plâns pentru prima dată în sinea lui. A plâns pentru cel al cărui nume îl purta şi pentru echipajul său. A plâns pentru Penelopa şi Telemah. A plâns pentru tovarăşii săi de arme, care fuseseră ucişi pe câmpul de luptă, şi pentru soția şi fiul său, pe care îi lăsase în urmă. Dar, mai presus de toate, a plâns pentru el însuşi.

Când Ulysses a întâlnit-o pe Macie în vara lui 1939, erau singuri pe lume. Amândoi îşi îngropaseră părinții în timpul Marii Crize Economice, amândoi părăsiseră statele în care se născuseră – ea, Alabama, iar el, Tennessee – ca să plece în Saint Louis. Ajunşi acolo, amândoi se mutaseră din chirie în chirie şi de la o slujbă la alta, fără să aibă aproape familia sau prietenii. Astfel încât, atunci când s-au nimerit unul lângă altul în barul din spatele Starlight Ballroom – amândoi dispuşi mai degrabă să asculte decât să danseze –, ajunseseră să creadă că o viață trăită în singurătate era tot ceea ce putuse Dumnezeu să le ofere.

Cu câtă bucurie au constatat însă contrariul. Au stat de vorbă în acea seară, au râs – ca doi oameni care nu numai că îşi cunoşteau unul altuia slăbiciunile, dar care se priviseră unul pe celălalt cum le modelează cu bună-ştiință plecând de la propriile visuri, vanități şi căi nesăbuite. Şi, odată ce el şi-a făcut curaj să o invite la dans, ea l-a urmat pe ringul de dans într-un mod la care nu avea să mai renunțe vreodată. Trei luni mai târziu, după ce el s-a angajat la o companie telefonică, unde câştiga douăzeci de dolari pe săptămână, s-au căsătorit şi s-au mutat într-un apartament cu două camere pe Fourteenth Street, unde, din zori şi până la apus, şi alte câteva ore, dansul lor inseparabil continua nestingherit.

Dar apoi au început necazurile în țările străine.

Ulysses îşi imaginase întotdeauna că, dacă avea să vină vremea, o să răspundă chemării patriotice, aşa cum o făcuse tatăl său în 1917. Dar când japonezii au bombardat Pearl Harbor în decembrie 1941 şi toți băieții s-au îndreptat spre biroul de recrutare, Macie – care trăise în singurătate atâția ani – l-a privit cu ochii mijiți şi a clătinat uşor din cap, ca şi când ar fi vrut să-i spună: Ulysses Dixon, să nu îndrăzneşti.

Ca şi când însuşi guvernul american s-ar fi lăsat convins de privirea hotărâtă a lui Macie, la începutul lui 1942 a

declarat că toți cei care lucrau la liniile electrice sau telefonice, cu cel puțin doi ani de experiență, erau prea importanți ca să se înroleze. Aşa că, în timp ce eforturile de război creşteau, el şi Macie se trezeau în acelaşi pat, luau micul-dejun la aceeaşi masă şi plecau la slujbele lor, cu prânzul pus la pachet. Dar, cu fiecare zi care trecea, dorința lui Ulysses de a ocoli conflictul era pusă la grea încercare.

Şi de discursurile lui Franklin Delano Roosevelt de la radio, când îi asigura pe cetățeni că, prin hotărârea comună, o să învingă forțele răului. Şi de titlurile ziarelor. Şi de băieții din cartier, care mințeau în legătură cu vârsta lor ca să se poată înrola. Şi, mai presus de toate, a fost pusă la grea încercare de bărbații de şaizeci de ani care se uitau la el când se îndrepta spre muncă, aruncându-i priviri piezişe şi întrebându-se ce naiba căuta un bărbat sănătos într-un tramvai, la opt dimineața, în timp ce restul lumii era la război. Dar, ori de câte ori se întâmpla să treacă pe lângă un nou recrut îmbrăcat în uniforma proaspăt primită, apărea Macie, cu ochii mijiți, pentru a-i reaminti cât de mult îl aşteptase. Aşa că Ulysses îşi înghițea mândria şi, pe măsură ce lunile treceau, mergea cu tramvaiul, uitându-se în jos, şi îşi petrecea orele libere între pereții apartamentului lor.

Apoi, în iulie 1943, Macie a aflat că e însărcinată. Pe măsură ce săptămânile se scurgeau, indiferent de veştile de pe ambele fronturi, în ea părea să fi apărut o lumină interioară, care nu putea fi ignorată. A început să se ducă în stația de tramvai ca să-l aştepte pe Ulysses, purtând o rochie de vară şi o pălărie galbenă, cu boruri largi, luându-l de braț şi mergând aşa până la apartamentul lor, salutând, cu o înclinare a capului, atât prieteni, cât şi străini. Apoi, spre sfârşitul lui noiembrie, exact când începuse să i se vadă burta, l-a convins, în ciuda protestelor sale, să îşi pună costumul de duminică şi să o ducă la balul de Ziua Recunoştinței de la Hallelujah Hall.

De îndată ce a intrat pe uşă, Ulysses a ştiut că făcuse o greşeală teribilă. Pentru că, oriunde se întorcea, întâlnea privirea unei mame care îşi pierduse un fiu, privirea unei soții care îşi pierduse soțul sau privirea unui copil care îşi pierduse tatăl, fiecare privire în parte fiind cu atât mai amară, cu cât Macie se simțea mai fericită. Şi mai rău era când întâlnea privirea celorlalți bărbați de vârsta lui. Pentru că, atunci când l-au văzut stând stângaci lângă ringul de dans, au venit şi i-au strâns mâna, cu un zâmbet reținut din cauza propriei laşități, simțindu-se uşurați că întâlniseră încă un bărbat sănătos cu care să împartă frăția ruşinii.

În acea seară, când el şi Macie s-au întors acasă, chiar înainte de a se dezbrăca, Ulysses şi-a anunțat decizia de a se înrola. Pregătit s-o vadă pe Macie înfuriindu-se sau plângând, şi-a exprimat intențiile sub forma unei concluzii de la sine înțelese, o decizie care nu suporta niciun soi de negociere. Dar, când a terminat de vorbit, ea nu s-a cutremurat şi nici nu a vărsat vreo lacrimă. Iar când a răspuns, nu a ridicat vocea:

— Dacă trebuie să mergi la război, atunci mergi la război. Din partea mea, înfruntă-i pe Hitler şi pe Tojo[8] şi cu o mână legată la spate. Dar să nu te aştepți să ne găseşti aici când te întorci.

A doua zi, când a intrat în biroul de recrutare, s-a temut că va fi respins pentru că avea patruzeci şi doi de ani, dar zece zile mai târziu se afla la Camp Funston, iar după zece luni era pe drum cu Divizia 92 Infanterie din Armata a 5-a, în campania din Italia. În decursul acelor zile nemiloase, în ciuda faptului că nu primise nicio scrisoare de la soția sa,

---

[8] Hideki Tojo (1884–1948) a fost general în Armata Imperială Japoneză şi prim-ministru al Japoniei pe aproape întreaga durată a celui de-Al Doilea Război Mondial (n. red.).

nu şi-a imaginat niciodată – sau, mai degrabă, nu şi-a permis să-şi imagineze – că ea şi copilul nu îl vor aştepta la întoarcere.

Dar când trenul său a ajuns în Saint Louis, pe 20 decembrie 1945, ei nu se aflau în gară. S-a dus pe Fourteenth Street şi nu i-a găsit nici în apartament. A încercat să dea de urma proprietarului, a vecinilor şi a prietenilor ei de la serviciu, dar concluziile era mereu aceleaşi: la două săptămâni după ce născuse un băieţel minunat, Macie Dixon îşi făcuse bagajele şi părăsise oraşul fără să spună nimănui unde avea să se ducă.

La mai puţin de douăzeci şi patru de ore de la întoarcerea în Saint Louis, Ulysses şi-a pus geanta pe umăr şi s-a întors pe jos la Union Station. Acolo, s-a urcat chiar în următorul tren, fără să-l intereseze încotro se îndrepta. A călătorit cu acel tren până în Atlanta, Georgia, apoi, fără să iasă din gară, s-a urcat în următorul tren, care pleca în altă direcţie, şi astfel a ajuns în Santa Fe. Asta se întâmpla în urmă cu mai bine de opt ani. De atunci călătorise – în vagoane de pasageri când avea suficienţi bani şi în vagoanele de marfă când rămânea fără – prin toată ţara, fără să-şi permită să petreacă două nopţi în acelaşi loc, urcându-se mereu în următorul tren, indiferent ce destinaţie avea.

În timp ce băiatul continua să citească, iar Marele Ulise trecea de pe un ţărm pe alt ţărm şi de la o încercare la alta, Ulysses asculta în tăcere, cu lacrimile curgându-i pe obraji, fără să se sfiască. Asculta cum cel al cărui nume îl purta înfrunta vrăjile metamorfice ale lui Circe, seducţia nemiloasă a sirenelor şi pericolele puse la cale de Scylla şi de Charybda.

Dar când băiatul a citit despre cum echipajul înfometat al lui Ulise a ignorat avertismentele prezicătorului Tiresias şi a omorât vitele sacre ale lui Helios, zeul Soarelui, provocându-

l pe Zeus să arunce asupra lui trăsnete şi furia valurilor, Ulysses a pus mâna peste paginile cărții.

— Suficient.

Băiatul şi-a ridicat privirea surprins.

— Nu vrei să auzi sfârşitul?

Ulysses a tăcut o clipă.

— Nu există niciun sfârşit, Billy. Nu există un sfârşit al chinurilor pentru cei care l-au supărat pe Cel Atotputernic.

Dar Billy a clătinat iar din cap în semn de prietenie.

— Nu este aşa. Deşi Marele Ulise i-a înfuriat pe Poseidon şi pe Helios, nu a rătăcit la nesfârşit. Când ai plecat din război ca să te întorci în America?

— Pe 14 noiembrie 1945, a răspuns Ulysses, îndoindu-se că o astfel de informație ar putea conta.

Împingându-i uşor mâna, băiatul a întors pagina şi a arătat spre un pasaj.

— Profesorul Abernathe ne spune că Marele Ulise s-a întors în Itaca, la soția şi la fiul său, după zece ani lungi.

Băiatul şi-a ridicat privirea.

— Asta înseamnă că eşti aproape de sfârşitul rătăcirilor tale şi că o să te întâlneşti cu familia ta în mai puțin de doi ani.

Ulysses a clătinat din cap.

— Billy, nici măcar nu ştiu unde sunt ei.

— Nu-i nimic, a răspuns băiatul. Dacă ai şti unde sunt, atunci nu ar trebui să-i cauți.

Apoi băiatul s-a uitat la carte şi a dat din cap satisfăcut că aşa ar trebui să fie.

Oare era posibil? s-a întrebat Ulysses.

Era adevărat că pe câmpul de luptă nu ținuse seama de învățăturile Domnului său, Isus Hristos, şi asta în toate modurile posibile, nu ținuse seama în aşa măsură, încât era greu de imaginat că va mai trece vreodată pragul unei biserici cu conştiința împăcată. Dar toți bărbații alături de

care luptase – precum şi cei împotriva cărora luptase – încălcaseră aceleaşi învăţături, aceleaşi legăminte şi ignoraseră aceleaşi porunci. Aşa că Ulysses ajunsese să-şi accepte, într-un fel sau altul, păcatele săvârşite pe câmpul de luptă, recunoscându-le ca fiind păcatele unei generaţii. În schimb, cu ce nu se împăcase, ceea ce îi stăruia în minte, era trădarea soţiei sale. Şi ei aveau un legământ, iar când el îl încălcase, îl încălcase singur.

Chiar şi când stătuse pe holul slab luminat al vechiului lor apartament, în uniformă, simţindu-se mai degrabă un prost, decât vreun erou, înţelesese că toate consecinţele a ceea ce făcuse o să fie irevocabile. Asta îl făcuse să se întoarcă la Union Station şi la viaţa de hoinar – o viaţă menită să fie trăită fără vreun scop sau cu cineva alături.

Dar poate că băiatul avea dreptate...

Poate că, punând ruşinea mai presus de puritatea uniunii lor, condamnându-se atât de uşor la o viaţă trăită în singurătate, îşi trădase soţia a doua oară. Îşi trădase soţia şi fiul.

În timp ce se frământa cu acest gând, băiatul a închis cartea şi a început să adune monedele de argint, ştergându-le de praf cu mâneca, apoi punându-le la loc, în cutia lor.

— Stai, a spus Ulysses, lasă-mă să te ajut.

Aşa că s-a apucat şi el să adune monedele, să le şteargă cu mâneca şi să le pună în cutie.

Dar când să ia şi ultima monedă ca s-o pună la loc, băiatul s-a uitat brusc peste umărul lui Ulysses, ca şi când ar fi auzit ceva. A luat repede cutia şi cartea mare şi roşie, a strâns curelele rucsacului, apoi şi l-a pus în spate.

— Ce este? a întrebat Ulysses, puţin speriat de mişcările bruşte ale băiatului.

— Trenul încetineşte, a zis Billy, ridicându-se în picioare. Probabil că am ajuns la pantă.

Lui Ulysses i-a luat o clipă să înțeleagă despre ce vorbea băiatul.

— Nu, Billy, a zis el, urmându-l pe băiat până la uşă. Nu trebuie să pleci. Ar trebui să rămâi cu mine.

— Eşti sigur, Ulysses?

— Sunt sigur.

Billy a încuviințat din cap, dar, în timp ce privea cum desişul de afară trecea fulgerător pe lângă trenul în mişcare, Ulysses şi-a dat seama că iarăşi îl nelinişstea ceva.

— Ce este, fiule?

— Crezi că pastorul John a fost rănit când a sărit din tren?

— Nu mai mult decât ar fi meritat.

Billy şi-a ridicat privirea spre Ulysses.

— Dar era preot.

— În inima acelui om, a rostit Ulysses închizând uşa, există mai degrabă trădare, nicidecum sfințenie.

Cei doi s-au îndreptat spre celălalt capăt al vagonului, ca să se aşeze la locurile lor, dar, când s-o facă, Ulysses a auzit un zgomot în spatele lui, ca şi când cineva ar fi coborât cu grijă de pe scară.

Fără să mai aştepte, Ulysses s-a răsucit cu brațele întinse, lovindu-l fără să vrea pe Billy şi trântindu-l la podea.

Când auzise zgomotul, îi trecuse prin minte că pastorul John se urcase cumva din nou în tren şi se întorsese să-l înfrunte, în semn de răzbunare. Dar nu era pastorul John. Era un tânăr alb, cu nişte contuzii vizibile şi o privire hotărâtă. În mâna dreaptă avea sacul bine strâns al unui hoț. L-a lăsat deoparte, a făcut un pas înainte şi a luat poziția de luptă, cu brațele întinse.

— Nu vreau să mă lupt cu tine, a zis tânărul.

— Nimeni nu vrea să se lupte cu mine, a răspuns Ulysses.

Amândoi au făcut un pas înainte.

Ulysses s-a gândit că n-ar fi trebuit să închidă uşa vagonului. Dacă ar fi fost deschisă, ar fi putut rezolva totul mai curat. Pur şi simplu, l-ar fi apucat pe tânăr de braţe şi l-ar fi aruncat din tren. Cu uşa închisă, ar trebui fie să-l lase inconştient, fie să-l prindă în strânsoare şi să-l pună pe Billy să deschidă uşa. Dar nu voia să-l implice pe băiat, aducându-l atât de aproape de tânăr. Aşa că îşi va alege bine momentul. Va rămâne pe poziţii între Billy şi tânăr, se va apropia puţin mai mult, apoi îl va lovi în partea vânătă a feţei, unde cu siguranţă era sensibil.

În spatele lui, Ulysses l-a auzit pe Billy ridicându-se în picioare.

— Rămâi acolo, Billy! au rostit în acelaşi timp şi el, şi tânărul.

Apoi s-au privit unul pe celălalt nedumeriţi, fără să-şi coboare însă braţele.

Ulysses l-a auzit pe Billy făcând un pas în lateral, ca şi când ar fi vrut să vadă ce se întâmplă.

— Bună, Emmett!

Cu braţele încă ridicate, fără să-l scape pe Ulysses din ochi, tânărul a făcut un pas spre stânga.

— Eşti bine, Billy?

— Sunt în regulă.

— Îl cunoşti? a întrebat Ulysses.

— Este fratele meu, a răspuns Billy. Emmett, el este Ulysses. A luptat în război ca Marele Ulise şi acum trebuie să rătăcească timp de zece ani până când o să se întâlnească iar cu soţia şi fiul lui. Dar nu trebuie să-ţi faci griji. Încă nu suntem prieteni. Abia ce ne-am cunoscut.

DUCHESS

— Uită-te la toate casele astea, a spus Woolly uimit. Ai mai văzut vreodată atâtea case?

— Sunt o mulțime de case, am încuviințat.

Mai devreme în acea zi, taxiul meu cotise chiar la timp ca să-l observ pe Woolly ieşind dintr-un parc. Peste drum, se vedea Studebakerul – lăsat în fața unui hidrant, cu uşa din dreapta şoferului deschisă şi cu motorul pornit. Se zărea, de asemenea, şi polițistul care stătea în spatele maşinii, cu carnetul de amenzi în mână, notând numărul de înmatriculare.

— Trage pe dreapta, i-am spus taximetristului.

Nu ştiu ce explicații i-a dat Woolly polițistului, dar până să-i plătesc taximetristului cursa, polițistul a lăsat carnetul de amenzi şi a scos cătuşele.

M-am apropiat zâmbind discret, aşa cum zâmbesc cei din oraşele mici.

— Care e problema, domnule ofițer?

(Le place când le spui ofițer.)

— Sunteți împreună?

— E un fel de a spune, da. Lucrez pentru părinții lui.

Atât eu, cât şi polițistul ne-am uitat la Woolly, care se îndepărtase puțin ca să privească mai atent hidrantul.

Când polițistul mi-a povestit pe scurt ce infracțiuni săvârşise Woolly, inclusiv faptul că nu avea permisul de conducere la el, am clătinat din cap.

— Îi spuneți asta cuiva care ştie prea bine cum stau lucrurile, domnule ofițer. Am tot insistat că, dacă intenționează să-l aducă acasă, ar fi bine să angajeze pe cineva care să stea cu ochii pe el. Dar ce ştiu eu? Eu sunt doar îngrijitorul grădinii.

Polițistul s-a mai uitat o dată la Woolly.

— Insinuați că e ceva în neregulă cu el?

— Să spunem doar că prinde o frecvență diferită de a dumneavoastră şi de a mea. Se întâmplă să se mai rătăcească, aşa că, atunci când mama lui s-a trezit în dimineața asta şi a văzut că îi lipseşte maşina – din nou –, m-a rugat să îi dau de urmă.

— De unde ați ştiut unde să-l găsiți?

— Are o slăbiciune pentru Abraham Lincoln.

Ofițerul s-a uitat la mine uşor sceptic. Aşa că i-am arătat.

— Domnule Martin, l-am strigat eu. De ce ați venit în parc?

Woolly s-a gândit o clipă, apoi a zâmbit.

— Ca să văd statuia preşedintelui Lincoln.

Acum ofițerul se uita la mine nedumerit. Pe de o parte, avea lista cu infracțiuni şi jurământul depus în vederea respectării legii şi a menținerii ordinii în statul Illinois. Dar ce ar fi trebuit să facă? Să aresteze un puşti cu probleme care fugise de acasă ca să-i aducă un omagiu lui Abe cel Cinstit?

Polițistul s-a uitat când la mine, când la Woolly şi invers. Apoi şi-a îndreptat umerii şi şi-a potrivit cureaua cu o mână, aşa cum obişnuiesc polițiştii să facă.

— În regulă, a spus. Mai bine îl duceți în siguranță acasă.

— Aşa o să fac, domnule ofițer.

— Dar un tânăr cu frecvența asta nu ar trebui să conducă. Poate că a venit vremea ca familia lui să pună cheile de la maşină pe un raft mai sus.

— Aşa o să le spun.

După ce polițistul a plecat şi ne-am întors în Studebaker, l-am luat pe Woolly deoparte şi i-am vorbit despre semnificația expresiei toți pentru unul şi unul pentru toți.

— Ce o să se întâmple dacă o să fii arestat, Woolly? Şi dacă numele tău o să ajungă în registrul lor? Ne-ar băga pe amândoi într-un autobuz şi, cât ai clipi, am fi iar în Salina.

Apoi n-am mai ajunge la reşedinţa de vară, iar Billy n-ar mai reuşi să-şi construiască nicio casă în California.

— Îmi pare rău, a spus Woolly cu o privire plină de remuşcare şi cu pupile la fel de mari ca nişte farfurii zburătoare.

— Câte picături din medicament ai luat în dimineaţa asta?

...

— Patru? Câte flacoane ţi-au mai rămas?

...

— Unul? Unul! Doamne, Woolly! Chestia aia nu e coca-cola. Şi cine ştie când o să mai putem face rost. Mai bine mă laşi pe mine să am grijă de ultimul flacon.

Woolly a deschis torpedoul cu sfială şi mi-a dat sticluţa albastră. În schimb, i-am oferit harta statului Indiana, pe care o cumpărasem de la taximetrist. S-a încruntat când a văzut-o.

— Ştiu. Nu e o hartă Phillips 66, dar de asta am reuşit să fac rost. În timp ce eu conduc, vreau să vezi cum ajungem la 132 Rhododendron Road, în South Bend.

— Cine stă pe 132 Rhododendron Road?

— Un prieten vechi.

După ce am ajuns în South Bend în jurul orei unu şi jumătate, ne-am trezit în mijlocul unei noi subdiviziuni de case identice, aşezate pe parcele identice, probabil locuite de oameni identici. Aproape că mi s-a făcut dor de drumurile din Nebraska.

— Este ca labirintul din cartea lui Billy, a spus Woolly admirativ. Ăla construit atât de ingenios de Dedal, încât nimeni care a intrat nu a ieşit vreodată în viaţă...

— Încă un motiv, am subliniat cu severitate, pentru ca tu să fii cu ochii pe indicatoarele stradale.

— Bine, bine. Am înţeles, am înţeles.

După ce a aruncat o privire rapidă pe hartă, Woolly s-a aplecat spre parbriz ca să fie mai atent la direcția în care mergeam.

— La stânga, pe Tiger Lily Lane, a spus el. La dreapta, pe Amaryllis Avenue... Aşteaptă, aşteaptă... Iată-l!

Am intrat pe Rhododendron Road. Toate peluzele erau verzi şi atent îngrijite, dar deocamdată partea cu rododendronul rămânea doar o iluzie. Cine ştie? Poate că întotdeauna va fi aşa.

Am încetinit, astfel încât Woolly să poată urmări cu atenție numerele caselor.

— 124... 126... 128... 130... 132!

Woolly s-a uitat peste umăr când am trecut pe lângă casă.

— Aia era! a spus el.

Am cotit la următoarea intersecție şi am parcat maşina pe trotuar. Peste drum, un pensionar supraponderal, îmbrăcat în maiou, uda iarba cu un furtun. Arăta de parcă s-ar fi udat şi pe el însuşi.

— Prietenul tău nu stă la 132?

— Ba da. Dar vreau să-i fac o surpriză.

Cu lecția învățată, când am coborât din maşină, am luat cheile cu mine, în loc să le las deasupra parasolarului.

— Nu ar trebui să dureze decât câteva minute, am spus. Tu rămâi pe loc.

— Rămân, rămân. Dar, Duchess...

— Da, Woolly?

— Ştiu că încercăm să-i ducem Studebakerul lui Emmett cât mai repede posibil, dar crezi că am putea să o vizităm pe sora mea Sarah în Hastings-on-Hudson, înainte să plecăm spre Adirondacks?

Majoritatea oamenilor îşi fac un obicei din a cere lucruri. Cu prima ocazie, îți vor cere un foc sau te vor întreba cât e ceasul. Îți vor cere să-i duci cu maşina undeva sau să le împrumuți nişte bani. Îți vor cere o mână de ajutor sau să le

dai ceva de pomană. Alții îți vor cere chiar să-i ierți. Dar Woolly Martin rareori cerea ceva. Aşa că, atunci când o făcea, ştiai că e important.

— Woolly, am spus, dacă ne scoți în viață din labirintul ăsta, vizităm pe cine vrei tu.

Zece minute mai târziu stăteam într-o bucătărie cu un sucitor în mână, întrebându-mă dacă voi reuşi. Având în vedere forma şi greutatea sa, cu siguranță era mai bun decât o şipcă pătrățoasă. Dar mi se părea un obiect mai degrabă potrivit în situații comice – de exemplu, când o nemțoaică îşi urmăreşte nefericitul soț în jurul mesei din bucătărie.

Am pus sucitorul înapoi în sertarul său şi am deschis alt sertar. Acesta era plin cu o mulțime de obiecte mai mici, cum ar fi instrumente de curățat legumele şi linguri de măsurat diverse cantități. Următorul avea obiecte mai mari şi mai subțiri, cum ar fi spatulele şi telurile. Ascuns sub un polonic, am găsit un ciocan de şnițele. Cu grijă, ca să nu fac gălăgie zdruncinând celelalte obiecte, l-am scos din sertar şi am observat că avea un mâner frumos, din lemn şi o suprafață aspră de bătut carnea, deşi era cam delicat, conceput mai degrabă pentru a aplatiza un cotlet decât pentru a bate o bucată de vită.

Pe tejgheaua de lângă chiuvetă se aflau toate aparatele moderne obişnuite – un desfăcător de conserve, un prăjitor de pâine, un robot de bucătărie cu trei butoane, fiecare dintre ele conceput special, în caz că îți doreai să deschizi ceva sau să prăjeşti sau să amesteci mai multe alimente. În dulapurile de deasupra tejghelei am găsit suficiente conserve pentru un adăpost antiaerian. În mijloc se aflau cel puțin zece cutii de supă Campbell. Dar mai erau şi conserve de tocană de vită, chili şi fasole cu cârnăciori. La prima vedere, singurul aparat de care aveau nevoie cu adevărat cei din familia Ackerly era desfăcătorul de conserve.

N-am putut să nu remarc asemănarea dintre mâncarea din dulapul lui Ackerly şi meniul de la Salina. Întotdeauna am legat acest tip de bucătărie des întâlnit de utilitatea sa instituțională, dar poate că era doar o expresie a gusturilor personale ale directorului. O clipă, am fost tentat să folosesc conserva de fasole cu cârnăciori în interesul justiției poetice. Dar, dacă loveai pe cineva cu o conservă, nu doar că îi distrugeai craniul, dar puteai să te răneşti şi tu la degete.

Am închis dulapul şi mi-am pus mâinile în şold, aşa cum ar fi făcut Sally. Ea ar fi ştiut unde să caute, m-am gândit eu. Încercând să văd situația prin ochii ei, am încercat să fotografiez bucătăria din colț în colț. Şi chiar acolo, pe aragaz, am găsit o tigaie la fel de neagră ca pelerina lui Batman. Am ridicat-o, am cântărit-o în mână şi i-am admirat modelul şi rezistența. Nu era foarte adâncă şi avea margini curbate, iar mânerul se potrivea atât de bine în palmă, încât probabil puteai să aplici o lovitură cu o forță de două sute de kilograme şi să rămâi în continuare pe poziții. Iar fundul tigăii era atât de mare şi de plat, încât puteai nimeri pe cineva cu ochii închişi.

Da, tigaia din fontă era perfectă din aproape toate punctele de vedere, în ciuda faptului că nu avea nimic modern sau special. De altfel, tigaia asta ar fi putut avea o sută de ani. Ar fi putut fi folosită de străbunica lui Ackerly în caravană şi transmisă mai departe următoarelor patru generații de bărbați din familia Ackerly, ca să gătească în ea cotlete de porc. Cu un gest de recunoştință față de pionierii din Vest, am luat tigaia şi m-am dus în sufragerie.

Era o cămăruță frumoasă, având un televizor în locul unde ar fi trebuit să fie şemineul. Draperiile, un scaun şi canapeaua erau tapițate cu un imprimeu floral asortat. Exista o probabilitate mare ca doamna Ackerly să poarte o rochie croită din aceeaşi țesătură, astfel încât, când stătea liniştită pe canapea, soțul ei să nu ştie că se află acolo.

Ackerly încă era acolo unde îl găsisem – întins în fotoliul său BarcaLounger, dormind adânc.

Văzându-i zâmbetul, era uşor să-ți dai seama că iubea acel fotoliu. În timpul mandatului său la Salina, ori de câte ori Ackerly snopea în bătaie pe cine prindea, trebuie să fi visat la ziua în care să aibă un fotoliu ca ăsta, în care să doarmă la două după-amiaza. De fapt, după atâția ani în care a tot sperat asta, probabil că încă visa să doarmă într-un BarcaLounger, deşi exact asta făcea.

— Să dormi, poate să visezi[9], am citat în şoaptă, ridicând tigaia deasupra capului său.

Dar ceva de pe măsuța din lateral mi-a atras atenția. Era o fotografie recentă cu Ackerly stând între doi tineri, fiecare având nasul şi sprâncenele lui Ackerly. Băieții purtau uniforme de Little League, iar Ackerly, o şapcă asortată, lăsând impresia că venise la un meci ca să-şi susțină nepoții. Fireşte, avea un zâmbet larg pe față, dar şi băieții zâmbeau, de parcă se bucurau să ştie că bunicul fusese în tribune. Am simțit un soi de blândețe față de bătrân, într-atât încât mi-au transpirat palmele. Dar, dacă Biblia ne spune că fiii nu trebuie să îndure nelegiuirile părinților, atunci cu siguranță nici tații nu ar trebui să îndure inocența fiilor.

Aşa că l-am lovit.

Când am făcut-o, i-a tresărit tot corpul, ca şi când ar fi fost electrocutat. Apoi a alunecat uşor de pe scaun, iar pantalonii kaki i s-au întunecat în zona inghinală, fiindcă îşi uşurase vezica.

Am privit apoi tigaia şi am dat din cap apreciativ, gândindu-mă că ăsta era un obiect proiectat cu grijă pentru un anume scop, dar care se potrivea perfect pentru altul. Un

---

[9] Aluzie la un vers din *Hamlet*, de William Shakespeare (n. red.).

beneficiu suplimentar al folosirii tigăii – ceva ce ciocanul de şnițele, prăjitorul de pâine sau conserva de fasole cu cârnăciori nu aveau – era faptul că, atunci când lua contact cu ceva, scotea un zbang armonios. Ca atunci când sunetul unui clopot de biserică îi cheamă pe credincioşi la rugăciune. De fapt, a scos un sunet atât de satisfăcător, încât am fost tentat să îl lovesc din nou.

Dar îmi luase destul timp ca să-mi termin treaba cu grijă şi eram încrezător că datoria lui Ackerly față de mine va fi lichidată cu o singură lovitură puternică în moalele capului. Dacă l-aş fi lovit a doua oară, i-aş fi rămas eu dator. Aşa că am pus tigaia la loc, pe aragaz, şi m-am strecurat pe uşa bucătăriei, gândindu-mă: Unul e gata, au mai rămas doi.

EMMETT

Dându-şi seama că irosise nu numai averea pe care i-o lăsase tatăl său, ci şi timpul, această comoară cu mult mai valoroasă decât orice pe lume, tânărul arab a vândut puținele bunuri care îi mai rămăseseră, s-a alăturat şirului de nave comerciale şi a pornit spre marele necunoscut...

O luăm de la capăt, s-a gândit Emmett.

În acea după-amiază – în timp ce Emmett scosese pâinea, şunca şi brânza pe care le luase din vagonul Pullman –, Billy îl întrebase pe Ulysses dacă vrea să audă încă o poveste despre cineva care a călătorit pe mări. Ulysses fusese de acord, iar Billy scosese cartea mare şi roşie, se aşezase alături de omul de culoare şi începuse să citească din Iason şi argonauții.

În acea poveste, tânărul Iason, regele de drept al Tesaliei, este anunțat de unchiul uzurpator că tronul este al lui

acum şi că îl poate revendica dacă navighează până în regatul Colhida şi se întoarce cu Lâna de Aur.

În compania a cincizeci de aventurieri – printre care Teseu şi Hercule, înainte să devină faimoşi –, Iason porneşte spre Colhida cu vântul în spate. În zilele nesfârşite care urmează, călătoresc împreună, trec prin fel şi fel de probe, înfruntând în diverse moduri un gigant de bronz, harpiile cu aripi şi spartoi – un batalion de războinici care răsar din pământ complet înarmaţi când dinţii unui dragon sunt semănaţi. Cu ajutorul vrăjitoarei Medeea, Iason şi argonauţii săi îşi învinge în cele din urmă adversarii, pun mâna pe Lâna de Aur şi se întorc în siguranţă în Tesalia.

Billy era atât de captivat să spună povestea, iar Ulysses s-o asculte, încât, atunci când Emmett le-a dat sendvişurile pe care le pregătise pentru ei, abia dacă păreau să conştientizeze că le mâncau.

Cum stătea de cealaltă parte a vagonului şi îşi mânca propriul sendviş, Emmett s-a trezit că se gândeşte la cartea lui Billy.

Pentru nimic în lume, Emmett nu înţelegea de ce acest aşa-zis profesor alesese să-i amestece pe Galileo Galilei, pe Leonardo da Vinci şi pe Thomas Alva Edison – trei dintre cele mai strălucite minţi ale epocii ştiinţifice – cu oameni ca Hercule, Teseu şi Iason. Galileo, da Vinci şi Edison nu erau eroi legendari. Au fost nişte oameni în carne şi oase, care au avut şansa rară de a fi martori ai unor fenomene naturale, fără să le judece prin intermediul superstiţiilor sau al prejudecăţilor. Au fost oameni influenţi, care au studiat cu răbdare şi precizie mecanismele interne ale lumii şi care, după ce au făcut acest lucru, au transformat cunoştinţele dobândite în singurătate în descoperiri practice, puse în slujba omenirii.

Ce lucru bun ar putea ieşi dacă amesteci vieţilor acestor oameni cu poveştile unor eroi mitici, care pornesc pe ape

fabuloase pentru a se lupta cu fiare fantastice? Aducându-i laolaltă, Emmett era de părere că Abernathe îl încuraja pe băiat să creadă că marii descoperitori ştiinţifici nu erau tocmai reali, iar eroii legendari nu erau tocmai închipuiţi. Că, umăr la umăr, au călătorit pe tărâmurile cunoscute şi necunoscute, profitând la maximum de inteligenţa şi de curajul lor, da, dar şi de vrăjitorie şi de farmece şi de intervenţia ocazională a zeilor.

Nu era oricum destul de greu să distingi între realitate şi fantezie, între ceea ce vedeai şi ceea ce doreai? Nu tocmai provocarea de a face această distincţie îl lăsase pe tatăl lor, după douăzeci de ani de trudă, falit şi îndurerat?

Şi acum, când ziua se apropia de sfârşit, Billy şi Ulysses îşi îndreptau atenţia spre Sindbad, un erou care a plecat de şapte ori pe mare, în şapte aventuri diferite.

— Mă duc la culcare, a anunţat Emmett.

— Bine, au răspuns cei doi.

Apoi, pentru a nu-l deranja pe fratele său, Billy şi-a coborât vocea, iar Ulysses şi-a plecat capul, cei doi părând mai degrabă nişte complici decât nişte străini.

În timp ce Emmett stătea întins, încercând să nu asculte şuşotelile despre legenda marinarului arab, îşi dădea foarte bine seama că sosirea întâmplătoare a lui Ulysses în vagonul lor fusese un noroc extraordinar, dar şi o umilinţă pe măsură.

Billy făcuse prezentările, cu entuziasmul obişnuit, şi îi povestise tot ce se întâmplase din momentul apariţiei pastorului John până la plecarea lui. Emmett îşi exprimase recunoştinţa faţă de Ulysses, dar străinul respinsese mulţumirile, considerându-le inutile. Dar, cu prima ocazie – când Billy îşi căuta cartea prin rucsac –, Ulysses îl luase pe Emmett deoparte şi îi dăduse o lecţie veritabilă. Cum de fusese atât de inconştient încât să-şi lase fratele singur? Doar pentru că un vagon de marfă are patru pereţi şi un

tavan nu înseamnă că este un loc sigur, nici pe departe. Şi fără nicio îndoială: pastorul nu avea de gând să-i dea lui Billy doar o palmă. Era foarte hotărât să-l arunce din tren.

Când Ulysses se întorsese la Billy şi se aşezase lângă el, pregătit să asculte poveştile despre Iason, Emmett simţise cum îi ardeau obrajii din cauza mustrării. Simţise şi căldura indignării, indignarea că acest om pe care abia îl cunoscuse îşi luase libertatea de a-l certa aşa cum un părinte îşi ceartă copilul. Dar, în acelaşi timp, Emmett îşi dădea seama că simplul fapt de a se supăra că era tratat ca un copil reprezintă, în fond, o atitudine puerilă. La fel cum ştia că e pueril să se supere fiindcă Billy şi Ulysses aproape că nu băgaseră în seamă sendvişurile făcute de el sau să fie gelos pe apropierea lor bruscă.

Încercând să calmeze apele învolburate ale propriului temperament, Emmett şi-a îndreptat atenţia de la ce se întâmplase în decursul zilei către provocările care îl aşteptau.

Când se aşezaseră cu toţii împreună la masa din bucătăria din Morgen, Duchess spusese că, înainte de a pleca în Adirondacks, el şi Woolly urmau să se oprească în Manhattan ca să-şi viziteze tatăl.

Din povestirile lui Duchess, reieşea clar că pe domnul Hewett rareori îl găseai la aceeaşi adresă. Dar, în ultima zi a lui Townhouse în Salina, Duchess îl încurajase pe Townhouse să-l caute în oraş – contactând una dintre agenţiile de impresariat ale tatălui său. Chiar dacă o persoană a cărei glorie a apus fuge de creditori, este căutată de poliţie şi trăieşte sub un nume fals, spusese Duchess, făcând cu ochiul, va lăsa întotdeauna vorbă agenţiilor despre locul unde poate fi găsit. Iar în New York, toate marile agenţii ale acestor legende apuse au birouri în aceeaşi clădire, în partea de jos a Times Square.

Singura problemă era că Emmett nu-şi amintea numele clădirii.

Era destul de sigur că începea cu S. În timp ce zăcea acolo, încerca să-şi împrospăteze memoria trecând prin literele alfabetului şi rostind sistematic toate combinaţiile posibile ale primelor trei litere din numele clădirii. Pornind de la Sa, murmura Sab, Sac, Sad, Saf, Sag, şi tot aşa. Apoi urmau combinaţiile care se declinau din Sc, Se şi Sh.

Poate că de vină erau şoaptele lui Billy sau propriul murmur al tripletelor alfabetice. Sau poate că de vină era mirosul cald, de lemn, al vagonului, după o zi lungă de stat în soare. Oricare ar fi fost cauza, în loc să îşi amintească numele unei clădiri din inima Times Square, Emmett şi-a amintit brusc cum, la nouă ani, se afla în podul casei sale, cu fereastra de sus deschisă, construind un fort din vechile cufere ale părinţilor săi – cele care călătoriseră cândva la Paris, Veneţia şi Roma şi care de atunci nu mai fuseseră nicăieri –, ceea ce apoi i-a adus aminte de mama sa, care se întreba pe unde s-o fi ascuns el, şi de vocea ei, strigându-i numele, în timp ce intra dintr-o cameră în alta.

ŞASE

DUCHESS

Când am bătut la uşa camerei 42, am auzit un oftat şi zgomotul scos de mişcarea greoaie a arcurilor patului, ca şi cum loviturile mele îl treziseră dintr-un somn adânc. Ceea ce nu era exclus, având în vedere că era aproape de ora prânzului. După o clipă, l-am auzit coborându-şi picioarele

pe podea. Auzeam parcă şi modul în care se uita prin cameră în timp ce încerca să se orienteze, analizând uşor nedumerit tencuiala crăpată a tavanului şi tapetul desprins, ca şi când nu ar fi înțeles ce căuta într-o cameră ca asta, nu-i venea să creadă, chiar şi după atâția ani.

Ah, da, aproape că-l auzeam spunând.

Am bătut din nou la uşă cu aceeaşi politețe.

Un alt oftat – de data asta din cauza efortului –, apoi eliberarea arcurilor patului, când s-a ridicat în picioare şi a început să se îndrepte încet spre uşă.

— Vin! s-a auzit o voce înăbuşită.

În timp ce aşteptam, mi-am dat seama că eram foarte curios să văd cum mai arăta. Trecuseră doar doi ani, dar, la vârsta lui, cu stilul lui de viață, doi ani puteau face mult rău.

Dar, când uşa s-a deschis cu un scârțâit, mi-am dat seama că nu era babacul meu.

— Da?

Ocupantul camerei 42 avea în jur de şaptezeci de ani, o înfățişare distinsă şi un accent pe măsură. Cândva ar fi putut fi stăpânul unei moşii sau, cel puțin, cel care-l servea pe moşier.

— Pot să te ajut cu ceva, tinere? m-a întrebat când a văzut că mă uit peste umărul lui.

— Căutam pe cineva care locuia aici. Pe tatăl meu, de fapt.

— Oh, înțeleg...

Sprâncenele lui stufoase s-au lăsat puțin în jos, ca şi cum i-ar fi părut într-adevăr rău că dezamăgise un străin. Apoi sprâncenele i s-au ridicat din nou.

— Poate că a lăsat o adresă de expediere jos?

— Mai degrabă o factură neplătită, dar o să întreb la ieşire. Mulțumesc.

A încuviințat din cap în semn de simpatie. Însă, când am dat să plec, m-a strigat.

— Tinere! Tatăl tău a fost actor?

— Aşa era cunoscut, da.

— Atunci aşteaptă un moment. Cred că a lăsat ceva în urmă.

În timp ce bătrânul se îndrepta cu greu spre birou, am scrutat camera, fiindcă eram curios să-i aflu slăbiciunile. La hotelul Sunshine, în fiecare cameră exista o astfel de slăbiciune, iar pentru fiecare slăbiciune exista un lucru care stătea drept mărturie. Cum ar fi o sticlă goală, rostogolită sub pat, un pachet de cărți de joc pe noptieră sau un chimonou roz atârnat într-un cuier. O dovadă a unei dorințe atât de încântătoare, atât de arzătoare, încât le eclipsează pe toate celelalte, eclipsând chiar şi dorința de a avea un cămin, o familie sau chiar sentimentul demnității umane.

Bătrânul se mişca foarte încet, aşa că am avut destul timp la dispoziție să mă uit şi, deşi camera era de patru metri pe patru, nici vorbă să fi observat vreo urmă, în caz că acele dovezi erau prezente într-o formă sau alta.

— Uite, a spus el.

S-a întors greoi şi mi-a înmânat obiectul după care scotocise în sertarul de jos al biroului.

Era o casetă neagră, din piele, înaltă de opt centimetri, cu o încuietoare din alamă – ca o versiune mai mare a închizătorii unui şirag dublu de perle. Asemănarea nu era o coincidență, presupun. În perioada de glorie a tatălui meu, pe când juca rolul principal într-o companie shakespeariană, care dădea spectacole în săli pe jumătate pline, avea şase astfel de casete şi erau bunurile sale cele mai de preț.

Cu toate că literele aurii erau ciobite şi şterse, încă se putea distinge O de la Othello. Am desfăcut închizătoarea şi am ridicat capacul. Înăuntru se aflau patru obiecte care se odihneau confortabil în adânciturile căptuşite cu catifea: o

barbă falsă, un cercel de aur, un recipient mic cu vopsea neagră pentru față și un pumnal.

Asemenea cutiei, și pumnalul fusese făcut la comandă. Mânerul auriu, care fusese modelat pentru a se potrivi perfect în mâna tatălui meu, era împodobit cu trei nestemate mari: un rubin, un safir, un smarald. Lama din oțel inoxidabil fusese lucrată și lustruită de un meșter din Pittsburgh, ceea ce i-a permis tatălui meu, în Actul III, să taie o felie dintr-un măr și apoi să înfigă pumnalul în poziție verticală în masă, unde avea să rămână amenințător în timp ce el își declama suspiciunile legate de infidelitatea Desdemonei.

Dar, în timp ce lama din oțel era McCoy autentic, mânerul era din alamă suflată cu aur, iar nestematele erau niște falsuri. Dacă apăsai safirul cu degetul mare, se întâmpla o șmecherie, așa că, atunci când babacu' se înjunghia în burtă la sfârșitul Actului V, lama se retrăgea în mâner. Când doamnelor din lojă li se tăia răsuflarea, el începea să se clatine în luminile rampei, înainte de a renunța să se mai zbată pentru viață. Ceea ce înseamnă că pumnalul era doar o păcăleală, la fel ca el.

Când setul de șase casete încă era complet, fiecare avea propria etichetă ștanțată în aur: Othello, Hamlet, Henric, Lear, Macbeth și – nu glumesc – Romeo. Fiecare dintre ele avea propriile compartimente căptușite cu catifea, în care stăteau accesoriile dramatice. Pentru Macbeth avea o sticlă cu sânge fals, cu care să-și ungă mâinile; pentru Lear, o barbă lungă și căruntă; pentru Romeo, o fiolă cu otravă și un borcănaș cu fard de obraji, care nu putea ascunde ravagiile pe care trecerea timpului le lăsase pe fața babacului mai mult decât putea ascunde o coroană diformitățile lui Richard al III-lea.

În decursul anilor, colecția de casete a tatălui meu s-a micșorat încetul cu încetul. Una fusese furată, alta, rătăcită,

alta, vândută. Pe Hamlet l-a pierdut la un joc de cărți în Cincinnati, în fața unei perechi de popi. Nu a fost o coincidență faptul că Othello a rămas ultima dintre cele şase, pentru că la el ținea cel mai mult babacu'. Şi asta nu doar pentru că primise unele dintre cele mai bune cronici pentru interpretarea Maurului, ci şi pentru că, în mai multe rânduri, borcănaşul cu vopsea neagră îl ajutase să scape. Purtând uniforma de hamal şi chipul lui Al Jolson, îşi căra singur bagajele cu liftul şi traversa holul, trecând pe lângă recuperatorii de creanțe, pe lângă soții furioşi sau oricine se întâmpla să aştepte printre palmierii din față. Trebuie să se fi grăbit foarte tare de a lăsat în urmă tocmai caseta lui Othello.

— Da, am spus după ce am închis capacul, este a tatălui meu. Scuzați-mă că vă întreb, de cât timp stați aici?

— Oh, nu de mult.

— Mi-ar fi de mare ajutor dacă v-ați putea aminti cu precizie.

— Să vedem... Miercuri, marți, luni... De luni, cred. Da, aşa e, de luni.

Cu alte cuvinte, babacu' se cărase de aici a doua zi după ce am plecat din Salina – după ce primise, fără îndoială, un telefon îngrijorător de la un paznic îngrijorat.

— Sper să dai de el.

— Cu siguranță. Oricum, îmi cer scuze pentru deranj.

— Nu m-ai deranjat deloc, a răspuns bătrânul, făcând un semn spre pat. Citeam ceva.

Ah, m-am gândit, văzând cum colțul cărții ieşea din faldurile aşternuturilor sale. Trebuia să-mi dau seama. Bietul bătrânel suferea de cea mai periculoasă dependență dintre toate.

În timp ce mă îndreptam înapoi spre scări, am observat o fâşie de lumină pe podeaua holului, ceea ce sugera că uşa de la camera 49 era întredeschisă.

După ce am ezitat, am trecut totuşi de casa scării şi am continuat să merg pe hol. Când am ajuns în faţa camerei, m-am oprit şi am ascultat. Nu se auzea nimic, aşa că am împins uşa cu un deget. Am văzut prin deschizătură un pat gol, nefăcut. M-am gândit că cel care locuia în acea cameră se afla în baia de la celălalt capăt al holului, aşa că am deschis uşa până la capăt.

Când am venit prima dată la hotelul Sunshine, în 1948, împreună cu tata, ştiam că, dintre toate, camera 49 era cea mai bună. Nu numai că avea două ferestre spre curtea din spate a clădirii, unde era linişte, dar în mijlocul tavanului se afla un corp de iluminat în stil victorian, cu ventilator – singura dotare de acest gen din tot hotelul. Acum, de tavan nu atârna decât un bec gol, prins de un fir.

Încă mai vedeai într-un colţ un mic birou din lemn. Şi asta reprezenta un alt soi de dotare, care adăuga în ochii chiriaşilor un plus de valoare camerei, în ciuda faptului că în acel hotel nu mai scrisese nimeni o scrisoare de peste treizeci de ani. Scaunul de birou era şi el acolo, arătând la fel de bătrân şi de drept ca domnul din capătul holului.

E posibil să fi fost cea mai tristă cameră pe care am văzut-o vreodată.

Jos, în hol, m-am asigurat că Woolly încă aştepta stând pe unul dintre scaunele de lângă fereastră. Apoi m-am dus la recepţie, unde un bărbat gras, cu o mustaţă subţire, asculta meciul de baseball la radio.

— Sunt camere libere?

— Pentru o noapte sau cu plata la oră? a întrebat el, după ce l-a privit pe Woolly complice.

Nu înceta niciodată să mă uimească cum un tip care lucra într-un loc ca ăsta putea să-şi închipuie că le ştie pe toate. Noroc că nu aveam o tigaie la mine.

— Două camere, am spus eu. Pentru o noapte.

— Patru dolari în avans. Încă doi dacă vrei prosoape.

— O să luăm şi prosoape.

Am scos plicul lui Emmett din buzunar şi am răsfoit încet teancul de bancnote de douăzeci de dolari. Asta i-a şters zâmbetul de pe faţă mai repede decât ar fi făcut-o tigaia. Găsind mărunţişul pe care îl primisem la HoJo's, am scos o bancnotă de cinci şi am pus-o pe tejghea.

— Avem două camere frumoase la etajul trei, a spus el, devenind dintr-odată foarte serviabil. Şi numele meu este Bernie. Dacă doriţi ceva cât timp staţi aici – băutură, femei, mic-dejun –, nu ezitaţi să cereţi.

— Nu cred că o să avem nevoie de aşa ceva, dar poate mă puteţi ajuta în alt mod.

Am mai luat încă doi dolari din plic.

— Sigur, a spus el, lingându-se pe buze.

— Caut pe cineva care a stat aici până de curând.

— Cine anume?

— Cineva care a locuit în camera 42.

— Vă referiţi la Harry Hewett?

— Chiar el.

— A plecat la începutul acestei săptămâni.

— Înţeleg. A spus încotro se îndreaptă?

Bernie s-a străduit să se gândească o clipă, şi chiar s-a văzut că s-a străduit, dar fără succes. Am început să pun bancnotele la locul lor.

— Aşteaptă o clipă, a spus el. Aşteaptă o secundă. Nu ştiu unde s-a dus Harry. Dar e un tip care venea pe aici şi care era foarte apropiat de el. Dacă cineva ştie unde este Harry acum, atunci el e omul.

— Cum îl cheamă?

— FitzWilliams.

— Fitzy FitzWilliams?

— Da, ăsta e.

— Bernie, dacă-mi spui unde pot să-l găsesc pe Fitzy FitzWilliams, o să-ți dau cinci dolari. Dacă îmi împrumuți radioul tău pentru o noapte, îți dau dublu.

În anii 1930, când tata s-a împrietenit cu Patrick „Fitzy" FitzWilliams, Fitzy era un artist de mâna a treia în circuitul secundar al vodevilurilor. În general, era împins pe scenă între acte pentru a ține publicul pe loc recitând câteva strofe patriotice sau pornografice, uneori ambele.

Dar Fitzy era un om de litere adevărat şi prima sa dragoste a fost poezia lui Walt Whitman. În 1941, dându-şi seama că în curând se împlineau cincizeci de ani de la moartea poetului, a decis să îşi lase barbă şi să îşi cumpere o pălărie cu boruri, în speranța de a-i convinge pe directorii de scenă să îl lase să onoreze această aniversare dând viață cuvintelor poetului.

Există tot felul de bărbi. Există bărbi Errol Flynn şi Fu Manchu, Sigmund Freud şi bătrânul Amish. Dar, din fericire, barba comandată de Fitzy a venit la fel de albă şi de deasă ca a lui Whitman, aşadar, cu pălăria pe cap şi cu ochii săi albaştri, lăptoşi, aducea foarte mult cu el. Iar când şi-a prezentat în premieră numărul la un teatru cu buget redus din Brooklyn Heights – cântând despre imigranții care acostau încontinuu, despre plugarii care arau şi minerii care exploatau minele, despre mecanicii care munceau din greu în nenumăratele fabrici –, spectatorii din clasa muncitoare s-au ridicat în picioare şi l-au aplaudat, iar asta a fost prima ovație de acest fel din viața lui Fitzy.

În câteva săptămâni, fiecare instituție de la Washington, până la Portland, Maine, care plănuise să celebreze moartea lui Whitman l-a dorit pe Fitzy. Călătorea cu Northeast Corridor, la primă clasă, recitând poezii în fața unor asociații agricole, în săli de întrunire, în biblioteci şi în fața istoricilor, câştigând mai mulți bani în şase luni decât câştigase Whitman în întreaga viață.

Apoi, în noiembrie 1942, când s-a întors în Manhattan pentru un nou spectacol la Societatea Istorică din New York, s-a întâmplat ca şi Florence Skinner să se afle în sală. Doamna Skinner era o persoană mondenă, care se mândrea cu faptul că găzduieşte cele mai comentate petreceri din oraş. În acel an, plănuia să deschidă sezonul de Crăciun cu o petrecere fermecătoare, în prima joi din decembrie. Când l-a văzut pe Fitzy, a avut fulgerătoarea senzaţie că el, cu barba lui mare şi albă şi cu ochii lui albaştri, blânzi, ar fi fost Moş Crăciunul perfect.

Cu siguranţă, câteva săptămâni mai târziu, când Fitzy a apărut la petrecerea ei cu un castron plin cu jeleu, recitând „The Night Before Christmas", mulţimea a fost cuprinsă de bucuria acelor zile festive. Fitzy, ca orice alt irlandez, avea poftă să bea un păhărel ori de câte ori se simţea bine, ceea ce reprezenta un impediment în lumea teatrului. Dar irlandezul din el îi făcea, de asemenea, obrajii să se înroşească atunci când bea, iar asta s-a dovedit a fi un atu la serata doamnei Skinner, fiindcă aducea şi mai mult cu îmbujorarea lui Moş Crăciun.

A doua zi după petrecerea doamnei Skinner, telefonul de pe biroul lui Ned Mosely – agentul lui Fitzy – a sunat de dimineaţa până seara. Van Whozens, Van Whyzens şi Van Whatsits voiau să dea nişte petreceri de sărbători şi toţi trebuiau să-l aibă pe Fitzy. Poate că Mosely era un agent de mâna a treia, dar ştia să recunoască o gâscă de aur când stătea chiar pe ea. Cu doar trei săptămâni rămase până la Crăciun, i-a crescut cota lui Fitzy la scară mare. Trei sute de dolari pentru o apariţie pe 10 decembrie şi încă cincizeci de dolari pentru fiecare zi care urma. Aşa că, dacă voiai ca el să coboare pe hornul tău în Ajunul Crăciunului, te ducea chiar şi la o mie de dolari. Iar dacă mai puneai încă cincizeci de dolari, copiii aveau voie să îl tragă de barbă, asta ca să

renunțe o dată pentru totdeauna la suspiciunile lor enervante.

Inutil să mai spun că, atunci când venea vorba de celebrarea naşterii lui Isus, banii nu erau o problemă. Într-o singură seară, Fitzy avea adesea şi trei apariții în trei locuri diferite. Walt Whitman fusese scos din joc, iar acum Fitzy cânta ho-ho-ho în drum spre bancă.

Statutul de Moş Crăciun al lui Fitzy a crescut de la an la an în cercurile selecte, astfel încât, până la sfârşitul războiului – deşi lucra doar în decembrie – a locuit într-un apartament de pe Fifth Avenue, purtând costume din trei piese şi un baston care avea pe mâner capul de argint al unui ren. Mai mult, s-a dovedit că existau o mulțime de tinere care făceau parte din lumea mondenă al căror puls creştea ori de câte ori îl vedeau. Aşa că Fitzy nu a fost deloc surprins când, după o petrecere în Park Avenue, fata corpolentă a unui industriaş l-a întrebat dacă ar putea să se întâlnească peste câteva seri.

Când a apărut în apartamentul lui Fitzy, purta o rochie pe cât de provocatoare, pe atât de elegantă. Dar nici vorbă să fi avut vreun gând romantic. Refuzând să bea ceva împreună, i-a explicat că era membră a Societății Progresiste din Greenwich Village şi că plănuia un eveniment de amploare pe 1 Mai. După ce văzuse spectacolul lui Fitzy, unde apăruse cu barba lui mare şi albă, îşi dăduse imediat seama că era omul potrivit care să deschidă acel eveniment, recitând câteva pasaje din opera lui Karl Marx.

Fără îndoială, Fitzy a fost cucerit de farmecul tinerei, lăsându-se influențat totodată de linguşelile ei şi de promisiunea unui onorariu semnificativ. Era, de asemenea, un artist în toată regula şi se simțea pregătit să accepte provocarea de a-i da viață bătrânului filozof.

Când a venit ziua de 1 Mai şi Fitzy se afla în culise, totul părea că o să decurgă ca în orice altă seară pe scenă. Asta

până când a tras cu ochiul din spatele cortinei. Nu numai că sala era plină până la refuz, dar se aflau acolo bărbaţi şi femei din clasa muncitoare. Erau instalatori, sudori şi docheri, croitorese şi menajere, cei care în acea sală murdară din Brooklyn Heights, cu atâţia ani în urmă, se ridicaseră în picioare şi-l aplaudaseră pe Fitzy. Cu un profund sentiment de recunoştinţă şi un val de afecţiune populistă, Fitzy a ieşit din spatele cortinei, şi-a ocupat locul pe podium şi a oferit spectacolul vieţii sale.

Monologul a fost extras direct din Manifestul Partidului Comunist şi, graţie vorbelor sale, spectatorii s-au simţit emoţionaţi peste măsură. Atât de mult încât, atunci când a ajuns la concluzia sa pătimaşă, ar fi sărit în picioare şi ar fi izbucnit în aplauze furtunoase, dacă nu s-ar fi deschis brusc toate uşile ca să intre un mic batalion de ofiţeri de poliţie, care fluierau şi-şi fluturau bastoanele sub pretext că se încălcaseră normele de apărare împotriva incendiilor.

În dimineaţa următoare, titlul din Daily News era următorul:

SUB CHIPUL LUI MOŞ CRĂCIUN DIN PARK AVENUE
SE ASCUNDE UN INSTIGATOR COMUNIST

Şi ăsta a fost sfârşitul vieţii regeşti duse de Fitzy FitzWilliams.

După ce s-a împiedicat de propria barbă, Fitzy a căzut de pe scara norocului. Whiskyul irlandez, care cândva îi îmbujora obrajii de sărbători, a preluat comanda asupra bunăstării generale, lăsându-l lefter şi îndepărtându-l de hainele curate şi de societatea mondenă. În 1949, Fitzy recita limerickuri porcoase în metrou, cu pălăria în mână, şi locuia în camera 43 a hotelului Sunshine – chiar vizavi de mine şi de tata.

Abia aşteptam să-l văd.

EMMETT

Spre după-amiază, când trenul a început să încetinească, Ulysses a scos capul prin trapă, apoi a coborât înapoi pe scară.

— Aici ne dăm jos, a spus.

După ce l-a ajutat pe Billy să-şi pună rucsacul în spate, Emmett a făcut un pas spre uşa prin care intraseră el şi fratele său, dar Ulysses a arătat spre cealaltă parte a vagonului.

— Pe aici.

Emmett îşi imaginase că vor debarca într-un depou întins – precum cel din Lewis, doar că mai mare –, situat undeva la periferia oraşului, cu linia orizontului coborând deasupra împrejurimilor. Şi-a imaginat că vor trebui să se strecoare afară din vagon cu prudenţă, pentru a-şi croi drum printre muncitorii feroviari şi paznici. Dar, când Ulysses a deschis uşa, nu era nici urmă de depou, nici urmă de alte trenuri sau de alţi oameni. În schimb, în faţa uşii se întindea chiar oraşul. Păreau să se afle pe o porţiune îngustă de cale ferată, suspendată la trei niveluri deasupra străzilor, cu sedii comerciale care se ridicau în jurul lor şi clădiri mai înalte în depărtare.

— Unde ne aflăm? a întrebat Emmett când Ulysses a sărit jos.

— West Side Elevated. O linie de cale ferată pentru încărcarea sau descărcarea mărfurilor.

Ulysses a ridicat o mână ca să-l ajute pe Billy să coboare, lăsându-l pe Emmett să se descurce singur.

— Şi tabăra de care spuneai?

— Nu e departe.

Ulysses a trecut prin spaţiul îngust dintre tren şi balustrada de protecţie.

— Aveţi grijă la traverse, i-a avertizat el fără să se întoarcă.

Emmett mergea fără a da atenție conturului New Yorkului pe cer, atât de slăvit în poezie şi cântece. Nici în tinerețe nu visase vreodată să ajungă în Manhattan. Nu citise cărți despre asta şi nici nu se uitase la filme cu invidie. Venise la New York pentru un singur motiv – să-şi recupereze maşina. Acum, că se aflau aici, Emmett se putea concentra să-l găsească pe Duchess, care-şi căuta tatăl.

Când se trezise în acea dimineață, primul cuvânt care-i venise pe buze fusese Statler, ca şi când mintea lui ar fi continuat să facă tot felul de combinații alfabetice în somn. Acolo spusese Duchess că se aflau agențiile: în clădirea Statler. De îndată ce ajungeau în oraş, se gândea Emmett, el şi Billy aveau să se ducă direct în Times Square pentru a obține adresa domnului Hewett.

Când Emmett îi spusese lui Ulysses care erau intențiile sale, acesta se încruntase. I-a atras atenția că nu vor ajunge în New York decât în jurul orei cinci, aşa că, până atunci, agențiile din Times Square se vor fi închis. Era mai logic ca Emmett să aştepte până dimineață. Ulysses le-a promis că îi va duce într-o tabără, unde să poată dormi în siguranță peste noapte; iar a doua zi o să aibă grijă de Billy când Emmett o să se ducă în centru.

Când voia să-ți spună ce era de făcut, Ulysses îți impunea asta ca pe o concluzie de la sine înțeleasă, o trăsătură care l-a iritat de la bun început pe Emmett. Dar nu putea să-i contrazică raționamentul. Dacă ajungeau la ora cinci, ar fi fost prea târziu ca să mai plece în căutarea agenției. Iar dacă se ducea de dimineață în Times Square, ar fi fost mult mai eficient să plece singur.

Sus, pe platforma suspendată de cale ferată, Ulysses mergea cu paşi mari şi hotărâți, ca şi când el ar fi fost cel care avea treburi urgente în oraş.

În timp ce încerca să îl ajungă din urmă, Emmett verifica încotro se îndreptau. Mai devreme în acea după-amiază,

trenul se desprinsese de două treimi din vagoanele de marfă, dar mai erau încă şaptezeci de vagoane până la locomotivă. Când s-a uitat în faţă, nu a reuşit să vadă decât acelaşi spaţiu îngust dintre vagoane şi balustrada de protecţie, care înainta în depărtare.

— Cum coborâm de aici? l-a întrebat pe Ulysses.

— N-o să facem asta.

— Vrei să spui că tabăra este aici, sus, pe şine?

— Exact asta vreau să spun.

— Dar unde anume?

Ulysses s-a oprit şi s-a întors spre Emmett.

— Am spus că o să te duc acolo?

— Da.

— Atunci de ce nu mă laşi să o fac?

Ulysses s-a uitat o clipă la Emmett, ca să se asigure că s-a făcut înţeles, apoi şi-a îndreptat privirea peste umărul lui Emmett.

— Unde este fratele tău?

Când s-a întors, Emmett a fost surprins să constate că Billy nu se afla acolo. Fusese atât de distras de propriile gânduri şi de încercarea de a ţine pasul cu Ulysses, încât îl pierduse din ochi pe fratele său.

Văzând expresia lui Emmett, Ulysses l-a privit consternat. Apoi a spus ceva tăios şi a trecut pe lângă Emmett, luând-o înapoi pe drumul pe care veniseră, în timp ce Emmett încerca să îl ajungă din urmă, din ce în ce mai îmbujorat.

L-au găsit pe Billy chiar în locul unde îl lăsaseră – lângă vagonul de marfă în care călătoriseră. Deşi Emmett nu fusese încântat de priveliştea New Yorkului, nu acelaşi lucru se putea spune şi despre Billy. După ce coborâseră, făcuse doi paşi pe lângă balustradă, se urcase pe o ladă veche de lemn şi admira peisajul, hipnotizat de imensitatea şi grandoarea acestuia.

— Billy, a spus Emmett.

Billy s-a uitat la fratele său, nu la fel de conştient ca Emmett că fuseseră despărțiți un timp.

— Nu e exact aşa cum ți-ai imaginat, Emmett?

— Billy, trebuie să continuăm să ne mişcăm.

Billy şi-a ridicat privirea spre Ulysses.

— Care este Empire State Building, Ulysses?

— Empire State Building?

Ulysses a răspuns cu o nerăbdare care izvora mai degrabă din obişnuință, decât din grabă. Dar, auzindu-şi propria voce, şi-a îndulcit tonul şi a arătat spre centru.

— Este cea cu acoperişul înalt şi ascuțit. Dar fratele tău are dreptate. Trebuie să mergem. Iar tu trebuie să rămâi aproape de noi. Dacă la un moment dat nu mai reuşeşti să-l atingi pe unul dintre noi doi înseamnă că nu eşti suficient de aproape. Ai înțeles?

— Am înțeles.

— Bine, atunci. Să mergem.

În timp ce înaintau toți trei pe terenul denivelat, Emmett a observat că, pentru a treia oară, trenul s-a deplasat înainte câteva secunde, apoi s-a oprit. Se întreba oare de ce făcea asta, când dintr-odată Billy l-a luat de mână de mână şi l-a privit zâmbind.

— Ăsta era răspunsul, a spus el.

— Răspunsul la ce, Billy?

— Empire State Building. Este cea mai înaltă clădire din lume.

După ce au trecut pe lângă jumătate dintre vagoane, Emmett a văzut că la vreo cincizeci de metri în față platforma suspendată se înclina spre stânga. Din cauza perspectivei distorsionate, chiar dincolo de curbă, o clădire de opt etaje părea să se ridice direct de pe şine. Dar, când s-au apropiat, Emmett şi-a dat seama că nu se înşelase. Clădirea se ridica de fapt deasupra şinelor – pentru că şinele

treceau chiar prin mijlocul ei. Pe zidul de deasupra uşii era un semn mare şi galben, pe care scria:

Proprietate privată

Accesul interzis

Când mai aveau vreo cinci metri, Ulysses le-a făcut semn să se oprească.

Din locul în care erau puteau să audă forfota din faţă, de cealaltă parte a trenului: zgomotul produs de uşile vagoanelor de marfă, scârţâitul cărucioarelor şi strigătele bărbaţilor.

— Acolo mergem, a spus Ulysses aproape în şoaptă.

— Dincolo de clădire? a întrebat Emmett.

— Doar aşa putem ajunge unde trebuie.

Ulysses le-a arătat că pe chei se aflau cinci vagoane de marfă. După ce echipa termina de descărcat, trenul înainta puţin, astfel încât să poată fi descărcate următoarele cinci. Atunci era momentul să plece. Cât timp rămâneau în spatele vagonului de marfă şi se mişcau odată cu trenul, nimeni nu putea să-i vadă.

Lui Emmett i s-a părut o idee proastă. A vrut să-şi exprime îngrijorarea faţă de Ulysses şi să cerceteze dacă exista o altă rută, dar mai sus, pe şine, s-a auzit un zgomot şi trenul s-a pus în mişcare.

— Gata, a zis Ulysses.

I-a condus în interiorul clădirii, mergând prin spaţiul îngust dintre vagon şi perete exact în acelaşi ritm ca trenul. La jumătatea drumului, trenul s-a oprit brusc, iar ei, odată cu el. Sunetele care veneau din depozit se auzeau mai tare acum, iar Emmett îşi dădea seama de mişcările rapide ale muncitorilor urmărind umbrele care se mişcau cu uşurinţă între vagoane. Billy şi-a ridicat privirea ca şi când ar fi vrut să întrebe ceva, dar Emmett a dus un deget la buze. În cele din urmă, trenul a mai fluierat o dată şi s-a pus iar în mişcare. După ce s-au străduit să se deplaseze cu aceeaşi

viteză ca vagonul, cei trei au ieşit de cealaltă parte a clădirii fără să fi fost observaţi.

Odată ajunşi afară, Ulysses a grăbit pasul ca să se îndepărteze cât mai repede de depozit. La fel ca înainte, mergeau în spaţiul îngust dintre vagoanele de marfă şi balustradă. Dar, când au trecut în sfârşit de locomotivă, în dreapta lor s-a arătat o privelişte splendidă.

Anticipând uimirea lui Billy, Ulysses s-a oprit de bunăvoie.

— Hudson, a spus el, făcând un semn spre apă.

După ce i-a lăsat lui Billy un moment să aprecieze pacheboturile, remorcherele şi barjele, Ulysses l-a fixat o clipă cu privirea pe Emmett, apoi şi-a continuat drumul. Emmett a înţeles aluzia, aşa că şi-a luat fratele de mână.

— Uite câte nave sunt, a zis Billy.

— Vino! l-a zorit Emmett. Poţi să te uiţi la ele în timp ce mergem.

Chiar dacă Billy se ţinea după el, Emmett îl auzea numărând navele în şoaptă.

După ce au înaintat puţin, au dat de un drum blocat de un gard înalt de sârmă, care unea o balustradă de alta. Păşind pe mijlocul şinelor, Ulysses a apucat o bucată din gard care fusese ruptă şi a tras-o într-o parte, astfel încât Emmett şi Billy să poată trece. De cealaltă parte, şinele continuau să se retragă spre sud, dar erau acoperite de buruieni.

— Ce s-a întâmplat cu porţiunea asta de cale ferată? a întrebat Emmett.

— Nu o mai folosesc.

— De ce?

— Ne folosim de lucruri până când nu mai avem nevoie de ele, a răspuns Ulysses cu nerăbdarea caracteristică.

Câteva minute mai târziu, Emmett şi-a dat în sfârşit seama încotro se îndreptau. Pe terenul care se învecina cu liniile ferate abandonate se afla o tabără improvizată, cu o

mulțime de corturi şi barăci. Pe măsură ce se apropiau, a văzut fumul care se ridica de la două focuri separate şi siluetele unor oameni care se mişcau cu viteză.

Ulysses i-a condus spre cel mai apropiat dintre cele două focuri, unde doi vagabonzi albi stăteau pe o şină de cale ferată şi mâncau din farfurii de tablă, iar un bărbat negru, fără fir de păr pe față, amesteca ceva într-o oală de fontă. Negrul a zâmbit când l-a văzut pe Ulysses.

— Ei bine, uite cine e aici!

— Bună, Stew! l-a salutat Ulysses.

Dar expresia de bun-venit a bucătarului a lăsat loc surprizei când Emmett şi Billy au apărut din spate.

— Sunt cu mine, a explicat Ulysses.

— Călătoresc împreună cu tine? s-a mirat Stew.

— Nu asta am spus?

— Cred că da...

— Este spațiu acolo, lângă adăpostul tău?

— Cred că este.

— Mă duc să văd. Între timp, poate ne pregăteşti ceva de mâncare.

— Şi băieților?

— Şi băieților.

Lui Emmett i s-a părut că Stew era pe punctul de a-şi exprima din nou surprinderea, dar apoi a ezitat. Vagabonzii care se opriseră din mâncat au privit cu interes când Ulysses a desfăcut un săculeț pe care îl ținuse în buzunar. Lui Emmett i-a luat o clipă să-şi dea seama că Ulysses intenționa să plătească pentru mâncarea lui şi a fratelui său.

— Aşteaptă, a zis Emmett. Lasă-ne pe noi să plătim pentru tine, Ulysses.

Emmett a scos din buzunarul de la cămaşă bancnota de cinci dolari pe care Parker i-o îndesase acolo, apoi a făcut câțiva paşi înainte şi i-a întins-o lui Stew. Dar imediat şi-a

dat seama că nu era o bancnotă de cinci dolari. Era una de cincizeci.

O clipă, Stew şi Ulysses s-au uitat amândoi la bancnotă, apoi Stew s-a uitat la Ulysses, care la rândul lui s-a uitat la Emmett.

— Ia-o de aici, a spus cu asprime.

Emmett a băgat imediat banii în buzunar, simțind iarăşi că i se încing obrajii. Abia apoi Ulysses s-a întors spre Stew şi a plătit cele trei porții.

— Mă duc să fac rost de un loc unde să dormim. Voi doi aşezați-vă şi mâncați ceva. Mă întorc într-un minut, li s-a adresat el amândurora.

Emmett l-a privit îndepărtându-se, dar nu era dispus să se aşeze undeva sau să mănânce. Însă Billy avea deja în poală o farfurie cu chili şi pâine din făină de porumb, iar Stew pregătea încă una.

— E la fel de bun ca al lui Sally, a spus Billy.

Convingându-se că aşa era politicos din partea lui, Emmett a acceptat farfuria.

Abia după prima îmbucătură şi-a dat seama cât de foame îi era. Trecuseră câteva ore de când mâncaseră ultimele alimente luate din vagonul Pullman. Şi Billy avea dreptate. Chiliul era la fel de bun ca al lui Sally. Poate chiar mai bun. După afumătură, îți dădeai seama că Stew folosise o cantitate mare de slănină, iar carnea de vită era surprinzător de gustoasă. Când Stew s-a oferit să-i aducă încă o porție, Emmett nu s-a opus.

În timp ce aştepta, Emmett îi studia precaut pe cei doi vagabonzi care se aflau de cealaltă parte a focului. Având în vedere hainele lor uzate şi fețele nebărbierite, era greu de spus câți ani aveau, deşi Emmett bănuia că erau mai tineri decât păreau.

Cel din stânga, înalt şi slab, nu le dădea atenţie nici lui, nici fratelui său, aproape intenţionat. Dar cel din dreapta, care zâmbea în direcţia lor, le-a făcut dintr-odată cu mâna.

Billy i-a răspuns la fel.

— Bine aţi venit, călători obosiţi! a strigat el peste foc. De unde veniţi?

— Nebraska! a strigat Billy.

— Nebraskee! a repetat vagabondul. A trecut ceva timp de când n-am mai fost în Nebraskee. Ce vă aduce în Big Apple?

— Am venit să luăm maşina lui Emmett, l-a lămurit Billy. Ca să putem merge cu ea în California.

Când a auzit de maşină, vagabondul înalt, care până atunci îi ignorase, s-a întors spre ei, brusc interesat.

Emmett a pus o mână pe genunchiul fratelui său.

— Suntem doar în trecere, a adăugat el.

— Înseamnă că aţi venit în locul potrivit, a replicat vagabondul cel zâmbitor. Nu există un loc mai bun pe lume în care să te opreşti în drumul tău.

— Dar tu nu prea pari în trecere, a intervenit bărbatul înalt.

Celălalt vagabond s-a răsucit spre vecinul său încruntat, dar, înainte să apuce să zică ceva, vagabondul înalt s-a întors spre Billy.

— Aţi venit după maşină, spui?

Emmett era pe punctul de a interveni, dar chiar atunci l-a zărit pe Ulysses stând lângă foc şi privind în jos, la farfuria bărbatului înalt.

— Se pare că ţi-ai terminat cina, a zis el.

Cei doi vagabonzi s-au uitat la Ulysses.

— Termin când vreau eu, a răspuns bărbatul mai înalt.

Apoi şi-a aruncat farfuria pe jos.

— Acum am terminat.

După ce s-a ridicat, bărbatul zâmbitor i-a făcut cu ochiul lui Billy şi s-a cărat şi el.

Ulysses i-a privit pe cei doi îndepărtându-se, apoi s-a aşezat în locul lor, pe traversă, şi s-a uitat peste foc la Emmett cu o privire fixă.

— Ştiu, a zis Emmett. Ştiu.

WOOLLY

Dacă ar fi fost după Woolly, nu şi-ar fi petrecut noaptea în Manhattan. Nici măcar nu ar fi trecut cu maşina pe acolo. S-ar fi dus direct la sora lui din Hastings-on-Hudson, iar de acolo, direct în Adirondacks.

Din punctul lui de vedere, problema Manhattanului era statornicia. Cu blocurile lui turn din granit şi kilometri întregi de trotuare, care se întindeau cât vedeai cu ochii... De ce, în fiecare zi, milioane de oameni mărşăluiau pe trotuare şi traversau holurile de marmură, fără să lase vreo urmă? Ca să înrăutățească şi mai tare lucrurile, Manhattanul era un oraş plin de aşteptări. Existau atât de multe aşteptări, încât a fost nevoie să se construiască clădiri înalte de optzeci de etaje, ca să existe suficient spațiu unde să-i pună pe oameni grămadă, unii peste alții.

Dar Duchess voia să-l găsească pe tatăl său, aşa că o luaseră pe Autostrada Lincoln până la Lincoln Tunnel, care traversează fluviul Hudson.

Dacă tot aveau de gând să ajungă în Manhattan, se gândea Woolly în timp ce-şi sprijinea perna ca să stea mai comod, pe aici trebuiau s-o ia. Pentru că, odată ce ieşiseră din Lincoln Tunnel, Duchess nu o luase la stânga şi nu se îndreptase spre centru. În schimb, o luase la dreapta şi coborâse până la Bowery, o stradă pe care Woolly nu fusese niciodată, ca să-şi întâlnească tatăl la un mic hotel de care Woolly nu auzise niciodată. Şi atunci, în timp ce stătea în

hol şi urmărea toată forfota de pe stradă, se întâmplase să vadă un tip care trecea cu un teanc de ziare – un tip îmbrăcat într-o haină largă şi cu o pălărie moale pe cap.

— Omul-Pasăre! strigase Woolly către fereastră. Ce coincidenţă extraordinară!

Sărise de pe scaun şi bătuse în geam, doar ca să descopere într-un final, când individul se întorsese, că, de fapt, nu era Omul-Pasăre. Auzind zgomotul din interior, individul intrase în hol cu teancul său de ziare şi se îndreptase spre scaunul lui Woolly.

Dacă Duchess era, aşa cum îi plăcea să spună, alergic la cărţi, Woolly suferea de o boală asemănătoare. Era alergic la ştiri. În New York se întâmpla tot timpul câte ceva. Se întâmplau lucruri despre care trebuia nu numai să fii informat, ci şi despre care trebuia să ai o opinie pe care să o poţi susţine la un moment dat. De fapt, se întâmplau atât de multe lucruri într-un ritm atât de rapid, încât sub nicio formă nu puteau să încapă toate într-un singur ziar. New Yorkul avea, desigur, Times, ziarul de referinţă, dar mai avea şi Post, Daily News, Herald Tribune, Journal-American, World-Telegram şi Mirror. Şi astea erau doar cele care îi veniseră lui în minte.

Fiecare avea o mulţime de oameni desemnaţi să acopere anumite zone de interes, să consulte diverse surse, să urmărească tot felul de piste şi să scrie articole imediat după ora cinei. Tipăreau presa în miez de noapte şi imediat trimiteau camioane să livreze ziare în toate colţurile oraşului, astfel încât ştirile zilei să fie la uşa ta când te trezeşti devreme ca să prinzi trenul de 6:42.

Numai gândul ăsta îi dădea fiori. Aşa că, văzând că individul îmbrăcat în haina lăbărţată se apropia cu teancul de ziare, Woolly era pregătit să-l trimită la plimbare.

Dar, după cum se dovedise, individul nu vindea ziarele de azi. Vindea ziarele de ieri. Şi pe cele de alaltăieri. Şi tot aşa!

— Trei cenți pentru numărul din Times de ieri, spusese el, doi cenți pentru cel de acum două zile, un penny pentru cel de acum trei zile sau cinci cenți pentru toate trei.

Ei bine, asta e cu totul altceva, se gândise Woolly. Ştirile vechi de o zi, două sau trei nu-ți dădeau nici pe departe senzația că trebuie să le citeşti urgent, precum ştirile zilei. De fapt, cu greu le puteai numi ştiri. Şi nu era nevoie să primeşti nota maximă la ora de matematică a domnului Kehlenbeck ca să-ți dai seama că trei ziare la cinci cenți erau un chilipir. Dar, din păcate, Woolly nu avea niciun ban.

Sau avea...?

Woolly băgase mâinile în buzunare pentru prima dată de când îmbrăcase pantalonii domnului Watson. Şi oare o să vă vină să credeți, chiar o să vă vină să credeți că din buzunarul drept scosese nişte bancnote mototolite?

— Le iau pe toate trei, spusese Woolly entuziasmat.

Când individul îi înmânase ziarele, el îi dăduse un dolar, adăugând cu mărinimie că poate păstra restul. Şi, deşi individul fusese cât se poate de mulțumit, Woolly credea cu toată convingerea că el profitase cel mai mult din afacerea asta.

Este suficient să spunem că, atunci când a venit seara, în timp ce Duchess încă alerga prin Manhattan căutându-şi tatăl, iar Woolly stătea întins pe patul lui, cu perna sprijinită bine şi radioul pornit, după ce luase două picături în plus din medicamentul pe care îl pusese în geanta lui Emmett, şi-a îndreptat atenția spre ziarul apărut în urmă cu trei zile.

Şi cât contau trei zile! Nu numai că ştirile păreau mult mai puțin presante, dar, dacă îți alegeai titlurile cu grijă, poveştile aveau adesea o notă fantastică. Cum ar fi cea de duminică, de pe prima pagină:

PROTOTIPUL UNUI SUBMARIN ATOMIC
SIMULEAZĂ O SCUFUNDARE ÎN EUROPA

Ştirea continua să explice cum primul submarin atomic a realizat echivalentul unei călătorii peste Atlantic – în timp ce se afla undeva în mijlocul deşertului din Idaho! Întreaga premisă i s-a părut lui Woolly incredibilă – genul de poveste pe care puteai s-o găseşti în cartea mare şi roşie a lui Billy.

Şi mai era şi cea de pe prima pagină, în numărul de acum două zile:

TESTUL DE APĂRARE CIVILĂ

ESTE ASTĂZI LA ORA 10 A.M.

În mod normal, apărare şi test erau exact genul de cuvinte care îl nelinişteau pe Woolly şi care, în general, îl făceau să sară cu totul peste un articol. Dar în numărul din Times vechi de două zile articolul continua să explice că, în timpul testului, o escadrilă de avioane inamice imaginare urma să lanseze bombe atomice imaginare asupra a cincizeci şi patru de oraşe, provocând dezastre imaginare în toată America. Numai în New York urmau să cadă trei bombe imaginare diferite, dintre care una avea să aterizeze în mod imaginar la intersecția dintre Fifty-Seventh Street şi Fifth Avenue – adică, dintre toate locurile, chiar în fața magazinului Tiffany. După cum prevedea testul, când suna alarma de avertizare, activitatea obişnuită a celor cincizeci şi patru de oraşe trebuia suspendată timp de zece minute.

— Activitatea obişnuită a fost suspendată zece minute, a citit Woolly cu voce tare. Poți să-ți imaginezi asta?

Aproape cu sufletul la gură, Woolly şi-a îndreptat atenția spre ziarul din urmă cu o zi, ca să afle ce se întâmplase. Şi acolo, pe prima pagină, era o fotografie din Times Square cu doi ofițeri de poliție care priveau în sus, spre Broadway, fără nicio altă ființă prin preajmă. Nimeni nu se uita de la fereastra tutungeriei. Nimeni nu ieşea de la Criterion Theatre şi nimeni nu intra în hotelul Astor. Nimeni nu bătea nimic la casa de marcat şi nici nu forma vreun număr de

telefon. Nici măcar o singură persoană care să se grăbească, să se agite sau să cheme un taxi.

Ce privelişte stranie şi frumoasă, s-a gândit Woolly. Oraşul New York tăcut, nemişcat şi practic nelocuit, căzut într-o lene desăvârşită, parcă fără să aştepte ceva, pentru prima dată de la fondarea sa.

DUCHESS

După ce l-am instalat pe Woolly în camera lui, lăsându-i câteva picături din medicamentul lui şi radioul fixat pe nişte reclame, m-am îndreptat spre o speluncă numită Anchor, de pe West Forty-Fifth Street, din Hell's Kitchen. Cu o lumină slabă şi clienți nepăsători aşezați la mese, părea exact genul de spațiu care îi plăcea tatălui meu – un loc în care o vedetă a cărei glorie a apus putea să stea la bar şi să se ia la trântă cu nedreptățile vieții fără teama că va fi întreruptă.

După spusele lui Bernie, Fitzy şi bătrânul meu obişnuiau să se întâlnească aici în fiecare seară, în jurul orei opt, şi să bea cât îi țineau buzunarele. Astfel, la 7:59, uşa s-a deschis, iar Fitzy a intrat exact la fix.

Îți dădeai seama că era un client obişnuit din felul în care toată lumea îl ignora. Pe ansamblu, nu părea să fi îmbătrânit rău. I se rărise puțin părul, iar nasul era ceva mai roşu, dar, dacă mijeai ochii, încă recunoşteai ceva din bătrânul Moş Crăciun ascuns sub înfățişarea actuală.

A trecut exact pe lângă mine, s-a strecurat printre două scaune, a întins câteva monede pe bar şi a comandat un whisky – într-un pahar înalt.

Whiskyul arată atât de sărăcăcios într-un pahar înalt, încât mi s-a părut o cerere ciudată din partea lui Fitzy. Dar, când a ridicat paharul de pe bar, am văzut cum mâna îi

tremura uşor. Fără îndoială, aflase pe pielea lui că whiskyul servit într-un pahar mic este mult mai uşor de vărsat.

Cu whiskyul în siguranță, Fitzy s-a retras la o masă de două persoane, într-un colț. Era în mod clar locul în care el şi tatăl meu obişnuiau să bea, pentru că, odată ce s-a instalat confortabil, Fitzy şi-a ridicat paharul spre scaunul gol. Cred că era ultima persoană vie din lumea asta, m-am gândit eu, care ar fi ridicat paharul în cinstea lui Harry Hewett. Când a dus paharul la gură, m-am aşezat lângă el.

— Bună, Fitzy.

A încremenit o clipă şi m-a privit pe deasupra paharului. Apoi, probabil pentru prima dată în viața lui, a pus paharul la loc pe masă fără să fi băut un strop.

— Bună, Duchess. Era cât pe ce să nu te recunosc. Te-ai făcut mult mai mare.

— Din cauza muncii fizice. Ar trebui să încerci şi tu cândva.

Fitzy s-a uitat la băutura lui, apoi la barman, apoi la uşa care dădea spre stradă. Când a rămas fără locuri în care să se uite, s-a întors spre mine.

— Bine, mă bucur să te văd, Duchess. Ce te aduce prin oraş?

— Eh, una, alta. Trebuie să mă văd mâine cu un prieten din Harlem, dar îl caut şi pe tata. Noi doi avem o treabă neterminată, ca să zic aşa. Din nefericire, a plecat de la hotelul Sunshine atât de grăbit, încât a uitat să-mi spună unde se duce. Dar m-am gândit că, dacă cineva din New York ar şti unde este Harry, acela ar fi vechiul lui prieten Fitzy.

Fitzy începuse să dea din cap înainte ca eu să termin de vorbit.

— Nu, a spus el. Nu ştiu unde este tatăl tău, Duchess. Nu l-am mai văzut de săptămâni întregi.

Apoi s-a uitat descurajat la băutura neatinsă.

— Unde-mi sunt bunele maniere?! am zis. Lasă-mă să-ți fac cinste cu o băutură.

— Oh, e în regulă. Încă o am pe asta.

— Aşa puțin? Nu-i corect.

M-am ridicat şi m-am dus la bar, apoi i-am cerut barmanului o sticlă din băutura pe care o comandase Fitzy. Când m-am întors, am scos dopul şi i-am umplut ochi paharul.

— Aşa mai merge, am spus în timp ce el privea whiskyul fără să zâmbească.

Ce ironie crudă, mi-am zis. Adică aici era exact lucrul la care Fitzy visase jumătate din viața lui. Chiar se rugase pentru asta. Un pahar înalt, plin până la refuz cu whisky – şi unde mai pui, pe cheltuiala altcuiva. Dar acum, când se afla în fața lui, nu mai era la fel de sigur că şi-l dorea.

— Dă-i drumul, l-am încurajat. Nu e nevoie să te formalizezi aşa.

A ridicat paharul cu o uşoară reticență şi l-a înclinat în direcția mea. Gestul nu a fost la fel de sincer ca acela pe care îl făcuse înainte, închinând spre scaunul gol al tatălui meu, dar mi-am exprimat recunoştința.

De data asta, când paharul a ajuns aproape de buzele lui, a înghițit sănătos, ca şi cum ar fi compensat pentru băutura pe care nu apucase s-o savureze înainte. Apoi, lăsând paharul jos, s-a uitat la mine şi a aşteptat. Pentru că asta fac cei care nu mai au nimic: aşteaptă.

Când vine vorba de aşteptare, fostele vedete au o mare experiență în domeniu. De exemplu, au aşteptat marea lor şansă sau să le vină rândul să intre pe scenă. Odată ce a devenit clar că acele lucruri nu se vor întâmpla, au început să aştepte cu totul altceva. Cum ar fi să se deschidă barurile sau să sosească cecul de ajutor social. Nu după mult timp, aveau să aştepte să vadă cum ar fi să doarmă într-un parc sau să tragă ultimele două fumuri dintr-o țigară aruncată la

gunoi. Aşteptau să vadă cu ce nouă umilire se puteau obişnui în timp ce aşteptau să fie uitaţi de cei care le fuseseră odată dragi. Dar, mai presus de toate, aşteptau sfârşitul.

— Unde este, Fitzy?

Fitzy a clătinat din cap – un gest prin care încerca să clarifice ceva mai degrabă pentru el însuşi decât pentru mine.

— Cum am spus, Duchess, nu l-am văzut de săptămâni întregi. Îţi jur.

— În mod normal, aş fi tentat să cred orice cuvânt care îţi iese pe gură. Mai ales că ai jurat.

Asta l-a făcut să tresară.

— Dar, când m-am aşezat, nu păreai atât de surprins să mă vezi. Acum însă de ce eşti aşa?

— Nu ştiu, Duchess. Poate că am fost surprins în sinea mea?

Am râs în hohote.

— Poate şi asta. Deşi ştii ce cred eu? Cred că nu ai fost surprins pentru că bătrânul meu ţi-a spus că s-ar putea să vin. Dar, ca el să fi făcut asta, trebuie să fi vorbit cu tine în ultimele zile. De fapt, poate că asta s-a petrecut chiar în timp ce tu stăteai aici.

Am bătut darabana pe masă.

— Şi dacă ţi-a spus că pleacă în grabă din oraş, trebuie să-ţi fi spus şi unde se duce. La urma urmei, voi doi sunteţi la fel de legaţi ca hoţii.

La cuvântul hoţi, Fitzy a tresărit din nou. Apoi a părut şi mai abătut, dacă era posibil aşa ceva.

— Îmi pare rău, a şoptit el.

— Ce înseamnă asta?

M-am aplecat puţin în faţă, ca şi când nu l-aş fi auzit prea bine, iar el şi-a ridicat privirea în care aproape se citea un veritabil fior de regret.

— Îmi pare atât de rău, Duchess, a adăugat el. Îmi pare rău că am spus lucrurile alea despre tine în declarație. Îmi pare rău că am semnat-o.

Pentru un tip care inițial nu voia să vorbească, dintr-odată părea de neoprit.

— Vezi tu, băusem cu o seară înainte. Plus că mă simt foarte neliniştit în preajma poliţiştilor, mai ales când îmi pun întrebări. Întrebări despre ceea ce aş fi putut vedea sau auzi, deşi vederea şi auzul meu nu mai sunt ca altădată. Şi nici memoria. Apoi, când ofițerii au început să-şi exprime o oarecare frustrare, tatăl tău m-a luat deoparte şi a încercat să îmi reîmprospăteze memoria...

Pe măsură ce Fitzy vorbea, am luat sticla de whisky şi m-am uitat la ea. În mijlocul etichetei se afla un trifoi mare şi verde. M-a făcut să zâmbesc. Vreau să zic, cât noroc să aibă cineva pentru un pahar cu whisky! Mai ales un whisky irlandez.

În timp ce stăteam acolo, simțind greutatea sticlei în mână, brusc mi-am dat seama că ăsta era un alt exemplu minunat de obiect care fusese creat cu grijă pentru un scop anume, dar servea atât de bine altuia. Cu sute de ani în urmă, sticla de whisky fusese proiectată pentru a avea o formă suficient de mare ca să fie ținută în mână şi un gât suficient de îngust ca să poată fi turnată băutura. Dar, dacă se întâmpla să întorci sticla şi s-o apuci de gât, brusc, parcă ar fi fost proiectată ca să loveşti pe cineva în cap. Într-un fel, sticla de whisky semăna cu un creion care avea şi gumă de şters – un capăt se folosea pentru a spune lucruri, iar celălalt, pentru a le lua înapoi.

Probabil că Fitzy îmi citise gândurile, fiindcă dintr-odată devenise foarte tăcut. Şi, după expresia lui, mi-am dat seama că era îngrozit. Pălise vizibil, iar degetele îi tremurau şi mai tare.

Era prima dată în viața mea când cineva chiar părea speriat de mine. Într-un fel, nu-mi venea să cred. Pentru că nu aveam nici cea mai mică intenție să-l rănesc pe Fitzy. Ce rost ar fi avut?

Dar, în aceste circumstanțe, m-am gândit că m-aş fi putut folosi de neliniştea lui în avantajul meu. Aşa că, atunci când m-a întrebat dacă putem trece totul cu vederea, m-am prefăcut că aşez încet sticla pe masă.

— Dacă aş putea, am ezitat eu. Dacă aş putea să dau timpul înapoi şi să te las să ştergi tot ce ai făcut, Patrick FitzWilliams. Dar, din păcate, prietene, problema noastră nu a rămas suspendată în trecutul apropiat. Nici măcar în trecutul îndepărtat. Mai degrabă, se află peste tot în jurul nostru. De fapt, e chiar aici, în camera asta.

Mi-a aruncat o privire atât de tristă, încât aproape că mi-a părut rău pentru el.

— Oricare ar fi motivele pentru care ai făcut ceea ce ai făcut, Fitzy, cred că putem fi de acord că îmi eşti dator. Dacă îmi spui unde este bătrânul, suntem chit. Dar, dacă nu o faci, va trebui să-mi folosesc imaginația ca să găsesc o altă cale de a ne împăca.

SALLY

L-am găsit pe tata în partea de nord, reparând o porțiune de gard cu Bobby şi cu Miguel, înconjurați de caii lor, care stăteau degeaba, şi cu câteva sute de vite în spate, pe câmp, care păşteau.

Ieşind de pe şosea pe acostament, am derapat uşor şi am oprit chiar lângă ei, apoi am coborât din cabină în timp ce ei îşi protejau ochii de praf.

Teatral ca întotdeauna, Bobby a tuşit afectat, iar tata a clătinat din cap.

— Sally, a spus el, dacă mai conduci aşa camioneta aia, mai ales pe drumuri ca ăsta, să ştii că o să cedeze.

— Cred că ştiu mai bine ce poate să suporte Betty şi ce nu.

— Atunci îți spun doar atât: când o să cadă transmisia, să nu te aştepți să ți-o înlocuiesc.

— Nu-ți face griji. Dacă ştiu la ce să mă aştept din partea camionetei mele înseamnă că ştiu şi mai bine la ce să mă aştept din partea ta.

A tăcut o clipă şi bănuiesc că încerca să se decidă dacă să le spună băieților să plece.

— În regulă, a zis în cele din urmă, ca şi când ar fi ajuns la o înțelegere cu el însuşi. Ai venit aici cu un motiv, sunt convins. Ai putea la fel de bine să-mi spui ce vrei.

Am deschis uşa din dreapta şoferului, am scos semnul cu DE VÂNZARE, care se afla pe scaun, şi l-am ridicat ca să-l vadă mai bine.

— L-am găsit la gunoi.

A încuviințat din cap.

— Eu l-am pus acolo.

— Şi, dacă nu e cu supărare, de unde a apărut?

— De la Watson.

— De ce ai da jos un semn cu DE VÂNZARE de pe casa lui Watson?

— Pentru că nu mai este de vânzare.

— Şi de unde ştii asta?

— Pentru că eu am cumpărat casa.

A spus-o într-un mod foarte sec şi irevocabil, încercând să arate că a fost cât se poate de răbdător, că nu avea timp pentru astfel de discuții, că el şi băieții aveau treabă şi că venise momentul să mă urc în camionetă şi să mă întorc acasă, unde, cu siguranță, trebuia să fi pregătit cina până

acum. Dar, în caz că-şi imagina că ştia ceva ce eu nu ştiam despre răbdare, atunci nu vorbea cu persoana potrivită.

O clipă, am rămas pe loc. Fără să fac vreun pas, am privit în depărtare, gânditoare, apoi mi-am întors privirea direct spre el.

— Rapiditatea cu care ai cumpărat locul... Mă întreb cât ai stat la pândă ca să faci asta.

Bobby a împrăştiat praful de pe jos cu vârful cizmei, iar Miguel s-a întors spre vite în timp ce tata se scărpina la ceafă.

— Băieți, a spus el după o clipă, bănuiesc că aveți ceva de lucru.

— Da, domnule..., domnule Ransom.

Au încălecat şi au pornit spre cireadă, fără prea mare grabă, aşa cum obişnuiau să facă oamenii din câmpul muncii. Tata i-a privit cum pleacă, dar a aşteptat ca zgomotul copitelor să se stingă înainte de a vorbi din nou.

— Sally, a spus el, adoptând tonul acela care transmitea am de gând să-ți spun asta o singură dată, nici vorbă de minciună sau de aşteptat. Charlie nu şi-a plătit ipoteca, banca a prescris ipoteca, a scos-o la vânzare, iar eu am cumpărat-o. Asta e tot ce se poate spune. Nu a fost o surpriză pentru nimeni de la bancă, nu va fi o surpriză pentru nimeni din district şi nu ar trebui să fie o surpriză nici pentru tine. Pentru că asta fac fermierii. Când le iese în cale o ocazie, iar prețul este corect, un fermier va cumpăra şi alte terenuri învecinate.

— Învecinate, am spus impresionată.

— Da, a răspuns el. Învecinate.

Ne-am uitat unul la celălalt.

— În toți aceşti ani în care domnul Watson s-a luptat cu ferma, ai fost prea ocupat ca să dai o mână de ajutor. Dar, când s-a ivit ocazia, agenda ta de întâlniri devenit dintr-

odată goală. Brusc, ai fost liber. Nu despre asta e vorba? Mie îmi sună fix a minciună şi aşteptare.

Pentru prima dată, a ridicat vocea.

— La naiba, Sally! Ce te aşteptai să fac? Să merg până acolo şi să ar eu cu plugul? Să semăn şi să-i culeg recolta? Nu poți să trăieşti viața în locul altcuiva. Dacă un om are măcar un dram de mândrie, nu ar vrea să faci asta. Poate că Charlie Watson nu a fost vreun mare fermier, dar a fost un om mândru. Mai mândru decât majoritatea.

M-am uitat din nou în depărtare.

— Totuşi, este interesant, nu-i aşa, cum, în timp ce banca se pregătea să scoată proprietatea la vânzare, tu stăteai chiar pe treptele verandei, spunându-i fiului proprietarului că poate venise timpul să se mute, să o ia de la capăt în altă parte.

M-a studiat atent o clipă.

— Despre asta este vorba? Despre tine şi Emmett?

— Nu încerca să schimbi subiectul.

A clătinat din nou din cap, exact aşa cum făcuse când ajunsesem acolo.

— Nu avea de gând să rămână, Sally. Nu mai mult decât mama lui. Ai văzut şi tu. Cum a prins ocazia, şi-a luat o slujbă în oraş. Şi ce a făcut cu primele lui economii? Şi-a cumpărat o maşină. Nu o camionetă sau un tractor, Sally. O maşină. Deşi nu mă îndoiesc de faptul că Emmett a suferit profund fiindcă şi-a pierdut tatăl, bănuiesc că s-a simțit uşurat că a scăpat de fermă.

— Nu-mi vorbi despre Emmett Watson de parcă l-ai cunoaşte atât de bine. Habar n-ai ce-i trece prin minte.

— Poate. Dar, după cincizeci şi cinci de ani în Nebraska, cred că pot să fac deosebirea între un tip care rămâne şi unul care pleacă.

— Aşa o fi. Dar lămureşte-mă, domnule Ransom: eu din care categorie fac parte?

Ar fi trebuit să-i vedeți fața când am spus asta. Brusc, a pălit. Apoi, la fel de repede, s-a înroşit.

— Ştiu că nu e uşor pentru o tânără să-şi piardă mama. Într-un fel, e mai greu pentru ea decât pentru soțul care şi-a pierdut soția. Pentru că un tată nu este pregătit să crească o tânără aşa cum ar trebui să fie crescută. Asta mai ales când fata este încăpățânată din fire.

M-a privit lung, în caz că nu era destul de clar că se referea la mine.

— În multe nopți am îngenuncheat la marginea patului, rugând-o să mă învețe cum să fac față mai bine încăpățânării tale. Şi, în toți aceşti ani, mama ta – Dumnezeu s-o odihnească! – nu mi-a răspuns nici măcar o dată. Aşa că a trebuit să mă bazez pe amintirile mele despre cum a avut ea grijă de tine. Deşi aveai doar doisprezece ani când a murit, erai deja destul de îndărătnică. Şi când îmi exprimam îngrijorarea în legătură cu asta, mama ta îmi spunea să am răbdare. Ed, spunea ea, fetița noastră are o fire puternică, iar asta ar trebui să-i fie de folos când va deveni femeie. Nu trebuie decât să îi acordăm puțin timp şi spațiu.

Acum el a privit în depărtare o clipă.

— Ei bine, am avut încredere în sfatul mamei tale atunci şi am încredere şi acum. Ăsta e motivul pentru care ți-am făcut pe plac. Am fost îngăduitor cu tine, cu modul tău de a te purta şi cu obiceiurile tale. Cu temperamentul şi cu ironiile tale. Dar, Sally, aşa să-mi ajute Dumnezeu, mi-am dat seama că poate ți-am făcut un deserviciu cumplit. Pentru că, oferindu-ți toată libertatea, ți-am permis să devii o tânără încăpățânată, o femeie care obişnuieşte să îşi hrănească furia şi să spună ce gândeşte şi care, cel mai probabil, nu este potrivită pentru căsătorie.

Oh, câtă plăcere i-a făcut să țină acest mic discurs! Stând acolo, cu picioarele depărtate, bine înfipte în pământ, zici că-şi trăgea puterea direct din pământ, pentru că era al lui.

Apoi chipul i s-a îmblânzit şi mi-a aruncat o privire plină de compasiune, care nu a făcut decât să mă înfurie.

I-am aruncat semnul la picioare, apoi m-am întors şi m-am urcat în camionetă. Am băgat în marşarier, am turat motorul şi am pornit la drum cu o peste o sută de kilometri pe oră, împrăştiind pietrişul şi luând fiecare denivelare, până când şasiul a început să zdrăngănească, iar portierele şi geamurile să zornăie. Am virat spre intrarea în fermă, m-am îndreptat spre uşa din față şi m-am oprit la doar un metru şi jumătate de ea.

După ce în sfârşit s-a risipit praful pe care îl ridicasem, am observat un bărbat cu pălărie care stătea pe verandă. Abia când s-a ridicat şi a păşit în lumină, am văzut că era şeriful.

ULYSSES

În timp ce Ulysses îi privea pe frații Watson cum se retrăgeau de lângă focul de tabără, ca să se ducă la culcare, Stew a venit lângă el.

— Mâine pleacă mai departe?

— Nu, a răspuns Ulysses. Băiatul cel mare are nişte treburi de rezolvat în oraş. Ar trebui să se întoarcă după-amiază şi o să rămână peste noapte.

— În regulă atunci. O să le păstrez aşternuturile.

— Poți să-l păstrezi şi pe al meu.

Stew s-a întors brusc şi l-a fixat pe Ulysses cu privirea.

— Stai încă o noapte?

Ulysses i-a susținut privirea.

— Tocmai asta am spus, nu-i aşa?

— Asta ai spus, da.

— E vreo problemă?

— Nu, a răspuns Stew. Nicio problemă din partea mea. Doar că mi se pare că îmi amintesc cum cineva a zis la un moment dat că nu a petrecut niciodată două nopți la rând în acelaşi loc.

— Bine, atunci, a spus Ulysses, să vină vineri şi o să se întâmple şi asta.

Stew a dat din cap.

— Am lăsat nişte cafea pe foc, a adăugat el imediat. Cred că o să mă duc să văd ce-i cu ea.

— O idee bună, a încuviințat Ulysses.

După ce l-a privit pe Stew întorcându-se la focul de tabără, Ulysses s-a uitat la luminile oraşului, care se întindeau de la Battery Park până la George Washington Bridge – lumini care nu-l atrăgeau deloc şi care nu-i promiteau niciun confort.

Dar Billy îi povestise despre înțelegerea pe care o avea cu fratele său, iar lui Ulysses i se păruse rezonabil. Avea să rămână două nopți pe insula Manhattan. Mâine, el şi băiatul vor petrece timpul ca simple cunoştințe, pentru ca a doua zi să se despartă ca prieteni.

CINCI

WOOLLY

Când au intrat pe aleea surorii sale, Woolly a văzut că nu era nimeni acasă.

Woolly îşi dădea întotdeauna seama când o casă era goală doar uitându-se la ferestre. Uneori, când se uita la ferestre, putea să audă toată forfota din casă, cum ar fi zgomotul paşilor care urcau şi coborau scările sau al frunzelor de ţelină care erau tăiate în bucătărie. Uneori, reuşea să audă liniştea a doi oameni care stăteau singuri în camere diferite. Alteori, ca acum, din felul în care ferestrele se uitau la el, pur şi simplu ştia că nu era nimeni acasă.

Woolly a oprit motorul, iar Duchess a fluierat.

— Câți oameni ai spus că locuiesc aici?

— Doar sora mea şi soţul ei, a răspuns Woolly. Deşi sora mea este însărcinată.

— Ce aşteaptă? Cvintupli?

Woolly şi Duchess au coborât din Studebaker.

— Să batem la uşă? a întrebat Duchess.

— Nu sunt aici.

— Şi o să poți să intri?

— De obicei încuie uşa din față, dar pe cea de la garaj o lasă adesea deschisă.

Woolly s-a ţinut după Duchess până la una dintre uşile garajului şi s-a uitat la el cum a deschis-o zgomotos.

Înăuntru, primele două locuri de parcare erau goale. Primul trebuie să fi fost cel pe care parcase sora lui, s-a gândit Woolly, pentru că pata de ulei care se scursese avea forma unui balon foarte mare – exact ca acela din cartea lui Billy. În schimb, pata de ulei de pe cel de-al doilea loc arăta ca unul din acei norişori de furtună care atârnă deasupra capului unui personaj din benzile desenate, când acesta se află într-o dispoziție proastă.

Duchess a fluierat din nou.

— Ce-i ăsta? a întrebat el, arătând spre al patrulea loc.

— Un Cadillac decapotabil.

— Al cumnatului tău?

— Nu, a răspuns Woolly un pic jenat. Este al meu.

— Al tău!

Duchess s-a răsucit spre Woolly atât de vizibil surprins, încât Woolly a zâmbit. Pe Duchess nu-l uimeau prea multe lucruri, aşa că întotdeauna când se întâmpla asta îl făcea pe Woolly să zâmbească. L-a urmărit pe Duchess în timp ce traversa garajul ca să se uite mai bine la maşină.

— De unde ai luat-o?

— Am moştenit-o, cred. De la tata.

Duchess a încuviinţat solemn. Apoi a mers pe lângă maşină, trecându-şi mâna de-a lungul capotei negre şi admirând cauciucurile cu lateralele albe.

Woolly s-a bucurat că Duchess nu se uitase peste tot, pentru că pe partea cealaltă se vedeau loviturile în portieră de când Woolly intrase într-un stâlp de iluminat.

„Dennis" fusese foarte, foarte supărat în seara când Woolly venise acasă cu maşina buşită. Woolly ştia că „Dennis" fusese foarte, foarte supărat, pentru că aşa spusese chiar el.

Uită-te ce ai făcut, i-a zis lui Woolly, uitându-se furios la dezastrul din faţa lui.

Dennis, a intervenit sora lui. Nu e maşina ta. Este a lui Woolly.

Probabil asta ar fi trebuit să spună şi Woolly: Nu e maşina ta, „Dennis". Este a mea. Dar lui Woolly nici prin cap nu i-au trecut aceste replici. Cel puţin nu se gândise la ele decât după ce Sarah le rostise. Sarah ştia întotdeauna ce trebuia spus. Când Woolly se afla în mijlocul unei discuţii, la internat sau la o petrecere în New York, se gândea adesea la cât de uşor ar fi mers conversaţia dacă Sarah ar fi fost acolo ca să spună lucrurile potrivite în locul lui.

Dar în seara în care ajunsese cu portiera lovită şi Sarah îi zisese lui „Dennis" că maşina nu era a lui, ci a lui Woolly, acest lucru a părut că îl supără şi mai tare pe „Dennis".

Precis asta spun şi eu, că este maşina lui. (Cumnatul lui Woolly îşi expunea întotdeauna punctul de vedere cu

precizie. Chiar şi când era foarte, foarte supărat, era foarte, foarte precis). Când un tânăr suficient de norocos primeşte un lucru atât de valoros de la propriul tată, ar trebui să îl trateze cu respect. Iar dacă nu ştie cum să trateze acel lucru cu respect, atunci nu merită deloc să-l aibă.

Oh, Dennis, a spus Sarah. Nu e un Manet, pentru numele lui Dumnezeu. E o maşină.

Maşinile stau la baza a tot ceea ce deține această familie, a spus „Dennis".

Şi tot ceea ce nu deține, a continuat Sarah.

Iar începem, se gândea Woolly zâmbind.

— Îmi permiți? a întrebat Duchess, făcând un semn spre maşină.

— Ce anume? A, da. Bineînțeles, bineînțeles.

Duchess a întins mâna spre mânerul portierei şoferului, a ezitat, apoi a făcut un pas în dreapta şi a deschis portiera din spate.

— După tine, a spus el, făcând o plecăciune adâncă.

Woolly s-a strecurat pe bancheta din spate, iar Duchess a intrat după el. A scos un oftat de mulțumire, apoi a închis portiera.

— Uită de Studebaker, a spus el. Aşa ar trebui să ajungă Emmett la Hollywood.

— Billy şi Emmett merg la San Francisco, a precizat Woolly.

— În fine. Aşa ar trebui să ajungă în California.

— Dacă Billy şi Emmett vor să meargă în California cu Cadillacul, sunt bineveniți să o facă.

— Pe bune?

— Nimic nu m-ar face mai fericit, l-a asigurat Woolly. Singura problemă este că acest Cadillac e mult mai vechi decât Studebakerul, aşa că probabil nu i-ar duce în California la fel de repede.

— Poate că da, a replicat Duchess. Dar, cu o maşină ca asta, de ce să te mai grăbeşti?

După cum s-a dovedit, uşa din interiorul garajului era încuiată, aşa că Woolly şi Duchess au ieşit. Woolly s-a aşezat pe treptele din faţa casei, lângă ghivecele de flori, iar Duchess s-a apucat să scoată bagajele din portbagaj.

— S-ar putea să-mi ia câteva ore, a spus Duchess. Eşti sigur că o să fie totul bine?

— Mai mult ca sigur, a răspuns Woolly. O să aştept aici până se întoarce sora mea. Sunt convins că nu o să întârzie mult.

Woolly l-a privit pe Duchess cum se urcă în Studebaker şi cum iese cu spatele de pe alee, ridicând mâna în semn de salut. Odată rămas singur, Woolly a luat din geantă flaconul pe care îl avea în plus, a scos pipeta şi şi-a pus câteva picături pe vârful limbii. Apoi, preţ de o clipă, a admirat frenezia soarelui.

— Nimic nu este mai frenetic decât soarele, şi-a spus el. Şi nimeni nu este mai de încredere decât iarba.

Când a rostit cuvântul încredere, Woolly s-a gândit brusc la sora lui, Sarah, care, în privinţa asta, era un model demn de urmat. A pus flaconul în buzunar, s-a ridicat în picioare şi s-a uitat în zare – şi, cu siguranţă, sub ghiveciul cu flori aştepta răbdătoare cheia de la casa surorii sale. Toate cheile seamănă între ele, bineînţeles, dar Woolly ştia că asta era cheia potrivită, fiindcă s-a rotit în încuietoare fără probleme.

A deschis uşa, a păşit înăuntru, apoi s-a oprit.

— Alo?! a strigat el. Alo, alo?

Ca să fie sigur, Woolly a mai rostit un al patrulea alo în holul care ducea spre bucătărie şi încă o dată pe scări. După care a aşteptat să vadă dacă răspunde cineva.

În timp ce aştepta cu urechile ciulite, s-a întâmplat să se uite la măsuţa de lângă baza scării, unde se afla un telefon. Strălucitor, neted şi negru, arăta ca vărul mai mic al

Cadillacului. Dar, în ceea ce-l priveşte, exista un lucru care nu era strălucitor, neted şi negru: micul dreptunghi de hârtie din mijlocul discului pe care fusese scris foarte delicat numărul de telefon al casei – ca telefonul să ştie exact cine este, s-a gândit Woolly.

Văzând că nu răspunde nimeni, a intrat în încăperea mare şi luminoasă din stânga.

— Asta este camera de zi, a spus el, ca şi când ar fi fost propriul ghid.

Nu se schimbase mare lucru de când fusese acolo ultima oară. Pendula încă era lângă fereastră, neîntoarsă. Pianul încă era în colţ, neclintit. Iar cărţile încă stăteau pe rafturile lor, necitite.

Singurul lucru diferit era faptul că în faţa şemineului se afla acum un evantai oriental uriaş, ca şi când şemineul s-ar fi ruşinat să apară. Woolly s-a întrebat dacă rămânea acolo tot timpul sau dacă sora lui îl lua iarna, ca să poată aprinde focul. Dar, dacă îl lua de acolo, unde îl punea? Părea atât de delicat şi de bizar. Probabil că putea fi împăturit ca un evantai normal, s-a gândit Woolly, şi apoi pus într-un sertar.

Mulţumit de această idee, Woolly a dat ceasul înapoi, apoi a ieşit din sufragerie şi şi-a continuat turul.

— Asta este sufrageria, a spus el, unde se serveşte masa la zilele de naştere şi de sărbătoare... Asta este singura uşă din casă care nu are clanţă şi care se mişcă înainte şi înapoi... Iar asta este bucătăria... Şi aici este holul din spate. Şi aici e biroul lui „Dennis”, în care nimeni nu ar trebui să intre.

Trecând astfel dintr-o cameră în alta, Woolly a străbătut toată casa, până când a ajuns iarăşi la baza scărilor.

— Şi asta este scara, a continuat el în timp ce urca. Ăsta este holul. Asta este camera surorii mele şi a lui „Dennis”. Asta este baia. Şi aici...

Woolly s-a oprit în faţa unei uşi întredeschise. A împins-o uşor şi a intrat într-o cameră care în acelaşi timp era şi nu era ceea ce se aştepta să fie.

Pentru că, deşi patul său încă se afla acolo, acum fusese mutat în mijlocul camerei, acoperit cu o bucată mare de pânză. Pânza, de un alb murdar, fusese stropită cu sute de picături albastre şi cenuşii – ca unul dintre tablourile de la Muzeul de Artă Modernă. Dulapul, în care cândva erau atârnate cămăşile şi jachetele lui Woolly, era complet gol. Nu mai rămăsese nici măcar un umeraş sau cutia de naftalină care obişnuia să se ascundă în umbra raftului de sus.

Trei dintre cei patru pereţi ai camerei erau încă albi, dar unul dintre ei – cel pe care se afla scara – era acum albastru. Un albastru prietenos şi strălucitor, ca albastrul maşinii lui Emmett.

Woolly nu putea să aducă în discuţie faptul că dulapul era gol sau că patul era ascuns sub un soi de prelată, pentru că încăperea era şi nu era a lui. După ce mama lui se recăsătorise şi se mutase în Palm Beach, Sarah îl lăsase să stea în această cameră. Îl lăsase să stea acolo în vacanţele de Ziua Recunoştinţei şi de Paşte şi în săptămânile în care renunţase la un internat şi încă nu îl găsise pe următorul. Chiar dacă Sarah îl încurajase să considere camera ca fiind a lui, el ştiuse dintotdeauna că nu era menită să rămână o cameră permanentă, cel puţin nu pentru el. Era menită să fie camera permanentă a altcuiva.

După aspectul neregulat al prelatei, Woolly şi-a dat seama că pe pat fuseseră stivuite cutii înainte ca acesta să fie acoperit – arăta acum ca o barjă foarte mică.

A verificat mai întâi dacă picăturile de pe prelată erau proaspete, apoi a tras-o pe jumătate. Pe pat se aflau patru cutii de carton pe care era scris numele lui.

Woolly s-a oprit o clipă ca să admire scrisul de mână. Pentru că, deşi numele lui fusese scris cu litere înalte de

cinci centimetri, cu un marker gros şi negru, se vedea clar că era scrisul de mână al surorii lui – acelaşi scris de mână care apărea pe dreptunghiul mic de pe discul telefonului, unde fuseseră notate cifrele micuțe, care formau numărul de telefon. Nu e interesant că scrisul de mână al unei persoane este acelaşi, indiferent dacă este mare sau mic? s-a întrebat Woolly.

A întins mâna ca să deschidă cea mai apropiată cutie, apoi a ezitat. Şi-a amintit brusc de tulburătoarea teorie a pisicii lui Schrödinger, care fusese explicată de profesorul Freely la ora de fizică. În această teorie, un fizician pe nume Schrödinger a postulat (acesta a fost cuvântul pe care l-a folosit profesorul Freely: postulat) că existau o pisică şi nişte otravă într-o cutie aflată într-o stare de incertitudine benignă. Dar, odată ce cutia era deschisă, pisica putea ori să toarcă, ori să fie moartă. Aşa că a privit-o cu o doză de precauție, cum, de fapt, ar trebui să facă oricine se aventurează să deschidă o cutie, chiar dacă era vorba de una pe care stătea scris numele lui. Sau poate mai ales dacă era una pe care stătea scris numele lui.

Woolly a ridicat capacul cu calm şi a răsuflat uşurat. Înăuntru se aflau toate hainele care fuseseră în comoda care era şi nu era a lui. În cutia de dedesubt, Woolly a găsit toate lucrurile care stătuseră deasupra comodei. Cum ar fi vechea cutie de trabucuri, aftershave-ul pe care îl primise cadou de Crăciun şi pe care nu îl folosise niciodată şi trofeul câştigat la clubul de tenis, când ieşise pe locul doi, cu omulețul de aur care avea să servească o minge de tenis pentru eternitate. Iar pe fundul cutiei se afla dicționarul albastru-închis, pe care mama lui Woolly i-l dăruise când se mutase prima dată la internat.

Woolly a scos dicționarul şi i-a simțit în mână greutatea liniştitoare. Cât de mult îi plăcuse acest dicționar – pentru că scopul lui era să-ți spună cu exactitate ce înseamnă un

cuvânt. Alegeai un cuvânt, te duceai la pagina corespunzătoare şi acolo îi găseai înţelesul. Iar dacă în definiţie era un cuvânt pe care nu-l recunoşteai, puteai de asemenea să-l cauţi ca să afli ce sens avea.

Dicţionarul pe care i-l dăduse mama lui făcea parte dintr-o serie – fusese băgat într-o servietă, alături de un dicţionar de sinonime. Şi, pe cât de mult iubise Woolly dicţionarul explicativ, pe atât de mult îl detestase pe cel de sinonime. Doar să se gândească la el şi îl apucau fiorii. Pentru că scopul lui părea să fie opusul celui dintâi. În loc să-ţi spună exact ce înseamnă un cuvânt, lua un cuvânt şi îţi dădea alte zece cuvinte care puteau fi folosite în locul lui.

Cum puteai să comunici o idee unei alte persoane dacă, atunci când aveai ceva de spus, puteai să alegi dintre zece variante pentru fiecare cuvânt din propoziţie? Numărul de posibile variaţii îţi paraliza mintea. Atât de mult încât, la scurt timp după ce a ajuns la Saint Paul, Woolly s-a dus la profesorul său de matematică, domnul Kehlenbeck, şi l-a întrebat câte propoziţii puteau să ia naştere dacă cineva avea o propoziţie cu zece cuvinte, iar fiecare cuvânt putea fi înlocuit cu alte zece cuvinte. Şi, fără nicio ezitare, domnul Kehlenbeck s-a dus la tablă, a scris o formulă şi a făcut câteva calcule rapide, pentru a dovedi incontestabil că răspunsul la întrebarea lui Woolly era zece miliarde. Ei bine, când te confrunţi cu o astfel de revelaţie, cum poţi măcar să începi să scrii un eseu pentru examenul de sfârşit de semestru?

Cu toate acestea, când Woolly a părăsit Saint Paul ca să meargă la Saint Mark, a luat cu el dicţionarul de sinonime şi l-a aşezat pe birou, unde a stat mult şi bine în cutia lui, zâmbindu-i cu zecile de mii de cuvinte care puteau fi înlocuite unul cu altul. În anul următor, l-a tachinat, l-a necăjit şi l-a întărâtat până când, în cele din urmă, într-o seară, cu puţin timp înainte de vacanţa de Ziua

Recunoştinţei, Woolly l-a scos din cutie, l-a dus pe terenul de fotbal, l-a stropit cu nişte benzină pe care o găsise în barca antrenorului echipei şi i-a dat foc ticălosului.

Privind retrospectiv, probabil că ar fi fost floare la ureche dacă Woolly s-ar fi gândit să dea foc dicţionarului pe linia de cincizeci de yarzi. Dar, dintr-un motiv pe care nu şi-l amintea prea bine, el pusese cartea la capătul terenului, iar când aruncase chibritul, flăcările o luaseră pe urmele unei dâre de gaz împrăştiate pe iarbă, înghiţind apoi cu totul bidonul de gaz şi provocând o explozie care a cuprins în flăcări bara de sus a porţii.

Întorcându-se până la linia de douăzeci de yarzi, Woolly privise la început şocat, apoi uimit, cum focul îşi croia drum spre centru, apoi se deplasa simultan spre cele două braţe laterale ale porţii, până când barele au fost cuprinse de flăcări. Dintr-odată, nu mai arătau deloc ca nişte bare, ci mai degrabă ca un spirit înflăcărat care îşi ridica braţele spre cer într-o stare de exaltare. Şi era foarte, foarte frumos.

Când a fost chemat în faţa comisiei de disciplină, Woolly voia să le explice că nu-şi dorise decât să scape de tirania dicţionarului de sinonime pentru a se putea descurca mai bine la examene. Dar înainte de a i se da ocazia să vorbească, decanul studenţilor, care prezida şedinţa, a spus că Woolly se afla acolo pentru a răspunde pentru focul pe care îl provocase pe terenul de fotbal. O clipă mai târziu, domnul Harrington, reprezentantul facultăţii, a catalogat incidentul drept incendiu. Apoi Dunkie Dunkle, preşedintele consiliului elevilor (care era şi căpitanul echipei de fotbal), a spus că a fost o conflagraţie. Atunci Woolly şi-a dat seama că, indiferent ce ar fi avut de spus, toţi aveau să ia partea dicţionarului de sinonime.

Când Woolly şi-a pus dicţionarul la loc în cutie, dinspre hol s-a auzit scârţâitul discret al unui pas şi, când s-a

întors, a văzut-o pe sora lui stând în pragul uşii – cu o bâtă de baseball în mână.

— Îmi pare rău pentru cameră, a spus Sarah.

Woolly şi sora lui stăteau în bucătărie, la măsuța de vizavi de chiuvetă. Sarah îşi ceruse deja scuze pentru că îl întâmpinase pe Woolly cu o bâtă de baseball după ce găsise uşa de la intrare larg deschisă. Acum îşi cerea scuze pentru că îi luase camera care era şi nu era a lui. Sarah era singura din familia lui Woolly care vorbea serios când spunea că îi pare rău. Din punctul lui de vedere, singura problemă era că de multe ori îşi cerea scuze când nu avea nici cel mai mic motiv s-o facă. Ca acum.

— Nu, nu, a zis Woolly. Nu e nevoie să-ți ceri scuze. Mi se pare minunat că o să fie camera copilului.

— Ne-am gândit că am putea muta lucrurile tale în camera de lângă scările din spate. Ai avea mult mai multă intimitate acolo şi ți-ar fi mai uşor să vii şi să pleci când vrei.

— Da, a fost de acord Woolly. Ar fi drăguț acolo.

A încuviințat de două ori din cap zâmbind, apoi s-a uitat în jos, spre masă.

După ce îl îmbrățişase pe Woolly când încă se aflau la etaj, Sarah îl întrebase dacă îi era foame şi se oferise să-i facă un sendviş. Aşa că asta se afla acum în fața lui – un sendviş grilled cheese, tăiat în două triunghiuri, unul cu vârful îndreptat în sus şi altul cu vârful îndreptat în jos. Deşi se uita la triunghiurile din farfurie, Woolly ştia că sora lui îl priveşte.

— Woolly, a rostit ea după un moment. Ce cauți aici?

Şi-a ridicat privirea spre ea.

— Hm, nu ştiu, a zâmbit el. Hoinăresc pe aici, presupun. Călătoresc când încoace, când încolo. Vezi tu, prietenul meu, Duchess, şi cu mine am primit concediu de la Salina şi

ne-am hotărât să facem o mică excursie şi să vizităm câțiva prieteni şi rude.

— Woolly...

Sarah a oftat atât de delicat, încât Woolly abia dacă a auzit-o.

— Luni am primit un telefon de la mama, care a primit un telefon de la director. Aşa că ştiu că nu eşti în concediu de odihnă.

Woolly s-a uitat din nou la sendviş.

— Dar l-am sunat pe director ca să vorbesc personal cu el. Mi-a spus că ai fost un membru exemplar al comunității. Şi, având în vedere că mai ai doar cinci luni de executat din pedeapsă, a spus că, dacă te-ai întoarce imediat din proprie inițiativă, ar face tot ce-i stă în putință ca să limiteze repercusiunile. Pot să-l sun, Woolly? Pot să-l sun şi să-i spun că eşti pe drumul de întoarcere?

Woolly şi-a rotit farfuria astfel încât triunghiul sendvişului îndreptat cu vârful în sus să fie acum îndreptat în jos, iar triunghiul de brânză pe grătar îndreptat cu vârful în jos să fie acum îndreptat în sus. Gardianul a sunat-o pe mama, care a sunat-o pe Sarah, care l-a sunat pe gardian, s-a gândit Woolly. Pe față i-a apărut un zâmbet.

— Îți aminteşti? a întrebat el. Îți aminteşti când ne jucam de-a telefonul? Cu toții, împreună, în camera mare de la reşedința de vară?

O clipă, Sarah s-a uitat la Woolly, iar pe fața ei s-a citit o tristețe amară. Dar a durat doar o clipă. Apoi a zâmbit ca de obicei.

— Îmi amintesc.

Woolly s-a aşezat pe scaun şi a început să depene amintiri comune, pentru că, deşi nu se pricepea deloc să spună ceva învățat pe de rost, când venea vorba să scormonească în amintiri, se descurca foarte bine.

— Fiind cel mai mic, întotdeauna trebuia să încep. Şi mă lipeam de urechea ta şi îmi ascundeam gura după mână, ca să nu mă audă nimeni altcineva, şi şopteam: Căpitanii jucau cărți pe bărcile lor. Apoi te întorceai la Kaitlin şi îi şopteai, iar Kaitlin îi şoptea tatei, iar tata îi şoptea verişoarei Penelope, iar verişoara Penelope îi şoptea mătuşii Ruthie şi aşa mai departe – se mergea în cerc, până ajungea la mama. Iar răspunsul mamei: Familia Compton a mâncat varză în bucătărie.

Când şi-au amintit de nedumerirea firească a mamei lor, amândoi au izbucnit într-un hohot de râs aproape la fel de puternic precum cel de acum câțiva ani.

Apoi au tăcut.

— Cum se mai simte? a întrebat Woolly, uitându-se iar la sendviş. Ce mai face mama?

— Este bine, a răspuns Sarah. Când a sunat, era în drum spre Italia.

— Însoțită de Richard.

— Este soțul ei, Woolly.

— Da, da, da, a aprobat Woolly. Bineînțeles, bineînțeles, bineînțeles. La bogăție şi la sărăcie. La bine şi la rău. Şi până când moartea îi va despărți – dar niciun minut în plus după.

— Woolly... Nu a fost un minut.

— Ştiu, ştiu.

— S-a întâmplat la o distanță de patru ani de la moartea tatei. Tu şi Kaitlin erați la şcoală, eu eram căsătorită, rămăsese chiar singură.

— Ştiu, a repetat el.

— Nu trebuie să-ți placă Richard, Woolly, dar nu poți să-i porți pică mamei fiindcă a ales confortul de a avea pe cineva alături.

Woolly s-a uitat la sora lui, gândindu-se: Nu poți să-i porți pică mamei fiindcă a ales confortul de a avea pe cineva

alături. Şi apoi s-a întrebat: dacă i-ar fi şoptit această frază lui Sarah, iar ea i-ar fi şoptit-o lui Kaitlin, iar Kaitlin i-ar fi şoptit-o tatălui său şi aşa mai departe, completând cercul, până ar fi ajuns la mama sa, oare ce ar fi devenit?

DUCHESS

Reglarea conturilor mersese destul de simplu cu cowboyul şi cu Old Testament Ackerly. Fusese ceva de genul unu minus unu sau cinci minus cinci. Dar, când venea vorba de Townhouse, calculele erau ceva mai complicate.

Nici nu încăpea îndoială că îi eram dator din cauza fiascoului cu Hondo. Nu fusese vina mea că plouase în noaptea aceea şi cu siguranţă nu intenţionasem să mă plimbe vreun poliţist cu maşina, dar asta nu schimbă cu nimic faptul că, dacă m-aş fi târât spre casă prin câmpurile de cartofi, Townhouse ar fi putut să-şi mănânce popcornul, să vadă filmul şi să se strecoare înapoi în cazarmă fără să fie observat.

Spre lauda lui, Townhouse nu a făcut mare caz din asta, nici după ce Ackerly îl bătuse bine. Iar când am încercat să-mi cer scuze, a ridicat din umeri ca un om obişnuit să o mai încaseze din când în când, indiferent că o merita sau nu. Cu toate acestea, mi-am dat seama că nu era încântat de ce întorsătură luaseră evenimentele, cum nici eu nu aş fi fost dacă rolurile ar fi fost inversate. Aşa că, în schimbul bătăii pe care o luase, eram conştient că îi datoram ceva.

Treaba cu Tommy Ladue a complicat calculele. Fiu al unui tip din Oklahoma care nu avusese destulă minte să părăsească Oklahoma în anii 1930, Tommy Ladue era genul de om care părea să poarte salopete de muncă chiar şi când nu purta.

Când Townhouse ni s-a alăturat în Baraca Patru, unde avea să fie coleg cu Emmett, Tommy nu a fost prea încântat. În calitate de cetățean din Oklahoma, a spus el, era de părere că negrii ar trebui să fie cazați în propriile barăci şi să mănânce la propriile mese, în compania celor ca ei. Dacă te uiți la poza cu familia lui Tommy în fața fermei lor, te întrebi de ce oamenii din Oklahoma se străduiau atât de mult să-i țină departe pe negri, deşi Tommy nu părea să se gândească la aşa ceva.

În prima seară, în timp ce Townhouse îşi aşeza hainele primite în ladă, Tommy a venit la el ca să clarifice nişte lucruri. I-a explicat că, deşi Townhouse putea să plece şi să se întoarcă în patul lui, în jumătatea vestică a barăcii nu era binevenit. În baia, care era dotată cu patru chiuvete, trebuia să o folosească doar pe cea mai îndepărtată de uşă. Iar în ceea ce privea contactul vizual, era mai bine să-l mențină la minimum.

Townhouse părea un tip care putea să-şi poarte singur de grijă, dar Emmett nu avea răbdare cu astfel de discuții. I-a spus lui Tommy că un deținut era un deținut, o chiuvetă era o chiuvetă, iar Townhouse putea circula liber prin baracă la fel ca noi, restul. Dacă Tommy ar fi fost cu cinci centimetri mai înalt, cu douăzeci de kilograme mai greu şi de două ori mai curajos, ar fi putut să se ia la trântă cu Emmett. În schimb, s-a întors în jumătatea vestică a barăcii ca să-şi plângă de milă.

Viața la o fermă este menită să te îndobitocească. Te trezesc în zori, te pun să munceşti până la apus, îți dau pauză o jumătate de oră ca să mănânci, o jumătate de oră ca să te odihneşti şi apoi se stinge lumina. Ca unul dintre armăsarii ăia cu ochelari de cal din Central Park, nu trebuie să vezi nimic altceva decât următorii doi paşi din fața ta. Dar, dacă eşti un puşti care a crescut alături de artişti

ambulanți, adică niște escroci și hoți mărunți, nu-ți permiți niciodată să scapi atâtea din vedere.

Exemplu: văzusem cum Tommy se împrietenise cu Bo Finlay, un paznic cu aceeași mentalitate, din Macon, Georgia; îi auzisem cum spuneau tot felul de calomnii la adresa celor cu pielea mai închisă la culoare, precum și la adresa albilor care îi favorizau; într-o noapte, pe când mă aflam în bucătărie, îl văzusem pe Bo dându-i pe furiș lui Tommy două pachete albastre, înguste; iar la două dimineața îl văzusem pe Tommy traversând baraca pe vârfuri, cu intenția de a le ascunde în lada lui Townhouse.

Așadar nu am fost deosebit de surprins când, în timpul examinării de dimineață, Old Testament Ackerly – alături de Bo și alți doi gardieni – a anunțat că cineva furase din cămară; nu am fost surprins nici când a mers direct la Townhouse și i-a ordonat să-și despacheteze lucrurile pe patul abia făcut; și cu siguranță nu am fost surprins când din lada lui Townhouse nu au ieșit la iveală decât hainele lui.

Cei surprinși au fost Bo și Tommy – atât de surprinși, încât nu au avut bunul-simț să nu se uite unul la celălalt.

Într-o demonstrație hilară, pierzându-și controlul, Bo chiar l-a dat pe Townhouse la o parte și a răsturnat salteaua ca să vadă ce ascundea dedesubt.

— Suficient, a zis gardianul, care nu părea prea fericit.

Atunci am intervenit eu.

— Gardian Ackerly? Fiți atenți, spun eu. Dacă cine a furat din cămară și dacă vreun ticălos ne-a jignit onoarea susținând că vinovatul locuiește în Baraca Patru, părerea mea e că ar trebui să percheziționați lăzile tuturor de aici. Pentru că asta e singura cale prin care putem să ne spălăm bunul nostru renume.

— Noi o să decidem ce e de făcut, a răspuns Bo.

— Eu o să decid ce e de făcut, l-a corectat Ackerly. Deschideți-le.

La ordinul lui Ackerly, gardienii au început să se ducă de la un pat la altul, golind lăzile pe rând. Şi iată cum pe fundul lăzii lui Tommy Ladue au găsit chiar un pachet de Oreo.

— Ce ai de spus despre asta? l-a întrebat Ackerly pe Tommy, arătându-i desertul incriminator.

Un tânăr înțelept ar fi putut rămâne pe poziții, declarând că nu văzuse niciodată acel pachet de culoare albastru-deschis. Un şmecher ar fi putut chiar să afirme cu încrederea celui cinstit: Nu eu am pus biscuiții la mine în dulap. Pentru că, la urma urmei, nu-i pusese. Dar, fără să se gândească o clipă, Tommy s-a uitat când la gardian, când la Bo, apoi a răbufnit:

— Dacă eu am fost cel care a luat biscuiții Oreo, atunci unde este celălalt pachet?

Dumnezeu să-l binecuvânteze!

Mai târziu în acea noapte, în timp ce Tommy stătea ca pe ghimpi în şopronul unde erau băgați cei pedepsiți, iar Bo mormăia în oglindă, toți băieții din Baraca Patru s-au adunat să mă întrebe ce naiba se întâmplase. Iar eu le-am spus. Le-am povestit cum l-am văzut pe Tommy apropiindu-se de Bo, cum au făcut un schimb suspect în bucătărie, apoi cum au plantat dovezile noaptea târziu.

— Dar cum au ajuns biscuiții din lada lui Townhouse în cea al lui Tommy? a întrebat un idiot binevoitor exact la momentul potrivit.

Drept răspuns, m-am uitat întâi la unghiile mele.

— Să spunem doar că nu au mers singuri până acolo.

Băieții au râs cu toții la gluma asta.

Apoi cel-care-nu-trebuie-să-fie-subestimat-niciodată, Woolly Martin, a pus întrebarea pertinentă:

— Dacă Bo i-a dat lui Tommy două pachete de biscuiți şi unul dintre pachete a ajuns în lada lui Tommy, ce s-a întâmplat cu celălalt pachet?

Pe peretele din mijlocul barăcii era o tablă mare şi verde, pe care erau scrise toate regulile şi regulamentele pe care trebuia să le respectăm. Din spatele tablei am recuperat pachetul albastru de biscuiți şi l-am arătat, făcând o reverență.

— Voilà!

Apoi ne-am simțit bine cu toții, mâncând împreună biscuiții şi râzând de bolboroselile lui Tommy şi de modul în care Bo răsturnase salteaua.

Dar, odată ce râsetele s-au mai potolit, Townhouse a clătinat din cap şi a spus că îmi asumasem un risc destul de mare. În acel moment, toți s-au uitat la mine puțin curioşi. De ce am făcut-o, se întrebau brusc. De ce mi-am asumat riscul de a-i supăra pe Tommy şi pe Bo pentru un coleg pe care abia îl cunoşteam? Şi încă unul de culoare.

În liniştea care a urmat, mi-am sprijinit o mână pe mânerul sabiei şi m-am uitat la fiecare, pe rând.

— Am riscat? am spus eu. Nimeni nu a riscat nimic azi, prieteni. Şansa a fost oferită. Fiecare dintre noi a venit din colțuri diferite ca să-şi ispăşească sentințele diferite pentru comiterea unor crime diferite. Dar, confruntați cu un necaz comun, ni s-a dat o şansă – o şansă rară şi prețioasă – de a fi uniți. Să nu ne eschivăm în fața a ceea ce Norocul a pus la picioarele noastre. Să o luăm ca pe un stindard şi să mărşăluim în continuare, astfel încât, peste mulți ani, când o să privim în urmă, să putea spune că, deşi am fost condamnați la zile întregi de muncă grea, le-am înfruntat fără teamă, umăr la umăr. Noi, cei puțini, noi, cei fericiți, noi, gaşca de frați.

Oh, ar fi trebuit să-i vedeți!

Erau în extaz, credeți-mă, atârnând de fiecare silabă. Şi, când i-am lovit cu gaşca de frați, au scos o urare entuziastă. Dacă tata ar fi fost acolo, ar fi fost mândru de mine, asta dacă, înainte de orice, nu l-ar fi apucat geloziile.

După ce toate fundurile au fost plesnite, iar băieții s-au întors în paturile lor cu zâmbete pe față şi cu biscuiți în stomac, Townhouse s-a apropiat de mine.

— Îți rămân dator, a spus el.

Şi avea dreptate. Aşa era.

Chiar dacă eram o gaşcă de frați.

Dar, după atâtea luni, întrebarea rămânea în picioare: cât de mult îmi datora? Dacă Ackerly ar fi găsit biscuiții ăia în lada lui Townhouse, Townhouse ar fi fost cel care ar fi stat în şopron în locul lui Tommy pentru patru nopți în loc de două. Recunoştința era depusă în contul meu, într-adevăr, dar, ca orice soi de recunoştință, ştiam că nu era suficientă pentru a compensa cele opt lovituri pe care Townhouse le primise pe spate.

La asta mă gândeam când l-am lăsat pe Woolly în fața casei surorii lui, în Hastings-on-Hudson, şi la asta am continuat să mă gândesc tot drumul până în Harlem.

La un moment dat, Townhouse îmi spusese că locuia pe 126th Street, iar mie mi păruse că înțelesesem destul de clar drumul. Dar a trebuit să trec de şase ori pe acolo înainte să-l găsesc.

Stătea pe veranda unei case din piatră roşiatică, cu băieții adunați în jurul lui. Am tras pe dreapta, peste drum, şi l-am privit prin parbriz. Pe treapta de sub Townhouse stătea un tip mare şi gras, cu un zâmbet pe față, apoi urma un negru cu tenul ceva mai deschis şi cu pistrui, iar pe treapta de jos erau doi adolescenți. Păreau aranjați în formație, ca un mic pluton, cu căpitanul în vârf, apoi locotenentul, sublocotenentul şi doi infanterişti. Şi chiar dacă ordinea ar fi putut fi inversată, cu Townhouse pe treapta de jos, tot i-ar

fi dominat pe ceilalți. Văzându-i aşa, îți venea să te întrebi oare ce făcuseră ei în timp ce el se afla în Kansas. Probabil îşi roseseră unghiile şi număraseră zilele rămase până la eliberarea lui. Acum, cu Townhouse din nou la conducere, afişau o indiferență studiată, care anunța pe oricine trecea că şi de viitorul lor le păsa la fel de puțin ca de vreme.

Când am traversat strada şi m-am apropiat, cei doi tineri s-au ridicat şi au făcut un pas spre mine, ca şi când ar fi vrut să-mi ceară parola.

Privind peste capetele lor, i-am zâmbit lui Townhouse.

— Deci asta este una din găştile alea periculoase de pe stradă de care tot aud?

Când Townhouse şi-a dat seama că eram eu, a părut aproape la fel de surprins ca Emmett.

— Dumnezeule! a rostit el.

— Îl cunoşti pe albul ăsta? a întrebat pistruiatul.

Şi eu, şi Townhouse l-am ignorat.

— Ce cauți aici, Duchess?

— Am venit să te văd.

— De ce?

— Vino jos şi o să-ți explic.

— Townhouse nu coboară de pe verandă pentru nimeni, a spus pistruiatul.

— Taci din gură, Maurice, a rostit Townhouse.

M-am uitat la Maurice cu simpatie. Nu-şi dorise decât să fie un soldat devotat. Ceea ce nu înțelegea el era că, atunci când spunea ceva de genul Townhouse nu coboară de pe verandă pentru nimeni, un om ca Townhouse nu avea de ales decât să facă exact asta. Pentru că, deşi nu primeşte instrucțiuni de la cei ca mine, nu primeşte instrucțiuni nici de la sublocotenentul său.

Townhouse s-a ridicat în picioare, iar cei doi băieți s-au dat într-o parte, ca atunci când Marea Roşie şi-a despărțit

apele în faţa lui Moise. Când a ajuns pe trotuar, i-am spus că mă bucur să îl văd, însă el doar a dat din cap.

— Ai dezertat?

— E şi ăsta un fel de a spune. Woolly şi cu mine suntem în trecere, în drum spre familia lui, care locuieşte în partea de nord.

— Woolly e cu tine?

— Da. Şi ştiu că i-ar plăcea să te vadă. Mergem la circ mâine-seară, la spectacolul de la ora şase. Vrei să vii şi tu?

— Nu e chiar genul meu, Duchess, dar salută-l pe Woolly din partea mea.

— Aşa o să fac.

— În regulă atunci, a spus Townhouse după un moment. Ce e atât de important de ai venit în Harlem după mine?

Am ridicat din umeri ruşinat, ca un penitent.

— Este vorba de fiascoul cu Hondo.

Townhouse s-a uitat la mine de parcă habar n-avea despre ce vorbeam.

— Ştii tu. Filmul cu John Wayne pe care ne-am dus să-l vedem în noaptea aia ploioasă, în Salina. Mă simt prost din cauza bătăii pe care ai încasat-o.

La cuvântul bătaie, băieţii lui Townhouse au renunţat la orice încercare de a mima indiferenţa. Au tresărit ca şi când un şoc electric ar fi trecut chiar prin verandă. Tipul mai mare trebuie să fi fost prea „antifonat” ca să simtă din plin forţa încărcăturii, fiindcă doar s-a foit puţin, în schimb, Maurice s-a ridicat în picioare.

— O bătaie? a întrebat uriaşul zâmbind.

Îmi dădeam seama că şi Townhouse ar fi vrut să-i spună grasului să tacă din gură, dar nu-şi lua ochii de la mine.

— Poate că am luat bătaie sau poate nu, Duchess. Oricum ar fi, nu văd de ce îţi faci tu griji.

— Eşti un tip independent, Townhouse, care se descurcă de unul singur. Aş fi primul care ar spune asta. Dar să

recunoaştem! Nu ar fi trebuit să iei bătaia aia, pe care ai încasat-o sau nu, dacă nu aş fi mers cu maşina poliţistului ăluia.

Asta a trimis un alt şoc electric pe treptele verandei.

Townhouse a inspirat adânc şi a scrutat strada aproape cu nostalgie, ca şi când s-ar fi uitat înapoi, la vremuri mai simple. Dar nu m-a contrazis. Pentru că nu era nimic de contrazis. Eu eram cel care făcea lasagna, iar el era cel care făcea curat în bucătărie. Atât de simplu era.

— Şi acum ce-i de făcut? a întrebat el după un moment de tăcere. Nu-mi spune că ai venit până aici ca să-ţi ceri scuze.

Am râs.

— Nu, nu pun mare preţ pe scuze. Întotdeauna mi s-au părut un gest întârziat şi insuficient. Mă gândeam la ceva mai concret. Ca o reglare de conturi.

— O reglare de conturi.

— Exact.

— La ce te referi mai exact?

— Dacă ar fi fost vorba doar despre film, ne-am fi rezumat la lovitură pentru lovitură. Opt minus opt şi am fi terminat. Dar chestia e că încă îmi eşti dator pentru incidentul cu Oreo.

— Incidentul cu Oreo? a întrebat tipul mai mare cu un zâmbet şi mai mare pe faţă.

— Poate că nu valorează cât un schimb complet, am continuat eu, dar ar trebui să conteze într-un fel sau altul. Poate nu e un calcul întreg, de opt minus opt, ci mai degrabă unul de opt minus cinci. Aşa că mă gândesc că, dacă mă loveşti de trei ori, ar trebui să fim chit.

Toţi băieţii de pe trepte se uitau la mine cu o neîncredere care cântărea diferit pentru fiecare în parte. Un act de onoare are această putere asupra oamenilor de rând.

— Vrei să ne batem, a concluzionat Townhouse.

— Nu, am spus eu, respingând idee cu un gest din mână. Nu o bătaie. O bătaie ar însemna să încerc şi eu să te lovesc. Dar eu am de gând să stau aici şi să te las să mă loveşti, fără să reacționez.

— Vrei să mă laşi să te lovesc.

— De trei ori, am subliniat.

— Ce dracu'?! a exclamat Maurice.

Neîncrederea lui se transformase în ostilitate.

Dar tipul cel mare se scutura de râs fără să scoată un sunet. După o clipă, Townhouse s-a întors spre el.

— Ce părere ai despre asta, Otis?

Otis şi-a şters lacrimile şi a dat din cap.

— Nu ştiu, T. Pe de o parte, pare o nebunie. Dar, pe de altă parte, dacă un băiat alb vine tocmai din Kansas să-ți ceară să-l bați, cred că ar trebuie să-i faci pe plac.

Otis a început din nou să râdă, în felul lui tăcut, iar Townhouse doar a încuviințat din cap. Nu era dispus să o facă. Mi-am dat seama. Şi, dacă am fi fost doar noi doi, probabil că m-ar fi trimis la plimbare, nemulțumit. Dar Maurice se uita acum la mine cu o indignare care nu-şi avea rostul.

— Dacă tu nu vrei să-l loveşti, o fac eu, a spus el.

Ia uite-l, m-am gândit eu. Maurice pur şi simplu nu părea să înțeleagă ierarhia autorității. Ca să înrăutățească şi mai mult lucrurile, când s-a oferit să mă lovească, a făcut-o cu suficientă sfidare cât să insinueze că poate motivul pentru care Townhouse ezita era fiindcă nu se simțea la înălțimea sarcinii.

Townhouse s-a întors spre Maurice foarte încet.

— Maurice, a spus el, doar pentru că eşti vărul meu nu înseamnă că nu sunt dispus să-ți închid gura.

Asta l-a făcut pe Maurice să se înroşească atât de tare, încât pistruii aproape că i-au dispărut. Apoi el a fost cel care a scrutat strada, dorindu-şi să vină vremuri mai simple.

Mi-a părut puțin rău pentru el, văzându-l umilit astfel chiar în fața noastră. Dar îmi dădeam seama, de asemenea, că, prin imprudența lui, îl enervase pe Townhouse, ceea ce era foarte bine.

Mi-am ridicat bărbia spre Townhouse şi i-am făcut un semn.

— Trage-mi una, T. Ce ai de pierdut?

Când i-am spus T., pe fața lui Townhouse a apărut o grimasă, aşa cum ştiam că avea să se întâmple. Să-i arăt o asemenea lipsă de respect era ultimul lucru pe care voiam să-l fac, dar provocarea cea mare era să-l întărât să dea prima lovitură. Odată cu ea, ştiam că celelalte vor veni firesc. Pentru că, deşi nu se plânsese niciodată de bătaia încasată, sunt sigur că încă îmi purta pică pentru asta.

— Haide, i-am spus, intenționând să-l mai strig o dată T.

Dar înainte să apuc s-o fac, m-a pocnit. Pumnul a nimerit exact acolo unde trebuia, dar nu a reuşit decât să mă dea câțiva paşi înapoi, de parcă nu ar fi pus toată furia în el.

— Foarte bine! am strigat eu încurajator. O lovitură destul de bună. Dar de data asta de ce nu ne arăți nişte mişcări de la bătrânul Joe Louis?

Şi fix asta a făcut. Adică m-a luat total pe nepregătite. Într-o secundă stăteam acolo şi îl încurajam, iar în următoarea eram întins pe trotuar, simțind din plin acea aromă ciudată pe care o ai doar când ți se zdruncină bine de tot țeasta.

Mi-am pus ambele mâini pe beton, m-am împins cu putere, m-am ridicat în picioare şi m-am întors la locul unde trebuia s-o încasez – exact ca Emmett.

Cei mici țopăiau de fericire.

— Loveşte-l, Townhouse! au strigat.

— El a cerut-o, a murmurat Maurice.

— Fecioară Maria! a exclamat Otis cu o neîncredere deplină.

Deşi toţi patru vorbeau în acelaşi timp, reuşeam să-i aud pe fiecare dintre ei la fel de clar, ca şi când ar fi vorbit pe rând. Dar Townhouse nu putea. Nu-i auzea deloc pe niciunul ei, pentru că nu se afla pe 126th Street. Era înapoi la Salina. Înapoi în acel moment la care jurase că nu o să se mai gândească vreodată: luând bătaie de la Ackerly în timp ce noi, ceilalţi, priveam. Ceea ce ardea acum în Townhouse era focul dreptăţii. Focul dreptăţii care liniştеşte spiritul rănit şi care restabileşte corectitudinea în lume.

A treia lovitură a fost un upercut care m-a lăsat lat pe trotuar.

O frumusețe, vă asigur.

Townhouse a făcut doi paşi înapoi, clătinându-se puţin din cauza efortului, cu transpiraţia curgându-i pe frunte. Apoi a mai făcut un pas înapoi, ca şi când ar fi simţit nevoia să facă asta, ca şi când ar fi fost îngrijorat că, dacă s-ar fi apropiat mai mult, m-ar fi lovit din nou şi din nou, fără să se mai poată opri.

I-am făcut un semn prietenos că mă dau bătut. Apoi, cu grijă, fără să mă grăbesc, ca astfel sângele să nu-mi curgă şiroaie, m-am ridicat iar pe picioare.

— Ăsta-i spiritul, am spus zâmbind, după care am scuipat puţin sânge pe trotuar.

— Acum suntem chit, a rostit Townhouse.

— Acum suntem chit, am fost de acord, apoi i-am întins mâna.

Townhouse mi-a privit mâna o clipă. Apoi a strâns-o ferm şi s-a uitat fix în ochii mei, ca şi când am fi fost preşedinţii a două naţiuni care tocmai semnaseră un armistiţiu după ani întregi de conflicte nerezolvate.

În acel moment, amândoi puteam să-i privim de sus pe băieţi, iar ei ştiau asta. Îţi dădeai seama din respectul care se citea pe chipul lui Otis şi pe ale celor doi adolescenţi şi din descurajarea care se citea pe faţa lui Maurice.

Mi-a părut rău pentru el. Insuficient de bărbat pentru a fi bărbat, insuficient de copil pentru a fi copil, insuficient de negru pentru a fi negru, insuficient de alb pentru a fi alb, Maurice nu reuşea să-şi găsească locul în lume. Îmi venea să îi ciufulesc părul şi să îl asigur că într-o zi totul va fi bine. Dar era timpul s-o iau din loc.

Mi-am retras mâna şi m-am prefăcut că-mi ridic pălăria în semn de salut.

— Ne mai vedem, amice, am spus.

— Sigur, a răspuns Townhouse.

Mă simţeam destul de bine ştiind că reglasem conturile cu cowboyul şi cu Ackerly, că jucasem un mic rol în echilibrarea balanţei în ceea ce priveşte dreptatea. Dar acele sentimente păleau în comparaţie cu satisfacţia pe care o simţisem după ce îl lăsasem pe Townhouse să-şi ia revanşa.

Sora Agnes spusese întotdeauna că faptele bune pot deveni obişnuinţă. Şi cred că avea dreptate, pentru că, după ce le dădusem gemul de la Sally copiilor de la Saint Nick, pe când eram gata să plec de la casa lui Townhouse, m-am trezit că mă întorc.

— Hei, Maurice! am strigat eu.

Şi-a ridicat privirea cu aceeaşi expresie de descurajare, dar în care se citea şi o notă de nesiguranţă.

— Vezi Studebakerul ăla albastru-deschis de acolo?

— Da?

— Este al tău.

Apoi i-am aruncat cheile.

Mi-ar fi plăcut să-i văd faţă când le-a prins. Dar eu deja mă întorsesem şi acum mergeam pe 126th Street, drept pe mijloc, cu soarele în spate, gândindu-mă: Harrison Hewett, păzea că vin!

EMMETT

Pe la opt fără un sfert seara, Emmett se afla într-un bar dărăpănat de la marginea Manhattanului, cu un pahar de bere şi o fotografie a lui Harrison Hewett pe tejghea, în faţa lui.

Emmett a ridicat paharul şi a studiat fotografia cu interes. Înfăţişa profilul unui bărbat chipeş, de patruzeci de ani, care privea în depărtare. Duchess nu spusese niciodată cu exactitate câţi ani avea tatăl său, dar din poveştile lui părea că domnul Hewett îşi începuse cariera pe la 1920. Şi nu cumva sora Agnes presupusese că avea în jur de cincizeci de ani când îl adusese pe Duchess la orfelinat, în 1944? Asta însemna că domnul Hewett avea în jur de şaizeci de ani acum – iar această fotografie era depăşită cu douăzeci de ani. La fel de bine, se putea ca fotografia să fi fost făcută înainte să se nască Duchess.

Pentru că fotografia era atât de veche, iar actorul, atât de tânăr, Emmett era conştient de asemănarea de familie. După spusele lui Duchess, tatăl său avea nasul, bărbia şi apetitul lui John Barrymore. Dacă Duchess nu moştenise apetitul tatălui său, cu siguranţă moştenise nasul şi bărbia. Duchess avea pielea mai deschisă, dar poate moştenise asta de la mama lui, oricine ar fi fost ea.

Oricât de chipeş ar fi fost domnul Hewett, Emmett nu putea să nu se uite cu un anumit dezgust la bărbatul de cincizeci de ani, care plecase într-o decapotabilă cu o tânără încântătoare pe scaunul de alături, după ce tocmai îşi abandonase fiul de opt ani.

Sora Agnes avusese dreptate când spusese că Emmett era supărat pe Duchess pentru că îi luase maşina. Şi Emmett ştia că avusese dreptate şi când spusese că, mai mult decât orice altceva, Duchess avea nevoie de un prieten care să-l ajute uneori să nu o ia pe un drum greşit. Rămânea de

văzut dacă Emmett se putea ridica la înălțimea acestei sarcini. Oricum avea să fie, înainte de orice trebuia să-l găsească pe Duchess.

În acea dimineață, Emmett s-a trezit la şapte, dar Stew era deja în picioare.

Când l-a văzut pe Emmett, i-a făcut semn spre o ladă răsturnată, unde se aflau un castron, o oală cu apă fierbinte, săpun, un brici şi un prosop. Acesta s-a dezbrăcat până la brâu, s-a spălat, apoi s-a bărbierit. După ce a mâncat un mic-dejun cu şuncă şi ouă – pe cheltuiala lui – şi a fost asigurat de Ulysses că Billy avea să fie supravegheat atent, a urmat indicațiile lui Stew: a ieşit prin deschizătura unui gard, apoi a coborât pe o scară metalică, acoperită, care ducea de la calea ferată până pe Thirteenth Street. Puțin după ora opt, se afla pe Tenth Avenue şi privea spre est, simțind că luase un avans față de ziua precedentă.

Dar Emmett a subestimat tot ceea ce avea să urmeze. A subestimat cât timp îi va lua să meargă pe jos până pe Seventh Avenue. A subestimat cât de greu va fi să găsească intrarea la metrou, pe lângă care trecuse de două ori. A subestimat cât de bulversantă avea să fie stația, odată ajuns înăuntru – cu rețeaua ei de pasarele şi scări şi cu mulțimea ei agitată şi hotărâtă.

După ce a fost învârtit de valul de navetişti, Emmett a găsit în sfârşit de unde să ia bilet, şi-a cumpărat o hartă a rețelei de metrou, a identificat linia de pe Seventh Avenue şi a văzut că mai erau cinci stații până pe Forty-Second Street, fiecare pas în acest proces venind cu propriile provocări, propriile frustrări, propriile motive de umilință.

În timp ce Emmett cobora treptele spre peron, a văzut un tren aproape plin. S-a alăturat repede mulțimii care se îmbulzea în vagon. Când uşile s-au închis şi Emmett s-a trezit umăr la umăr cu unii şi față în față cu alții, a avut sentimentul confuz de a fi în acelaşi timp conştient de sine

şi ignorat complet. Toată lumea părea să-şi fi ales un punct fix la care să se uite cu precizie şi dezinteres. Urmându-le exemplul, Emmett şi-a fixat privirea pe o reclamă la ţigări Lucky Strike şi a început să numere opririle.

La primele două, lui Emmett i s-a părut că acelaşi număr de oameni cobora şi urca. La cea de-a treia staţie, cei mai mulţi coborau. Iar la a patra au coborât atât de mulţi oameni, încât Emmett s-a trezit într-un vagon aproape gol. S-a aplecat să se uite prin fereastra îngustă, spre peron, şi a văzut cu oarecare nelinişte că aceasta se numea Wall Street. Când studiase harta care pornea de la Fourteenth Street, nu acordase prea multă atenţie numelor staţiilor intermediare, fiindcă nu i se păruse neapărat necesar, dar acum era destul de sigur că Wall Street nu se număra printre ele.

Şi Wall Street nu era în partea de jos a Manhattanului...?

A făcut un pas rapid spre o hartă afişată pe peretele vagonului, apoi a parcurs cu degetul lungimea liniei Seventh Avenue. Staţia Wall Street de pe hartă i-a arătat că, în graba lui, se urcase într-un tren expres care mergea spre sud, şi nu într-un tren local care mergea spre nord. Când şi-a dat seama de acest lucru, uşile se închiseseră deja. O a doua privire pe hartă i-a spus lui Emmett că, peste încă un minut, trenul se va afla undeva sub East River, în drum spre Brooklyn.

S-a aşezat pe unul dintre scaunele acum goale şi a închis ochii. Încă o dată, se îndrepta în direcţia greşită, întors la o sută optzeci de grade, iar de data asta nu avea pe cine să dea vina în afară de el însuşi. La fiecare pas, fusese cineva căruia ar fi putut să-i ceară ajutorul, cineva care i-ar fi putut uşura drumul, îndrumându-l spre scara potrivită, spre peronul potrivit, spre trenul potrivit. Cu toate acestea, el refuzase să întrebe pe cineva. Cu o conştiinţă de sine sumbră, Emmett şi-a amintit cât de tare criticase reticenţa tatălui său de a cere sfaturi altor fermieri mai experimentaţi

– ca şi când asta l-ar fi lăsat cumva dezarmat. Încrederea oarbă în propriile forţe e nebunie pură, s-a gândit Emmett.

Pe drumul de întoarcere, din Brooklyn spre Manhattan, Emmett era hotărât să nu facă aceeaşi greşeală de două ori. Când a ajuns la staţia din Times Square, l-a întrebat pe cel care vindea bilete pe unde s-o ia ca să ajungă în centru; la colţul cu Forty-Second Street, l-a întrebat pe omul de la chioşcul de ziare încotro era clădirea Statler; iar când a ajuns la clădirea Statler, l-a întrebat pe tipul în uniformă, de la recepţie, care dintre agenţiile din clădire erau cele mai mari.

Când Emmett a ajuns la agenţia Tristar Talent de la etajul treisprezece, erau deja opt persoane în mica sală de aşteptare – patru bărbaţi cu câini, doi cu pisici, o femeie cu o maimuţă în lesă şi un bărbat într-un costum din trei piese şi cu melon, care avea o pasăre exotică pe umăr. Acesta vorbea cu recepţionera de vârstă mijlocie. Când a terminat, Emmett s-a apropiat de birou.

— Da? a întrebat recepţionera, ca şi când ar fi fost deja plictisită de orice avea Emmett de spus.

— Îl caut pe domnul Lehmberg.

A luat un creion dintr-un suport şi l-a ţinut o clipă deasupra unui carneţel.

— Numele?

— Emmett Watson.

Creionul a zgâriat foaia.

— Ce animal?

— Poftim?

Femeia a ridicat privirea din carneţel şi a vorbit cu o răbdare exagerată.

— Ce fel de animal ai?

— Nu am niciun animal.

— Dacă din numărul pe care vrei să-l prezinţi nu face parte niciun animal, atunci nu eşti în locul potrivit.

— Nu am niciun număr de prezentat, a explicat Emmett. Trebuie să vorbesc cu domnul Lehmberg despre altceva.

— În biroul ăsta se lucrează într-o anumită ordine, fiule. Dacă vrei să vorbeşti cu domnul Lehmberg despre o altă problemă, va trebui să revii într-o altă zi.

— Nu ar trebui să dureze mai mult de un minut...

— De ce nu iei loc, omule? a intervenit un bărbat la picioarele căruia stătea un buldog.

— De fapt, s-ar putea să nu fie nevoie să-l văd pe domnul Lehmberg, a insistat Emmett. Cred că mă puteți ajuta dumneavoastră.

Vizibil suspicioasă, recepționera s-a uitat la Emmett.

— Caut pe cineva, unul dintre posibilii clienți ai domnului Lehmberg. Un interpret. Încerc doar să aflu adresa lui.

În timp ce Emmett se străduia să dea mai multe detalii, fața recepționerei s-a întunecat.

— Arăt eu ca o carte de telefon?

— Nu, doamnă.

Câțiva dintre artiştii din spatele lui Emmett au pufnit în râs, iar el a simțit imediat cum roşeşte.

Recepționera a înfipt creionul înapoi în suportul său, apoi a luat telefonul şi a format un număr.

Imaginându-şi că, la urma urmei, s-ar putea să-l sune pe domnul Lehmberg, Emmett a rămas în birou. Dar când apelul a fost preluat, recepționera a început să vorbească cu o femeie pe nume Gladys despre ceea ce se întâmplase la o emisiune cu o seară în urmă. Ferindu-şi privirea de cei care aşteptau, Emmett s-a întors şi s-a îndreptat spre hol – exact la timp ca să vadă uşile liftului închizându-se.

Dar, înainte ca acestea să se închidă complet, prin mica deschizătură a zărit vârful unei umbrele. O clipă mai târziu, uşile s-au redeschis, iar acolo stătea bărbatul cu melon şi cu pasărea pe umăr.

— Mulțumesc, a spus Emmett.

— Pentru puțin, a răspuns bărbatul.

Nu părea că avea să plouă în dimineața aceea, aşa că Emmett a presupus că umbrela făcea cumva parte din număr. Ridicându-şi privirea de la umbrelă, Emmett şi-a dat seama că domnul se uita la el aşteptând parcă ceva.

— Jos, în hol? a întrebat el.

— Oh, îmi pare rău. Nu.

A bâjbâit puțin, apoi Emmett a scos din buzunar lista pe care i-o dăduse tipul de la recepție.

— Etajul cinci, vă rog.

— Ah!

Domnul a apăsat pe butonul corespunzător. Apoi a băgat mâna în buzunar şi a scos o alună, pe care i-a dat-o păsării de pe umăr.

Pasărea s-a sprijinit într-un picior şi cu ghearele de la celălalt a luat aluna.

— Mulțumesc, domnule Morton! a ciripit ea.

— Cu plăcere, domnule Winslow!

Emmett privea cum pasărea descojea aluna cu o uşurință uimitoare, aşa că domnul Morton i-a remarcat interesul.

— Un papagal-gri-african, a zâmbit el. Unul dintre cei mai inteligenți prieteni cu pene. De exemplu, domnul Winslow are în vocabularul lui o sută şaizeci şi două de cuvinte.

— O sută şaizeci şi trei, a ciripit pasărea.

— Aşa este, domnule Winslow. Şi care a fost cel de-al o sută şaizeci şi treilea cuvânt?

— ASPCA.

Domnul a tuşit stânjenit.

— Nu este un cuvânt, domnule Winslow. Este un acronim.

— Acronim, a ciripit pasărea. O sută şaizeci şi patru!

Abia când domnul i-a zâmbit puțin trist lui Emmett, acesta şi-a dat seama că şi micul schimb de replici făcea parte din număr.

Când au ajuns la etajul cinci, liftul s-a oprit, iar uşile s-au deschis. Emmett i-a mulţumit, apoi a coborât şi uşile au dat să se închidă. Dar, încă o dată, domnul Morton şi-a înfipt între ele vârful umbrelei. De data asta, când uşile s-au redeschis, a coborât din lift şi i s-a alăturat lui Emmett în hol.

— Nu doresc să te deranjez, tinere, dar nu am putut să nu aud întrebarea ta, din biroul domnului Lehmberg. Din întâmplare, acum te îndrepţi spre McGinley & Co.?

— Aşa e, a răspuns Emmett surprins.

— Pot să-ţi ofer un sfat prietenesc?

— Sfaturile lui sunt frumoase şi îşi merită preţul.

Domnul Morton s-a uitat abătut la pasăre, iar Emmett a început să râdă în hohote. Era pentru prima dată când râdea cu voce tare după o bună bucată de vreme.

— Aş aprecia orice sfat pe care sunteţi dispus să mi-l oferiţi, domnule Morton.

Acesta a zâmbit şi a făcut un semn cu umbrela spre hol, care era flancat de nişte uşi identice.

— Când vei intra în biroul domnului McGinley, nu o vei găsi pe recepţionera sa, domnişoara Cravitts, mult mai săritoare decât doamna Burk, pe care ai întâlnit-o deja. Doamnele care lucrează în birourile din această clădire sunt din fire mai reticente, chiar scârbite, aş putea spune, să ajute pe cineva. Acest lucru poate părea lipsit de generozitate, dar trebuie să înţelegei că ele sunt luate cu asalt de dimineaţa până seara de artişti care au tot felul de convingeri şi care încearcă să obţină de la ele o întâlnire. În clădirea Statler, Cravitts şi Burk sunt singurele care încearcă să menţină un echilibru între păstrarea unei aparente ordini şi Colosseum. Dar, dacă aceste doamne trebuie să fie destul de severe cu artiştii, faţă de cei care vin să caute nume şi adrese trebuie să fie şi mai şi...

Domnul Morton a proptit vârful umbrelei în podea şi s-a sprijinit în mâner.

— În această clădire, pentru fiecare artist pe care îl reprezintă un agent, există cel puțin cinci creditori care îl caută. Există spectatori indignați, foste soții şi proprietari de restaurante înşelați. Există o singură persoană față de care portarii manifestă ceva mai multă bunăvoință, şi aceea este persoana care ține baierile pungii – indiferent că e vorba de angajarea într-un spectacol pe Broadway sau la un bar mitzvah. Aşadar, dacă te duci în biroul domnului McGinley, îți sugerez să te prezinți ca producător.

În timp ce Emmett cântărea acest sfat, tipul îl studia discret.

— Văd din expresia ta că opțiunea de a te prezenta sub o identitate falsă este împotriva firii tale. Dar ar trebui să prinzi curaj, tinere, căci, între zidurile clădirii Statler, cel care se prezintă sub o identitate falsă se reprezintă cel mai bine.

— Mulțumesc, a spus Emmett.

Domnul Morton a dat din cap. Apoi a ridicat un deget, fiindcă mai avea ceva de spus.

— Acest interpret pe care îl cauți... Îi cunoşti specializarea?

— Este actor.

— Hmm...

— S-a întâmplat ceva?

Domnul Morton a făcut un gest ambiguu.

— Este vorba de înfățişarea ta. Vârsta şi ținuta. Să spunem doar că imaginea ta este în dezacord cu ceea ce s-ar putea aştepta de la un producător de teatru.

Domnul Morton l-a studiat pe Emmett cu ceva mai multă obrăznicie, apoi a zâmbit.

— Îți sugerez să spui că eşti fiul unui tip care a fost un star al rodeoului.

— Omul pe care îl caut este un actor shakespearian...

Domnul Morton a râs.

— Şi mai bine!

Şi, când a început să râdă din nou, papagalul i-a ţinut isonul.

Când Emmett s-a dus la birourile McGinley & Co., a avut grijă să procedeze exact aşa cum îl sfătuise domnul Morton la fiecare pas şi nu a fost dezamăgit. Când a intrat în sala de aşteptare, care era plină de mame tinere şi băieţi roşcaţi, recepţionera l-a întâmpinat cu aceeaşi nerăbdare de care se lovise şi la Tristar Talent. Dar, de îndată ce i-a explicat că era fiul unui star de rodeo care pleca în tot felul de turnee şi care căuta să angajeze un artist, aceasta s-a mai luminat la faţă.

S-a ridicat în picioare şi şi-a netezit fusta, apoi l-a condus pe Emmett într-o a doua sală de aşteptare, una mai mică, dar în care nu se mai afla nicio altă persoană, dotată cu scaune mai confortabile şi cu un dozator de apă. Zece minute mai târziu, Emmett a fost condus în biroul domnului McGinley, unde a fost întâmpinat călduros, ca un vechi prieten, oferindu-i-se chiar şi ceva de băut.

— Bun, a început domnul McGinley, reluându-şi locul în spatele biroului, Alice mi-a spus că sunteţi în căutarea unui bărbat pentru rodeo!

Emmett se arătase sceptic când domnul Morton spusese că varianta de a distribui un actor shakespearian într-un rodeo era şi mai bună. Când i-a explicat domnului McGinley, a făcut-o cu o oarecare ezitare. Dar imediat ce a terminat de vorbit, domnul McGinley şi-a împreunat palmele cu satisfacţie.

— O întorsătură frumoasă, dacă pot să spun aşa! Nu lipsesc artiştii care se plâng că au fost încadraţi într-o categorie sau alta. Dar, de fiecare dată, greşeala pe care producătorii o fac nu este aceea de a încadra actorii într-o

anumită categorie, ci de a încadra publicul într-o anumită categorie. Grupul ăsta vrea doar asta, vă vor spune ei, în timp ce grupul celălalt vrea doar aia. Când de fapt, cel mai probabil, spectatorul fidel îşi doreşte puțin mai multă îndrăzneală, aşa cum fanul dumneavoastră de rodeo tânjeşte după un pic mai mult savoir faire!

Domnul McGinley a schițat un zâmbet larg. Apoi, redevenind brusc serios, a pus o mână pe un teanc de dosare stivuite pe biroul său.

— Staţi liniştit, domnule Watson, fiindcă problemele dumneavoastră au luat sfârşit. Nu numai că am la dispoziție o armată de actori shakespearieni buni, dar patru dintre ei ştiu să călărească şi doi dintre ei ştiu să tragă!

— Mulțumesc, domnule McGinley. Dar eu caut un anume actor shakespearian.

Domnul McGinley s-a aplecat plin de entuziasm.

— Anume în ce sens? Britanic? Cu pregătire clasică? Un tragedian?

— Caut un tip pe care tatăl meu l-a văzut jucând acum câțiva ani, un tip specializat în monologuri. Nu l-a uitat de atunci. Îl cheamă Harrison Hewett.

Domnul McGinley a bătut de trei ori în biroul său, fără să scoată un cuvânt.

— Hewett?

— Exact.

A mai bătut o dată în birou, apoi a apăsat pe butonul de la interfon.

— Alice? Adu-mi dosarul cu... Harrison Hewett.

Câteva clipe mai târziu, Alice a intrat şi i-a înmânat domnului McGinley un dosar care nu putea să conțină mai mult de o singură foaie. După ce a aruncat o privire rapidă, domnul McGinley l-a aşezat pe birou.

— Harrison Hewett este o alegere excelentă, domnule Watson. Înțeleg de ce tatăl dumneavoastră nu l-a uitat

niciodată. Iar el este un om care se bucură de marile provocări artistice, aşa că sunt sigur că va profita de şansa de a juca în spectacolul dumneavoastră. Dar, ca o clarificare, trebuie să precizez că îl reprezentăm pe domnul Hewett în calitate de colaborator...

După estimarea domnului Morton, şansele erau mai mari de cincizeci la sută ca domnul McGinley să spună exact acest lucru.

— Dacă un agent declară că reprezintă un artist doar pe bază de colaborare, explicase domnul Morton, înseamnă că, de fapt, nu-l reprezintă deloc. Dar nu trebuie să vă faceţi griji. Agenţii din clădirea Statler sunt de acord ca, decât să piardă vrabia din mână pentru cioara de pe gard, să plătească bucuroşi zece procente. Drept urmare, toţi păstrează liste active cu artiştii care lucrează pentru concurenţă, aşa că, pentru un comision corespunzător, pot trimite pe cineva care să rezolve acest caz.

Aşa că Emmett a trebuit să facă un drum până la un domn pe nume Cohen, aflat la etajul unsprezece. Fiindcă domnul McGinley sunase în prealabil, Emmett a fost întâmpinat la uşă şi dus direct într-o altă sală de aşteptare. Zece minute mai târziu, a fost condus în biroul domnului Cohen, unde a fost primit călduros, oferindu-i-se încă o băutură. Din nou, ideea de a introduce un actor shakespearian într-un rodeo a fost aplaudată pentru ingeniozitate. Dar, de data asta, când a fost apăsat butonul de la interfon şi a fost adus un dosar, acesta avea o grosime de aproape cinci centimetri – plin de tăieturi de ziare îngălbenite şi de afişe de spectacole şi un teanc de fotografii demodate, dintre care una i-a fost dată lui Emmett.

După ce Cohen l-a asigurat pe Emmett că domnul Hewett (care era un prieten apropiat al lui Will Rogers) va fi încântat de această ocazie, l-a întrebat cum putea să dea de el.

Urmând instrucțiunile domnului Morton, Emmett a explicat că, întrucât urma să părăsească oraşul în dimineața următoare, totul, până în cele mai mici detalii, trebuia rezolvat atunci şi acolo. Acest lucru a produs o agitație de proporții în timp ce se convenea asupra termenilor şi se redactau contracte.

— Dacă ei chiar pregătesc contractele, îl întrebase Emmett pe domnul Morton, ar trebui să le semnez, nu?

— Semnează orice îți pun în față, dragule! Asigură-te că şi agentul le semnează. Apoi insistă să primeşti două exemplare complete pentru dosarul tău. Pentru că, odată ce un agent are semnătura ta, ți-ar da şi cheile de la casa mamei lui.

Adresa pe care domnul Cohen i-a dat-o lui Emmett pentru Harrison Hewett l-a condus la un hotel mizerabil, de pe o stradă mizerabilă, din centrul Manhattanului. Spre dezamăgirea sa, Emmett a aflat de la bărbatul manierat, care a răspuns la uşa camerei 42, că domnul Hewett nu mai locuia acolo, dar i s-a spus, de asemenea, că fiul domnului Hewett fusese acolo în dimineața precedentă şi se pare că se cazase la hotel pentru o noapte.

— Poate că este încă aici, a adăugat bărbatul.

În hol, recepționerul cu mustața subțire, parcă desenată cu creionul, a spus că ştia cu siguranță la cine se referă Emmett. Copilul lui Harry Hewett. A apărut dintr-odată, încercând să afle unde era bătrânul său, apoi a rezervat două camere pentru o noapte. Dar nu mai locuia acolo. El şi amicul lui visător plecaseră pe la prânz.

— Cu nenorocitul meu de radio, a precizat recepționerul.

— A spus cumva unde se duce?

— S-ar putea să fi spus.

— S-ar putea? a întrebat Emmett.

Recepționerul s-a lăsat pe spate în scaun.

— Când l-am ajutat pe prietenul tău să-şi găsească tatăl, mi-a dat zece dolari...

După spusele recepționerului, Emmett ar fi putut să-l găsească pe tatăl lui Duchess dacă ar fi vorbit cu unul dintre prietenii acestuia, care în fiecare seară, după ora opt, se ducea într-un bar din West Side ca să bea ceva. Emmett avea destul timp liber, aşa că s-a plimbat pe Broadway până când a găsit o cafenea aglomerată, curată şi bine luminată. S-a aşezat la tejghea, a comandat specialitatea casei şi o bucată de plăcintă. După masă, a băut trei ceşti de cafea şi a fumat o țigară pe care o luase de la chelneriță – o irlandeză pe nume Maureen, care, deşi era de zece ori mai ocupată decât doamna Burk, avea de zece ori mai multă disponibilitate decât ea.

Informațiile primite de la recepționerul hotelului l-au trimis pe Emmett înapoi în Times Square, care, cu o oră înainte de asfințit, părea deja incandescent, cu panouri luminoase care prezentau țigări, maşini, electrocasnice, hoteluri şi teatre. Încetul cu încetul, amploarea şi stridența tuturor acestor lucruri l-au convins pe Emmett să nu cumpere nici măcar un singur lucru dintre cele expuse.

Emmett s-a întors la chioşcul de pe Forty-Second Street, unde l-a găsit pe acelaşi vânzător de ziare pe care îl întâlnise de dimineață. De data asta, bărbatul a arătat spre capătul de nord al pieței, unde un panou uriaş cu Whisky Canadian Club strălucea la zece etaje deasupra străzii.

— Vezi semnul ăla? Imediat după el, faci la stânga pe Forty-Fifth Street şi continui să mergi până când ieşi din Manhattan.

Pe tot parcursul zilei, Emmett se obişnuise să fie ignorat. Fusese ignorat de navetiştii din metrou, de pietonii de pe trotuare şi de artiştii din sălile de aşteptare şi pusese totul pe seama ostilității vieții de oraş. Aşa că a fost puțin

surprins să descopere că, odată ce a trecut de Eighth Avenue, nu mai era ignorat.

La intersecția cu Ninth Avenue, un polițist de patrulă l-a fixat cu privirea. Pe Tenth Avenue a fost abordat de un tânăr care voia să-i vândă droguri şi de un altul care voia să-i vândă compania sa. În timp ce se apropia de Eleventh, a fost strigat de un cerşetor bătrân de culoare, dar pe care l-a evitat grăbind pasul, doar pentru a da, câteva clipe mai târziu, peste un cerşetor bătrân alb.

După ce drumul de dimineață în plin anonimat i se păruse oarecum deranjant, acum Emmett l-ar fi întâmpinat cu bucurie. Parcă începea să înțeleagă de ce oamenii din New York mergeau cu acea grabă hotărâtă. Era un semnal descurajator pentru vagabonzi, pierde-vară şi restul rataților.

Chiar înainte de râu, a dat peste Anchor – barul despre care îi spusese recepționerul. Având în vedere numele şi amplasarea, Emmett şi-l imaginase ca pe un loc destinat marinarilor sau membrilor marinei comerciale. Dacă vreodată fusese aşa ceva, asocierea dispăruse de mult timp. Pentru că înăuntru nu era niciun om despre care să crezi că ar fi demn de a pleca pe mare. În ochii lui Emmett, toți păreau cu doar o treaptă mai sus decât bătrânii cerşetori pe care îi evitase pe stradă.

După ce aflase de la domnul Morton cât de reticenți erau agenții în privința divulgării adreselor, Emmett îşi făcea griji că barmanul ar putea fi la fel de zgârcit la vorbă; sau poate că, la fel ca recepționerul de la hotelul Sunshine, ar aştepta să primească un comision generos. Dar când i-a explicat că îl căuta pe un bărbat pe nume FitzWilliams, barmanul i-a spus că venise în locul potrivit. Aşa că Emmett a luat loc la bar şi a comandat o bere.

Când uşa de la Anchor s-a deschis puțin după ora opt şi a intrat un bărbat de vreo şaizeci de ani, barmanul i-a făcut

semn cu capul lui Emmett. De pe scaunul său, Emmett a privit cum bătrânul s-a îndreptat încet spre bar, a luat un pahar şi o sticlă pe jumătate goală de whisky şi s-a retras la o masă din colţ.

În timp ce FitzWilliams îşi turna în pahar, Emmett şi-a amintit de poveştile pe care Duchess le spusese despre ascensiunea şi decăderea lui. Nu-ţi prea venea să crezi că acest bărbat subţirel, care abia se târâia şi care arăta atât de deznădăjduit, fusese cândva plătit generos pentru a juca rolul lui Moş Crăciun. Emmett a lăsat nişte bani pe bar şi s-a apropiat de masa bătrânului interpret.

— Scuzaţi-mă. Sunteţi domnul FitzWilliams?

Când Emmett a rostit cuvântul domnul, FitzWilliams şi-a ridicat privirea surprins.

— Da, a recunoscut el după o clipă. Eu sunt domnul FitzWilliams.

Emmett s-a aşezat pe scaunul gol şi i-a spus că era prieten cu Duchess.

— Înţeleg că ar fi venit aici aseară ca să stea de vorbă cu dumneavoastră.

Bătrânul interpret a dat din cap, ca şi când acum ar fi înţeles, ca şi când ar fi trebuit să ştie.

— Da, a rostit el pe un ton care aproape că îi susţinea mărturisirea. A fost aici. Încerca să-şi găsească tatăl din cauza unor treburi nerezolvate între ei. Dar Harry plecase deja din oraş, iar Duchess nu ştia unde se dusese, aşa că a venit să-l vadă pe Fitzy.

FitzWilliams i-a zâmbit lui Emmett fără prea multă tragere de inimă.

— Ştii, eu sunt un vechi prieten de familie.

Întorcându-i zâmbetul, Emmett l-a întrebat dacă i-a spus lui Duchess unde se dusese domnul Hewett.

— Aşa am făcut, a răspuns bătrânul interpret, dând mai întâi din cap, apoi scuturându-l. I-am spus unde s-a dus

Harry. La hotelul Olympic din Syracuse. Şi acolo se va duce Duchess, presupun. După ce-şi va vizita prietenul.

— Ce prieten?

— Oh, Duchess nu a spus. Dar spunea de... de Harlem.

— Harlem?

— Da. Nu-i aşa că e amuzant?

— Nu, are sens. Mulţumesc, domnule FitzWilliams. Aţi fost de mare ajutor.

Când Emmett a împins scaunul înapoi, FitzWilliams şi-a ridicat privirea surprins.

— Nu pleci, nu-i aşa? Cu siguranţă, ca doi vechi prieteni ai familiei Hewett, ar trebui să bem ceva în cinstea lor.

După ce aflase ceea ce dorise să afle şi fiind convins că Billy avea să se întrebe pe unde umbla de nu se întorsese încă, lui Emmett nu-i mai ardea deloc să rămână la Anchor.

Dar, deşi iniţial lăsase impresia că nu-şi dorea să fie deranjat, dintr-odată bătrânul interpret nu mai voia să rămână singur. Aşa că Emmett a mai luat un pahar de la barman şi s-a întors la masă.

FitzWilliams a turnat whiskyul şi a ridicat paharul.

— În cinstea lui Harry şi a lui Duchess!

— În cinstea lui Harry şi a lui Duchess! a repetat Emmett.

După ce amândoi au băut şi au lăsat paharele jos, FitzWilliams a zâmbit puţin trist, ca şi când ar fi fost mişcat de o amintire dulce-amăruie.

— Ştii de ce i se spune aşa? Lui Duchess.

— Cred că mi-a spus că porecla asta vine de la faptul că s-a născut în Dutchess County.

— Nu, l-a contrazis FitzWilliams, clătinând din cap şi zâmbind fără tragere de inimă. Nu din cauza asta. S-a născut aici, în Manhattan. Îmi amintesc bine noaptea aia.

Înainte să continue, FitzWilliams şi-a mai turnat un pahar, ca şi când ar fi trebuit să facă asta.

— Mama lui, Delphine, era o tânără pariziancă, frumoasă, şi cânta melodii de dragoste în maniera lui Piaf. Cu câţiva ani înainte să se nască Duchess, a cântat în toate marile restaurante. La El Morocco, la Stork Club şi la Rainbow Room. Sunt sigur că ar fi devenit destul de faimoasă, cel puţin în New York, dacă nu s-ar fi îmbolnăvit atât de tare. A făcut tuberculoză, cred. Asta chiar nu-mi amintesc. Nu-i aşa că e groaznic? O femeie frumoasă ca ea, o prietenă, să moară în floarea vârstei şi nici măcar să nu-mi amintesc de ce.

Dând din cap, ca şi când s-ar fi condamnat pe el însuşi, FitzWilliams şi-a ridicat paharul, dar l-a lăsat apoi jos fără să bea, de parcă ar fi simţit că asta ar fi fost o insultă la adresa ei.

Povestea morţii doamnei Hewett l-a prins pe Emmett puţin cu garda jos. Pentru că, în cele câteva dăţi în care Duchess îi pomenise de mama lui, vorbise întotdeauna ca şi cum ea i-ar fi abandonat.

— În orice caz, a continuat FitzWilliams, Delphine îşi adora băieţelul. Când avea bani, o parte din ei îi ascundea de Harry, ca să-i poată cumpăra haine noi. Hăinuţe drăguţe ca alea, cum se numesc... cu pantalonaşi cu bretele, cum poartă bavarezii! Îl gătea şi-i lăsa părul să crească până la umeri. Dar, când a căzut la pat şi a început să-l trimită prin baruri, să-l aducă pe Harry acasă, Harry ar fi...

FitzWilliams a clătinat din cap.

— Bine, îl ştii pe Harry. După câteva pahare, e greu de spus unde se termină Shakespeare şi unde începe Harry. Aşa că, atunci când băiatul intra pe uşă, Harry se ridica de pe scaun, făcea o plecăciune largă şi spunea: Doamnelor şi domnilor, v-o prezint pe ducesa[10] de Alba. Iar data viitoare

[10] *Duchess*, în lb. engleză (n. red.).

era ducesa de Kent sau ducesa de Tripoli. Foarte curând, oamenii au început să-i spună băiatului Duchess. Apoi toți i-am spus Duchess. Până la ultimul dintre noi. Până când nimeni nu şi-a mai amintit numele lui.

FitzWilliams a ridicat din nou paharul, de data asta luând o duşcă zdravănă. Când a pus paharul jos, Emmett a fost surprins să vadă că bătrânul interpret începuse să plângă – lăsându-şi lacrimile să i se rostogolească pe obraji, fără să se obosească să le şteargă.

FitzWilliams a arătat spre sticlă.

— Să ştii că el mi-a dat asta. Duchess, vreau să spun. În ciuda tuturor lucrurilor. În ciuda tuturor lucrurilor, aseară a venit aici şi mi-a cumpărat o sticlă întreagă din whiskyul meu preferat. Da, chiar aşa.

FitzWilliams a inspirat adânc.

— Ştii, el a fost trimis într-o tabără de muncă, în Kansas. La vârsta de şaisprezece ani.

— Da, a zis Emmett. Acolo ne-am întâlnit.

— Ah. Înțeleg. Dar în tot timpul petrecut împreună, ți-a spus vreodată... Ți-a spus vreodată cum a ajuns acolo?

— Nu, a răspuns Emmett. Niciodată.

Apoi, după ce şi-a luat libertatea de a mai turna puțin din whiskyul bătrânului în paharele amândurora, Emmett a aşteptat.

ULYSSES

Cu toate că băiatul citise deja o dată povestea de la început până la sfârşit, Ulysses l-a rugat să o citească din nou.

Puțin după ora zece – când soarele apusese, luna încă nu răsărise, iar ceilalți se retrăseseră în corturile lor –, Billy îşi

scosese cartea şi îl întrebase dacă ar vrea să asculte povestea lui Ishmael, un tânăr marinar care se alăturase unui căpitan cu un singur picior în vânătoarea lui după o mare balenă albă. Deşi Ulysses nu auzise niciodată povestea lui Ishmael, nu avea nicio îndoială că e una bună. Toate poveştile băiatului fuseseră bune. Dar, când Billy se oferise să citească această nouă aventură, Ulysses îl întrebase, cu o oarecare jenă, dacă nu cumva ar vrea să citească în schimb povestea tizului său.

Băiatul nu ezitase. La flacăra care abia mai pâlpâia a focului lui Stew, deschisese cartea spre final şi luminase pagina cu lanterna – un cerc de lumină în interiorul unui cerc de lumină în interiorul unei mări de întuneric.

Când Billy a început să citească, Ulysses şi-a făcut griji un moment că, deoarece mai citise povestea o dată înainte, băiatul ar putea parafraza sau sări peste pasaje, dar Billy părea să înţeleagă că, dacă povestea merita să fie citită din nou, merita să fie citită cuvânt cu cuvânt.

Da, băiatul a citit povestea exact aşa cum o făcuse în vagon, dar lui Ulysses nu i s-a părut la fel. Pentru că de data asta ştia ce urmează. Ştia acum să aştepte cu nerăbdare unele părţi şi să se teamă de altele – să aştepte cu nerăbdare să audă cum Ulise l-a învins pe ciclop ascunzându-şi oamenii sub piei de oi şi să se teamă de momentul în care echipajul pizmaş a dezlănţuit vânturile lui Eol, abătând corabia căpitanului lor de la curs chiar în momentul în care se ivise ţărmul patriei lui.

Când povestea s-a terminat, iar Billy şi-a închis cartea şi a stins lumina, iar Ulysses a luat lopata lui Stew pentru a acoperi jarul, Billy l-a întrebat dacă vrea să spună o poveste.

Ulysses şi-a lăsat privirea în jos cu un zâmbet.

— Nu am nicio carte de poveşti, Billy.

— Nu trebuie să spui o poveste dintr-o carte, a răspuns Billy. Ai putea spune o poveste de la tine. Cum ar fi una din războiul de peste ocean. Ai aşa ceva?

Ulysses a întors lopata în mână.

Avea vreo poveste din război? Bineînțeles că da. Mai multe decât ar fi vrut să-şi amintească. Pentru că poveştile lui nu fuseseră estompate de negura timpului sau luminate de metaforele unui poet. Ele rămăseseră vii şi cumplite. Atât de vii şi de cumplite, încât, ori de câte ori se întâmpla ca una să-i iasă la suprafață în minte, Ulysses o îngropa – aşa cum fusese pe cale să îngroape cărbunii aprinşi ai focului. Dacă pe Ulysses nu-l ținea stomacul să-şi împărtăşească amintirile cu el însuşi, cu siguranță nu avea de gând să le împărtăşească cu un băiat de opt ani.

Dar cererea lui Billy era îndreptățită. El deschisese cu generozitate paginile cărții sale şi citise poveştile lui Sindbad, Iason şi Ahile, iar pe cea a tizului lui Ulysses, chiar de două ori. Cu siguranță, câştigase dreptul de a primi o povestire în schimb. Aşa că Ulysses a lăsat lopata deoparte, a mai aruncat un buştean pe foc şi şi-a ocupat locul pe şina de cale ferată.

— Am o poveste pentru tine, a spus el. O poveste despre întâlnirea mea cu regele vânturilor.

— Când navigai pe marea întunecată ca vinul?

— Nu, a răspuns Ulysses. Când traversam pământul uscat şi prăfos.

Povestea a început pe un drum rural din Iowa, în vara lui 1952.

Cu câteva zile înainte, Ulysses urcase într-un tren în Utah, cu intenția de a călători peste Munții Stâncoşi şi peste câmpii până la Chicago. Dar, la jumătatea drumului prin Iowa, vagonul-cuşetă în care călătorea a fost deviat pe o linie secundară pentru a aştepta o altă locomotivă, care avea să sosească cine ştie când. Joncțiunea din Des Moines era la

şaizeci şi patru de kilometri distanţă, iar acolo putea cu uşurinţă să prindă un alt tren care se îndrepta spre est ori unul care se îndrepta spre nord, spre lacuri, sau spre sud, spre New Orleans. Cu asta în minte, Ulysses coborâse şi pornise pe jos pe drumul de ţară.

Mersese cam şaisprezece kilometri pe un drum vechi de pământ când începuse să simtă că ceva nu e în regulă.

Primul indiciu au fost păsările. Sau, mai degrabă, absenţa lor. Când călătoreşti dintr-un loc în altul prin ţară, a explicat Ulysses, singurul lucru pe care te poţi baza e compania păsărilor. Pe drumul de la Miami la Seattle sau de la Boston la San Diego, peisajul este în continuă schimbare. Dar, oriunde te-ai duce, păsările sunt şi ele acolo. Porumbei sau vulturi, condori sau cardinali, gaiţe albastre sau mierle. Când trăieşti pe drumuri, te trezeşti în zori în cântecul lor şi te culci în sunetul ciripelilor lor la asfinţit.

Cu toate acestea...

În timp ce Ulysses mergea pe acest drum rural, nu se vedea nicio pasăre, nici învârtindu-se deasupra câmpurilor, nici cocoţată pe firele de telefon.

Al doilea indiciu a fost convoiul de maşini. Dacă pe parcursul dimineţii Ulysses fusese depăşit de câte o camionetă sau un sedan care circula cu şaizeci de kilometri pe oră, deodată a văzut un grup de cincisprezece maşini, inclusiv o limuzină neagră, îndreptându-se cu viteză spre el. Vehiculele mergeau atât de repede, încât a trebuit să iasă de pe acostament ca să se protejeze de pietrişul aruncat de cauciucurile lor.

După ce s-a uitat cum trec în viteză, s-a întors spre direcţia din care veniseră. Atunci a văzut că spre est cerul se transforma din albastru în verde. Ceea ce, în acea parte a ţării, după cum bine ştia Billy, nu putea să însemne decât un singur lucru.

În spatele lui Ulysses nu era decât un lan de porumb, cu plante care-ți ajungeau până la genunchi, care se-ntindea cât vedeai cu ochii, dar la aproape un kilometru mai în față se zărea o fermă. Cerul devenea din ce în ce mai întunecat şi Ulysses a început să alerge.

Pe măsură ce se apropia, a observat că ferma fusese deja pregătită de furtună, cu uşile şi obloanele bine închise. L-a zărit pe proprietar verificând hambarul, grăbindu-se apoi spre trapa adăpostului său, unde îl aşteptau soția şi copiii. Iar când fermierul a ajuns la familia sa, Ulysses a văzut cum băiatul a făcut semn spre el.

Sub privirile celor patru, Ulysses s-a oprit din alergat şi a început să meargă cu paşi normali, cu mâinile pe lângă corp.

Fermierul şi-a instruit soția şi copiii să intre în adăpost – mai întâi soția, ca să-i ajute pe copii, apoi fiica, urmată de băiețel, care a continuat să se uite la Ulysses până când a dispărut în adăpost.

Ulysses se aştepta ca tatăl să-şi urmeze familia pe scară, dar, după ce s-a aplecat ca să le mai spună ceva, a închis trapa, s-a întors spre Ulysses, aşteptându-l să se apropie. Poate că trapa adăpostului nu se încuia pe dinăuntru, s-a gândit Ulysses, iar fermierul s-a gândit că, dacă avea să aibă loc o confruntare, atunci mai bine se întâmpla acum, cât încă era la suprafață. Sau poate a considerat că, dacă un om intenționează să refuze să-i ofere adăpost altuia, ar trebui să o facă față în față.

În semn de respect, Ulysses s-a oprit la şase paşi distanță, suficient de aproape ca să se facă auzit, dar îndeajuns de departe ca să nu fie considerat amenințător.

Bărbații s-au privit cu atenție în timp ce vântul începea să ridice praful din jurul picioarelor lor.

— Nu sunt de prin părțile astea, a spus Ulysses după o clipă. Sunt doar un creştin care îşi croieşte drum spre Des Moines ca să prindă un tren.

Fermierul a dat din cap. A dat din cap într-un fel care spunea că, da, crede că Ulysses e creştin şi că se află pe drum ca să prindă un tren, dar că, în acele circumstanțe, niciunul dintre aceste lucruri nu contează.

— Nu te cunosc, a spus el simplu.

— Nu, nu mă cunoşti, a fost de acord Ulysses.

Pentru o clipă, Ulysses s-a gândit să-l ajute pe bărbat să-l cunoască mai bine – spunându-şi numele, spunându-i că fusese crescut în Tennessee şi că era veteran, că avusese şi el cândva o soție şi un copil. Dar, chiar în momentul în care aceste gânduri i-au trecut prin minte, Ulysses a ştiut că nici informațiile astea nu ar fi contat. Şi o ştia fără resentimente.

Pentru că, dacă pozițiile ar fi fost inversate, dacă Ulysses ar fi fost pe cale să coboare într-un adăpost, un spațiu sub pământ, fără ferestre, pe care îl săpase cu propriile mâini pentru siguranța familiei sale, şi, dacă deodată ar fi apărut un alb de doi metri, nici el nu l-ar fi primit cu brațele deschise. L-ar fi trimis pe drumul său.

La urma urmei, de ce un bărbat în floarea vârstei s-ar fi apucat să traverseze țara pe jos, având doar un sac de pânză agățat pe umăr? Un asemenea om trebuie să fi făcut anumite alegeri. A ales să îşi abandoneze familia, biserica, oraşul, căutând ceva diferit. Căutând o viață fără obstacole, fără răspunsuri, de unul singur. Ei bine, după tot efortul depus ca să ajungă astfel, de ce s-ar fi aşteptat să fie tratat diferit într-un asemenea moment?

— Înțeleg, a zis Ulysses, deşi bărbatul nu-i explicase nimic.

Fermierul s-a uitat o clipă la el, apoi s-a întors spre dreapta, arătând spre o turlă albă şi subțire care se înalța dintr-un pâlc de copaci.

— Biserica unitariană e la mai puțin de un kilometru încolo. Are un subsol. Dacă fugi, ai şanse mari să ajungi la timp.

— Mulțumesc, a răspuns Ulysses.

Stând față în față, Ulysses ştia că fermierul are dreptate. Şansa lui de a ajunge la timp la biserică depindea de cât de repede ar fi luat-o din loc. Dar Ulysses nu avea nicio intenție să o ia la fugă în fața altui om, oricât de bun ar fi fost sfatul acestuia. Era o chestiune de demnitate.

După ce a aşteptat o vreme, fermierul a părut să înțeleagă acest lucru. A clătinat din cap în semn că nu dădea vina pe nimeni, nici pe el însuşi, a deschis trapa şi s-a alăturat familiei sale.

După ce a aruncat o privire spre clopotniță, Ulysses şi-a dat seama că traseul cel mai scurt spre biserică era direct peste câmpuri, nu pe drum, aşa că a luat-o la fugă în linie dreaptă. Nu a durat mult până să-şi dea seama că făcuse o greşeală. Deşi porumbul avea doar un metru şi jumătate înălțime, iar rândurile fermierului erau largi şi bine întreținute, pământul era moale şi denivelat, ceea ce-i îngreuna paşii. După toate câmpurile pe care le străbătuse cu greu în Italia, ar fi trebuit să-şi dea seama. Dar părea prea târziu să se întoarcă acum la drum, aşa că, ținându-şi ochii pe clopotniță, a înaintat cât de repede a putut.

Când se afla la jumătatea drumului spre biserică, tornada a apărut în depărtare în dreapta lui; părea un deget negru şi întunecat care cobora din cer – o inversare a clopotniței, atât prin culoare, cât şi prin simbolism.

Cu fiecare pas, progresul lui Ulysses devenea tot mai mic. Erau atât de multe gunoaie care se ridicau de la pământ, încât trebuia să înainteze cu o mână ridicată în dreptul feței, ca să-şi protejeze ochii. Apoi şi-a ținut ambele mâini în sus, ferindu-şi parțial privirea, în timp ce înainta poticnit spre vârtejurile care urcau şi coborau.

Printre degete şi prin vălul de praf, Ulysses a observat umbrele dreptunghiulare care se ridicau de la pământ în jurul lui, umbre care păreau în acelaşi timp ordonate şi complet haotice. Coborându-şi mâinile pentru o secundă, şi-a dat seama că intrase într-un cimitir şi a auzit cum bate clopotul, de parcă o mână invizibilă ar fi tras de sfoara lui. Nu avea cum să fie la mai mult de cincizeci de metri de biserică.

Dar, după cum păreau să stea lucrurile, era cu cincizeci de metri prea departe.

Pentru că tornada se rotea în sens invers acelor de ceasornic şi vânturile sale îl împingeau pe Ulysses mai departe de locul unde voia să ajungă, nu mai aproape. Odată ce a început să cadă grindina, s-a pregătit pentru un ultim efort. Pot s-o fac, şi-a spus el. Apoi, alergând din toate puterile, a început să reducă distanța dintre el şi sanctuar – doar ca să se împiedice de o piatră funerară joasă şi să se prăbuşească la pământ cu resemnarea amară a celor abandonați.

— Abandonat de cine? a întrebat Billy, cu cartea strânsă în poală şi cu ochii larg deschişi.

Ulysses a zâmbit.

— Nu ştiu, Billy. De noroc, de soartă, de propriul meu bun-simț. Dar mai ales de Dumnezeu.

Băiatul a început să clatine din cap.

— Nu vorbeşti serios, Ulysses. Nu vrei să spui că ai fost abandonat de Dumnezeu.

— Dar exact asta vreau să spun, Billy. Dacă am învățat ceva în război, acel lucru a fost că punctul de abandon total – momentul când îți dai seama că nimeni n-o să-ți vină în ajutor, nici măcar Creatorul tău – este fix momentul în care e posibil să descoperi puterea necesară pentru a continua. Bunul Dumnezeu nu te ajută să te ridici cu imnuri cântate de heruvimi şi cu Arhanghelul Gabriel suflând din corn. El

te ridică în picioare pentru că te face să te simți singur şi uitat. Pentru că, numai când vezi că eşti cu adevărat părăsit, o să accepți faptul că tot ce are să se întâmple în continuare stă în mâinile tale şi doar în ale tale.

Întins pe pământul acelui cimitir, simțind acelaşi abandon a cărui natură o cunoştea prea bine, Ulysses s-a întins şi a apucat vârful celei mai apropiate pietre funerare. În timp ce se sprijinea de ea, şi-a dat seama că piatra nu e uzată sau erodată. Chiar şi prin vârtejul de praf şi moloz a observat că avea luminiscența gri-închis a unei pietre care tocmai fusese fixată. S-a ridicat în picioare şi s-a trezit uitându-se peste ea, în jos, la un mormânt proaspăt săpat, pe fundul căruia se vedea capacul strălucitor al unui sicriu.

De aici venise convoiul de maşini, şi-a dat el seama. Probabil că se aflau chiar în mijlocul înmormântării când au fost avertizați că se apropia tornada. Reverendul trebuie să se fi grăbit să rostească versetele necesare pentru a încredința raiului sufletul defunctului, apoi toată lumea s-a grăbit spre maşinile personale.

După cum arăta sicriul, trebuie să fi fost al unui om cu destul de multă avere. Pentru că nu era o simplă cutie din pin. Era din mahon lustruit, cu mânere solide din alamă. Pe capacul sicriului era o placă de alamă pe care stătea scris numele mortului: Noah Benjamin Elias.

Alunecând în spațiul îngust dintre sicriu şi peretele mormântului, Ulysses s-a aplecat să deşurubeze încuietorile, deschizând capacul sicriului. Înăuntru se afla domnul Elias, care zăcea la loc de cinste, îmbrăcat într-un costum din trei piese, cu mâinile frumos încrucişate pe piept. Pantofii îi erau la fel de negri şi de strălucitori ca sicriul, iar peste vestă i se curba lanțul subțire de aur al unui ceas. Deşi avea doar un metru şaizeci şi cinci, domnul Elias trebuie să fi cântărit peste două sute de kilograme – se pare că de-a lungul vieții mâncase pe măsura funcției sale.

De ce natură fusese succesul pământesc al domnului Elias? Fusese proprietarul unei bănci sau al unui depozit de cherestea? Fusese un om plin de curaj şi hotărâre sau de lăcomie şi înşelăciune? Oricare ar fi fost adevărul, el era mort. Şi tot ceea ce conta pentru Ulysses era că acest om care măsura doar un metru şaizeci şi cinci în înălțime avusese o părere suficient de bună despre el însuşi ca să fie îngropat într-un sicriu lung de doi metri.

Ulysses a întins mâna şi l-a apucat pe Elias de rever, aşa cum ai face când intenționezi să scuturi pe cineva ca să-i bagi minţile-n cap. Trăgându-l din sicriu, Ulysses l-a ridicat în picioare, astfel încât să fie aproape faţă în faţă. Ulysses a observat că cineva de la pompe funebre aplicase fard pe obrajii mortului şi îl stropise cu parfum de gardenie, făcându-l să semene tulburător de mult cu o prostituată. Ulysses şi-a îndoit genunchii ca să se strecoare sub greutatea cadavrului, apoi l-a ridicat din locul de odihnă şi l-a aruncat la marginea mormântului.

Privind pentru ultima oară la marele deget negru care se legăna în stânga şi în dreapta în timp ce se apropia de el, Ulysses s-a întins pe spate în mătasea albă, plisată, care căptuşea sicriul gol, a întins o mână şi...

PASTORUL JOHN

Când răzbunarea Domnului se răsfrânge asupra noastră, nu pică din ceruri ca o ploaie de stele căzătoare care lasă foc în urmă. Ea nu loveşte ca un fulger însoțit de bubuitul unui tunet. Nu se adună ca un val uriaş departe în largul mării, prăbuşindu-se pe țărmuri. Nu. Când răzbunarea Domnului se abate asupra noastră, începe ca o suflare în deşert.

Blândă şi neabătută, această mică expiraţie se învârte de trei ori deasupra pământului întărit, amestecând în tăcere praful şi mirosul de salvie. Dar, după ce se mai roteşte de trei ori, apoi încă de trei ori, acest mic vârtej creşte, ajunge de mărimea unui om şi începe să se mişte. Devine o spirală deasupra pământului, căpătând viteză şi volum, crescând până la dimensiunea unui colos, legănându-se şi măturând în vârtejul său tot ce se află în calea sa – mai întâi nisipul şi pietrele, arbuştii şi paraziţii, apoi lucrările oamenilor. Până când, în cele din urmă, înalt de o sută de metri şi deplasându-se cu peste o sută cincizeci de kilometri pe oră, învârtindu-se şi rotindu-se, învolburându-se şi răsucindu-se, vine neînduplecat după păcătos.

Astfel şi-a încheiat gândurile pastorul John când a ieşit din întuneric şi şi-a legănat toiagul de stejar ca să-l lovească pe negrul numit Ulysses în creştet.

Fusese lăsat să moară. Asta i se întâmplase pastorului John. Cu tendoanele genunchiului drept sfâşiate, cu pielea obrajilor zgâriată, cu ochiul drept umflat şi închis, zăcea printre tufişuri şi mărăcini, pregătindu-se să-şi ofere iertarea păcatelor. Dar, chiar în clipa în care se stingea din viaţă, Domnul l-a găsit la marginea căii ferate şi i-a insuflat o nouă viaţă în membre. Ridicându-l din pietriş şi mărăciniş, l-a purtat până la marginea unui pârâu răcoros, unde i-a potolit setea, i-a spălat rănile şi i-a dat în mâini creanga unui stejar bătrân, pe care s-o folosească drept toiag.

În orele care au urmat, pastorul John nu s-a întrebat nici măcar o dată unde se duce, cum o să ajungă acolo sau cu ce scop – pentru că simţea cum Duhul Domnului lucra prin el, făcând din el instrumentul Său. De pe malul râului, El l-a condus înapoi prin pădure până la o linie secundară, unde zece vagoane goale fuseseră lăsate nesupravegheate. După ce a urcat în siguranţă înăuntru, Domnul a adus o

locomotivă care a agățat vagoanele şi l-a transportat spre est, spre New York.

Când pastorul John a debarcat în marele triaj situat între Pennsylvania Station şi fluviul Hudson, Duhul Sfânt l-a ferit de ochii gardienilor de cale ferată şi l-a condus nu pe străzile aglomerate, ci pe şinele unei linii supraetajate. Sprijinindu-se în toiag, ca să-şi menajeze genunchiul, pastorul John s-a deplasat de-a lungul liniei înălțate, care-şi arunca umbra pe bulevarde. Odată cu apusul soarelui, Duhul l-a condus mai departe – printr-un depozit gol, printr-o deschizătură într-un gard, prin iarba înaltă şi neîngrijită, prin întunericul însuşi, până când, în depărtare, a văzut un foc de tabără care strălucea ca o stea.

Apropiindu-se, pastorul John a văzut că, în infinita Sa înțelepciune, bunul Dumnezeu aprinsese focul nu doar pentru a-l ghida, ci şi pentru a lumina fețele negrului şi ale băiatului – făcând în acelaşi timp ca prezența pastorului John să nu poată fi observată de ei. În umbra din afara cercului de foc, pastorul John s-a oprit şi a ascultat cum băiatul a încheiat o poveste şi l-a întrebat pe negru dacă ar vrea să spună şi el una.

O, cât de mult râsese John când îl auzise pe Ulysses vorbind despre tornada lui înfricoşătoare! Pentru că acea mică tornadă era nimic în comparație cu vârtejul care devine tot mai mare şi care este răzbunarea Domnului. Chiar credea că poate arunca un pastor dintr-un tren în mişcare fără să se teamă de pedeapsă? Că acțiunile lui o să scape cumva de ochii divinității şi de mâna judecății?

Domnul Dumnezeu este atotvăzător şi atotcunoscător, a spus pastorul John fără să scoată vreun cuvânt. El a fost martor la fărădelegile tale, Ulysses. A fost martor la aroganța şi la greşeala ta. Şi m-a adus aici pentru a întrupa pedeapsa Lui!

Cu atâta furie a suflat Duhul Sfânt în membrele pastorului John când şi-a coborât toiagul de stejar peste capul negrului, încât forţa loviturii a rupt toiagul în două.

Când Ulysses s-a prăbuşit la pământ şi pastorul John a păşit în lumină, băiatul, complicele negrului la fiecare pas, şi-a întins mâinile cu groaza tăcută a damnaţilor.

— Pot să mă alătur vouă lângă foc? a întrebat pastorul cu un râs puternic, din toată inima.

Pentru că toiagul i se rupsese, pastorul John a fost nevoit să şchiopăteze spre băiat, dar asta nu l-a îngrijorat. Căci ştia că băiatul n-o să se ducă nicăieri şi n-o să spună nimic. Mai degrabă avea să se retragă în sine ca un melc în cochilie. Cum era de aşteptat, când pastorul John l-a tras de guler, a văzut că băiatul strângea cu putere din ochi şi-şi începuse incantaţia.

— Nu e niciun Emmett aici, a zis pastorul. Nu vine nimeni în ajutorul tău, William Watson.

Apoi, strângând cu putere gulerul băiatului, pastorul John a ridicat toiagul rupt şi s-a pregătit să ţină lecţia pe care Ulysses o întrerupsese cu două zile înainte. Să o ţină cu şi mai mult zel!

Dar tocmai când toiagul era gata să cadă, băiatul a deschis ochii.

— Sunt cu adevărat abandonat, a rostit el cu o ardoare imposibil de înţeles.

Apoi l-a lovit pe pastor cu piciorul în genunchiul rănit.

Cu un urlet animalic, pastorul John a dat drumul cămăşii băiatului şi a scăpat toiagul. Ţopăind într-un picior, cu lacrimi de durere curgându-i din singurul ochi bun, pastorul John a devenit şi mai hotărât să-l înveţe pe băiat o lecţie pe care să nu o uite prea curând. Dar, bâjbâind după el, a reuşit în cele din urmă să vadă printre lacrimi că băiatul dispăruse.

Nerăbdător să pornească după el, pastorul John s-a uitat înnebunit în jur, căutând ceva care să ia locul toiagului rupt.

— Aha! a strigat el.

Căci, iată, pe pământ era o lopată. Ridicând-o, pastorul John a înfipt lama în țărână, s-a sprijinit de mâner şi a luat-o încetişor spre întunericul în care dispăruse băiatul.

După câțiva paşi a început să distingă siluetele care alcătuiau o tabără: o grămadă micuță de lemne pentru foc acoperite cu o prelată, un lavoar improvizat, trei saci de dormit goi şi un cort.

— William, a strigat el încet. Unde eşti, William?

— Ce se întâmplă acolo? a întrebat o voce din interiorul cortului.

Ținându-şi răsuflarea, pastorul John a făcut un pas într-o parte, aşteptând ca un negru corpolent să iasă din cort. Fără să-l vadă pe pastor, bărbatul a mers câțiva metri în față şi s-a oprit.

— Ulysses? a întrebat el.

Când pastorul John l-a lovit cu lopata, omul a căzut cu un geamăt la pământ.

Acum, pastorul John a auzit alte voci. Veneau dinspre doi bărbați care probabil auziseră hărmălaia.

— Lasă-l pe băiat, şi-a spus lui însuşi.

Folosind lopata drept cârjă, a şchiopătat cât de repede a putut înapoi la focul de tabără şi s-a îndreptat spre locul unde stătuse băiatul. Acolo, pe jos, a văzut cartea şi lanterna. Dar unde era nenorocitul ăla de rucsac?

Pastorul John s-a uitat din nou în direcția din care tocmai venise. Să fi fost oare lângă sacii de dormit? Nu. Rucsacul trebuia să fie tot acolo unde erau cartea şi lanterna. Aplecându-se cu grijă, pastorul John a scăpat lopata, a luat lanterna şi a aprins-o. Țopăind, a îndreptat lumina spre

partea din spate a traverselor de cale ferată, mişcând lanterna de la dreapta la stânga.

Iată-l!

Aşezându-se pe o traversă, cu piciorul rănit întins în faţă, pastorul John a recuperat rucsacul şi l-a aşezat în poală, auzind în tot acest timp melodia care venea dinăuntru.

Din ce în ce mai entuziasmat, a desfăcut curelele şi a început să scoată lucruri şi să le arunce pe unde se nimerea. Două cămăşi. O pereche de pantaloni. Un prosop. Chiar în partea de jos a găsit cutia. A scos-o din rucsac şi a scuturat-o victorios.

Mâine-dimineaţă avea să le facă o vizită evreilor de pe Forty-Seventh Street. După-amiază o să meargă într-un centru comercial ca să-şi ia un rând nou de haine. Iar mâine-seară o să se cazeze într-un hotel de lux, unde o să facă o baie lungă şi fierbinte şi o să ceară să i se aducă stridii, o sticlă de vin, poate chiar şi companie feminină. Dar acum era timpul să plece. A pus lanterna şi cutia înapoi în rucsac, i-a strâns curelele şi l-a aruncat pe umăr. Fiind în sfârşit gata să plece, pastorul John s-a aplecat spre stânga ca să ia lopata, dar a constatat că nu mai era acolo unde o pusese...

ULYSSES

La început a fost un întuneric în care nu se distingea nimic. Apoi, încet-încet, a început să înţeleagă ce fel de întuneric e. Şi-a dat seama că nu e întunericul din spaţiu – rece, vast şi îndepărtat. Era unul apropiat şi cald, un întuneric care îl acoperea, îmbrăţişându-l ca un giulgiu de catifea.

Adunând frânturi de imagini din colțurile memoriei, şi-a dat seama că încă e în sicriul grăsanului. Simțea pe umeri mătasea netedă, plisată, a căptuşelii şi, sub ea, robustețea cadrului de mahon.

A vrut să ridice capacul, dar oare trecuse suficient timp? Tornada încetase? Ținându-şi respirația, şi-a ciulit urechile. A încercat să perceapă sunete prin mătasea plisată şi mahonul lustruit, dar nu a auzit nimic. Nici vântul şuierând, nici zgomotul grindinei căzând pe capacul sicriului, nici al clopotului bisericii, care se legăna de unul singur. Ca să afle ce se-ntâmplă, s-a hotărât să deschidă sicriul. A împins capacul cu palmele, dar acesta nu s-a mişcat.

Era posibil să fie atât de slăbit de foame şi de oboseală? Sigur nu trecuse atât de mult timp. Dar de unde să ştie? Dintr-odată, cuprins de un fior de groază, i-a trecut prin minte că, în urma furtunii, câtă vreme fusese inconştient, cineva a dat peste mormântul deschis şi a trântit mormanul de pământ peste sicriu, cu lopata, terminând treaba.

Trebuia să încerce din nou. După ce şi-a rotit umerii şi şi-a flexat degetele ca să facă sângele să-i circule, a tras aer în piept, şi-a lipit din nou palmele de capac, împingând cu toată forța. Pe frunte i-au apărut broboane de sudoare care au început să i se prelingă în ochi. Încet, capacul s-a deschis, iar aerul mai rece a pătruns în sicriu. Uşurat, Ulysses şi-a adunat puterile şi a dat capacul deoparte, aşteptându-se să vadă cerul după-amiezii.

Dar nu era după-amiază.

Părea să fie miezul nopții.

A ridicat uşor o mână şi a văzut că pe piele i se reflecta o lumină pâlpâitoare. Ascultând cu atenție, a auzit cornul lung şi dogit al unei corăbii şi cântecul unui pescăruş, de parcă s-ar fi aflat pe mare. Dar apoi a auzit o voce din

apropiere. Vocea unui băiat care îşi declara abandonul. Vocea lui Billy Watson.

Şi, deodată, Ulysses a ştiut unde se află.

O clipă mai târziu a auzit un bărbat urlând de furie sau de durere. Deşi Ulysses încă nu înţelegea ce i se întâmplase, ştia ce trebuie să facă.

După ce s-a rostogolit pe o parte, s-a ridicat cu mare efort în genunchi. Şi-a şters sudoarea de pe faţă, dar la lumina focului a descoperit că e sânge, nu sudoare. Cineva îl lovise în cap.

S-a ridicat în picioare şi s-a uitat după Billy şi după bărbatul care urlase, dar nu a văzut pe nimeni. A vrut să-l strige pe băiat, dar şi-a dat seama că, dacă ar fi făcut-o, i-ar fi dat de înţeles unui duşman necunoscut că îşi recăpătase cunoştinţa.

Trebuia să se îndepărteze de foc, să iasă din cercul de lumină. La adăpostul întunericului ar fi putut să-şi adune mintea şi puterile, să-l găsească pe Billy, apoi să pornească la vânătoare după adversarul său.

Păşind peste una dintre traversele de cale ferată, a făcut cinci paşi în întuneric, încercând să se orienteze. Acolo e apa, s-a gândit el, răsucindu-se pe picioare; acolo e Empire State Building; şi acolo e tabăra lor. Când s-a uitat în direcţia cortului lui Stew, i s-a părut că vede o mişcare. Foarte încet, aproape imperceptibil, s-a auzit vocea unui bărbat care îl striga pe Billy pe numele lui întreg. Vocea bărbatului păruse doar o şoaptă, dar se auzise îndeajuns de tare ca să o recunoască.

Rămânând în întuneric, Ulysses a ocolit focul şi s-a îndreptat încetişor, cu grijă, direct spre predicator.

Dar s-a oprit brusc când l-a auzit pe Stew strigându-i numele. O clipă mai târziu a auzit clinchetul metalului şi zgomotul surd al unui corp căzând la pământ. Cu o străfulgerare de furie faţă de precauţia excesivă de care

dăduse dovadă, Ulysses era gata-gata să pornească în atac spre tabără, când a văzut o siluetă apărând din întuneric, deplasându-se cu greu.

Era predicatorul, care folosea lopata lui Stew pe post de cârjă. Apoi a lăsat lopata jos, a luat lanterna băiatului, a aprins-o şi a început să caute ceva.

Fără să-l scape din ochi pe predicator, Ulysses s-a strecurat până la marginea focului, a întins mâna peste o traversă de cale ferată şi a apucat lopata. Când predicatorul a scos un sunet de încântare, bucuros că a găsit ce căuta, Ulysses a făcut un pas înapoi în întuneric şi a văzut cum celălalt bărbat se aşază, ţinând rucsacul lui Billy în poală.

Plin de entuziasm, predicatorul a început să vorbească singur despre hoteluri, stridii şi companie feminină, în timp ce scotea lucrurile lui Billy, aruncându-le pe jos, până când a găsit cutia cu dolari. Ulysses a mers încet până când a ajuns direct în spatele predicatorului. Iar când predicatorul s-a aplecat spre stânga, după ce şi-a pus rucsacul pe umăr, Ulysses a coborât lopata.

Acum, că predicatorul zăcea la picioarele lui, Ulysses a început să gâfâie. Având în vedere rana cu care se procopsise, efortul de a-l doborî pe predicator îi luase toată puterea pe care o mai avea. Îngrijorat că era posibil chiar să leşine, Ulysses a înfipt lopata în pământ şi s-a sprijinit de coada ei, uitându-se în jos ca să se asigure că predicatorul nu mai mişcă.

— A murit?

Era vocea lui Billy, care apăruse lângă el, uitându-se şi el la predicator.

— Nu, a răspuns Ulysses.

Surprinzător, băiatul părea uşurat.

— Te simţi bine? a întrebat Billy.

— Da, a spus Ulysses. Dar tu?

Billy a încuviinţat din cap.

— Am făcut cum mi-ai zis, Ulysses. Când pastorul John mi-a spus că sunt singur, mi-am imaginat că m-a părăsit toată lumea, inclusiv Creatorul meu. Apoi l-am lovit cu piciorul şi m-am ascuns sub prelata unde-s lemne de foc.

Ulysses a zâmbit.

— Te-ai descurcat bine, Billy.

— Ce naiba se întâmplă?

Billy şi Ulysses au ridicat ochii, întorcându-se către Stew, care stătea în spatele lor ţinând un cuţit de măcelar.

— Şi tu sângerezi, a spus Billy îngrijorat.

Stew fusese lovit într-o parte a capului, aşa că sângele i se scurgea de pe ureche pe maiou.

Ulysses s-a simţit deodată mai bine, mai lucid şi mai sigur pe sine.

— Billy, a spus el, de ce nu te duci tu să ne aduci ligheanul cu apă şi nişte prosoape?

După ce şi-a pus cuţitul la curea, Stew s-a apropiat de Ulysses şi s-a uitat în jos.

— Cine e?

— Un om cu intenţii rele, a răspuns Ulysses.

Stew şi-a mutat ochii către el.

— Ar fi bine să mă laşi să mă uit la rana ta.

— Mi-a fost şi mai rău.

— Tuturor ne-a fost mai rău.

— O să fiu bine.

— Ştiu, ştiu, ştiu, a spus Stew clătinând din cap. Eşti un om mare, mare.

Billy s-a întors cu ligheanul şi cu prosoapele cerute. Cei doi bărbaţi şi-au curăţat feţele, apoi şi-au îngrijit rănile. Când au terminat, Ulysses l-a aşezat pe Billy lângă el, pe una dintre traversele de cale ferată.

— Billy, a început el, am avut parte de ceva năzdrăvănii în seara asta.

Billy a încuviinţat din cap.

— Aşa este, Ulysses. Lui Emmett n-o să-i vină să creadă.

— Ei bine, tocmai despre asta voiam să vorbesc cu tine. Fratele tău încearcă să-şi găsească maşina şi trebuie să te ducă în California înainte de 4 Iulie, aşa că are multe pe cap. Poate ar fi mai bine să ţinem secret ce s-a întâmplat aici în seara asta. Cel puţin deocamdată.

Billy a încuviinţat iar.

— Poate că e mai bine aşa. Emmett are multe pe cap.

Ulysses l-a bătut pe Billy pe genunchi, continuând să vorbească.

— Într-o zi, o să-i zici. O să le povesteşti şi lui, şi copiilor tăi cum l-ai învins pe predicator, fix ca unul dintre eroii din cartea ta.

Văzând că Billy a înţeles, Ulysses s-a ridicat şi s-a îndreptat spre Stew.

— Poţi să-l duci pe băiat în cort la tine? Poate îi dai ceva de mâncare.

— Bine. Dar tu ce-ai de gând să faci?

— Mă duc să mă-ngrijesc de predicator.

Billy, care-l auzise, s-a întors spre el cu o privire îngrijorată.

— Ce înseamnă asta, Ulysses? Ce înseamnă că te duci să te-ngrijeşti de predicator?

Ulysses şi Stew s-au uitat la băiat, apoi unul la altul, revenind apoi la Billy.

— Nu putem să-l lăsăm aici, a explicat Ulysses. O să-şi revină, aşa cum mi-am revenit şi eu. Şi orice lucru rău a avut în minte înainte de a-l lovi, lucrul ăla va fi tot acolo. Doar că va fi şi mai rău.

Billy l-a privit încruntat.

— Deci, a continuat Ulysses, am de gând să-l cobor pe scări şi să-l las...

— La secţia de poliţie?

— Aşa e, Billy. O să-l las la secţia de poliţie.

Billy a dat din cap, în semn că acesta era modul corect de a proceda. Stew s-a întors spre Ulysses.

— Ştii scările care coboară spre Gansevoort?

— Da, le ştiu.

— Cineva a îndoit gardul de acolo. O să fie un drum mai uşor de străbătut, având în vedere ce o să cari.

Ulysses i-a mulțumit lui Stew şi a aşteptat ca Billy să-şi adune lucrurile, ca Stew să stingă focul şi s-a uitat cum cei doi s-au întors în cortul lui Stew înainte de a-şi îndrepta atenția spre predicator.

Apucându-l de subsuori, Ulysses l-a ridicat şi l-a luat în spate. Predicatorul nu era mai greu decât se aşteptase Ulysses, dar, fiind înalt, era dificil de cărat. Mişcându-i încetişor corpul înainte şi înapoi, Ulysses a încercat să se echilibreze, apoi a pornit cu paşi mărunți, dar hotărâți.

Când a ajuns la scară, dacă Ulysses ar fi stat să se gândească, ar fi putut să-l rostogolească pe predicator pe trepte, ca să-şi păstreze puterile. Dar acum se mişca, greutatea predicatorului i se distribuise uniform pe umeri, iar el era îngrijorat că, dacă s-ar opri, şi-ar pierde echilibrul sau impulsul. Şi avea nevoie de amândouă. Pentru că de la baza scărilor mai erau vreo două sute de metri până la apă.

DUCHESS

Sora lui Woolly a intrat în bucătărie de parcă ar fi fost o fantomă. A apărut în uşă în halatul ei lung şi alb şi a traversat fără zgomot încăperea lipsită de lumină, de parcă n-ar fi atins podeaua cu picioarele. Dar, dacă era o fantomă, nu era genul de fantomă înfricoşătoare – una dintre cele care urlă şi gem şi îți provoacă fiori pe şira spinării. Era genul de fantomă nefericită. Acel tip de fantomă care

rătăceşte pe holurile unei case goale de generaţii întregi, căutând ceva sau pe cineva de care nimeni nu-şi mai aminteşte. O prezenţă, cred că aşa i se spune.

Da, asta era.

O prezenţă.

Fără să aprindă lumina, a umplut ceainicul şi a pornit aragazul. A scos o cană din dulap şi un pliculeţ de ceai şi le-a aşezat pe blat. Din buzunarul halatului a scos o sticluţă maro, pe care a pus-o lângă cană. Apoi s-a dus la chiuvetă şi a rămas acolo, privind pe fereastră.

Îţi dădea senzaţia că se pricepe foarte bine să se uite pe fereastră – poate că avusese parte de mult antrenament. Nu s-a foit şi nu a bătut din picior. De fapt, se pricepea atât de bine la asta, atât de bine ştia să se piardă în propriile gânduri, încât a părut surprinsă când a auzit fluieratul ceainicului, de parcă nu-şi amintea că ea fusese cea care îl pusese pe foc. Încet, aproape fără să vrea, şi-a părăsit locul de la fereastră, a turnat apa, a luat cana într-o mână şi sticluţa maro în cealaltă şi s-a dus la masă.

— Nu poţi să dormi? am întrebat-o.

Deşi am luat-o prin surprindere, nu a ţipat şi nici nu a scăpat ceaiul. A avut doar aceeaşi expresie surprinsă ca atunci când a auzit fluieratul ceainicului.

— Nu te-am văzut, a zis ea, strecurând sticluţa maro în buzunarul halatului.

Nu mi-a răspuns la întrebarea legată de somn, dar nici nu trebuia să o facă. Felul în care se deplasa prin întuneric – cum a traversat camera, a umplut ceainicul, a aprins aragazul – sugera că mişcările acestea făceau parte dintr-o rutină. Nu m-ar fi surprins câtuşi de puţin să aflu că în fiecare noapte cobora în bucătărie la ora două, în timp ce soţul ei dormea liniştit, fără să aibă habar.

Arătând spre aragaz, m-a întrebat dacă vreau un ceai. Am făcut semn spre paharul din faţa mea.

— Am găsit nişte whisky în sufragerie. Sper că nu te deranjează.

Ea a zâmbit cu blândeţe.

— Bineînţeles că nu.

După ce s-a aşezat pe scaunul din faţa mea, s-a uitat la ochiul meu stâng.

— Cum te simţi?

— Mult mai bine, mulţumesc.

Plecasem din Harlem atât de euforic, încât, când am ajuns înapoi la casa surorii lui Woolly, uitasem complet de bătaia pe care o luasem. Când ea a răspuns la uşă şi a scos un strigăt de uimire, aproape că am făcut şi eu la fel.

Dar, după ce Woolly a făcut prezentările şi i-am povestit cum căzusem în gară, ea a scos o trusă drăguţă de prim ajutor din dulapul cu medicamente, m-a aşezat aici, la masa din bucătărie, mi-a curăţat sângele de pe buză şi mi-a dat o pungă cu mazăre congelată ca s-o ţin pe ochi. Aş fi preferat să-mi dea o halcă de carne crudă, cum primesc campionii la categoria grea, dar cine cerşeşte nu are dreptul să aleagă.

— Mai vrei o aspirină? m-a întrebat ea.

— Nu, o să fiu bine.

Am tăcut amândoi o clipă. Eu am luat o înghiţitură din whiskyul soţului ei, iar ea, din ceaiul pe care şi-l făcuse.

— Tu eşti colegul de pat al lui Woolly...?

— Da.

— Deci tatăl tău juca pe scenă?

— Pe scenă, sub scenă, am spus zâmbind. Dar, da, el e tatăl meu. A început prin a juca în piesele lui Shakespeare şi a sfârşit prin a face vodevil.

A zâmbit la cuvântul vodevil.

— Woolly mi-a scris despre unii dintre artiştii cu care a lucrat tatăl tău. Experţii în evadări şi magicienii... Era foarte încântat de ei.

— Fratele tău adoră poveştile de noapte bună.

— Da, îi plac, nu-i aşa?

S-a uitat la mine de parcă ar fi vrut să mă întrebe ceva, dar apoi şi-a mutat privirea la ceaşca din faţa ei.

— Ce e? am întrebat-o.

— Era o întrebare personală.

— Astea-s cele mai bune întrebări.

M-a privit cu atenţie o clipă, încercând să-şi dea seama dacă sunt sau nu sincer. Probabil a decis că răspunsul e afirmativ.

— Cum ai ajuns la Salina, Duchess?

— Oh, asta-i o poveste lungă.

— Abia ce mi-am turnat ceaiul...

Aşa că, după ce mi-am mai pus un deget de whisky, mi-am povestit propria comedioară, gândindu-mă că tuturor celor din familia Woolly le plăcea să audă o poveste bună înainte de culcare.

Era primăvara lui 1952, la doar câteva săptămâni după ce împlinisem şaisprezece ani. Locuiam în camera 42 de la hotelul Sunshine, tata dormea în pat şi eu, pe podea.

La vremea aceea, tata era într-unul dintre momentele pe care le numea între şi între, ceea ce însemna că, după ce fusese concediat dintr-o slujbă, încă nu o găsise pe următoarea din care să fie concediat. Îşi petrecea zilele cu vechiul său amic Fitzy, care locuia vizavi. După-amiaza devreme mergeau să scotocească pe lângă băncile din parc, pe lângă cărucioarele cu fructe, chioşcurile de ziare şi în orice loc unde exista posibilitatea să fi scăpat cineva o monedă şi să nu se fi obosit să o ridice. Apoi se îndreptau spre metrou şi cântau cântece siropoase, cu pălăriile în mâini. Pentru că îşi cunoşteau publicul, cântau „Danny Boy” pentru irlandezii de pe linia Third Avenue şi „Ave Maria” pentru italienii de la staţia Spring Street, plângând în hohote, de parcă ar fi crezut fiecare cuvinţel. Aveau chiar şi un număr în idiş despre zilele din ştetl, pe care îl puneau în

scenă când se aflau pe peronul stației Canal Street. Apoi seara – după ce îmi dădeau două monede şi mă trimiteau la un cinematograf unde puteai vedea două filme la prețul unuia singur – îşi duceau banii câştigați cu greu la o crâşmă de pe Elizabeth Street, unde beau până la ultimul bănuț.

Pentru că ei nu se trezeau înainte de prânz, dimineața mă plimbam prin hotel căutând ceva de mâncare sau pe cineva cu care să vorbesc. Nu prea aveam peste cine să dau la ora aia, dar erau câteva persoane care se trezeau devreme, iar cea mai grozavă dintre ele era, fără îndoială, Marceline Maupassant.

În anii 1920, Marceline fusese unul dintre cei mai faimoşi clovni din Europa, susținând spectacole la Paris şi la Berlin, la care biletele se vindeau imediat, oamenii aplaudau în picioare la final şi şiruri întregi de femei îl aşteptau la uşă în culise. Marceline clar nu era un clovn obişnuit. Nu era un tip care îşi picta fața şi se plimba în pantofi uriaşi claxonând. Era un adevărat McCoy. Un poet şi un dansator. Un om care observa lumea îndeaproape şi simțea lucrurile în profunzime, precum Chaplin şi Keaton.

Unul dintre cele mai bune numere ale sale a fost cel în care cerşea pe o stradă aglomerată din oraş. Când cortina se ridica, el era acolo, mergând printr-o mulțime de orăşeni. Cu o mică plecăciune, încerca să facă atenți doi bărbați care se certau în legătură cu titlurile de la chioşcul de ziare; cu o ridicare a pălăriei sale strâmbe, încerca să se adreseze unei dădace care era concentrată asupra copilului bolnav de colici pe care îl avea în grijă. Toți cei pe care încerca să îi abordeze printr-un gest sau altul îşi vedeau de treabă, de parcă el nici n-ar fi fost acolo. Apoi, când Marceline era pe punctul de a se apropia de o tânără timidă cu o expresie abătută, un învățăcel miop se lovea de el, dându-i jos pălăria de pe cap.

Şi astfel Marceline pornea în căutarea pălăriei. Dar, de fiecare dată când era pe punctul de a o apuca, un pieton distrat o făcea s-o ia în direcția opusă. După mai multe încercări de a o recupera, Marceline îşi dădea seama, spre marea lui surpriză, că un polițist rotunjor era pe cale să calce pe pălărie fără să ştie. Pentru că nu mai avea de ales, Marceline ridica o mână, pocnind din degete. Şi toată lumea încremenea. Toată lumea, cu excepția lui Marceline.

Şi în acel moment începea magia.

Timp de câteva minute, Marceline aluneca pe scenă, patinând printre pietonii înțepeniți, zâmbind delicat, ca şi cum nu i-ar fi păsat de nimic. Apoi lua un trandafir cu tulpină lungă de la vânzătorul de flori, oferindu-i-l timid tinerei abătute. Le zicea un cuvânt sau două bărbaților care se certau lângă chioşcul de ziare. Se strâmba la copilul din cărucior. Râdea, comenta şi oferea sfaturi, toate acestea fără să scoată un sunet.

Dar, când Marceline era pe punctul de a înconjura din nou mulțimea, se auzea un clopoțel delicat. Aşa că se oprea în centrul scenei, băga mâna în vesta lui ponosită şi scotea un ceas de buzunar din aur masiv, în mod clar o rămăşiță dintr-o altă perioadă a vieții sale. Deschizând capacul, se uita cât e ceasul, înțelegând cu o privire mâhnită că jocul lui durase destul de mult. Lăsând ceasul deoparte, îşi trăgea cu grijă pălăria strâmbă de sub piciorul polițistului gras – care rămăsese cu celălalt picior în aer în tot acest timp, o performanță de-a dreptul. Îşi scutura pălăria, şi-o punea pe cap şi se întorcea cu fața la public, pocnea din degete, iar ceilalți oameni îşi reluau activitățile.

Era un număr care merita văzut de mai multe ori. Pentru că, prima dată când asistai la spectacol, când Marceline pocnea din degete la sfârşit, ți se părea că lumea revine la normal. Dar a doua sau a treia oară când îl vedeai, începeai să-ți dai seama că lumea nu mai e chiar la fel. Când tânăra

timidă îşi relua mersul, zâmbea observând trandafirul pe care-l ţinea în mână. Cei doi bărbaţi care dezbăteau lângă chioşcul de ziare se opreau în mijlocul cartei, fiind deodată mai puţin siguri de poziţiile lor. Bona care încerca din răsputeri să liniştească bebeluşul plângăcios era surprinsă să-l vadă chicotind. Dacă ai fi mers la spectacolul lui Marceline de mai multe ori, ai fi observat toate acestea în secundele dinainte de lăsarea cortinei.

În toamna lui 1929, la apogeul faimei sale în Europa, Marceline a fost ademenit la New York, promiţându-i-se un contract pe o sumă din şase cifre pentru a da spectacole şase luni la Hippodrome. Cu entuziasmul unui artist, şi-a făcut bagajele pentru o şedere prelungită în ţara celor liberi. Dar, din întâmplare, chiar în momentul în care se îmbarca pe vaporul cu aburi în Bremen, piaţa bursieră de pe Wall Street a început să se prăbuşească vertiginos.

În momentul în care a debarcat pe cheiul din West Side, producătorii săi americani erau ruinaţi, Hippodrome se închisese, iar contractul său fusese anulat. O telegramă care îl aştepta la hotel de la bancherii săi din Paris l-a informat că şi el pierduse totul în urma prăbuşirii pieţei şi că nu mai avea bani nici măcar pentru o călătorie spre casă. Iar când a bătut la uşile altor producători, a descoperit că, în ciuda faimei sale în Europa, practic nimeni din America nu ştia cine este.

Acum, în loc de pălărie, ceea ce-i scăpa mereu printre degete lui Marceline era respectul de sine. Şi, de fiecare dată când se apleca să îl ridice, un pieton care trecea îl lovea cu piciorul. A plecat în căutarea lui, dintr-un loc jalnic în altul, până când, în cele din urmă, s-a trezit făcând pantomimă la colţ de stradă în timp ce locuia la hotelul Sunshine – chiar în capătul holului, în camera 49.

Cum era de aşteptat, Marceline s-a apucat de băut. Dar nu în stilul lui Fitzy şi al tatălui meu. Nu se ducea la vreo

crâşmă unde să retrăiască vechea glorie şi să se plângă de aceleaşi lucruri. Seara cumpăra o sticlă de vin roşu ieftin şi o bea singur în camera lui, cu uşa închisă, umplându-şi paharul cu o mişcare calmă şi minuţioasă, ca şi cum ar fi făcut parte din numărul lui.

Dimineaţa însă, lăsa uşa întredeschisă. Iar când ciocăneam, mă întâmpina ridicându-şi pălăria de mult pierdută. Uneori, dacă avea ceva bani la îndemână, mă trimitea după lapte, făină şi ouă şi gătea nişte clătite minuscule pe talpa unui fier de călcat electric. Şi în timp ce ne luam micul-dejun pe podea, în loc să vorbească despre trecutul lui, mă întreba despre viitorul meu – despre toate locurile în care voi merge şi despre toate lucrurile pe care le voi face. Era un mod minunat de a începe ziua.

Apoi, într-o dimineaţă, când m-am dus pe hol, uşa lui nu mai era întredeschisă. Şi nimeni nu mi-a răspuns când am bătut. Mi-am lipit urechea de lemn şi am auzit un scârţâit uşor, de parcă cineva s-ar fi întors pe-o parte în pat. Îngrijorat că poate e bolnav, am deschis un pic uşa.

— Domnule Marceline?

Pentru că nu mi-a răspuns, am deschis uşa de tot, constatând că nu dormise nimeni în pat, că scaunul de birou fusese răsturnat în mijlocul camerei şi că Marceline atârna de ventilatorul din tavan.

Scârţâitul, vezi tu, nu se auzea de la arcurile patului. Era provocat de greutatea corpului său, care se învârtea încet înainte şi înapoi.

L-am trezit pe tata şi l-am dus în cameră la Marceline, iar el a dat pur şi simplu din cap, de parcă la asta se aşteptase încă de la început. Apoi m-a trimis la recepţie să le spun să cheme autorităţile.

Jumătate de oră mai târziu, în cameră erau trei ofiţeri – doi poliţişti şi un detectiv, care au luat declaraţii de la mine,

de la tata şi de la chiriaşii vecini, care veniseră să-şi bage capul pe uşă.

— A fost jefuit? a întrebat unul dintre locatari.

Drept răspuns, un poliţist a făcut semn spre biroul lui Marceline, unde pusese ce găsise în buzunarele lui, inclusiv o bancnotă de cinci dolari şi nişte mărunţiş.

— Atunci unde e ceasul?

— Care ceas? a întrebat detectivul.

Toată lumea a început să vorbească în acelaşi timp, povestind despre ceasul de buzunar din aur masiv care fusese atât de important pentru numărul bătrânului clovn, încât acesta n-a vrut să se despartă de el, nici măcar când era falit.

După ce s-a uitat la poliţişti, care au clătinat din cap, detectivul s-a uitat la tata. Apoi tata s-a uitat la mine.

— Duchess, a spus el, cuprinzându-mă cu un braţ după umeri, e ceva foarte important. O să-ţi pun o întrebare şi vreau să-mi zici adevărul. Când l-ai găsit pe Marceline, i-ai văzut ceasul?

Am clătinat din cap, fără să spun nimic.

— Poate l-ai găsit pe podea, a sugerat el, ca să mă ajute. Şi l-ai ridicat, ca să nu se spargă.

— Nu, am răspuns, dând din nou din cap. Nu i-am văzut deloc ceasul.

După ce m-a bătut pe umăr cu o urmă de compătimire, tata s-a întors spre detectiv şi a dat din umeri, în semn că a făcut tot ce-a putut.

— Percheziţionaţi-i, a spus detectivul.

Imaginează-ţi ce surprins am fost când poliţistul mi-a spus să-mi întorc buzunarele pe dos, iar într-unul dintre ele, printre ambalajele de gumă, se afla un ceas de aur cu un lanţ lung şi auriu.

Imaginează-ţi. Chiar am fost uimit. Şocat. Chiar uluit. Timp de două secunde.

Dar apoi a devenit clar ca lumina zilei ce se întâmplase. Tata m-a trimis jos, la recepție, ca să aibă timp să caute cadavrul prin buzunare. Iar când vecinul băgăreț a întrebat de ceas, tata m-a cuprins de umeri în timp ce şi-a rostit discursul, ca să-mi strecoare ceasul în buzunar înainte de a fi percheziționat.

— Oh, Duchess, a spus el cu dezamăgire.

În mai puțin de o oră eram la secția de poliție. Fiind minor şi la prima abatere, eram un candidat bun ca să fiu eliberat în custodia tatei. Dar, având în vedere valoarea ceasului bătrânului clovn, infracțiunea nu era un simplu furt. Se încadra la furt calificat. Ca lucrurile să devină şi mai rele, fuseseră raportate alte câteva furturi la hotelul Sunshine, iar Fitzy a susținut într-o declarație sub jurământ că mă văzuse ieşind din una sau chiar două camere în care nu aveam ce căuta. Ca şi cum asta nu ar fi fost de ajuns, cei de la serviciile de protecție a copilului au descoperit – spre consternarea tatălui meu – că nu mai fusesem la şcoală de cinci ani. Când m-am prezentat în fața judecătorului pentru minori, tata a fost nevoit să recunoască faptul că, în calitate de văduv muncitor, nu era în măsură să mă protejeze de influențele malefice din Bowery. Au căzut cu toții de acord că, pentru binele meu, ar trebui să fiu plasat într-o şcoală de corecție până la optsprezece ani.

Când judecătorul şi-a pronunțat decizia, tata a întrebat dacă ar putea să-i ofere câteva sfaturi fiului său rebel înainte de a fi luat pe sus. Judecătorul a consimțit, probabil gândindu-se că o să mă ia deoparte şi-o să-mi zică rapid câteva cuvinte. În schimb, bătrânul meu s-a apucat de bretele, şi-a umflat pieptul şi s-a adresat judecătorului, executorului judecătoresc, celor de pe locurile din spate şi stenografului. Mai ales stenografului!

— Pentru că ne despărțim, fiule, a spus el către toți, primeşte binecuvântarea mea. Dar, în absența mea, ține

minte aceste câteva îndemnuri: poartă-te cu familiaritate, dar în niciun caz vulgar. Oferă-le tuturor urechea ta, dar vocea păstreaz-o doar pentru câțiva. Acceptă critica fiecăruia, dar ține-ți judecata pentru tine. Şi, mai presus de toate, fii sincer cu tine însuți. Pentru că astfel, aşa cum fiecare acțiune are o consecință, la fel şi tu vei rămâne tu însuți în fața tuturor. Adio, fiul meu! a încheiat el. La revedere.

Şi, în timp ce mă conduceau afară din cameră, vulpea bătrână a vărsat chiar şi o lacrimă.

— De-a dreptul groaznic, a spus Sarah.

I se citea pe față că vorbeşte serios. Expresia ei avea urme de milă, indignare şi dorința de a proteja. Îți dădeai seama că, indiferent dacă avea să fie fericită sau nu în viață, îi era destinat să fie o mamă minunată.

— E-n regulă, i-am zis, încercând să-i uşurez suferința. N-a fost chiar atât de rău la Salina. Primeam trei mese pe zi şi aveam o saltea pe care să dorm. Şi, dacă n-aş fi ajuns acolo, nu l-aş fi cunoscut pe fratele tău.

Când am urmat-o la chiuvetă ca să-mi spăl paharul gol, mi-a mulțumit şi mi-a zâmbit cu generozitate. Apoi mi-a urat noapte bună şi a dat să plece.

— Soră Sarah, am strigat-o.

S-a întors spre mine, ridicând din sprânceană. Apoi a privit surprinsă, dar la fel de tăcută, cum am băgat mâna în buzunarul halatului ei şi am scos sticluța maro.

— Crede-mă, i-am zis. Asta n-o să te ajute cu nimic.

Când a ieşit din bucătărie, am împins sticluța în spatele raftului de condimente, simțind că am făcut a doua faptă bună a zilei.

PATRU

WOOLLY

Vineri, la ora unu şi jumătate după-amiază, Woolly stătea în locul său favorit din magazin. Şi asta chiar însemna ceva! Pentru că la FAO Schwarz erau o mulțime de locuri minunate unde să stea. Motivul pentru care era locul lui preferat era că, pentru a ajunge aici, trebuia să treacă pe lângă colecția de animale de pluş uriaşe – printre care tigrul cu ochi hipnotizanți şi girafa în mărime naturală al cărei cap aproape că atingea tavanul. Trebuia să treacă prin raionul destinat sporturilor cu motor, unde doi băieți se întreceau împingând maşinuțe Ferrari pe o pistă în formă de opt. Iar în partea de sus a scării rulante trebuia să treacă prin zona unde erau expuse cutiile cu trucuri de magie, unde un magician făcea să dispară valetul de caro. Chiar dacă erau atât de multe lucruri de văzut, niciun loc din magazin nu-l făcea pe Woolly la fel de fericit ca vitrina mare din sticlă în care era mobila pentru casele de păpuşi.

Era lungă de şase metri şi avea opt rafturi de sticlă, fiind chiar mai mare decât vitrina cu trofee din sala de sport de la Saint George, şi era plină de jos până sus şi dintr-o parte în alta cu mici copii perfecte. În partea stângă a vitrinei era o secțiune întreagă dedicată mobilierului Chippendale – cu dulapuri Chippendale, birouri Chippendale şi un set de sufragerie cu douăsprezece scaune Chippendale aranjate frumos în jurul unei mese Chippendale. Masa era la fel ca aceea pe care familia lui o avusese în salonul din casa lor de pe Eighty-Sixth Street. Fireşte, masa nu era folosită în fiecare zi. Era folosită doar la ocazii speciale, cum ar fi zilele

de naştere şi sărbătorile, când scoteau cele mai bune porţelanuri şi aprindeau toate lumânările din candelabru. Cel puţin aşa a fost până când tatăl lui Woolly a murit, iar mama lui s-a recăsătorit, s-a mutat în Palm Beach şi a donat masa organizaţiei Women's Exchange.

Vai, ce supărată a fost Kaitlin, sora lui, din cauza asta!

Cum ai putut să faci una ca asta? îi spusese ea mamei lor (mă rog, ţipase) când au apărut cei de la mutări să ridice setul. Era a străbunicii!

Oh, Kaitlin, îi răspunsese mama lui. Ce ai putea să faci cu o masă ca asta? E o chestie demodată, bătrânească, cu douăsprezece locuri. Nimeni nu mai organizează o asemenea cină. Nu-i aşa, Woolly?

La vremea aceea, Woolly nu ştia dacă oamenii mai organizau sau nu o asemenea cină. Nici acum nu ştia. Aşa că nu spusese nimic. Dar sora lui spusese ceva. O făcuse în timp ce oamenii de la mutări scoteau setul Chippendale pe uşă.

Uită-te bine, Woolly, îi zisese ea. Pentru că n-o să mai vezi niciodată o masă ca asta.

Aşa că se uitase bine.

Dar, după cum s-a dovedit, Kaitlin se înşelase. Pentru că Woolly a mai văzut o masă ca aceea. A văzut-o chiar aici, în vitrina de la FAO Schwarz.

Mobilierul din vitrină era aranjat în ordine cronologică. Aşa că, dacă o luai de la stânga la dreapta, călătoreai începând de la Curtea de la Versailles până la o sufragerie dintr-un apartament din zilele noastre, cu un pick-up, o masă de cocktail şi o pereche de scaune Mies van der Rohe.

Woolly a înţeles că domnii Chippendale şi van der Rohe erau teribil de respectaţi pentru designul scaunelor lor. Dar i se părea că oamenii care făcuseră aceste mici replici perfecte meritau cel puţin la fel de mult respect, dacă nu chiar mai mult. Pentru că trebuie să fi fost mai greu să faci

un scaun Chippendale sau van der Rohe de dimensiuni atât de mici, decât să faci unul pe care te poți aşeza.

Dar partea preferată a lui Woolly era cea din dreapta vitrinei, unde se aflau mai multe bucătării. În partea de sus era cea numită bucătăria din prerie, cu o masă simplă din lemn, o putină mică de unt şi o tigaie din fontă pe o sobă din acelaşi material. Apoi urma bucătăria din perioada victoriană. Era clar că aceasta era bucătăria folosită de un bucătar, pentru că nu existau mese sau scaune la care să stai să iei cina. În loc de masă era o insulă lungă, din lemn, deasupra căreia atârnau şase vase de cupru aşezate descrescător în funcție de mărime. Ultima era o bucătărie contemporană, în care se găseau toate minunile erei moderne. Pe lângă un aragaz strălucitor de alb şi un frigider de aceeaşi culoare exista o masă pentru patru persoane cu blat din plastic roşu, în jurul căreia erau patru scaune cromate şi tapițate cu vinil roşu. Exista un mixer KitchenAid şi un prăjitor de pâine cu un mâner mic, negru, în care erau două bucățele de pâine prăjită. Iar în dulapul de deasupra tejghelei se vedeau cutii mici de cereale şi conserve minuscule de supă.

— Ştiam că te găsesc aici.

Woolly s-a întors şi a dat nas în nas cu sora lui.

— Cum de-ai ştiut? a întrebat-o surprins.

— Cum de-am ştiut! a repetat Sarah râzând.

Apoi a râs şi Woolly. Pentru că, bineînțeles, bineînțeles, ştia foarte bine cum.

Când erau mai mici, în fiecare an, în decembrie, bunica Wolcott îi ducea la FAO Schwarz ca să-şi aleagă un cadou de Crăciun. Într-un an, când familia se pregătea să plece, după ce toate hainele fuseseră încheiate şi toate sacoşele mari şi roşii fuseseră umplute până la limită, şi-au dat seama că, în agitația sărbătorilor, tânărul Woolly dispăruse cumva.

Membrii familiei s-au risipit pe la fiecare etaj, strigându-l, iar în cele din urmă Sarah l-a găsit în acest loc.

— Câți ani aveam noi doi atunci?

Ea a clătinat din cap.

— Nu ştiu. Era anul de dinainte să moară bunica, aşa că probabil eu aveam paisprezece ani şi tu şapte.

Woolly a clătinat din cap.

— Era atât de greu. Nu-i aşa?

— Ce era greu?

— Să-ți alegi un cadou de Crăciun – tocmai dintr-un loc ca ăsta!

Woolly a dat din brațe, încercând să arate spre toate cele din jur: girafe, maşinuțe Ferrari şi seturi de magie.

— Da, a spus ea. Era foarte greu de ales. Mai ales pentru tine.

Woolly a încuviințat din cap.

— Şi după aceea, a continuat el, după ce ne alegeam cadourile şi bunica trimitea bagajele acasă cu şoferul, ne ducea la Plaza să bem ceai. Ți-aminteşti?

— Mi-amintesc.

— Stăteam în camera aia mare cu palmieri. Şi ne aduceau nişte turnulețe din mâncare, jos erau sendvişurile cu frunze de năsturel, castraveți şi somon, iar deasupra erau tarte micuțe cu lămâie şi eclere cu ciocolată. Iar bunica ne punea să mâncăm sendvişurile înaintea prăjiturilor.

— Trebuie s-o iei de jos în sus ca să ajungi în rai.

Woolly a râs.

— Da, exact aşa. Asta spunea bunica.

În timp ce Woolly şi Sarah coborau cu scara rulantă la parter, Woolly îi explica surorii sale teoria lui nouă-nouță potrivit căreia cei care făceau scaune pentru case de păpuşi meritau la fel de mult respect, dacă nu chiar mai mult decât domnii Chippendale şi van der Rohe. Dar, în timp ce se apropiau de uşă, cineva a început să strige după ei.

— Scuzați-mă! Scuzați-mă, domnule!

Woolly şi sora lui s-au întors să vadă cine e posesorul acelei voci şi au descoperit că un bărbat impozant le făcea semn cu mâna.

— Doar un moment, domnule, a strigat bărbatul, croindu-şi cu hotărâre drum în direcția lui Woolly.

Woolly s-a întors spre sora lui, gândindu-se că vor împărtăşi aceeaşi expresie amuzată şi surprinsă. Dar ea încă se uita cu atenție la bărbatul care se apropia, privindu-l cu un fior de teamă. Un indiciu micuț, dar sfâşietor, despre gândurile ei.

După ce i-a ajuns din urmă, bărbatul a făcut o pauză pentru a-şi trage răsuflarea, apoi i s-a adresat lui Woolly.

— Îmi cer sincer scuze că a trebuit să strig. Dar v-ați uitat ursul.

Woolly a făcut ochii mari.

— Ursul!

S-a întors spre sora lui, care părea în acelaşi timp uimită şi uşurată.

— Uitasem ursul, a spus el zâmbind.

O femeie tânără care pornise în urma managerului şi-a făcut apariția, ținând un panda aproape la fel de mare ca ea.

— Vă mulțumesc amândurora, a zis Woolly, luând ursul în brațe. Vă mulțumesc enorm!

Când cei doi s-au întors la treburile lor, Sarah s-a uitat la Woolly.

— Ai cumpărat un panda uriaş?

— E pentru bebeluş!

— Woolly, a spus ea zâmbind şi clătinând din cap.

— M-am gândit să îi iau un grizzly sau un urs-polar, a explicat Woolly, dar păreau un pic prea fioroşi.

Woolly ar fi vrut să ridice mâinile ca şi cum ar fi fost gheare şi să-şi arate dinții, ca să-i demonstreze ferocitatea jucăriilor, dar ursul panda îi ocupa complet brațele.

Ursul era atât de mare, încât Woolly nu reuşea să treacă de uşa rotativă. Aşa că bărbatul în uniformă roşie strălucitoare, care stătea mereu de pază la intrarea în FAO Schwarz, a intervenit imediat.

— Permiteți-mi să vă ajut, a spus el galant.

Apoi le-a deschis cealaltă uşă, astfel încât fratele, sora şi ursul să iasă pe mica terasă care separa magazinul de Fifth Avenue.

Era o zi frumoasă, iar soarele strălucea deasupra trăsurilor trase de cai şi a cărucioarelor cu hotdogi care înconjurau Central Park.

— Hai să stăm jos un pic, a zis Sarah.

Din tonul ei, Woolly şi-a dat seama că urmează o conversație serioasă. Reticent, şi-a urmat sora spre o bancă şi s-a aşezat, punând ursul între ei. Dar Sarah a ridicat jucăria şi a pus-o deoparte, ca să nu mai fie nimic între ei.

— Woolly, a început ea, vreau să te întreb ceva.

Din privirea ei, Woolly a înțeles că e îngrijorată, dar şi nehotărâtă, de parcă dintr-odată n-ar mai fi fost sigură că vrea să-l întrebe ceva.

Woolly i-a pus o mână pe braț.

— Nu trebuie să pui nicio întrebare, Sarah. Nu trebuie să mă întrebi nimic.

Privind-o cu atenție, Woolly a observat că îngrijorarea şi nesiguranța continuau să se lupte în mintea ei. Aşa că a făcut tot posibilul să o liniştească.

— Întrebările pot fi atât de înşelătoare, a adăugat el, ca atunci când dai de o răscruce. Poți să ai o conversație cât se poate de plăcută, când cineva se trezeşte să pună o întrebare, apoi, colac peste pupăză, te pomeneşti că discuția se îndreaptă în cu totul altă direcție. Chiar dacă e foarte posibil ca această nouă direcție să ducă într-un loc cât se poate de plăcut, uneori îți doreşti să continui în direcția spre care ai pornit inițial.

Niciunul n-a mai spus nimic un moment. Apoi Woolly şi-a strâns sora de braţ, încântat de un gând care tocmai îi trecuse prin minte.

— Ai observat vreodată, a început el, ai observat că foarte multe întrebări încep cu litera C? Cine. Ce. Când. Care, a numărat el pe degete.

Pentru o clipă, a văzut cum îngrijorarea şi nesiguranţa surorii sale par să dispară, în locul lor apărând un zâmbet micuţ, provocat de informaţia fascinantă pe care i-o împărtăşise.

— Nu-i aşa că-i interesant? a adăugat el. Adică... cum crezi că s-a întâmplat asta? Cu multe secole în urmă, când au fost inventate cuvintele, ce anume avea sunetul C, ce i-a făcut pe inventatorii cuvintelor să îl folosească la formularea tuturor întrebărilor? În loc de, să zicem, T sau P? Te face să-ţi pară rău pentru C, nu-i aşa? Adică e o povară destul de mare. Mai ales că, de cele mai multe ori, când cineva îţi pune o întrebare care începe cu C, de fapt nu-ţi pune o întrebare. E mai degrabă o afirmaţie deghizată în întrebare. Cum ar fi...

Woolly a adoptat postura şi tonul mamei lor.

— Când ai de gând să te maturizezi? Şi: Cum de ţi-a trecut prin cap să faci aşa ceva? Şi: Ce naiba a fost în mintea ta?

Sarah a râs şi lui i-a făcut plăcere să o audă. Pentru că se pricepea să râdă. Avea cel mai bun râs pe care Woolly îl auzise vreodată.

— Bine, Woolly. N-o să-ţi pun o întrebare.

Apoi l-a apucat de braţ.

— În schimb, vreau să-mi faci o promisiune. Vreau să-mi promiţi că, după vizită, o să te întorci.

Woolly a vrut să se uite în jos, la picioare, dar îi simţea degetele pe braţ. Şi vedea pe chipul ei că, deşi îngrijorarea era tot acolo, nesiguranţa dispăruse.

— Îţi promit. Promit... că o să mă întorc.

Apoi ea l-a strâns de braț, la fel cum făcuse şi el. Părea că i s-a luat o mare greutate de pe umeri şi s-a lăsat pe spate pe bancă, aşa că a făcut şi el la fel. Iar cum stăteau ei acolo, lângă panda, se uitau spre partea cealaltă a Fifth Avenue... chiar spre Hotelul Plaza.

Zâmbind din toată inima, Woolly s-a ridicat şi s-a întors spre sora lui.

— Ar trebui să mergem să bem un ceai. De dragul vremurilor trecute.

— Woolly, a spus Sarah, întristându-se. E trecut de ora două. Mai trebuie să-mi iau rochia de la Bergdorf's, să mă coafez şi să mă întorc la apartament ca să mă schimb – ies cu Dennis la Le Pavillon.

— Ei, bla, bla, bla, bla, a răspuns Woolly.

Sarah a încercat să mai zică ceva, dar Woolly a apucat ursul, agitându-l încolo şi-ncoace în faţa surorii sale.

— Ei, bla, bla, bla, bla, a spus el cu voce de panda.

— Bine, a încuviinţat Sarah râzând. De dragul vremurilor trecute, hai să bem un ceai la Plaza.

DUCHESS

Vineri, la ora unu şi jumătate după-amiază, stăteam în faţa bufetului din sufrageria surorii lui Woolly, admirând cât de ordonat erau aranjate porţelanurile. La fel ca familia Watson, şi ea avea veselă demnă de a fi dată mai departe – poate că şi vasele astea fuseseră moştenite. Dar aici nu existau turnuleţe de ceşti de cafea gata să se clatine, nici acel strat subţire de praf. Porţelanurile surorii Sarah erau aranjate pe rânduri verticale perfect aliniate, iar pe fiecare farfurie fusese pusă o bucată mică de pâslă, ca să protejeze farfuria de deasupra. Pe unul dintre rafturile de sub

porțelanuri era o cutie lungă şi neagră care conținea un set de tacâmuri din argint al familiei, la fel de frumos aranjate.

Închizând partea de jos a bufetului, am pus cheia în locul unde o găsisem: în supiera care trona în centrul raftului din mijloc. Era evident că doamna casei avea un simțul simetriei, care nu era mai puțin lăudabil pentru că era uşor de înțeles.

Plimbându-mă pe holul care dădea în sufragerie, m-am asigurat că vizitasem fiecare cameră de la parter, apoi m-am îndreptat spre scările din spate.

La micul-dejun, Sarah îmi explicase că ea şi Dennis îşi vor petrece weekendul în apartamentul lor din oraş, pentru că în ambele seri aveau planuri pentru cină. Când a adăugat că trebuie să plece înainte de prânz ca să rezolve nişte treburi, iar Woolly i-a sugerat să meargă cu ea, ca să-i țină companie, Sarah s-a uitat la mine.

— E în regulă? Dacă Woolly o să mă însoțească în oraş pentru câteva ore?

— Nu văd de ce n-ar fi.

Şi aşa a rămas. Woolly urma să vină cu maşina împreună cu Sarah, iar eu aveam să vin mai târziu cu Cadillacul, să-l iau cu mine în drumul spre circ. Când l-am întrebat pe Woolly unde ar trebui să ne întâlnim, a sugerat, firește, statuia lui Abraham Lincoln din Union Square. La puțin timp după ora unsprezece, au ieşit de pe alee şi s-au îndreptat spre oraş, lăsându-mă în rolul de stăpân al casei.

Prima dată m-am dus în sufragerie. Mi-am turnat un deget de scotch, am pus un disc cu Sinatra şi m-am aşezat comod. Era un disc pe care nu-l mai auzisem niciodată, dar Ol' Blue Eyes era în formă, interpretând o serie de cântece de dragoste alături de o orchestră completă, inclusiv „I Get a Kick Out of You" şi „They Can't Take That Away from Me".

Pe coperta albumului, două perechi de îndrăgostiți ieşiseră la plimbare, în timp ce Sinatra se sprijinea singur de un

stâlp de iluminat. Îmbrăcat într-un costum gri-închis, cu o pălărie înclinată pe cap, Sinatra ținea atât de lejer o țigară între două degete, încât aveai impresia că o s-o scape. Era suficient să te uiți la poza asta ca să te-apuce pofta să fumezi, să porți pălărie şi să te sprijini de unul singur de stâlpi de iluminat.

Pentru o clipă, m-am întrebat dacă nu cumva cumnatul lui Woolly cumpărase discul. Dar numai pentru o clipă. Pentru că, bineînțeles, Sarah trebuie să fi fost cea care îl luase.

Am pornit discul a doua oară, mi-am mai turnat un pahar de whisky şi m-am îndreptat spre hol. După spusele lui Woolly, cumnatul lui era un fel de geniu de pe Wall Street, deşi nu ți-ai fi imaginat aşa ceva văzându-i biroul. Nu exista vreo bucată de hârtie cu informații bursiere – sau ce s-o folosi în zilele noastre –, ca să ştie ce să cumpere şi să vândă. Nu existau registre contabile, calculatoare sau rigle de calcul. În locul lor erau numeroase dovezi ale vieții sale de sportiv.

Pe un raft poziționat vizavi de birou – ca Dennis să îl vadă cu uşurință – era un peşte împăiat fixat pe o placă din lemn, cu gura îndreptată pentru totdeauna spre cârlig. Pe raftul de deasupra peştelui era o fotografie recentă în care se vedeau patru bărbați care tocmai încheiaseră o partidă de golf. Din fericire, era color, aşa că puteai să bagi la cap toate tipurile de haine pe care nu ți-ai dori să le porți vreodată. Studiind fețele jucătorilor de golf, l-am ales pe cel care părea deosebit de îngâmfat şi mi-am închipuit că e Dennis. În stânga rafturilor, o altă fotografie atârna deasupra a două cârlige goale în formă de J care ieşeau din perete. Era cu echipa de baseball a unei facultăți, cu un trofeu de vreo şaizeci de centimetri pe iarbă.

Ceea ce lipsea cu desăvârşire era o poză cu sora lui Woolly. Nu era niciuna pe perete, pe vreun raft, nici pe biroul geniului.

După ce mi-am clătit paharul de whisky în bucătărie, am dat peste ceva ce părea a fi o cămară. Dar nu una ca la Saint Nick, care avea stive cu saci de făină şi conserve de roşii din podea până în tavan. Aceasta avea o mică chiuvetă de cupru cu blat tot din cupru şi vaze de toate culorile şi dimensiunile posibile, ca Sarah să poată expune perfect fiecare buchet de flori pe care Dennis nu avea să i-l aducă niciodată. Însă partea bună era că Dennis se asigurase că în cămară avea un dulap special amenajat pentru a depozita câteva sute de sticle de vin.

Am ieşit din bucătărie şi m-am îndreptat spre salon, unde am studiat porţelanurile şi tacâmurile din argint, aşa cum am relatat anterior; m-am oprit în sufragerie ca să pun capacul sticlei de whisky şi să opresc pick-upul, apoi m-am îndreptat spre etaj.

Am ignorat camera în care eu şi Woolly ne petrecuserăm noaptea şi am băgat capul în altă cameră de oaspeţi, apoi în ceea ce părea a fi o cameră de cusut, înainte de a da peste un dormitor care era în curs de zugrăvire.

În mijlocul camerei, cineva dăduse deoparte prelata protectoare de pe cutiile puse unele peste altele pe pat, expunându-le astfel riscului de a fi stropite cu vopseaua albastru-deschis. Nu părea ceva ce ar fi făcut sora lui Woolly, aşa că am luat iniţiativa de a pune prelata la loc. Şi ce am descoperit sprijinită de rama patului? O bâtă de baseball Louisville Slugger.

Probabil că ea se odihnea de obicei pe cârligele în formă de J din biroul lui Dennis. Probabil că reuşise un home run cu cincisprezece ani în urmă şi-şi agăţase bâta pe perete ca să-şi amintească de acest succes în momentele când nu se uita

la peştele împăiat. Dar, cine ştie din ce motiv, cineva o adusese aici.

Am ridicat-o şi i-am testat greutatea în mâini, clătinând din cap. Nu-mi venea să cred. De ce nu mă gândisem la asta înainte?

Ca formă şi mod de utilizare, o bâtă Louisville Slugger nu poate fi atât de diferită de ciomegele pe care strămoşii noştri le foloseau pentru a supune pisicile sălbatice şi lupii. Cu toate acestea, pare la fel de elegantă şi de modernă ca un Maserati. Forma conică asigură o distribuție perfectă a greutății... Nodul de la bază stabilizează mâna, ca să poți lovi cu toată forța, fără să o scapi... Sculptată, şlefuită şi lustruită cu acelaşi devotament cu care se lucrează la fabricarea viorilor şi a vapoarelor, o bâtă Louisville Slugger este atât un obiect frumos, cât şi unul util.

De fapt, vă provoc să numiți un exemplu mai grăitor în care forma urmează funcția decât acesta: Joltin' Joe[11], după ce şi-a sprijinit bâta pe umăr, îşi pune brusc corpul în mişcare ca să lovească proiectilul care se îndreaptă spre el cu o sută patruzeci şi cinci de kilometri pe oră, trimițându-l înapoi de unde a venit cu un pocnet satisfăcător.

Da, mi-am zis. Poți să uiți de scândurile groase, de tigăi şi de sticlele de whisky când vine vorba de a face dreptate. Tot ce-ți trebuie e o simplă, o minunată bâtă de baseball americană.

Mergând pe hol fluierând uşor, am folosit vârful bâtei ca să împing uşa dormitorului matrimonial.

Era o cameră plăcută, plină de lumină, în care, pe lângă pat, mai era şi un şezlong, un fotoliu cu spătar înalt şi un taburet pentru picioare, două comode asortate – pentru el şi pentru ea. Exista, de asemenea, o pereche de dulapuri, tot

---

[11] Porecla lui Joe DiMaggio, unul dintre cei mai mari jucători de baseball din toate timpurile (n. red.).

asortate, pentru el şi pentru ea. În cel din stânga erau multe umeraşe cu rochii. Cele mai multe dintre ele erau la fel de strălucitoare şi de elegante ca proprietara lor, deşi, pitite într-un colţ, erau câteva foarte decoltate, la care eram aproape prea timid să mă uit, iar ea era, cu siguranţă, prea timidă să le poarte.

În cel de-al doilea dulap erau rafturi pline cu cămăşi Oxford împăturite cu grijă şi o bară de umeraşe de care atârna o colecţie de costume din trei piese în culori diferite, de la cafeniu la gri, albastru şi negru. Pe un raft de deasupra costumelor era un rând de pălării aranjate într-o progresie graduală similară a culorilor.

Haina îl face pe om – cel puţin aşa se spune. Dar nu trebuie decât să te uiţi la un şir de pălării ca să-ţi dai seama că zicala asta-i o tâmpenie. Dacă aduci laolaltă bărbaţi de toate tipurile – de la cel mai puternic la cel mai prostănac – şi-i pui să-şi arunce pălăriile la grămadă, o să petreci o viaţă întreagă încercând să-ţi dai seama cui aparţine fiecare pălărie. Pentru că bărbatul este cel care face pălăria, nu invers. Sincer acum, n-ai prefera să porţi pălăria lui Frank Sinatra, în loc de cea a sergentului Joe Friday[12]? Sper că da.

Am calculat că Dennis avea în total vreo zece pălării, douăzeci şi cinci de costume şi patruzeci de cămăşi, pe care le putea asorta după placul inimii. Nu m-am obosit să calculez toate combinaţiile potenţiale de ţinute. Era clar pentru toată lumea că, dacă ar fi dispărut vreuna, nimeni nu şi-ar fi dat seama.

---

[12] Joe Friday este un detectiv ficţional, personajul principal al seriei *Dragnet*, interpretat de Jack Webb (n. red.).

EMMETT

Vineri, la ora unu şi jumătate după-amiaza, Emmett se apropia de o casă de pe 126th Street.

— Hai c-o luăm de la capăt, a spus tânărul negru cu pielea mai deschisă la culoare, care se sprijinea de balustradă în partea de sus a scării.

Auzindu-l, băiatul mai mare care stătea pe ultima treaptă s-a uitat la Emmett cu o expresie surprinsă, binevoitoare.

— Ai venit şi tu să iei bătaie? l-a întrebat el.

A început să se zguduie, hohotind fără să scoată un sunet, iar uşa clădirii s-a deschis şi din ea a ieşit Townhouse.

— Ia te uită! a spus el zâmbind. Zău dacă nu e chiar domnul Emmett Watson.

— Bună, Townhouse.

Townhouse s-a oprit o clipă să se uite la băiatul din capul scării, care îi bloca parțial calea. Când acesta s-a dat în silă într-o parte, Townhouse a coborât şi l-a luat pe Emmett de mână.

— Mă bucur să te văd.

— Şi eu mă bucur să te văd.

— Văd că te-au lăsat să ieşi cu câteva luni mai devreme.

— Din cauza tatălui meu.

Townhouse a dat compătimitor din cap.

Băiatul cu pielea mai deschisă s-a uitat la ei cu o expresie acră.

— Cine-i ăsta? a întrebat el.

— Un prieten, i-a răspuns Townhouse fără să se uite înapoi.

— Frate, Salina aia trebuie să fi fost un loc foarte prietenos.

De data asta, Townhouse s-a uitat la el.

— Ține-ți gura, Maurice.

Pentru o clipă, Maurice s-a uitat şi el la Townhouse, apoi şi-a mutat privirea în susul străzii, la fel de acru, iar celălalt tip, jovial, a dat din cap.

— Haide, i-a zis Townhouse lui Emmett. Să facem o plimbare.

Au pornit pe stradă fără ca Townhouse să scoată vreun cuvânt. Emmett şi-a dat seama că aştepta să se depărteze de ceilalţi. Aşa că nici el nu a zis nimic până când nu au trecut de colţul străzii.

— Nu pari foarte surprins să mă vezi.

— Nu sunt. Duchess a fost ieri aici.

Emmett a încuviinţat din cap.

— Când am auzit că a plecat spre Harlem, m-am gândit că vine să te vadă. Şi ce voia?

— Voia să îl lovesc.

Emmett s-a oprit, întorcându-se către Townhouse, aşa că Townhouse a făcut exact la fel. Pentru o clipă, s-au privit drept în ochi, fără să vorbească – doi tineri diferiţi atât prin rasă, cât şi prin educaţie, dar cu minţi asemănătoare.

— A vrut să-l loveşti?

Townhouse şi-a coborât vocea, ca şi cum n-ar fi vrut să îi audă cineva, deşi nu era nimeni prin preajmă.

— Asta a vrut, Emmett. Îi intrase în cap ideea că îmi datorează ceva – din cauza bătăii pe care am luat-o de la Ackerly – şi că, dacă îi dau vreo două, suntem chit.

— Şi ce ai făcut?

— L-am lovit.

Emmett s-a uitat surprins la prietenul său.

— Nu prea mi-a dat de ales. Mi-a zis că a venit tocmai până în centru ca să-şi regleze conturile şi mi-a spus clar că nu pleacă până n-o face. Apoi, când l-am lovit, a insistat să îl lovesc din nou. De două ori a făcut asta. A primit toate cele trei lovituri în faţă, fără să încerce măcar să le pareze.

S-a întâmplat chiar aici, la piciorul scării unde stăteam mai devreme, chiar în fața băieților.

Emmett şi-a luat privirea de la Townhouse, gândindu-se la ce auzise. Nu i-a scăpat din vedere că în urmă cu cinci zile a luat o bătaie asemănătoare ca să-şi regleze conturile la rândul său. Emmett nu avea superstiții. Nu credea în simbolistica trifoiului cu patru foi şi nici nu-i era frică de pisicile negre. Dar ideea că Duchess ar fi încasat trei pumni în fața mai multor martori îi dădea un presentiment ciudat. Dar asta nu schimba cu nimic ceea ce trebuia făcut.

Emmett s-a uitat iar la Townhouse.

— A spus unde stă?

— Nu.

— A spus unde se duce?

Townhouse a făcut o pauză, apoi a clătinat din cap.

— Nu a spus. Dar, ascultă, Emmett, dacă eşti hotărât să îl găseşti pe Duchess, ar trebui să ştii că nu eşti singurul care îl caută.

— Ce vrei să spui?

— Noaptea trecută au fost doi polițişti aici.

— Pentru că el şi Woolly au fugit?

— Poate. N-au zis. Dar cu siguranță erau mai interesați de Duchess decât de Woolly. Şi am avut sentimentul că era ceva mai serios – nu căutau doar nişte puşti care au sărit gardul.

— Mulțumesc că mi-ai spus.

— Normal. Dar, înainte să pleci, am ceva ce o să vrei să vezi.

Townhouse l-a condus pe Emmett la opt străzi distanță, pe o stradă care părea populată mai degrabă de hispanici decât de negri – care avea o bodegă, iar trei bărbați jucau domino pe trotuar, în timp ce la radio se auzea o melodie cu ritmuri de dans latino. Townhouse s-a oprit vizavi de un atelier de reparații auto.

Emmett s-a întors spre el.

— Ăsta e atelierul de reparații auto?

— Ăsta este.

Atelierul în cauză era deținut de un bărbat pe nume Gonzalez, care se mutase la New York din sudul Californiei după război, împreună cu soția şi cei doi fii gemeni, care erau cunoscuți în cartier drept Paco şi Pico. Încă de când aveau paisprezece ani, Gonzalez i-a pus să lucreze în atelier după şcoală – curățând scule, măturând podelele şi ducând gunoiul –, ca ei să înțeleagă cum se câştigă un ban cinstit. Paco şi Pico au înțeles foarte bine. Iar când, la şaptesprezece ani, li s-a dat responsabilitatea de a închide în weekend, şi-au deschis o mică afacere la rândul lor.

Cele mai multe dintre maşinile din atelier erau acolo pentru vreo aripă desprinsă sau vreo portieră lovită, dar în rest funcționau bine. Aşa că, în nopțile de sâmbătă, frații au început să închirieze maşinile din atelier băieților din cartier pentru câțiva dolari pe oră. Când Townhouse avea şaisprezece ani, a invitat în oraş o fată pe nume Clarise, care se întâmpla să fie cea mai frumoasă fată din clasa a unsprezecea. Când ea a acceptat, Townhouse a împrumutat cinci dolari de la fratele său şi a închiriat o maşină de la gemeni.

Planul lui era să pregătească un coşuleț de picnic şi să o ducă pe Clarise până la Grant's Tomb, unde puteau parca sub ulmi ca să se uite la fluviul Hudson. Dar, din întâmplare, singura maşină pe care gemenii o aveau disponibilă în acea seară era un Buick Skylark decapotabil cu finisaje cromate. Maşina arăta atât de bine, încât ar fi fost o crimă să urce o fată precum Clarise pe scaunul din față şi să-şi petreacă seara uitându-se cum sunt împinse barjele pe fluviu. În schimb, Townhouse a coborât capota, a dat drumul radioului şi şi-a condus partenera pe 125th Street.

— Ar fi trebuit să ne vezi, povestise Townhouse într-o seară la Salina, în timp ce stăteau în întuneric pe paturile lor. Eu purtam costumul meu de Paşte, care era aproape la fel de albastru ca maşina, iar ea purta o rochie galbenă strălucitoare care era atât de decoltată la spate, încât i se vedea jumătate din coloană. Maşina aia ajungea de la zero la o sută de kilometri pe oră în patru secunde, dar eu conduceam cu treizeci de kilometri pe oră, ca să le facem cu mâna tuturor celor pe care îi recunoşteam, dar şi multor necunoscuți. Mergeam pe 125th Street, trecând pe lângă toți oamenii bine îmbrăcați din fața hotelului Theresa, a teatrului Apollo şi a clubului Showman's Jazz; când ajungeam pe Broadway, întorceam şi o luam înapoi. De fiecare dată când făceam circuitul, Clarise venea un pic mai aproape de mine, până când nu a mai rămas deloc spațiu între noi.

În cele din urmă, Clarise a fost cea care a sugerat să meargă la Grant's Tomb ca să parcheze sub ulmi, şi iată-i acolo, profitând din plin de umbre, când maşina a fost luminată de lanternele a doi polițişti.

S-a dovedit că proprietarul Skylarkului era unul dintre oameni bine îmbrăcați din fața teatrului Apollo. Având în vedere spectacolul pe care-l dăduseră Townhouse şi Clarise plimbându-se de colo-colo cu maşina, polițiştilor nu le-a luat mult să-i găsească în parc. După ce au descurcat membrele încurcate ale tânărului cuplu, unul dintre polițişti a condus-o pe Clarise acasă în Skylark, în timp ce colegul lui l-a dus pe Townhouse la secție, pe bancheta din spate a maşinii de poliție.

Fiind un minor care nu mai intrase niciodată în belele, Townhouse ar fi putut scăpa cu o mustrare severă dacă i-ar fi pârât pe gemeni. Dar Townhouse nu era turnător. Când ofițerii l-au întrebat cum se întâmplase să se afle la volanul unei maşini care nu-i aparținea, Townhouse a spus că se

furişase în biroul domnului Gonzalez, furase cheia din cârlig şi scosese maşina din parcare când nimeni nu se uita. Aşa că, în loc de o predică severă, Townhouse a primit douăsprezece luni în Salina.

— Haide! l-a îndemnat Townhouse.

Traversând strada, cei doi au trecut pe lângă biroul în care domnul Gonzalez vorbea la telefon şi au intrat în zona de reparaţii. În primul compartiment se afla un Chevrolet cu partea din spate căzută, iar în al doilea un Roadmaster cu capota îndoită, ca şi cum cele două maşini s-ar fi aflat la capetele opuse ale aceleiaşi coliziuni. Undeva, nevăzut, un radio difuza o melodie cu ritmuri de dans care, pentru Emmett, părea să fie aceeaşi pe care o auzise când trecuseră pe lângă jucătorii de domino, deşi ştia că probabil era alta.

— Paco! Pico! a strigat Townhouse peste ritmurile muzicii.

Fraţii au ieşit din spatele Chevroletului, îmbrăcaţi în salopete murdare, ştergându-şi mâinile cu nişte cârpe.

Deşi Paco şi Pico erau gemeni, nu ţi-ai fi dat seama la o singură privire – primul era înalt, slab şi lăţos, al doilea, corpolent şi cu părul scurt. Abia când râneau cu toţi dinţii lor albi vedeai asemănarea dintre ei.

— Ăsta e prietenul de care vă spuneam, le-a zis Townhouse.

Uitându-se la Emmett, fraţii i-au zâmbit dezvelindu-şi dinţii. Apoi Paco a făcut un gest cu capul spre celălalt capăt al garajului.

— E aici.

Emmett şi Townhouse i-au urmat pe fraţi pe lângă Roadmaster până la ultimul banc de lucru, unde era o maşină sub o prelată. Fraţii au dat-o jos, iar sub ea era un Studebaker albastru-deschis.

— E maşina mea, a spus Emmett surprins.

— Ei, serios, a replicat Townhouse.

— Cum a ajuns aici?

— A lăsat-o Duchess.

— Merge bine?

— Mai mult sau mai puțin, a răspuns Paco.

Emmett a clătinat din cap. Pur şi simplu nu se înțelegea de ce, când şi unde a ales Duchess să facă ceea ce a făcut. Dar, atât timp cât maşina era din nou în posesia lui şi funcționa, nu avea nevoie să priceapă motivele alegerilor lui Duchess.

Emmett i-a dat roată rapid şi a fost încântat să constate că maşina nu avea mai multe lovituri decât atunci când o cumpărase. Dar când a deschis portbagajul, geanta nu era acolo. Mai important de-atât, când a dat deoparte bucata de pâslă care acoperea roata de rezervă, a descoperit că nici plicul nu era.

— E totul în regulă? a întrebat Townhouse.

— Da, i-a răspuns Emmett, închizând portbagajul cu un clic uşor.

Emmett s-a dus la partea din față a maşinii, a aruncat o privire pe geamul şoferului, apoi s-a întors spre Paco.

— Ai cheile?

Dar Paco s-a întors spre Townhouse.

— Sunt la noi, a spus Townhouse. Dar mai trebuie să ştii ceva.

Înainte ca Townhouse să apuce să explice, un strigăt furios s-a auzit din cealaltă parte a garajului.

— Ce naiba e asta?

Emmett s-a gândit că trebuie să fi fost domnul Gonzalez, supărat că fiii lui nu erau la muncă, dar, când s-a întors, l-a văzut pe cel numit Maurice venind supărat spre ei.

— Ce dracu' e asta? a repetat Maurice, deşi mai încet, accentuând fiecare cuvânt.

După ce i-a mormăit lui Emmett că băiatul era vărul lui, Townhouse a aşteptat ca Maurice să ajungă lângă ei înainte de a se sinchisi să-i răspundă.

— Ce dracu' este ce, Maurice?

— Otis a spus că ai de gând să dai cheile, iar mie nu mi-a venit să cred...

— Ei bine, acum poți să crezi.

— Dar e maşina mea.

— Nimic din ea nu e al tău.

Maurice s-a uitat uimit la Townhouse.

— Erai chiar acolo când nebunul ăla mi-a dat cheile.

— Maurice, a spus Townhouse, m-ai frecat la cap toată săptămâna şi m-am săturat. Aşa că de ce nu-ți vezi de treaba ta, înainte să ți-o rezolv eu?

Strângând din dinți, Maurice s-a holbat o clipă la Townhouse, apoi a plecat.

Townhouse a clătinat din cap. Ca o ultimă jignire la adresa vărului său, pe față i-a apărut expresia exasperată a cuiva care încearcă să-şi aducă aminte ce rahat spunea înainte să fie întrerupt fără motiv.

— Voiai să-i zici despre maşină, i-a reamintit Paco.

Încuviințând din cap, Townhouse s-a întors spre Emmett.

— Aseară, când le-am spus polițiştilor că nu l-am văzut pe Duchess, probabil că nu m-au crezut. Pentru că azi-dimineață s-au întors, punând întrebări în lung şi-n lat pe stradă. Întrebări de genul dacă cineva a văzut doi băieți albi stând pe scara mea sau plimbându-se prin cartier într-un Studebaker albastru-deschis...

Emmett a închis ochii.

— Asta-i chestia, a zis Townhouse. Oricare ar fi necazul în care s-a băgat Duchess, se pare că era în maşina ta când a intrat în el. Şi, dacă maşina ta a fost implicată, polițiştii o să ajungă în cele din urmă să creadă că şi tu eşti implicat. Ăsta e unul dintre motivele pentru care am ascuns-o aici în loc să o las pe stradă. Dar celălalt motiv este că, atunci când vine vorba de vopsit, frații Gonzalez sunt artişti. Nu-i aşa, băieți?

— Los Picassos, a răspuns Pico, vorbind pentru prima dată.

— După ce terminăm cu ea, a continuat Paco, nici măcar mă-sa n-ar mai recunoaşte-o.

Fraţii au început să râdă, dar s-au oprit când au văzut că Emmett şi Townhouse nu râdeau alături de ei.

— Cât timp ar dura? a întrebat Emmett.

Fraţii s-au uitat unul pe altul, apoi Paco a ridicat din umeri.

— Dacă începem mâine şi facem progrese, s-ar putea să fie gata până... luni dimineaţă?

— Sí, a spus Pico încuviinţând din cap. El lunes.

Încă o întârziere, s-a gândit Emmett. Dar, din moment ce plicul lipsea, oricum nu putea pleca din New York până nu îl găsea pe Duchess. Iar Townhouse avea dreptate în privinţa maşinii. Dacă poliţia căuta un Studebaker albastru-deschis, nu avea rost să conducă unul.

— Luni dimineaţă să fie, a zis Emmett. Şi vă mulţumesc amândurora.

Când au ieşit din atelier, Townhouse s-a oferit să-l conducă pe Emmett la metrou, dar acesta a vrut să afle ceva mai întâi.

— Când am fost la tine acasă şi te-am întrebat unde se duce Duchess, ai ezitat. Aşa cum ar face cineva care ştie ceva ce nu vrea să recunoască. Dacă Duchess ţi-a spus încotro se îndreaptă, vreau să-mi zici.

Townhouse a şuierat.

— Uite, a continuat el, ştiu că-ţi place Duchess, Emmett. Şi mie la fel. E un prieten loial în felul lui nebunesc şi e unul dintre cei mai amuzanţi trăncănitori de trei bani pe care am avut plăcerea să-i cunosc. Dar e şi unul dintre tipii ăia care n-au vedere periferică. Poate că vede tot ce e-n faţa lui, chiar mai clar decât majoritatea, dar în secunda în care ceva este împins cu un centimetru mai la stânga sau mai la

dreapta, nici măcar nu mai ştie că lucrul ăla există. Şi asta poate duce la tot felul de probleme. Pentru el şi pentru oricine se află în apropierea lui. Ce vreau să spun, Emmett, e că acum, că o să-ți iei maşina, poate ar trebui să îl laşi pe Duchess în pace.

— Nimic nu m-ar face mai fericit decât să-l las pe Duchess în pace, a spus Emmett, dar nu e chiar atât de simplu. Acum patru zile, când eu şi Billy eram pe cale să pornim spre California, el a dispărut cu Woolly în Studebaker, ceea ce în sine a fost o problemă nasoală. Dar, înainte de a muri, tata a pus un plic cu trei mii de dolari în portbagajul maşinii. Era acolo când Duchess a plecat cu maşina, iar acum a dispărut.

— La naiba! a înjurat Townhouse.

Emmett a dat din cap.

— Nu mă înțelege greşit, mă bucur că am recuperat maşina. Dar am nevoie de banii ăia.

— În regulă, a spus Townhouse, dând din cap îngăduitor. Nu ştiu unde stă Duchess. Dar ieri, înainte de a pleca, a încercat să mă convingă să merg cu el şi cu Woolly la circ.

— La circ?

— Da. În Red Hook. Pe Conover Street, chiar lângă râu. Duchess a spus că o să fie acolo în seara asta, la spectacolul de la şase.

În timp ce se îndreptau spre stația de metrou, Townhouse a luat-o pe drumul cel lung, ca să-i arate reperele. Nu reperele din Harlem, ci din conversațiile lor. Locuri care apăruseră în decursul timpului petrecut împreună, menționate când munceau cot la cot pe câmp sau când se băgau noaptea în paturile lor. Cum ar fi blocul de apartamente de pe Lenox Avenue, unde bunicul său ținea porumbei pe acoperiş, acelaşi acoperiş unde el şi fratele său aveau voie să doarmă în nopțile fierbinți de vară. Şi liceul unde Townhouse fusese o vedetă de baseball. Iar pe 125th

Street, Emmett a avut ocazia să vadă porțiunea de drum plină de viață, cea pe care Townhouse şi Clarise se plimbaseră cu maşina în noaptea aceea nefastă de sâmbătă.

Când a plecat din Nebraska, Emmett nu avea prea multe de regretat. Nu a regretat că a lăsat în urmă casa sau lucrurile lor. Nu a regretat că a lăsat în urmă visurile tatălui său sau mormântul acestuia. Iar când a condus primii kilometri de pe Autostrada Lincoln, se bucurase de faptul că mărea distanța dintre el şi oraşul natal, chiar dacă se îndrepta în direcția greşită.

Dar, în timp ce se plimbau prin Harlem şi Townhouse îi arăta reperele tinereții sale, Emmett îşi dorea să se întoarcă în Morgen măcar o zi, în compania prietenului său, ca să-i arate reperele vieții lui, elementele importante din poveştile pe care şi le spuseseră ca să facă timpul să treacă. Cum ar fi avioanele pe care le construise cu atâta migală şi care încă atârnau deasupra patului lui Billy. Sau casa cu două etaje de pe Madison, prima la construcția căreia lucrase şi el, când era în slujba domnului Schulte, ori pământul întins şi neiertător, care poate că îl învinsese pe tatăl său, dar care nu-şi pierduse niciodată frumusețea în ochii lui. Şi, da, o să-i arate lui Townhouse şi târgul, aşa cum Townhouse i-a arătat fără ruşine şi fără ezitare bucata de drum plină de viață care îl dusese la pierzanie.

Când au ajuns la stația de metrou, Townhouse a intrat şi el, însoțindu-l pe Emmett până la turnicheți. Înainte de a se despărți, aproape ca o completare, l-a întrebat pe Emmett dacă vrea să îl însoțească în seara aia – când avea să se ducă în căutarea lui Duchess.

— E-n regulă, a răspuns Emmett. Nu cred că o să-mi facă probleme.

— Nu, n-o să-ți facă, a fost de acord Townhouse. Cel puțin, nu aşa cum şi-ar dori.

După o pauză, Townhouse a clătinat din cap şi a zâmbit.

— Poate că Duchess are nişte idei nebuneşti, dar a avut dreptate în privința unui lucru.

— Care? a întrebat Emmett.

— Chiar m-am simțit mult mai bine după ce l-am lovit.

SALLY

De cele mai multe ori când ai avea nevoie de ajutorul unui bărbat, acesta nu e de găsit. E plecat să se ocupe ba de una, ba de alta, de lucruri care ar putea la fel de bine să fie rezolvate şi mâine, nu neapărat azi, şi se întâmplă să fie fix într-un loc unde nu poți da de el. Dar, când ai vrea să scapi de el, ți-e imposibil să-l faci să iasă pe uşă.

La fel ca tata în momentul ăsta.

E vineri, ora douăsprezece şi jumătate, iar el îşi taie puiul prăjit de parcă ar fi chirurg şi viața pacientului său ar depinde de fiecare tăietură de cuțit. Când în cele din urmă a terminat tot din farfurie şi a băut două ceşti de cafea, mai cere una, ceea nu se întâmplă aproape niciodată.

— O să dureze, trebuie să mai fac, l-am avertizat eu.

— Am timp, a răspuns el.

Aşa că arunc la gunoi zațul rămas, clătesc ibricul, îl umplu din nou, îl pun pe aragaz şi aştept să fiarbă, gândindu-mă cât de plăcut trebuie să fie ca în această lume haotică să ai atât de mult timp la dispoziție.

De când mă ştiu, tata pleacă vinerea după-amiază în oraş ca să-şi rezolve treburile. Imediat ce termină prânzul, se urcă în camionetă cu o privire hotărâtă şi se duce la magazinul de bricolaj, la cel de furaje şi la farmacie. Apoi, în jurul orei şapte – exact la timp pentru cină – parchează maşina pe alee, intrând în casă cu un tub de pastă de dinți,

o sută cincizeci de kilograme de ovăz şi o pereche de cleşti nouă-nouță.

Dar cum e posibil, vă puteți întreba, şi pe bună dreptate, cum poate un om să transforme cele douăzeci de minute de care ar fi avut nevoie să-şi facă treburile într-o excursie de cinci ore? Ei bine, e o întrebare uşoară: prin trăncăneală. Bineînțeles, stă la taclale cu domnul Wurtele de la magazinul de bricolaj, cu domnul Horchow de la magazinul de furaje şi cu domnul Danziger de la farmacie. Dar nu trăncăneşte doar cu proprietarii. În fiecare vineri după-amiază, în fiecare dintre aceste trei locuri, mai mulți bărbați plecați cu treburi se adună să facă prognoze meteorologice şi pronosticuri despre recoltă şi alegerile naționale.

După estimarea mea, în fiecare dintre magazine se petrece câte o oră întreagă cu astfel de pronosticuri, dar se pare că trei ore nu sunt de ajuns. Pentru că, după ce au prezis rezultatele tuturor necunoscutelor zilei, adunarea de bătrâni se retrage la McCafferty's Tavern, unde mai petrec toți încă două ore dându-şi cu părerea în compania unor sticle de bere.

Tata este un om dependent de rutină, aşa că, după cum am spus, ăsta e programul lui de vineri de când îmi amintesc. Însă, cu aproximativ şase luni în urmă, când tata şi-a terminat prânzul şi s-a ridicat de pe scaun, în loc să iasă direct pe uşă spre camionetă, a urcat la etaj ca să-şi pună o cămaşă albă, curată.

Nu mi-a luat mult timp să-mi dau seama că o femeie îşi făcuse cumva loc în programul lui. Mai ales că era o femeie căreia îi plăcea să se parfumeze, iar eu sunt cea care trebuie să-i spăl hainele tatei. Dar întrebările au rămas: cine e femeia asta? Şi unde naiba a întâlnit-o?

Nu era cineva din congregație, eram destul de sigură de asta. Pentru că duminica dimineața, când ieşeam încolonați de la slujbă pe micul petic de iarbă din fața capelei, nicio

femeie – căsătorită sau necăsătorită – nu-i adresa vreun salut rezervat sau o privire stingheră. Şi nu era nici Esther, cea care ține contabilitatea la magazinul de furaje, pentru că n-ar fi ştiut ce-i o sticlă de parfum nici dacă una ar fi căzut din cer şi-ar fi lovit-o direct în cap. M-am gândit că s-ar putea să fie una dintre femeile care, ocazional, se opresc la McCafferty's, dar, odată ce tata a început să-şi schimbe cămaşa, a încetat să mai vină acasă cu respirația mirosind a bere.

Deci, dacă nu se întâlnea cu ea la biserică, în magazine sau la bar, nu puteam să-mi dau seama unde o făcea. Aşa că nu am avut de ales şi l-am urmărit.

În prima zi de vineri din martie am făcut o oală de chili, ca să nu-mi mai fac griji că trebuie să gătesc cina. După ce l-am servit pe tata la prânz, l-am urmărit cu coada ochiului, observând cum iese pe uşă în cămaşa lui albă şi curată, se urcă în camionetă şi pleacă. Când s-a depărtat la vreun kilometru de casă, mi-am pus o pălărie cu boruri largi din dulap, am luat-o pe Betty şi am pornit după el.

La fel ca întotdeauna, a făcut prima oprire la magazinul de bricolaj, unde a cumpărat nişte nimicuri şi a petrecut o oră în compania unor oameni la fel ca el. Apoi a mers la magazinul de furaje şi la farmacie, unde a cumpărat ceva mai multe şi a petrecut mult mai mult timp. La fiecare dintre aceste opriri şi-au făcut apariția câteva femei care s-au ocupat de propriile treburi, dar nu am observat să fi schimbat mai mult de o vorbă cu ele.

Dar apoi, la ora cinci, când a ieşit din farmacie şi s-a urcat în camionetă, n-a mai luat-o spre Jefferson, în drum spre McCafferty's. În schimb, după ce a trecut pe lângă bibliotecă, a luat-o la dreapta pe Cypress, la stânga pe Adams şi a tras pe dreapta în fața unei căsuțe albe cu obloane albastre. După ce a stat un minut, a coborât din camionetă, a traversat strada şi a bătut în uşa cu plasă.

N-a aşteptat mai mult de un minut să i se răspundă.

Iar în pragul uşii a apărut Alice Thompson.

După calculele mele, Alice nu putea să aibă mai mult de douăzeci şi opt de ani. Era cu trei clase înaintea surorii mele la şcoală şi era metodistă, aşa că nu aveam motive să o ştiu prea bine. Dar ştiam ce ştiau toţi ceilalţi: că absolvise universitatea Kansas State şi apoi se căsătorise cu un tip din Topeka care fusese ucis în Coreea. Văduvă, fără copii, Alice se întorsese în Morgen în toamna anului 1953 şi devenise casieră la Savings and Loan.

Probabil că acolo s-a întâmplat. Deşi mersul la bancă nu făcea parte din programul de vineri al tatei, se oprea joia din două în două săptămâni ca să ridice salariile băieţilor. Probabil că într-o astfel de zi de joi a ajuns la ghişeul ei şi a fost surprins de privirea ei tristă. Mi-am imaginat cum săptămâna următoare şi-a ales cu grijă locul la coadă, astfel încât să ajungă tot la ghişeul ei, nu la cel al lui Ed Fowler, apoi a făcut tot posibilul să înceapă o conversaţie în timp ce ea încerca să numere banii.

Şi cum stăteam eu în maşină, holbându-mă la casă, poate vă imaginaţi că eram neliniştită, furioasă sau indignată că tata s-a lepădat de amintirea mamei ca să se îndrăgostească de o femeie care avea jumătate din vârsta lui. Ei bine, puteţi să vă imaginaţi ce vreţi. Nu vă costă nimic, iar pe mine mă costă şi mai puţin. Dar mai târziu în acea seară, după ce i-am dat să mănânce chili, am curăţat bucătăria şi am stins luminile, am îngenuncheat la marginea patului, mi-am împreunat mâinile şi m-am rugat. Doamne, am zis eu, te rog, dă-i tatei înţelepciunea de a fi milostiv, puterea de a fi generos şi curajul de a cere această femeie în sfânta căsătorie – ca în sfârşit să-i gătească şi să se ocupe de curăţenie altcineva.

În fiecare seară, în următoarele patru săptămâni, am spus o rugăciune similară.

Dar, în prima zi de vineri din aprilie, tata nu a venit acasă la şapte, la timp pentru cină. N-a venit nici în timp ce făceam curat în bucătărie, nici când m-am băgat în pat. Era aproape miezul nopții când l-am auzit intrând pe alee. Am tras perdelele şi i-am văzut camioneta parcată aiurea, cu farurile încă aprinse, în timp ce el îşi croia drum spre uşă. L-am auzit trecând pe lângă cina pe care o lăsasem pentru el şi împiedicându-se pe scări.

Se spune că Domnul răspunde la toate rugăciunile, doar că uneori răspunde nu. Şi cred că a răspuns nu la a mea. Pentru că în dimineața următoare, când i-am luat cămaşa din coşul de rufe, în loc de parfum, mirosea a whisky.

În cele din urmă, la ora două fără un sfert, tata a ajuns la fundul ceştii de cafea şi s-a ridicat de pe scaun.

— Bun, cred că ar fi bine să plec, a spus el, iar eu nu m-am opus.

După ce s-a urcat în camionetă şi a ieşit de pe alee, m-am uitat la ceas şi am văzut că mai aveam puțin peste patruzeci şi cinci de minute. Aşa că am spălat vasele, am aranjat bucătăria şi am pus masa. Până s-a făcut ora două şi douăzeci de minute. Scoțându-mi şorțul, mi-am şters fruntea şi m-am aşezat pe treapta de jos a scării, unde se simțea întotdeauna o adiere plăcută după-amiaza şi de unde auzeam dacă suna telefonul în biroul tatei.

Şi acolo am stat timp de jumătate de oră.

Apoi m-am ridicat, mi-am netezit fusta şi m-am întors în bucătărie. Cu mâinile în şolduri, m-am uitat în jur. Bucătăria era curată ca lacrima: scaunele împinse sub masă; tejgheaua ştearsă; vasele stivuite cu grijă în dulapuri. Aşa că m-am apucat să fac o plăcintă cu pui. După ce am terminat, am curățat din nou bucătăria.

Apoi, chiar dacă nu era sâmbătă, am luat aspiratorul din dulap şi am aspirat covoarele din sufragerie şi din camera de oaspeți. Mă pregăteam să duc aspiratorul sus, ca să mă

ocup de dormitoare, când m-am gândit că gălăgia pe care o face un aspirator m-ar putea împiedica să aud telefonul de la etaj. Aşa că am pus aspiratorul la loc în dulap.

Am stat acolo o clipă, uitându-mă la aspiratorul încolăcit pe podeaua dulapului, întrebându-mă care dintre noi doi a fost conceput pentru a-l servi pe celălalt.

Apoi, trântind uşa, m-am dus în biroul tatei, m-am aşezat pe scaunul lui, am scos agenda telefonică şi am căutat numărul părintelui Colmore.

EMMETT

Când au ieşit din staţie pe Carroll Street, Emmett şi-a dat seama că a făcut o greşeală aducându-şi fratele.

Instinctul îi spusese să nu o facă. Townhouse nu reuşise să-şi amintească adresa exactă a circului, aşa că probabil aveau să fie nevoiţi să meargă mult ca să nimerească. Odată ce Emmett reuşea să intre, avea să îl găsească pe Duchess în mulţime. Şi, odată ce-l găsea pe Duchess, exista posibilitatea, oricât de mică ar fi fost ea, ca Duchess să nu-i dea plicul fără să creeze probleme. Oricum, ar fi fost mai bine să-l lase pe Billy în grija lui Ulysses, pentru că ar fi fost în siguranţă. Dar cum să-i spui unui băieţel de opt ani, care şi-a dorit toată viaţa să meargă la circ, că ai de gând să te duci acolo fără el? Aşa că la ora cinci au coborât scara de oţel de pe şine şi s-au îndreptat împreună spre metrou.

Iniţial, Emmett s-a consolat oarecum cu faptul că ştia staţia la care trebuia să ajungă, ştia peronul, ştia ce metrou să ia, pentru că făcuse deja o dată călătoria spre Brooklyn, chiar dacă din greşeală. Dar cu o zi înainte, când a schimbat metroul spre Brooklyn cu cel spre Manhattan, nu a părăsit staţia. Aşa că, abia când au ieşit pe Carroll Street, şi-a dat

seama cât de dură e această parte a Brooklynului. Iar pe măsură ce şi-au croit drum prin Gowanus spre Red Hook, părea să fie din ce în ce mai rău. În curând, peisajul s-a umplut de depozite lungi, fără ferestre, mărginite de câte un cămin de nefamilişti sau de un bar. Nu părea cartierul potrivit pentru un circ, cu excepţia cazului în care ar fi ridicat un cort pe chei. Dar, pe măsură ce s-au apropiat de râu, n-au văzut nici urmă de cort, de steguleţe sau de cortină.

Emmett era pe punctul de a se întoarce, când Billy a arătat cu degetul peste drum spre o clădire banală, cu o ferestruică puternic luminată.

S-a dovedit a fi un chioşc de bilete în care era un bărbat de vreo şaptezeci de ani.

— Aici e circul? a întrebat Emmett.

— A început spectacolul de dimineaţă, a spus bătrânul, dar oricum costă doi dolari de căciulă.

După ce Emmett a plătit, bătrânul i-a întins biletele peste tejghea cu indiferenţa cuiva care asta făcuse toată viaţa.

Emmett s-a simţit uşurat când a văzut că holul se potrivea mai bine cu aşteptările sale. Podeaua era acoperită cu un covor roşu-închis, iar pe pereţi erau pictaţi acrobaţi, elefanţi şi un leu cu fălcile deschise. Mai era şi un stand de unde puteai să cumperi popcorn şi bere, iar pe un şevalet mare era anunţat evenimentul principal: UIMITOARELE SURORI SUTTER DIN SAN ANTONIO, TEXXXAS!

Emmett i-a întins biletele unei plasatoare în uniformă albastră şi a întrebat-o unde ar trebui să stea.

— Oriunde doriţi.

Apoi, după ce i-a făcut cu ochiul lui Billy, a deschis uşa şi le-a urat să se bucure de spectacol.

Înăuntru era recreat un mic rodeo, cu o podea de pământ înconjurată de un perete oval şi douăzeci de rânduri de scaune ca acelea de pe stadion. Emmett a estimat că sala e

plină doar pe sfert, dar, pentru că lumina era îndreptată spre peretele oval, fețele spectatorilor nu erau uşor de distins.

După ce frații s-au aşezat pe una dintre bănci, luminile s-au stins, iar un reflector l-a adus în centrul atenției pe maestrul de ceremonii. Conform tradiției, acesta era îmbrăcat ca un maestru de vânătoare, purtând cizme de călărie din piele, o jachetă roşu-aprins şi joben. Abia când a început să vorbească, Emmett şi-a dat seama că de fapt e o femeie cu o mustață falsă.

— Şi acum, a anunțat ea printr-un megafon roşu, întorcându-se din Orient, unde l-a hipnotizat pe rajahul din India şi a dansat pentru regele Siamului, circul nostru este mândru să o prezinte pe incredibila Delilah!

Urmând gestul maestrului de ceremonii, lumina reflectoarelor s-a îndreptat spre o poartă din perete, prin care a intrat o femeie enormă într-un tutu roz, călare pe tricicleta unui copil.

Când publicul a izbucnit în hohote de râs şi urale deocheate, au apărut două foci cu căşti de poliție de modă veche legate pe cap, care au început să scoată țipete. Delilah a luat-o din loc, pedalând frenetic în jurul ovalului, în timp ce focile o urmăreau, iar mulțimea le încuraja. După ce focile au reuşit să o alunge pe Delilah înapoi prin poartă, s-au întors să mulțumească publicului pentru aprecieri, dând din cap şi bătând din înotătoare.

Apoi două fete în costume de cowgirls au intrat în ring – una călare pe un cal alb, îmbrăcată în piele albă şi cu o pălărie albă, cealaltă îmbrăcată complet în negru.

— Uimitoarele surori Sutter, a strigat maestrul de ceremonii prin megafonul ei, în timp ce fetele au alergat în jurul arenei, fluturându-şi pălăriile în aplauzele mulțimii.

După ce au înconjurat o dată arena, surorile au început să facă o serie de acrobații. Călărind cu o viteză rezonabilă, s-

au legănat dintr-o parte în alta a şeilor, sincronizându-se perfect. Apoi, în timp ce călărea cu o viteză mai mare, sora Sutter în negru a sărit de pe calul ei pe cel al surorii sale şi înapoi.

Arătând spre arenă, Billy s-a uitat plin de uimire la fratele său.

— Ai văzut?

— Am văzut, a spus Emmett zâmbind.

Când Billy şi-a îndreptat din nou atenţia spre numărul fetelor, Emmett s-a uitat la cei din public. Pentru numărul surorilor, luminile din arenă fuseseră poziţionate mai sus, ceea ce îi permitea lui Emmett să cerceteze mai uşor feţele. După ce a studiat o dată chipurile fără rezultat, Emmett a întors capul spre stânga şi a început să se uite cu atenţie la zonele din jurul ovalului, oprindu-se asupra fiecărui rând şi asupra fiecărui culoar. Tot nu l-a găsit pe Duchess, dar a observat cu surprindere că cei mai mulţi oameni din public erau bărbaţi.

— Uită-te! a exclamat Billy, arătând spre surori, care stăteau acum în picioare pe spinarea cailor, care mergeau unul lângă altul.

— Da, spuse Emmett. Sunt foarte bune.

— Nu, a continuat Billy. Nu fetele. Uită-te acolo, în public. E Woolly.

Privind în direcţia spre care arăta Billy, Emmett a văzut că în rândul opt era Woolly de unul singur. Emmett se concentrase atât de tare să-l găsească pe Duchess, încât nu-i trecuse prin minte să se uite după Woolly.

— Bună treabă, Billy. Haide!

Luând-o pe culoarul larg din mijloc, Emmett şi Billy au ocolit arena până unde stătea Woolly, cu o pungă de popcorn în poală şi cu un zâmbet larg pe buze.

— Woolly! a strigat Billy, sărind ultimele trepte.

Auzindu-şi numele, Woolly şi-a ridicat privirea.

— Mirabile dictu[13]! Iată cum Emmett şi Billy Watson au apărut de nicăieri. Ce întâmplare fericită! Ce răsturnare de situație! Luați loc, luați loc.

Deşi aveau unde să se aşeze, Woolly s-a dat mai încolo ca să le facă mai mult loc.

— Nu-i aşa că e un spectacol grozav? a întrebat Billy, scoțându-şi rucsacul.

— Aşa e, a încuviințat Woolly. Clar, aşa e.

— Uite, a spus Billy, arătând spre mijlocul arenei, unde patru clovni apăruseră conducând patru maşini mici.

Trecând prin spatele fratelui său, Emmett a ocupat locul gol din dreapta lui Woolly.

— Unde e Duchess?

— Ce zici? a întrebat Woolly, fără să-şi ia ochii de la surorile care acum săreau pe deasupra maşinilor, făcându-i pe clovni s-o ia la goană.

Emmett s-a aplecat spre el.

— Unde-i Duchess, Woolly?

Woolly şi-a ridicat ochii spre tavan, ca şi cum nu ar fi avut nici cea mai vagă idee. Apoi şi-a amintit.

— E în sufragerie! S-a dus să se întâlnească cu nişte prieteni în sufragerie.

— Unde-i asta?

Woolly a arătat spre capătul ovalului.

— O iei în sus pe scări, apoi intri pe uşa albastră.

— Mă duc după el. Poți să stai cu ochii pe Billy cât lipsesc?

— Bineînțeles, a spus Woolly.

Emmett l-a privit pe Woolly direct în ochi, ca să-l facă să înțeleagă importanța lucrului pe care i-l cerea. Woolly s-a întors spre Billy.

---

[13] „E minunat de spus”, în lb. latină în original (n. red.).

— Emmett se duce să-l aducă pe Duchess, Billy. Aşa că noi doi trebuie să stăm cu ochii unul pe celălalt. Bine?

— Bine, Woolly.

Woolly s-a întors spre Emmett.

— Vezi?

— În regulă, a spus Emmett cu un zâmbet. Numai să nu plecaţi nicăieri.

— De ce am face-o? i-a răspuns Woolly, arătând spre arenă.

Urcând prin spatele lui Woolly, Emmett a pornit pe culoarul din mijloc spre treptele din vârful ovalului.

Emmett nu era fanul circurilor. Nu-i plăceau spectacolele de magie sau de rodeo. Nu-i plăcuse nici măcar să meargă la meciurile de fotbal de la liceul său, la care veneau aproape toţi cei din oraş. Pur şi simplu nu-i plăcea ideea de a sta în mijlocul unei mulţimi, uitându-se cum cineva face ceva mai interesant decât ce făcea el. Aşa că, atunci când a început să urce treptele şi a auzit pocnetul dublu al pistoalelor de jucărie şi ovaţiile mulţimii, nu s-a deranjat să se uite înapoi. Iar când a deschis uşa albastră din vârful treptelor şi alte două pocnituri de pistol au fost urmate de ovaţii şi mai puternice, nici atunci nu s-a uitat înapoi.

Dacă ar fi făcut-o, Emmett le-ar fi văzut pe surorile Sutter călărind în direcţii opuse, cu pistoalele lor cu şase gloanţe scoase din toc. Ar fi văzut cum, când ar fi trecut una pe lângă cealaltă, au ţintit şi şi-au dat jos pălăriile una alteia. Apoi ar fi văzut cum îşi dau jos cămăşile cu aceleaşi sunete de împuşcături, arătându-şi mijlocul gol şi sutienele din dantelă, unul negru, celălalt alb. Şi, dacă ar mai fi aşteptat doar câteva minute înainte de a intra pe uşă, le-ar fi văzut pe surorile Sutter trăgând cu pistoalele în succesiune rapidă până când amândouă au rămas să galopeze pe caii lor la fel de goale ca Lady Godiva.

După ce a închis uşa din capul scărilor, Emmett s-a trezit la capătul unui hol lung şi îngust. De o parte şi de cealaltă a holului erau şase uşi, toate închise. În timp ce mergea, uralele înăbuşite ale mulțimii au început să se stingă şi a auzit o piesă de muzică clasică interpretată la pian. Venea din spatele uşii de la capătul holului – o uşă pe care era un simbol mare în formă de clopot, ca acela folosit de compania de telefonie. Când a pus mâna pe clanță, piesa s-a auzit tot mai încet, transformându-se uşor într-o piesă care s-ar fi ascultat într-un bar din Vestul Sălbatic.

După ce a deschis uşa, Emmett s-a pomenit în pragul unui salon mare şi luxos. Erau cel puțin patru zone de relaxare, peste tot erau canapele şi scaune tapițate cu țesături bogate, în culori închise. Pe mesele laterale erau lămpi cu abajururi franjurate, iar pe pereți erau picturi în ulei care înfățişau diverse nave. O roşcată şi o brunetă erau întinse față în față pe câte o canapea, purtând doar nişte rochii delicate, ambele fumând țigări cu miros înțepător. În celălalt capăt al încăperii, lângă un bar minuțios sculptat, o blondă înfăşurată în mătase se sprijinea de pian, bătând din degete în ritmul muzicii.

Aproape fiecare element al acestei scene l-a luat prin surprindere pe Emmett: mobilierul luxos, picturile în ulei, femeile îmbrăcate sumar. Dar nimic nu l-a surprins mai tare decât faptul că persoana care cânta la pian era Duchess, într-o cămaşă albă impecabilă şi cu pălăria dată pe ceafă.

Când blonda de la pian s-a uitat să vadă cine a intrat, Duchess şi-a întors şi el privirea. Când l-a văzut pe Emmett, şi-a trecut degetele o dată peste toată claviatura, a cântat un ultim acord şi a sărit în picioare, zâmbind generos.

— Emmett!

Cele trei femei s-au uitat la Duchess.

— Îl cunoşti? a întrebat blonda cu o voce aproape copilăroasă.

— El e tipul de care vă ziceam!

Femeile s-au uitat la Emmett.

— Adică tipul din Dakota de Nord?

— Din Nebraska, a corectat-o bruneta.

Roşcata şi-a îndreptat cu un gest leneş ţigara spre Emmett, părând deodată să-nţeleagă despre cine e vorba.

— Cel care ţi-a împrumutat maşina.

— Exact, a spus Duchess.

Toate trei i-au zâmbit lui Emmett, drept mulţumire pentru generozitatea lui. Străbătând cu paşi mari camera, Duchess l-a apucat pe Emmett de braţe.

— Nu-mi vine să cred că eşti aici! Chiar azi-dimineaţă eu şi Woolly ne plângeam de absenţa ta şi număram zilele până când urma să te revedem. Aoleu, stai! Am uitat de bunele maniere.

Duchess şi-a pus un braţ pe umărul lui Emmett şi l-a condus spre femei.

— Dă-mi voie să ţi le prezint pe cele trei zâne ale mele. Aici, în stânga, este Helen. E a doua din istorie din cauza căreia o mie de corăbii au pornit pe mare.

— Încântată, i-a spus roşcata lui Emmett, întinzându-i mâna.

Când Emmett i-a luat mâna, şi-a dat seama că rochia ei e atât de străvezie, încât cercurile întunecate din jurul sfârcurilor se distingeau prin ţesătură. Simţind cum i se încălzesc obrajii, şi-a ferit privirea.

— Lângă pian e Charity. Nu cred că trebuie să-ţi spun cum şi-a primit numele. Iar aici, în dreapta, se află Bernadette.

Emmett a fost uşurat când Bernadette, care era îmbrăcată exact ca Helen, nu s-a deranjat să îi întindă mâna.

— Ai o cataramă pe cinste la curea, a spus ea cu un zâmbet.

— Încântat de cunoştinţă, li s-a adresat el, puţin stânjenit.

Duchess s-a întors spre el cu un zâmbet.

— Cât de tare!

— Da, a încuviințat Emmett fără prea mult entuziasm. Ascultă, Duchess, putem să stăm un pic de vorbă? Singuri...

— Sigur, nicio problemă.

Duchess l-a condus mai departe de femei, dar, în loc să iasă înapoi în hol, unde ar fi avut intimitate, l-a tras într-un colț al salonului, la vreo cinci metri distanță de unde stătuseră mai înainte.

Duchess i-a cercetat o clipă fața lui Emmett.

— Eşti supărat, a zis el. Îmi dau seama.

Emmett nici nu ştia de unde să înceapă.

— Duchess, s-a trezit el spunând, nu ți-am împrumutat maşina.

— Ai dreptate, a răspuns Duchess, ridicând mâinile în semn de capitulare. Ai perfectă dreptate. Ar fi fost mult mai corect să zic că am împrumutat-o fără ştirea ta. Dar, aşa cum i-am spus lui Billy la Saint Nick, ne-am folosit de ea doar ca să rezolvăm o treabă în nord. Aveam de gând să o aducem înapoi în Morgen înainte să-ți dai seama.

— Indiferent dacă ai luat-o pentru un an sau pentru o zi, asta nu schimbă faptul că e maşina mea, cu banii mei în ea.

Duchess s-a uitat o secundă la Emmett, ca şi cum nu l-ar fi înțeles.

— Ah, te referi la plicul din portbagaj. Nu trebuie să-ți faci griji pentru asta, Emmett.

— Deci e la tine?

— Da, dar nu în momentul ăsta. Să nu uităm că ăsta-i un oraş mare. L-am lăsat acasă la sora lui Woolly, în siguranță, cu tot cu geantă.

— Atunci hai să mergem să le luăm. Şi pe drum poți să-mi spui totul despre polițişti.

— Care polițişti?

— M-am întâlnit cu Townhouse şi mi-a zis că nişte poliţişti au venit azi-dimineaţă să întrebe de maşina mea.

— Nu-mi dau seama de ce ar face asta, a spus Duchess, părând de-a dreptul uimit. Dacă nu cumva...

— Dacă nu cumva ce?

Duchess a început să clatine din cap.

— Pe drumul de întoarcere, când nu eram atent, Woolly a parcat în faţa unui hidrant. Apoi m-am trezit că un poliţist îi cere permisul de conducere – pe care, evident, nu-l avea. Ştim amândoi cum poate fi Woolly, aşa că l-am convins pe poliţist să nu-i dea amendă. Dar e posibil să fi introdus o descriere a maşinii în sistem.

— Grozav, a zis Emmett.

Duchess a dat serios din cap, apoi a pocnit din degete.

— Ştii ceva, Emmett? Nici nu contează.

— De ce n-ar conta?

— Pentru că ieri am făcut schimbul secolului. Poate nu unul la fel de bun ca atunci când Manhattanul a fost cumpărat cu un şirag de mărgele, dar pe-aproape. În schimbul unui Studebaker jerpelit, ţi-am adus un Cadillac decapotabil din 1941 în stare perfectă. N-are mai mult de o mie de kilometri, cu o proveniență impecabilă.

— Nu-mi trebuie un Cadillac, Duchess, indiferent de unde-a venit. Townhouse mi-a dat înapoi Studebakerul. Urmează să primească un strat nou de vopsea şi o iau luni.

— Ştii ceva? a replicat Duchess, ridicând un deget. Asta e şi mai bine. Acum o să avem şi un Studebaker, şi un Caddy. După ce ne ducem în Adirondacks, putem merge în caravană până în California.

— Oooh, s-a auzit Charity din cealaltă parte a camerei. O caravană!

Înainte ca Emmett să poată să le scoată din cap ideile despre orice caravană spre California, o uşă din spatele pianului s-a deschis şi a intrat femeia care se urcase pe

tricicletă, deşi acum era îmbrăcată într-un halat uriaş din bumbac pufos.

— Ia te uită, a spus ea cu o voce răguşită. Pe cine avem noi aici?

— El e Emmett, a răspuns Duchess. Cel despre care ți-am povestit.

Femeia s-a uitat la Emmett, mijind ochii.

— Cel cu fondul fiduciar?

— Nu. Cel de la care am împrumutat maşina.

— Ai dreptate, a spus ea cu un strop de dezamăgire în voce. Chiar seamănă cu Gary Cooper.

— Nu m-ar deranja să stau închisă undeva cu el, a adăugat Charity.

Toată lumea a râs, în afară de Emmett, dar nimeni n-a râs mai tare decât femeia cea imensă.

Emmett a simțit iarăşi că roşeşte, iar Duchess i-a pus o mână pe umăr.

— Emmett Watson, dă-mi voie să ți-o prezint pe cea mai vioaie persoană din New York, care are darul de-a înveseli pe oricine: Ma Belle.

Ma Belle a râs din nou.

— Eşti chiar mai rău decât taică-tău.

Când nimeni n-a mai zis nimic o clipă, Emmett l-a apucat pe Duchess de cot.

— A fost o plăcere să vă cunosc, a spus el, dar eu şi Duchess trebuie să plecăm.

— Nici chiar aşa de repede, a rostit Charity încruntată.

— Mă tem că suntem aşteptați, a explicat Emmett, apăsându-şi degetele pe articulația lui Duchess.

— Au! a spus Duchess, eliberându-şi cotul. Dacă te grăbeai atât de tare, de ce n-ai zis? Lasă-mă un minut să vorbesc cu Ma Belle şi cu Charity. Apoi putem pleca.

Lovindu-l uşor pe Emmett pe spate, Duchess s-a dus să se consulte cu cele două femei.

— Aşa deci, a zis roşcata, plecaţi în Tinseltown.

— Ce-i asta? a întrebat Emmett.

— Duchess ne-a spus că mergeţi cu toţii la Hollywood.

Înainte ca Emmett să înţeleagă ce i se spune, Duchess s-a întors, plesnind din palme.

— Ei bine, doamnelor, a fost de-a dreptul divin. Dar a venit timpul ca eu şi Emmett să pornim la drum.

— Dacă trebuie, a zis Ma Belle. Dar nu puteţi pleca fără să beţi ceva.

Duchess s-a uitat de la Emmett la Ma Belle.

— Nu cred că avem timp, Ma.

— Tâmpenii, a insistat ea. Toată lumea are timp pentru un pahar. Pe lângă asta, nu poţi să pleci în California fără să închinăm în cinstea norocului tău. Nu se face una ca asta. Nu-i aşa, doamnelor?

— Da, un toast! au fost de acord doamnele.

Ridicând resemnat din umeri către Emmett, Duchess s-a dus la bar, a scos dopul unei sticle de şampanie care fusese pusă la gheaţă, a umplut şase pahare şi le-a împărţit.

— Nu vreau şampanie, a spus Emmett încetişor când Duchess a ajuns la el.

— E nepoliticos să nu te alături unui toast în numele tău, Emmett. Şi mai aduce şi ghinion pe deasupra.

Emmett a închis ochii o clipă, apoi a luat paharul.

— În primul rând, a spus Ma Belle, aş vrea să-i mulţumesc prietenului nostru Duchess pentru că ne-a adus aceste sticle minunate de şampanie.

— Da, da! au aclamat doamnele, iar Duchess a făcut câte o plecăciune către fiecare colţ al camerei.

— Întotdeauna e o senzaţie dulce-amăruie să pierzi compania unor prieteni buni, a continuat Ma Belle. Dar ne bucurăm la gândul că pierderea noastră este un câştig pentru Hollywood. În încheiere, aş dori să vă recit câteva

versuri din opera marelui poet irlandez William Butler Yeats: Printre dinți şi peste gingii, păzea, stomac, că vine!

Apoi Ma Belle şi-a golit paharul dintr-o înghițitură.

Celelalte femei au râs şi şi-au golit paharele la rândul lor. Simțind că n-are de ales, Emmett a făcut la fel.

— Vezi, i-a zis Duchess, zâmbind. A fost chiar aşa rău?

Charity şi-a cerut scuze şi-a ieşit din încăpere, iar Duchess a început să se plimbe de la o femeie la alta ca să-şi ia rămas-bun folosind nenumărate cuvinte, aşa cum era de aşteptat.

Având în vedere spiritul momentului, Emmett a făcut tot posibilul să-şi păstreze calmul, dar aproape că nu mai avea răbdare. Ca lucrurile să fie şi mai rele, toate trupurile, pernele şi ciucurii făceau că încăperea să fie prea caldă, iar mirosul dulceag al țigărilor femeilor era neplăcut.

— Duchess, a zis el.

— În regulă, Emmett. Le spun şi eu rămas-bun. De ce nu aştepți pe hol? Vin şi eu imediat.

Emmett şi-a lăsat paharul jos şi s-a retras bucuros în hol să aştepte. Deşi aerul răcoros l-a făcut să se simtă un pic mai bine, holul i s-a părut dintr-odată mai lung şi mai îngust decât fusese înainte. Şi i s-a părut că vede mai multe uşi. Mai multe în stânga lui şi mai multe în dreapta. Şi, deşi privea drept înainte, felul cum erau dispuse uşile i-a dat o senzație de vertij, ca şi cum axa clădirii s-ar fi înclinat, iar el ar fi urmat să alunece de-a lungul holului, intrând cu forța prin uşa de la capătul opus.

Sigur e din cauza şampaniei, s-a gândit Emmett.

Clătind din cap, s-a întors şi s-a uitat din nou în sufragerie, unde l-a văzut pe Duchess stând pe marginea canapelei roşcatei, umplându-i din nou paharul.

— Hristoase! a bombănit el.

Emmett a pornit prin sufragerie, pregătit, dacă era nevoie, să îl apuce pe Duchess de gât. Dar, înainte să facă măcar

doi paşi, Ma Belle a apărut în prag, îndreptându-se spre el. Având în vedere circumferința ei, abia dacă încăpea pe hol, sigur nu avea suficient spațiu ca să treacă de Emmett.

— Haide, a spus ea, dând nerăbdătoare din mână. Fă loc!

În timp ce se îndrepta în trombă spre el, Emmett, care făcea paşi înapoi, şi-a dat seama că uşa uneia dintre camere e deschisă, aşa că a intrat acolo, ca să o lase să treacă.

Dar, când a ajuns în dreptul lui Emmett, în loc să-şi continue drumul pe hol, ea s-a oprit şi l-a împins cu o mână cărnoasă. Când el a intrat împleticindu-se în cameră, Ma a tras uşa şi Emmett a auzit sunetul inconfundabil al unei chei care se roteşte într-o încuietoare. Emmett a sărit să apucat clanța, încercând uşa. Când aceasta nu s-a deschis, a început să bată în ea.

— Deschide! a strigat el.

Tot repetând aceste cuvinte, l-a lovit amintirea unei femei care îi strigase acelaşi lucru printr-o uşă închisă într-un alt loc. Apoi din spatele lui Emmett s-a auzit vocea unei alte femei. O voce care era mai blândă şi mai primitoare.

— Unde te grăbeşti, Nebraska?

Emmett s-a întors şi a văzut-o pe cea numită Charity întinsă pe o parte într-un pat luxos, mângâind aşternuturile cu o atingere delicată. Emmett s-a uitat în jur şi a văzut că în cameră nu erau ferestre, ci doar mai multe tablouri cu nave, inclusiv unul mare deasupra unui birou, care înfățişa o goeletă cu toate velele ridicate, aplecată de vântul puternic. Şalul de mătase pe care îl purtase Charity era acum pus pe spătarul unui fotoliu, iar ea era îmbrăcată într-un neglijeu de culoarea piersicii, cu dantelă albă pe margine.

— Duchess s-a gândit că e posibil să fii un pic emoționat, a spus ea cu o voce care nu mai părea atât de copilăroasă. Dar nu trebuie să fii emoționat. Nu în camera asta. Nu cu mine.

Emmett s-a îndreptat spre uşă, dar ea i-a zis nu pe acolo, pe aici, aşa că el s-a întors.

— Vino aici, a spus ea, întinde-te lângă mine. Vreau să te întreb nişte lucruri. Sau aş putea să-ți spun eu câteva lucruri. Nici măcar nu trebuie să vorbim, de fapt.

Emmett şi-a dat seama că face un pas în direcția ei, un pas dificil, piciorul lui apăsând greu scândura. Apoi era la marginea patului cu aşternuturi roşu-închis, iar ea i-a luat mâna în a ei. Când s-a uitat în jos, a văzut că o ține cu palma în sus, aşa cum ar fi făcut-o o ghicitoare. Pentru o secundă, Emmett s-a întrebat, fascinat, dacă nu cumva avea de gând să-i citească viitorul în palmă. Dar i-a aşezat mâna pe pieptul ei.

Încet, el a îndepărtat-o de mătasea netedă şi rece.

— Trebuie să plec, a spus el. Trebuie să mă ajuți să ies de aici.

Femeia l-a privit bosumflată, ca şi cum a rănit-o profund. Iar el s-a simțit prost că a rănit-o. Se simțea atât de rău, încât i-a venit să întindă mâna spre ea, s-o liniştească. Dar n-a făcut-o, ci s-a întors încă o dată spre uşă. Dar, de data asta, când s-a întors, s-a întors şi s-a tot întors.

DUCHESS

Eram în toane bune. Asta e scuza mea.

Toată ziua am sărit de la o surpriză plăcută la alta. Mai întâi, mi s-a dat pe mână casa surorii lui Woolly şi m-am procopsit cu un set mişto de țoale; am avut o seară plăcută cu Ma Belle şi fetele; complet neaşteptat, Emmett şi-a făcut şi el apariția, dându-mi şansa (cu ajutorul lui Charity) să fac a treia faptă bună în tot atâtea zile; şi acum iată-mă la volanul unui Cadillac din 1941, îndreptându-mă spre

Manhattan cu capota coborâtă. Singura problema a fost faptul că eu şi Woolly ne-am trezit cu Billy pe cap.

Când Emmett şi-a făcut apariția la Ma Belle, nu mi-a trecut prin cap că şi-a adus şi fratele, aşa că am fost puțin surprins să-l găsesc lângă Woolly. Nu mă-nțelegeți greşit. Billy e un copil simpatic – în măsura în care copiii pot fi simpatici. Dar e, de asemenea, şi unul care face pe atotştiutorul. Şi, dacă te enervează oamenii care cred că le ştiu pe toate, apoi niciunul nu e mai enervant decât un puşti care se crede atotştiutor.

Nu era nici de o oră cu noi şi deja mă corectase de trei ori. Prima dată, ca să-mi explice că surorile Sutter nu se împuşcaseră între ele cu pistoale adevărate, de parcă eu eram ăla care avea nevoie de o introducere în scenografie! Apoi ca să scoată în evidență faptul că o focă e mamifer, nu un fel de peşte, pentru că are sânge cald şi coloană vertebrală şi bla, bla, bla, bla. Apoi, în timp ce ne îndreptam spre Podul Brooklyn, cu orizontul splendid întinzându-se în fața noastră, m-am pomenit să întreb, euforic cum eram, dacă cineva avea în minte vreun exemplu din istoria omenirii în care traversarea unui râu să fi fost o experiență mai marcantă; în loc să aprecieze în linişte poezia momentului şi intenția din spatele vorbelor mele, puştiul – care stătea pe bancheta din spate ca un mic milionar – a simțit nevoia să intervină.

— Am eu un exemplu, a zis el.

— Întrebarea era retorică, am replicat.

Dar evident că-l intrigase pe Woolly.

— Ce exemplu ai, Billy?

— Când George Washington a trecut Delaware. În noaptea de Crăciun a anului 1776, generalul Washington a traversat apele înghețate ca să se furişeze pe lângă hessieni. Pentru că i-au luat pe nepregătite, trupele lui Washington i-au înfrânt pe inamici şi au capturat o mie de prizonieri.

Evenimentul a fost comemorat într-o pictură celebră a lui Emanuel Leutze.

— Hei, cred că am văzut tabloul ăla! a exclamat Woolly. Nu cumva Washington stă în fața unei bărci cu vâsle?

— Nimeni nu stă la prova unei bărci cu vâsle, am intervenit eu.

— În tabloul lui Emanuel Leutze, Washington stă la prova unei bărci cu vâsle, a spus Billy. Pot să vă arăt tabloul, dacă vreți. E în cartea profesorului Abernathe.

— Bineînțeles că este.

— E o poveste mişto, a zis Woolly, care era întotdeauna dispus să învețe puțină istorie.

Cum era vineri seara, era ceva trafic şi ne-am oprit în capătul podului – ceea ce ne-a oferit ocazia perfectă să apreciem priveliştea în linişte.

— Mai ştiu una, a spus Billy.

Woolly s-a întors zâmbind spre bancheta din spate.

— Care, Billy?

— Când Cezar a trecut Rubiconul.

— Ce s-a întâmplat atunci?

Puştiul s-a foit entuziasmat pe banchetă.

— În anul 49 î.H., când Cezar era guvernatorul Galiei, Senatul, care devenise neîncrezător în ambițiile sale, l-a chemat înapoi în capitală, cerându-i să-şi lase trupele pe malurile Rubiconului. În loc de asta, Cezar şi-a trimis soldații peste râu, în Italia, şi i-a condus direct la Roma, unde nu după mult timp a preluat puterea şi a dat naştere epocii imperiale. De aici provine expresia să treci Rubiconul. Adică să treci de un punct fără întoarcere.

— Şi asta a fost bună, a comentat Woolly.

— Apoi mai e povestea lui Ulise, care a trecut râul Styx...

— Cred că am prins ideea, am intervenit eu.

Dar Woolly nu terminase.

— Ce zici de Moise? a întrebat el. Nu a traversat şi el un râu?

— Nu, aia era Marea Roşie, a spus Billy. S-a întâmplat când...

Fără îndoială că puştiul intenţiona să ne spună numărul capitolului şi versetul despre Moise, dar, pentru prima dată, s-a întrerupt singur.

— Uite! a izbucnit el, arătând cu degetul în depărtare. Empire State Building!

Ne-am îndreptat cu toţii atenţia spre zgârie-norii cu pricina şi atunci mi-a venit ideea. M-a trăsnit ca un fulger în creştet şi mi-a provocat furnicături pe şira spinării.

— Biroul lui nu e acolo? am întrebat, aruncând o privire către Billy în oglinda retrovizoare.

— Biroul cui? a întrebat Woolly.

— Al profesorului Abercrombie.

— Adică al profesorului Abernathe?

— Exact. Cum suna scrisoarea, Billy? Îţi scriu astăzi de la intersecţia dintre Thirty-Fourth Street şi Fifth Avenue, pe insula Manhattan...

— Da, a spus Billy, făcând ochii mari. Aşa a scris.

— Atunci de ce nu-i facem o vizită?

Cu coada ochiului, am văzut că pe Woolly l-a tulburat sugestia mea. Dar nu şi pe Billy.

— Chiar am putea să-i facem o vizită? a întrebat el.

— Nu văd de ce nu.

— Duchess, a spus Woolly.

L-am ignorat.

— Cum ţi-a zis la începutul scrisorii, Billy? Dragă cititorule? Care autor nu şi-ar dori să primească o vizită din partea unuia dintre cititorii lui dragi? Până la urmă, scriitorii probabil că muncesc de două ori mai mult decât actorii, nu? Dar ei nu sunt aplaudaţi în picioare, nu sunt chemaţi la rampă, nu sunt aşteptaţi de admiratori în faţa

uşii din culise. În plus, dacă profesorul Abernathe nu ar fi vrut să primească vizite de la cititorii săi, de ce şi-ar fi pus adresa pe prima pagină a cărții?

— Probabil că nu-i acolo la ora asta, a zis Woolly.

— Poate că lucrează până târziu, am insistat eu.

Când maşinile s-au pus din nou în mişcare, am tras pe banda din dreapta, ca să o iau pe drumul spre centru, gândindu-mă că, dacă holul nu era deschis, aveam să ne cățărăm pe clădirea aia precum King Kong.

După ce m-am îndreptat spre vest pe Thirty-Fifth Street, am luat-o la stânga pe Fifth Avenue şi am oprit chiar în fața intrării în clădire. După câteva clipe, unul dintre portari era deja pe capul meu.

— Nu poți parca acolo, amice.

— Durează doar un minut, i-am spus, întinzându-i o bancnotă de cinci dolari. Între timp, poate ai vrea să te cunoşti mai bine cu preşedintele Lincoln.

În loc să insiste că nu pot parca acolo, i-a deschis uşa lui Woolly şi ne-a condus în clădire, ridicându-şi pălăria. Ei numesc asta capitalism.

Când am intrat în hol, Billy avea o privire plină de emoție, neliniştită. Pur şi simplu nu-i venea să creadă unde suntem şi ce urma să facem. Nici în cele mai nebuneşti visuri ale sale nu-şi imaginase aşa ceva. Woolly, pe de altă parte, s-a uitat la mine cu o încruntare care clar nu-i stătea în fire.

— Ce e? l-am întrebat.

Dar, înainte să apuce să-mi răspundă, Billy m-a tras de mânecă.

— Dar cum o să-l găsim, Duchess?

— Tu ştii unde e, Billy.

— Ştiu?

— Da, chiar tu mi-ai citit unde e.

Billy a făcut ochii mari.

— La etajul cincizeci şi cinci.

— Exact.

Am zâmbit, făcând semn spre lifturi.

— Mergem cu liftul?

— Clar n-o s-o luăm pe scări.

Am păşit într-o cabină.

— Nu am fost niciodată într-un lift, i-a spus Billy liftierului.

— Bucurați-vă de călătorie, i-a răspuns bărbatul.

Apoi a apăsat pe manetă şi noi am luat-o în sus prin clădire.

În mod normal, Woolly ar fi fredonat un cântecel într-o astfel de situație, dar în seara asta eu eram cel care fredona. Iar Billy număra în linişte etajele pe măsură ce le parcurgeam. Puteai să-ți dai seama după felul cum îşi mişca buzele.

— Cincizeci şi unu, a şoptit el. Cincizeci şi doi, cincizeci şi trei, cincizeci şi patru.

La etajul cincizeci şi cinci, liftierul a deschis uşile şi am coborât. Când am păşit în hol, am văzut şiruri întregi de uşi la stânga şi la dreapta noastră.

— Ce facem acum? a întrebat Billy.

Am arătat spre cea mai apropiată uşă.

— O să începem de-aici, apoi o să ne plimbăm pe tot etajul până o să-l găsim.

— O luăm în sensul acelor de ceasornic? a întrebat Billy.

— O luăm în ce direcție vrei tu.

Aşa că luat-o din uşă în uşă – în sensul acelor de ceasornic –, iar Billy a citit numele gravate pe micile plăcuțe de alamă, aşa cum numărase etajele în lift, doar că de data asta cu voce tare. Erau birourile unei adunături de funcționăraşi. Pe lângă avocați şi contabili, erau şi brokeri imobiliari, de asigurări şi de acțiuni. Nu de la firmele mari, se-nțelege. Astea erau birouaşele celor care nu reuşiseră să dea lovitura în firmele mari. Băieții care trebuiau să-şi

schimbe periodic tălpile rupte de la pantofi şi care citeau benzile desenate din ziar în timp ce aşteptau să sune telefonul.

Billy a citit primele douăzeci de plăcuțe plin de entuziasm şi de optimism, de parcă fiecare dintre ele ar fi fost o mică surpriză plăcută. Pe următoarele douăzeci le-a citit cu ceva mai puțin entuziasm. După aceea veselia a părut să-l părăsească de tot. Aproape că auzeai cum greutatea lumii reale cădea fix în acel punct al sufletului său de unde izvora entuziasmul tinereții. Era aproape sigur că în seara asta realitatea avea să-şi lase amprenta asupra lui Billy Watson. Iar acel semn avea să rămână cu el pentru restul vieții, ca un memento util că, în vreme ce eroii din cărțile de poveşti sunt, de obicei, produsul imaginației cuiva, cei mai mulți dintre oamenii care scriu despre ei sunt la fel de imaginari.

Când am trecut de al patrulea colț, am văzut ultima porțiune cu uşi, care dădea spre locul de unde porniserăm. Billy se mişca din ce în ce mai încet, vorbea din ce în ce mai încet, până când, în cele din urmă, în fața penultimei uşi, s-a oprit şi n-a mai spus nimic. Cred că citise până atunci cincizeci de plăcuțe cu nume şi, deşi stăteam în spatele lui, mi-am dat seama din postura lui că pur şi simplu se săturase.

După o clipă, s-a uitat la Woolly cu ceea ce mi-am închipuit că era o expresie plină de dezamăgire, pentru că fața lui Woolly era plină de compasiune. Apoi Billy s-a întors să se uite la mine. Numai că expresia lui nu era de dezamăgire. Era pur şi simplu uluit.

S-a întors către plăcuță, a întins un deget şi a citit inscripția cu voce tare.

— Biroul profesorului Abacus Abernathe, MLA, PhD.

M-am întors spre Woolly la fel de uimit şi mi-am dat seama că privirea lui plină de compasiune nu era pentru Billy; era pentru mine. Pentru că, încă o dată, craca pe care

o tăiasem fusese cea de sub picioarele mele. Ar fi trebuit să-mi dau seama, după câteva zile petrecute cu acest copil. Dar, cum am spus, dau vina pe faptul că eram în toane bune.

Ei bine, când circumstanţele conspiră ca să-ţi strice planurile atent elaborate cu o răsturnare neaşteptată de situaţie, cel mai bun lucru pe care îl poţi face este să-ţi asumi cât mai repede meritele.

— Ce ţi-am spus eu, puştiule!

Billy mi-a aruncat un zâmbet, dar apoi s-a uitat la clanţă cu o oarecare reţinere, ca şi cum nu ar fi fost sigur că are curajul să apese pe ea.

— Dă-mi voie! a exclamat Woolly.

Făcând un pas înainte, Woolly a apăsat pe clanţă şi a deschis uşa. Ne-am trezit într-o mică recepţie unde erau un birou, o măsuţă de cafea şi câteva scaune. Camera era întunecată, cu excepţia unei lumini slabe care strălucea prin fereastra deschisă aflată deasupra unei uşi interioare.

— Cred c-ai avut dreptate, Woolly, am spus cu un oftat. Se pare că nu e nimeni acasă.

Dar Woolly şi-a dus un deget la buze.

— Şşşt! Aţi auzit?

Ne-am uitat cu toţii în sus când Woolly a arătat cu degetul spre fereastră.

— S-a auzit din nou, a şoptit el.

— Ce s-a auzit? i-am şoptit şi eu.

— Scârţâitul unei peniţe pe hârtie, a spus Billy.

— Scârţâitul unei peniţe pe hârtie, a repetat Woolly zâmbind.

Eu şi Billy ne-am uitat cum Woolly a traversat pe vârfuri zona de recepţie şi a apăsat pe o altă clanţă. În spatele acestei uşi era o cameră mult mai mare. Era un dreptunghi lung, căptuşit cu cărţi de jos până sus, cu un glob pământesc mare într-un suport; camera era mobilată cu o

canapea, două scaune cu spătar înalt şi un birou mare din lemn, în spatele căruia stătea un bătrânel care scria într-un registru mic şi vechi la lumina unei lămpi cu abajur din sticlă verde. Purta un costum din bumbac, avea părul alb şi fin şi o pereche de ochelari de citit cocoţaţi pe vârful nasului. Cu alte cuvinte, arăta fix ca un om care joacă rolul unui profesor, aşa că te-ai fi gândit că toate cărţile de pe rafturi erau de faţadă.

Când ne-a auzit intrând, bătrânul şi-a ridicat privirea spre noi, fără să pară surprins ori consternat.

— Vă pot ajuta cu ceva?

După ce ne-am apropiat puţin, Woolly l-a împins pe Billy, ca să fie cu un pas înaintea noastră.

— Întreabă-l, l-a încurajat el.

Billy şi-a dres glasul.

— Sunteţi profesorul Abacus Abernathe?

După ce şi-a ridicat ochelarii de citit pe cap, bătrânul a întors lampa spre noi, ca să ne vadă mai bine. Dar s-a uitat în special la Billy, dându-şi repede seama că băiatul e motivul pentru care ne aflam acolo.

— Eu sunt Abacus Abernathe, a răspuns el. Cu ce vă pot ajuta?

Deşi lista lucrurilor pe care le ştia Billy părea infinită, se pare că ceea ce nu ştia era cu ce putea să-l ajute Abacus Abernathe. Pentru că, în loc să dea un răspuns, Billy s-a uitat înapoi la Woolly cu o expresie nesigură. Aşa că Woolly a vorbit în numele lui.

— Ne pare rău că vă deranjăm, domnule profesor, dar el este Billy Watson din Morgen, Nebraska, care tocmai a sosit pentru prima dată în New York City. Are doar opt ani, dar a citit compendiul dumneavoastră de aventurieri de douăzeci şi patru de ori.

După ce l-a ascultat cu interes pe Woolly, profesorul şi-a mutat din nou privirea spre Billy.

— Aşa e, tinere?

— Da, aşa e, a spus Billy. Doar că l-am citit de douăzeci şi cinci de ori.

— Bine, a continuat profesorul, dacă mi-ai citit cartea de douăzeci şi cinci de ori şi ai venit tocmai din Nebraska până la New York ca să-mi spui asta, atunci pot şi eu să-ți ofer măcar un scaun.

Cu un gest al mâinii, l-a invitat pe Billy să ia loc pe unul dintre scaunele cu spătar înalt din fața biroului său. Iar pe mine şi pe Woolly ne-a poftit pe canapeaua de lângă bibliotecă.

Dați-mi voie să spun de pe acum că era o canapea foarte frumoasă. Era tapițată cu piele maro-închis, cu nituri de alamă strălucitoare din loc în loc, aproape la fel de mare ca o maşină. Dar, dacă trei oameni care intră într-o încăpere acceptă oferta celui de-al patrulea de a se aşeza, atunci nimeni n-o să plece prea curând. Asta e natura umană. După ce se chinuie să se aşeze comod, oamenii simt nevoia să trăncănească verzi şi uscate cel puțin o jumătate de oră. De fapt, dacă nu mai au ce să spună după douăzeci de minute, încep să inventeze chestii doar ca să fie politicoşi. Aşa că, atunci când profesorul ne-a propus să luăm loc, am deschis gura cu intenția să spun că se făcuse destul de târziu şi că maşina noastră e fix lângă bordură. Dar, înainte să scot un cuvânt, Billy s-a cocoțat pe scaunul cu spătar înalt şi Woolly s-a instalat pe canapea.

— Iar acum, Billy, a început profesorul – după ce ne aşezaserăm cu toții comod, din păcate –, ce te aduce la New York?

Când vine vorba de conversații, ăsta a fost un început clasic. Fix tipul de întrebare pe care orice newyorkez i-ar pune-o unui vizitator, aşteptându-se la un răspuns din una sau două fraze. Cum ar fi: Am venit să-mi văd mătuşa. Sau: Avem bilete la un spectacol. Dar era vorba de Billy Watson,

aşa că, în loc de una sau două propoziții, profesorul a primit întreaga poveste. Una foarte lungă.

Billy şi-a început povestea cu anul 1946, cu noaptea de vară în care mama lor i-a părăsit. I-a spus cum Emmett a ajuns la Salina şi că tatăl său a murit de cancer, i-a vorbit despre planul lor de a porni pe urma unor cărți poştale, ca să-şi găsească mama la un foc de artificii în San Francisco, pe 4 Iulie. A povestit chiar şi despre escapadă şi cum, din moment ce eu şi Woolly împrumutaserăm Studebakerul, el şi Emmett au fost nevoiți să călătorească până la New York cu Sunset East.

— Vai, vai, vai, a spus profesorul, căruia nu-i scăpase niciun cuvânt. Şi spuneți că ați călătorit spre oraş cu trenul de marfă?

— Atunci am început cartea dumneavoastră pentru a douăzeci şi cincea oară, a zis Billy.

— În vagonul de marfă?

— Nu era nicio fereastră, dar aveam lanterna mea cumpărată din surplusul armatei.

— Ce întâmplare!

— Când ne-am hotărât să mergem în California ca s-o luăm de la capăt, Emmett a fost de acord cu dumneavoastră că ar trebui să luăm cu noi doar ce încape într-o geantă. Aşa că am pus tot ce aveam nevoie în rucsac.

După ce se lăsase pe spate în scaun cu un zâmbet, profesorul s-a aplecat brusc în față.

— Nu cumva ai Compendiul în rucsac acum?

— Ba da, a răspuns Billy. Fix acolo îl am.

— Atunci, aş putea să-ți dau un autograf pe el?

— Ar fi grozav! a exclamat Woolly.

Încurajat de profesor, Billy a alunecat jos de pe scaun, şi-a scos rucsacul, a desfăcut curelele şi a scos cartea mare şi roşie.

— Adu-o aici, a spus profesorul dând din mână. Adu-o aici!

Când Billy a ajuns la birou, profesorul a luat cartea şi a îndreptat-o spre lumina lămpii, ca să aprecieze cât de mult fusese folosită.

— Pentru un autor nu sunt multe lucruri mai frumoase decât un exemplar al cărții sale citit în nenumărate rânduri, i-a mărturisit el lui Billy.

Lăsând cartea jos, profesorul a luat stiloul şi a deschis la pagina de titlu.

— Văd că ai primit-o cadou.

— De la domnişoara Matthiessen, a precizat Billy. E bibliotecara de la Biblioteca Publică Morgen.

— Ai primit-o chiar de la o bibliotecară, a zis profesorul pe un ton plin de satisfacție.

După ce a scris o vreme pe cartea lui Billy, profesorul şi-a scris numele cu un gest extravagant, teatral – pentru că, atunci când vine vorba de New York, chiar şi bătrânii care scriu compendii se dau în spectacol, chiar şi pentru cei de pe rândul din spate. Înainte de a-i înapoia cartea, profesorul a răsfoit-o, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că sunt toate paginile acolo. Apoi a exclamat surprins şi s-a uitat la Billy.

— Văd că nu ai completat nimic în capitolul „Tu”. Cum s-a întâmplat aşa ceva?

— Pentru că vreau să încep in medias res, a explicat Billy. Şi încă nu sunt sigur care e mijlocul.

Mie mi s-a părut un răspuns de om nebun, dar profesorul radia de încântare.

— Billy Watson, a spus el, în calitate de istoric care le-a văzut pe toate şi de povestitor profesionist, pot spune cu încredere că ai trecut deja prin destule aventuri care să-ți permită să-ți începi capitolul! Cu toate acestea...

Făcând o pauză, profesorul a deschis unul dintre sertarele biroului şi a scos un jurnal negru exact ca acela în care scria când am venit noi.

— În cazul în care cele opt pagini din Compendiu n-o să fie de ajuns ca să-ţi scrii povestea în întregime – şi sunt aproape sigur că aşa o să fie –, o poţi continua în paginile acestui jurnal. Şi, dacă rămâi din nou fără pagini, scrie-mi şi o să-ţi trimit cu plăcere altul.

Apoi, după ce i-a înmânat cartea şi jurnalul, profesorul i-a strâns mâna lui Billy şi i-a spus că a fost o onoare să-l cunoască. Şi, teoretic, cu asta se încheia povestea.

Dar, după ce Billy a pus grijuliu obiectele în rucsac, a strâns curelele şi a făcut primii paşi spre ieşire, s-a oprit brusc, s-a întors şi l-a privit îngândurat pe profesor – ceea ce, având în vedere că era vorba de Billy Watson, nu putea să însemne decât un singur lucru: urmau şi mai multe întrebări.

— Cred că i-am răpit destul timp domnului profesor, am zis, apucându-l pe Billy de umăr.

— Nu e nicio problemă, a spus Abernathe. Ce s-a întâmplat, Billy?

Billy s-a uitat o secundă la podea, apoi la profesor.

— Credeţi că eroii se întorc?

— Adică aşa cum Napoleon s-a întors la Paris şi Marco Polo la Veneţia...?

— Nu, a spus Billy clătinând din cap. Nu dacă se întorc într-un loc. Ci dacă se întorc la timp.

Profesorul a rămas tăcut o clipă.

— De ce întrebi asta, Billy?

De data aceasta, bătrânul scriitor a primit mai mult decât se aşteptase. Pentru că, fără să se mai aşeze, Billy s-a lansat într-o poveste mai lungă şi mai nebunească decât prima. În timp ce se afla în Sunset East, a explicat el, iar Emmett era plecat să caute de mâncare, un pastor care s-a invitat în

vagonul lui Billy a încercat să-i ia colecția de dolari de argint, intenționând să-l arunce pe Billy din tren. Fix la momentul potrivit, un tip mare şi negru a căzut prin trapă, aşa că pastorul a fost cel care s-a trezit aruncat.

Dar se pare că treaba cu pastorul, dolarii de argint şi salvarea de ultim moment nu reprezentau scopul poveştii. Ideea era că negrul, pe nume Ulysses, îşi lăsase în urmă soția şi fiul când traversase Atlanticul ca să lupte în război şi de atunci rătăcea prin țară în trenuri de marfă.

Când un băiat de opt ani țese o poveste ca asta – cu negri care cad prin tavan şi pastori aruncați din tren –, ți-ai imagina că limitele capacității cuiva de a accepta tot felul de nebuneli sunt întinse la maximum. Mai ales ale unui profesor. Dar se pare că nu şi cele ale lui Abernathe.

În timp ce Billy îşi spunea povestea, bunul profesor s-a aşezat la loc cu încetinitorul, lăsându-se cu grijă în scaun, sprijinindu-se de spătar, ca şi cum nu ar fi vrut ca un sunet sau o mişcare bruscă să întrerupă povestea băiatului sau să-i distragă lui atenția.

— El credea că îl cheamă Ulysses după Ulysses S. Grant, a spus Billy, dar i-am explicat că trebuie să fie numit după cel căruia grecii îi spuneau Odiseu, iar romanii Ulise. Şi că, după ce a rătăcit deja mai bine de opt ani fără soția şi fiul său, sigur avea să-i întâlnească după ce îşi încheia cei zece ani de rătăcire. Dar, dacă eroii nu se întorc la timp, a conchis Billy cu o urmă de îngrijorare, atunci poate că n-ar fi trebuit să-i spun asta.

Când Billy s-a oprit din vorbit, profesorul a închis ochii o clipă. Nu aşa cum face Emmett când încearcă să-şi stăpânească exasperarea, ci ca un meloman care tocmai a ascultat finalul concertului său preferat. Când i-a deschis din nou, s-a uitat la Billy, apoi la cărțile de pe pereții săi şi din nou la băiat.

— Nu mă îndoiesc că eroii se întorc la timp, i-a spus el lui Billy. Şi cred că ai avut perfectă dreptate să-i spui ce i-ai spus. Dar eu...

Acum profesorul era cel care se uita cu ezitare la Billy, iar Billy, cel care îl încuraja să continue.

— Mă întrebam... Acest bărbat pe nume Ulysses mai este încă aici, în New York?

— Da, a răspuns Billy. E aici, în New York.

Profesorul n-a mai zis nimic o clipă, ca şi cum şi-ar fi făcut curaj să-i pună încă o întrebare acestui copil de opt ani.

— Ştiu că este târziu, a spus el în cele din urmă, şi că tu şi prietenii tăi trebuie să ajungeţi în alte locuri şi că nu am niciun drept să vă cer această favoare, dar există vreo şansă să fiţi dispuşi să mă duceţi la el?

WOOLLY

În 1946, când era cu mama sa într-o călătorie în Grecia, în timp ce stătea la poalele Partenonului, Woolly a avut primul contact cu Lista – acea enumerare a tuturor locurilor pe care trebuie să le vezi. Uite-l, spusese ea, în timp ce-şi făcea vânt cu harta, când ajunseseră la vârful prăfuit care trona deasupra Atenei. Partenonul în toată splendoarea sa. Pe lângă Partenon, după cum Woolly avea să afle în curând, mai existau şi piaţa San Marco din Veneţia şi muzeul Luvru din Paris şi galeria Uffizi din Florenţa. Mai erau Capela Sixtină şi catedrala Notre-Dame şi Westminster Abbey.

Pentru Woolly era un mister de unde provenea Lista. Părea să fi fost întocmită de diverşi savanţi şi istorici eminenţi cu mult înainte ca el să se fi născut. Nimeni nu-i explicase vreodată lui Woolly de ce trebuie să vadă toate locurile de pe Listă, dar nu exista nicio îndoială în privinţa importanţei

acestui lucru. Pentru că cei mai mari ca el îl lăudau inevitabil de fiecare dată când vedea un astfel de loc, se încruntau la el dacă îşi exprima dezinteresul faţă de altul şi îl certau de-a binelea dacă se întâmpla să se afle în apropierea unuia fără să-l viziteze.

Este de-ajuns să spunem că, atunci când venea vorba să vadă locurile de pe Listă, Woolly Wolcott Martin era cât se poate de dornic şi veşnic disponibil! De fiecare dată când călătorea, avea grijă să-şi cumpere ghidurile potrivite, să-şi asigure serviciile şoferilor potriviţi, care să-l ducă la obiectivele turistice potrivite la orele potrivite. La Colosseum, signore, şi călcaţi acceleraţia! spunea el, pornind pe străzile strâmbe ale Romei cu toată graba unor poliţişti care urmăresc o bandă de hoţi.

Ori de câte ori Woolly ajungea la unul dintre locurile de pe Listă, avea întotdeauna aceeaşi reacţie în trei părţi. Prima dată simţea uimire. Pentru că nu erau nişte locuri obişnuite, nişte clădiri ca oricare altele. Erau mari şi elaborate şi împodobite cu tot felul de materiale impresionante, cum ar fi marmură, mahon şi lapislazuli. Al doilea era un sentiment de recunoştinţă faţă de înaintaşii săi, deoarece se chinuiseră să transmită această detaliere a locurilor importante de la o generaţie la alta. Dar al treilea şi cel mai important era un sentiment de uşurare – uşurare că, după ce îşi lăsase bagajele la hotel şi traversase oraşul în grabă pe bancheta din spate a unui taxi, Woolly putea să mai bifeze încă un element de pe Listă.

Dar, deşi se considerase un foarte bun tăietor de obiective de pe Listă încă de la vârsta de doisprezece ani, mai devreme în acea seară, când se îndreptau cu maşina spre circ, Woolly a avut un fel de revelaţie. Deşi Lista fusese transmisă cu consecvenţă şi atenţie timp de cinci generaţii Wolcott – adică oameni care locuiau în Manhattan –, dintr-un motiv ciudat aceasta nu includea nici măcar un singur

obiectiv din oraşul New York. Şi, deşi Woolly vizitase ca un copil ascultător Palatul Buckingham, teatrul La Scala şi Turnul Eiffel, nu trecuse niciodată, niciodată, nici măcar o dată cu maşina peste Podul Brooklyn.

Crescând în Upper East Side, Woolly nu avusese nevoie să îl traverseze. Pentru a ajunge în Adirondacks, în Long Island sau la oricare dintre şcolile vechi şi bune cu internat din New England, călătorea pe podurile Queensborough sau Triborough. Aşa că, după ce Duchess îi condusese pe Broadway şi ocolise primăria, Woolly şi-a dat seama, cu un sentiment palpabil de emoţie, că se apropiau de Podul Brooklyn, intenţionând să-l traverseze cu maşina.

Arhitectura lui era cu adevărat maiestuoasă, s-a gândit Woolly. Pilaştrii ca de catedrală şi cablurile înălţate în aer erau de-a dreptul copleşitoare. Ce performanţă inginerească, mai ales că fusese construit prin 1800 şi ceva şi de atunci susţinea mişcarea mulţimilor de pe o parte pe alta a râului şi înapoi, în fiecare zi. Podul Brooklyn chiar merita să fie pe listă. Clar existau la fel de multe motive să fie acolo ca şi Turnul Eiffel, care fusese construit din materiale similare cam în aceeaşi perioadă şi care nu ducea pe nimeni nicăieri.

Trebuie să fi fost cumva trecut cu vederea, a decis Woolly. La fel cum făcea şi Kaitlin, sora lui, cu picturile în ulei.

Când familia sa vizitase Luvrul şi galeria Uffizi, Kaitlin petrecuse cel mai mult timp admirând toate tablourile aliniate de-a lungul pereţilor, în ramele lor aurite. În timp ce se plimbau de la o expoziţie la alta, ea îi spunea întruna să facă linişte şi insista să-i arate un portret sau un peisaj pe care el ar fi trebuit să îl admire în linişte. Dar amuzant era că locuinţa lor de pe Eighty-Sixth Street era plină de portrete şi de peisaje în rame aurite. Aşa cum fusese şi cea a bunicii lor. Şi totuşi, în toţi anii pe care i-au petrecut crescând acolo, nu a văzut-o niciodată pe sora lui oprindu-se în faţa unuia dintre tablouri pentru a-i contempla

măreția. Woolly numea asta tot o trecere cu vederea. Deoarece Kaitlin nu observase acele picturi în ulei, deşi erau chiar sub nasul ei.

Probabil că acesta a fost motivul pentru care cei din Manhattan care au întocmit Lista nu au inclus niciunul dintre obiectivele turistice din New York. Ceea ce l-a făcut pe Woolly să se întrebe ce altceva mai uitaseră.

Şi ce a urmat.

Ce a urmat!

Doar două ore mai târziu, când treceau cu maşina peste Podul Brooklyn pentru a doua oară într-o singură noapte, Billy s-a oprit din vorbit în mijlocul propoziției, ca să le arate ceva în depărtare.

— Uite! a exclamat el. Empire State Building!

Ei bine, asta cu siguranță ar fi trebuit să fie pe Listă, s-a gândit Woolly. E cea mai înaltă clădire din lume. Era atât de înaltă, încât un avion se lovise cândva de vârful ei. Cu toate acestea, deşi era situată chiar acolo, în mijlocul Manhattanului, Woolly nu pusese niciodată, niciodată, nici măcar o singură dată piciorul înăuntru.

Aşadar, când Duchess a sugerat să meargă acolo ca să-i facă o vizită profesorului Abernathe, te-ai fi aşteptat ca Woolly să fie cuprins de aceeaşi emoție pe care o simțise când îşi dăduse seama că urmau să traverseze Podul Brooklyn. Dar ceea ce a simțit a fost un fior de anxietate – unul care nu avea treabă cu gândul de a urca cu un lift micuț până-n stratosferă, ci cu tonul vocii lui Duchess. Pentru că Woolly mai auzise tonul ăla înainte. Îl mai auzise la trei directori de şcoală şi la doi preoți ai bisericii episcopale şi la un cumnat pe nume „Dennis”. Era tonul pe care oamenii îl foloseau când erau pe cale să te pună la punct.

Lui Woolly i se părea că, din când în când, în viața de zi cu zi e posibil să fii binecuvântat cu o anumită idee. Să zicem,

de exemplu, că e mijlocul lui august şi că te plimbi în derivă în barca ta cu vâsle în mijlocul lacului, cu libelulele atingând apa în zbor, când deodată te trezeşti cu un gând: de ce nu durează vacanța de vară până pe 21 septembrie? La urma urmei, sezonul nu se încheie în ultimul weekend din august. Sezonul de vară durează până la echinocțiul de toamnă – aşa cum sezonul de primăvară durează până la solstițiul de vară. Şi uite, toată lumea e foarte liniştită, fără griji, în mijlocul vacanței de vară. Nu numai copiii, ci şi adulții, care se bucură enorm să joace tenis la ora zece, să înoate la prânz şi să bea un gin tonic la ora şase fix. E logic să crezi că, dacă am fi cu toții de acord să lăsăm vacanța de vară să dureze până la echinocțiu, lumea ar fi un loc mult mai fericit.

Ei bine, când ai o astfel de idee, trebuie să fii foarte atent cu cine alegi să o împărtăşeşti. Pentru că, dacă anumite persoane află de ideea ta – oameni precum directorul şcolii, preotul sau cumnatul tău „Dennis" –, acestea probabil vor simți că este responsabilitatea lor morală să te pună la punct şi să te lămurească. După ce o să-ți facă semn să te aşezi pe scaunul mare din fața biroului lor, o să-ți explice nu doar cât de greşită este ideea ta, ci şi cum vei deveni un om bun odată ce vei recunoaşte acest lucru. Şi ăsta era tonul pe care Duchess îl folosea cu Billy – cel care anunța că o iluzie urma să fie distrusă.

Vă puteți imagina satisfacția pe care a simțit-o Woolly, ba chiar bucuria, când, după ce au urcat până la etajul cincizeci şi cinci, după ce au străbătut cu greu toate coridoarele şi s-au uitat la fiecare plăcuță, când mai rămăseseră doar două necitite, au dat peste cea pe care scria: Profesorul Abacus Abernathe, ABC, PHD, LMNOP.

Săracul Duchess, s-a gândit Woolly cu un zâmbet plin de compasiune. Poate că el o să fie cel care o să învețe o lecție în seara asta.

De îndată ce au intrat în sanctuarul profesorului, Woolly şi-a dat seama că acesta e un om sensibil, un om simpatic. Şi, chiar dacă avea un scaun cu spătar înalt în faţa unui birou mare din stejar, Woolly şi-a dat seama că nu e genul care vrea să te aşeze la masă şi să te pună la punct. Mai mult de-atât, nu era genul care să te grăbească pentru că timpul înseamnă bani, pentru că timpul e scurt sau pentru că nu trebuie să laşi pe mâine ce poţi face azi şi chestii de genul ăsta.

Când ţi se pune o întrebare – chiar şi o întrebare care, la suprafaţă, pare destul de simplă şi directă –, s-ar putea să trebuiască să te întorci destul de mult în timp ca să oferi toate acele mici detalii necesare să-ţi înţeleagă cineva răspunsul. În ciuda acestui fapt, există mulţi curioşi care, de îndată ce începi să le dai aceste detalii esenţiale, o să strâmbe din nas. O să se foiască în scaun. Apoi o să facă tot posibilul să te grăbească, insistând să sari de la punctul A la punctul Z, ignorând toate literele dintre ele. Dar nu şi profesorul Abernathe. Când i-a pus lui Billy o întrebare înşelător de simplă, iar Billy s-a întors până la origini ca să-i ofere un răspuns cuprinzător, profesorul s-a lăsat pe spate în scaun şi l-a ascultat cu atenţia lui Solomon.

Aşa că, atunci când Woolly, Billy şi Duchess s-au ridicat în cele din urmă ca să-şi ia rămas-bun, după ce vizitaseră două dintre locurile faimoase ale oraşului într-o singură noapte (încă două de tăiat de pe Listă!) şi dovediseră irefutabil existenţa profesorului Abacus Abernathe, nu te-ai fi gândit că noaptea avea cum să devină mai interesantă de-atât.

Numai că te-ai fi înşelat.

Treizeci de minute mai târziu erau cu toţii în Cadillac – inclusiv profesorul –, înaintând pe Ninth Avenue spre West Side Elevated, un alt loc de care Woolly nu auzise niciodată.

— Fă dreapta la următoarea, a zis Billy.

Conform instrucțiunilor, Duchess a luat-o la dreapta pe o stradă pavată, mărginită de camioane şi instalații de ambalare a cărnii. Woolly îşi dădea seama că erau instalații de ambalat carne, pentru că, pe un doc de încărcare, doi bărbați în haine albe, lungi, cărau bucăți de carne de vită dintr-un camion, în timp ce deasupra altuia se afla un semn mare din neon în formă de bou.

O clipă mai târziu, Billy i-a spus lui Duchess să o ia încă o dată la dreapta şi apoi la stânga, după care a arătat spre nişte garduri de sârmă care se înălțau pe stradă.

— Acolo, a spus el.

Când Duchess a tras pe dreapta, nu a oprit motorul. Pe această mică porțiune nu mai existau nici oameni care ambalau carne, nici semne de neon. În schimb, era un teren gol pe care era parcată o maşină fără roți. La capătul blocului, o siluetă singuratică, corpolentă şi scundă, a trecut pe sub un felinar, apoi a dispărut în umbră.

— Eşti sigur că aici e? a întrebat Duchess.

— Sunt sigur că aici e, a răspuns Billy în timp ce-şi punea rucsacul în spate.

Apoi a ieşit pur şi simplu din maşină şi s-a îndreptat spre gardul de sârmă.

Woolly s-a întors spre profesorul Abernathe, ridicând uimit din sprâncene, dar profesorul Abernathe pornise deja să-l ajungă pe Billy din urmă. Aşa că Woolly a sărit din maşină ca să-l ajungă din urmă pe profesor, lăsându-l pe Duchess să îl ajungă pe el din urmă.

Dincolo de gard se afla o scară de oțel care dispărea deasupra capului. A venit rândul profesorul să se uite la Woolly cu sprâncenele ridicate, deşi părea încântat, nu uimit.

Billy a apucat o bucată de plasă din gard şi a început să o tragă înapoi.

— Stai! a zis Woolly. Lasă-mă pe mine.

Woolly a tras de plasă, astfel încât toată lumea să se poată strecura prin ea. Apoi au urcat scările, sus, tot mai sus, cele opt picioare ale lor bocănind pe treptele vechi de metal. Când au ajuns în vârf, Woolly a tras înapoi o altă bucată de plasă, ca să se poată strecura toţi afară.

Ah, cât s-a minunat Woolly când a ieşit din cuşca din metal în aer liber. La sud se vedeau turnurile de pe Wall Street, iar la nord, cele din Midtown. Iar dacă te uitai cu mare atenţie spre sud-sud-vest, se distingea conturul Statuii Libertăţii – un alt reper al oraşului New York care cu siguranţă ar fi trebuit să fie pe Listă şi pe care Woolly nu-l vizitase niciodată.

— Deocamdată! a anunţat Woolly sfidător, deşi nu avea pe cine să sfideze în afară de el însuşi.

Dar ceea ce era uimitor la căile ferate înălţate nu era priveliştea către Wall Street sau Midtown, nici măcar soarele uriaş de vară care apunea peste Hudson. Uimitoare era flora.

În timp ce se aflau în biroul profesorului Abernathe, Billy le explicase că urmau să meargă pe un segment de cale ferată supraetajată care încetase să mai fie folosit cu trei ani în urmă. Dar lui Woolly i se părea că fusese abandonat de zeci de ani. Oriunde te uitai erau flori sălbatice şi arbuşti, iar iarba dintre traversele de cale ferată crescuse aproape până la genunchi.

În doar trei ani, s-a gândit Woolly. Vai, adică în mai puţin timp decât cel petrecut la o şcoală cu internat sau ca să obţii o diplomă de licenţă. Durează mai puţin decât un mandat prezidenţial sau decât perioada dintre două olimpiade.

Cu doar două zile înainte, Woolly remarcase cât de teribil de neschimbat rămăsese Manhattanul, în ciuda faptului că milioane de oameni mărşăluiau prin el în fiecare zi. Dar se pare că nu mersul milioanelor de oameni avea să aducă

sfârşitul oraşului. Ci absenţa oamenilor. Pentru că aici se întrezărea un New York lăsat în voia lui. Aici era o bucată de oraş căreia oamenii îi întorseseră spatele doar o clipă, iar din pietriş răsăriseră arbuşti, iederă şi iarbă. Şi, dacă aşa arăta după doar câţiva ani în care nu fusese folosit, s-a gândit Woolly, imaginează-ţi cum va fi după câteva decenii.

Când Woolly şi-a luat ochii de la floră ca să le împărtăşească observaţia prietenilor săi, şi-a dat seama că aceştia îşi continuaseră drumul fără el, îndreptându-se spre un foc de tabără din depărtare.

— Aşteptaţi! a strigat el. Aşteptaţi!

Când Woolly i-a ajuns din urmă, Billy tocmai îi prezenta profesorului un bărbat de culoare, înalt, pe nume Ulysses. Deşi cei doi bărbaţi nu se întâlniseră niciodată, amândoi aflaseră câte ceva unul despre altul de la Billy, iar când şi-au strâns mâna, lui Woolly i s-a părut că o făceau cu solemnitate, o solemnitate de invidiat.

— Vă rog, a spus Ulysses, arătând spre traversele de cale ferată din jurul focului, aşa cum profesorul arătase spre canapeaua şi scaunul din biroul său.

După ce s-au aşezat, toată lumea a tăcut o clipă, în timp ce focul trosnea şi scânteia, iar lui Woolly i s-a părut că el, Billy şi Duchess erau tineri războinici care aveau privilegiul de a asista la întâlnirea dintre doi şefi de trib. Dar, în cele din urmă, Billy a fost cel care a vorbit primul, încurajându-l pe Ulysses să-şi spună povestea.

După ce-a încuviinţat din cap spre Billy, Ulysses şi-a întors privirea către profesor şi a început. Mai întâi, a povestit cum el şi o femeie pe nume Macie, amândoi singuri pe lume, s-au întâlnit într-un salon de dans din Saint Louis, s-au îndrăgostit şi s-au unit prin sfânta căsătorie. Le-a zis cum, atunci când a început războiul, Macie l-a ţinut lângă ea, în timp ce vecinii săi apţi de muncă s-au alăturat luptei, şi cum a devenit şi mai posesivă cu el după ce a rămas

însărcinată. A explicat cum, în ciuda avertismentelor ei, s-a înrolat, a luptat în Europa şi s-a întors câțiva ani mai târziu constatând că – ținându-se de cuvânt – ea şi băiatul dispăruseră fără urmă. În cele din urmă, a descris cum s-a întors în acea zi la Union Station, s-a urcat în primul tren spre oriunde şi cum de atunci călătorea pe şine. Şi a fost una dintre cele mai triste poveşti pe care Woolly le auzise vreodată.

Pentru o clipă, nimeni nu a zis nimic. Nici măcar Duchess, care întotdeauna ardea de nerăbdare să spună şi el o poveste când cineva şi-o termina pe a lui – şi el a păstrat tăcerea, simțind, poate, ca şi Woolly, că un lucru foarte important se desfăşura chiar sub ochii lor.

După câteva minute, ca şi cum ar fi avut nevoie de momentul de tăcere ca să-şi adune gândurile, Ulysses a continuat.

— Domnule profesor, eu sunt de părere că orice lucru care are valoare în această viață trebuie câştigat. Că e obligatoriu să fie câştigat. Pentru că aceia care primesc un lucru de valoare fără să fie nevoiți să-l câştige sunt sortiți să-l irosească. Eu cred că respectul trebuie să fie câştigat. La fel şi încrederea. Trebuie să câştigi dragostea unei femei şi dreptul de a te numi bărbat. Şi ar trebui, de asemenea, să câştigi dreptul la speranță. La un moment dat, am avut un izvor de speranță – un izvor pe care nu l-am câştigat. Şi, neştiind cât valorează, în ziua în care mi-am părăsit soția şi copilul l-am irosit. Aşa că, în ultimii opt ani şi jumătate, am învățat să trăiesc fără speranță, aşa cum sigur şi Cain a trăit fără ea după ce a intrat în ținutul Nod.

Să trăieşti fără speranță, şi-a spus Woolly, dând din cap şi ştergându-şi lacrimile. Să trăieşti fără speranță în ținutul Nod.

— Asta până când l-am întâlnit pe băiatul ăsta, a continuat Ulysses.

Fără să-şi ia privirea de la profesor, Ulysses a pus o mână pe umărul lui Billy.

— Când Billy mi-a spus că, purtând numele Ulysses, e posibil să-mi fie destinat să-mi revăd soția şi copilul, ceva s-a mişcat în mine. Iar când mi-a citit din cartea dumneavoastră, am simțit lucrul ăla şi mai puternic. Atât de puternic, încât am îndrăznit să mă gândesc că, după toți aceşti ani în care am călătorit singur prin țară, poate mi-am câştigat în sfârşit dreptul de a spera din nou.

În timp ce Ulysses spunea asta, Woolly s-a îndreptat de spate. Mai devreme în acea zi, încercase să o facă pe Sarah, sora sa, să-şi dea seama cum o afirmație deghizată în întrebare poate fi ceva urât. Dar lângă focul de tabără, când Ulysses i-a spus profesorului Abernathe poate mi-am câştigat în sfârşit dreptul de a spera din nou, Woolly şi-a dat seama că aici era vorba de o întrebare deghizată în afirmație. Şi lui Woolly i s-a părut un lucru frumos.

Profesorul Abernathe părea să înțeleagă şi el asta. Căci, după un moment de tăcere, i-a oferit un răspuns. Şi, în timp ce profesorul vorbea, Ulysses a ascultat cu aceeaşi deferență pe care şi profesorul i-o arătase lui.

— Viața mea, aşa cum este ea, domnule Ulysses, a fost complet opusul vieții dumitale în multe privințe. Nu am fost niciodată în război. Nu am călătorit prin țară. De fapt, în cea mai mare parte a ultimilor treizeci de ani nu am părăsit insula Manhattan. Şi în cea mai mare parte a ultimilor zece ani am stat acolo.

Întorcându-se, profesorul a arătat Empire State Building.

— Am stat acolo într-o cameră înconjurată de cărți, la fel de izolat de sunetele greierilor şi ale pescăruşilor ca şi de atingerea violenței şi a compasiunii. Dacă ai dreptate – aşa cum bănuiesc că ai – că tot ceea ce este valoros trebuie câştigat, altfel va fi irosit, atunci, cu siguranță, mă număr printre risipitori. Unul care şi-a trăit viața la persoana a

treia şi la timpul trecut. Aşadar, permite-mi să încep prin a recunoaşte că tot ceea ce îți spun îți spun cu cea mai mare smerenie.

Ceremonios, profesorul şi-a plecat capul în fața lui Ulysses.

— Dar, după ce am mărturisit că mi-am trăit viața prin cărți, pot cel puțin să spun că am făcut-o cu convingere. Ceea ce înseamnă, domnule Ulysses, că am citit foarte mult. Am citit mii de cărți, multe dintre ele de mai multe ori. Am citit istorii şi romane, tratate ştiințifice şi volume de poezie. Şi din aceste pagini peste pagini am învățat un lucru: experiențele umane sunt îndeajuns de variate ca fiecare persoană dintr-un oraş de mărimea New Yorkului să fie sigură de faptul că experiența sa e unică. Şi acesta este un lucru minunat. Pentru a tinde către ceva, pentru a ne îndrăgosti, pentru a ne poticni aşa cum o facem, mergând totuşi mai departe, trebuie să credem că ceea ce trăim nu a mai fost niciodată trăit în felul nostru.

Profesorul şi-a luat privirea de la Ulysses ca să se uite pe rând la toți cei din cerc, inclusiv la Woolly. Apoi şi-a întors ochii spre Ulysses şi a ridicat un deget.

— Cu toate acestea, a continuat el, după ce am observat că există suficientă varietate în experiența umană pentru a ne susține sentimentul de individualitate într-un loc atât de vast ca New Yorkul, cred cu tărie că acesta este nivelul maxim de varietate. Pentru că, dacă ar fi în puterea noastră să adunăm toate poveştile personale care au fost trăite în diferite oraşe şi localități din întreaga lume şi din toate timpurile, nu am nici cea mai mică îndoială că istoriile s-ar îngemăna. Oameni a căror viață – în ciuda diferențelor de ici-colo – a fost la fel ca a noastră în toate aspectele materiale. Bărbați care au iubit când am iubit noi, au plâns când am plâns noi, au realizat ce am realizat noi şi au eşuat

aşa cum am eşuat şi noi, bărbaţi care s-au certat, au chibzuit şi au râs exact ca noi.

Profesorul s-a uitat din nou în jur.

— Imposibil, ziceţi?

Deşi nimeni nu scosese un cuvânt.

— Este unul dintre principiile de bază ale infinitului: acesta trebuie, prin definiţie, să cuprindă nu numai câte o variantă din orice există, ci şi duplicatul oricărui lucru, precum şi o a treia variantă a acestuia. De fapt, să ne imaginăm că există mai multe versiuni ale noastre împrăştiate de-a lungul istoriei umane este în mod substanţial mai puţin ciudat decât să ne imaginăm că nu există niciuna.

Profesorul s-a uitat la Ulysses.

— Cred eu că este posibil ca viaţa dumitale să fie un ecou al vieţii Marelui Ulise şi că, după zece ani, e posibil să îţi reîntâlneşti soţia şi fiul? Sunt sigur de asta.

Ulysses a ascultat cu mare seriozitate cele spuse de profesor. Apoi s-a ridicat în picioare, iar profesorul s-a ridicat şi el. Cei doi şi-au strâns mâinile, fiecare părând să fi găsit o alinare neaşteptată în celălalt. Dar, după ce şi-au dat drumul la mâini, iar Ulysses s-a întors, profesorul l-a luat de braţ şi l-a tras înapoi.

— Dar trebuie să ştii ceva, domnule Ulysses. Ceva ce nu am scris în cartea lui Billy. În timpul călătoriilor sale, când Ulysses a vizitat lumea subterană şi s-a întâlnit cu fantoma lui Tiresias, bătrânul ghicitor i-a spus că este destinat să rătăcească pe mări până când îi va linişti pe zei printr-o jertfă.

Dacă Woolly ar fi fost în locul lui Ulysses, la auzul acestei veşti ar fi fost copleşit de un sentiment de înfrângere. Dar Ulysses nu părea să se simtă aşa. În schimb, a încuviinţat către profesor, ca şi cum aşa era normal să fie.

— Ce fel de jertfă?

— Tiresias i-a spus lui Ulysses că trebuie să ia o vâslă şi să o poarte pe uscat până când va ajunge într-un ţinut unde căile mării sunt atât de puţin cunoscute, încât un om întâlnit pe drum s-ar opri să întrebe: Ce cari pe umăr? În acel loc, Ulysses trebuia să înfigă vâsla în pământ în cinstea lui Poseidon şi de atunci încolo avea să fie liber.

— O vâslă..., a spus Ulysses.

— Da, a răspuns profesorul cu entuziasm, în cazul lui a fost o vâslă. Dar în cazul dumitale ar trebui să fie altceva. Ceva relevant pentru povestea dumitale, pentru anii de rătăcire. Ceva...

Profesorul a început să se uite în jur.

— Ceva de genul ăsta!

Aplecându-se, Ulysses a ridicat bucata grea de fier pe care profesorul o arătase cu degetul.

— Un crampon de cale ferată, a spus el.

— Da, a zis profesorul, un crampon. Trebuie să îl duci într-un loc unde să găseşti pe cineva atât de puţin familiarizat cu căile ferate, încât să te întrebe ce este, şi acela e locul unde trebuie să îl baţi în pământ cu un ciocan.

Când Woolly, Billy şi Duchess au fost gata de plecare, profesorul Abernathe a decis să rămână în urmă ca să mai stea de vorbă cu Ulysses. Apoi, la doar câteva minute după ce s-au urcat toţi trei în Cadillac, Billy şi Duchess au adormit. Aşa că, în timp ce Woolly conducea pe West Side Highway spre casa surorii sale, a avut parte de un moment doar pentru el.

Dacă era să fie cât se poate de sincer, Woolly ar fi preferat de cele mai multe ori să nu aibă parte de un moment pentru el însuşi. Momentele petrecute cu alţi oameni, a constatat el, aveau mult mai multe şanse să fie pline de râsete şi de surprize decât cele petrecute cu el însuşi. Iar momentele cu el însuşi aveau mai multe şanse să se învârtă în jurul unor gânduri pe care oricum nu dorea să le aibă. Dar de data

aceasta, când s-a pomenit că are parte de un moment cu el însuşi, Woolly l-a primit cu dragă inimă.

Pentru că i-a oferit ocazia de a relua cele întâmplate în acea zi. A început la FAO Schwarz, când stătea în locul său preferat şi deodată a apărut sora lui. Apoi a traversat strada până la Plaza, de dragul vremurilor trecute, unde au băut ceai alături de ursul panda şi au rememorat câteva dintre cele mai importante poveşti din trecutul lor. După ce s-a despărţit de sora sa, constatând că e o zi minunată, Woolly a mers pe jos până în Union Square, ca să-i aducă un omagiu lui Abraham Lincoln. Apoi a plecat la circ, a traversat Podul Brooklyn şi a urcat în Empire State Building, unde profesorul Abernathe i-a dăruit lui Billy un jurnal cu toate paginile albe, în care să îşi noteze aventurile. Apoi Billy i-a dus pe toţi la calea ferată înălţată, unde s-au aşezat în jurul focului de tabără şi au ascultat discuţia extraordinară dintre Ulysses şi profesor.

Dar după aceea, după toate cele întâmplate, când, în cele din urmă, a venit timpul să plece, iar Ulysses i-a strâns mâna lui Billy şi i-a mulţumit pentru prietenia sa, iar Billy i-a urat succes în căutarea familiei, Billy şi-a scos medalionul de la gât.

— Acesta este un medalion cu Sfântul Cristofor, patronul călătorilor. Mi l-a dăruit sora Agnes înainte de începerea călătoriei noastre spre New York, dar cred că acum ar trebui să îl porţi tu.

Apoi, ca să-i pună medalionul la gât, Ulysses a îngenuncheat în faţa lui Billy, aşa cum îngenuncheaseră cavalerii Mesei Rotunde în faţa regelui Arthur ca să fie înnobilaţi.

— Când pui lucrurile laolaltă, a spus Woolly doar pentru sine, în timp ce-şi ştergea o lacrimă, când le pui pe toate la un loc fix aşa, cu începutul la început, mijlocul la mijloc şi

sfârşitul la sfârşit, n-ai cum să negi că azi a fost o zi cu adevărat unică.

TREI

WOOLLY

Coriandru! şi-a spus Woolly cu entuziasm.

Căci, în vreme ce Duchess îi arăta lui Billy cum să amestece corect într-un sos, Woolly se apucase să ordoneze alfabetic raftul cu condimente. Şi nu i-a luat mult timp să descopere câte condimente începeau cu litera C. Pe întregul raft nu era decât unul singur care începea cu litera A: anason, ce-o mai fi fost şi ăla. Iar anasonul era urmat de doar două condimente care începeau cu litera B: busuioc şi boia. Dar, odată ce Woolly a trecut la condimentele care începeau cu litera C, ei bine, acestea păreau că nu se mai termină! Până acum găsise cardamom, cimbru, cuişoare, chimen, iar acum, coriandru.

Chiar te făcea să-ţi pui întrebări.

Poate, s-a gândit Woolly, poate că era la fel ca treaba cu litera C de la începutul întrebărilor. La un moment dat, în Antichitate, litera C trebuie să fi părut deosebit de potrivită pentru a denumi condimente.

Sau poate că a fost un anumit loc în Antichitate unde litera C avea mai multă influenţă decât celelalte litere ale alfabetului. Dintr-odată, Woolly şi-a amintit de la una dintre lecţiile de istorie că, foarte demult, existase ceva numit Drumul Mirodeniilor – un traseu lung şi anevoios pe care călătoreau negustorii pentru a aduce mirodeniile din Est în

bucătăriile din Vest. Îşi amintea chiar şi o hartă cu o săgeată care se arcuia peste deşertul Gobi şi peste Himalaya, până când atingea Veneţia sau un loc de genul ăsta.

Lui Woolly i se părea foarte posibil ca mirodeniile care începeau cu litera C să provină de pe cealaltă parte a globului, din moment ce habar n-avea ce gust au majoritatea dintre ele. De fapt, nu cunoştea prea multe mirodenii, indiferent de litera cu care începeau. Ştia gustul scorţişoarei, bineînţeles. De fapt, era una dintre aromele sale preferate. Nu numai că era folosită la prepararea plăcintelor cu mere şi cu dovleac, dar era şi ingredientul sine qua non al chiflelor cu scorţişoară. Dar, revenind la condimentele care începeau cu litera C, ce erau cardamomul, chimenul şi coriandrul? Lui Woolly i s-a părut că aceste cuvinte misterioase sună de parcă ar veni din Orient.

— Aha! a spus Woolly când a descoperit sticla de curry ascunsă în spatele rozmarinului, în penultimul rând al raftului.

Căci curryul era cu siguranţă o aromă din Orient.

Făcând loc, Woolly a băgat curryul lângă chimen. Apoi şi-a îndreptat atenţia către ultimul rând, trecându-şi degetele de-a lungul etichetelor, de la oregano la salvie şi...

— Ce naiba cauţi tu acolo? s-a întrebat Woolly.

Dar înainte de a-şi răspunde la propria întrebare, Duchess i-a pus alta.

— Unde s-a dus?

Ridicându-şi privirea de la raftul cu condimente, Woolly a văzut că Duchess s-a oprit în uşă, cu mâinile în şolduri, iar Billy nu se vedea pe nicăieri.

— M-am întors un minut cu spatele şi el şi-a abandonat postul.

Era adevărat, s-a gândit Woolly. Billy părăsise bucătăria, în ciuda faptului că fusese însărcinat să amestece în sos.

— Nu s-a întors la afurisitul ăla de ceas, nu-i aşa? a întrebat Duchess.

— Stai să cercetez.

În linişte, Woolly s-a îndreptat spre hol şi a tras cu ochiul în sufragerie, unde a văzut că, într-adevăr, Billy se întorsese la ceasul mare cu pendulă.

Mai devreme în acea dimineaţă, când Billy îl întrebase când o să vină Emmett, Duchess îi răspunsese cât se poate de încrezător că o să vină la timp pentru cină – care urma să fie servită la ora opt fix. În mod normal, asta l-ar fi determinat pe Billy să arunce din când în când o privire la ceasul său militar, dar acela fusese spart de Emmett în trenul de marfă. Aşa că nu avea de ales, făcea câte o vizită ocazională în sufragerie, unde acele ceasului indicau acum, destul de clar, că era ora 7:42.

Woolly a pornit pe vârfuri spre bucătărie ca să-i explice treaba asta lui Duchess, când a sunat telefonul.

— Telefonul! a exclamat Woolly pentru sine. Poate sună Emmett.

Ducându-se rapid în biroul cumnatului său, Woolly a ridicat receptorul când suna a treia oară.

— Bună ziua, bună ziua! a spus el zâmbind.

Pentru o clipă, salutul prietenos al lui Woolly a fost întâmpinat cu tăcere. Apoi o voce care nu putea fi descrisă altfel decât acră a pus o întrebare.

— Cine eşti? a vrut să ştie femeia de la celălalt capăt al firului. Tu eşti, Wallace?

Woolly a închis.

Pentru o clipă s-a uitat fix la telefon. Apoi a smuls receptorul din suport şi l-a lăsat să cadă pe birou.

Ce-i plăcea lui Woolly când juca telefonul fără fir era faptul că, la final, fraza iniţială era complet alta faţă de cea pe care

o zicea primul jucător. Putea fi una mai misterioasă. Sau surprinzătoare. Sau amuzantă. Dar când cineva ca sora sa Kaitlin vorbea la un telefon adevărat, cuvintele nu erau nici măcar puțin mai misterioase, mai surprinzătoare sau mai amuzante. Erau la fel de acre ca la început.

Pe birou, receptorul a început să bâzâie ca un țânțar într-un dormitor în miez de noapte. Woolly a trântit telefonul într-unul dintre sertare, pe care l-a închis cât a putut de bine, având în vedere cablul care rămăsese afară.

— Cine era? a întrebat Duchess când Woolly s-a întors în bucătărie.

— Cineva a greşit numărul.

Billy, care probabil spera la rândul lui să fi fost Emmett, s-a întors spre Duchess cu o privire îngrijorată.

— E aproape ora opt, a spus el.

— Da? a întrebat Duchess pe un ton care sugera că e o oră ca oricare alta.

— Cum iese sosul? a întrebat Woolly, sperând să schimbe subiectul.

Duchess i-a întins lingura lui Billy.

— De ce nu încerci şi tu?

După o clipă de pauză, Billy a luat lingura şi a înmuiat-o în oală.

— Pare destul de fierbinte, l-a avertizat Woolly.

Billy a dat din cap şi a suflat cu atenție. Când a dus lingura la gură, Woolly şi Duchess s-au aplecat înainte, nerăbdători să audă verdictul. Dar în schimb au auzit ding-dongul soneriei de la uşă.

S-au uitat unul la altul. Apoi Duchess şi Billy au zbughit-o ca din puşcă, primul pe hol, al doilea pe uşa sufrageriei.

Woolly a zâmbit o clipă, imaginându-şi. Dar apoi a avut un gând îngrijorător. Dacă asta era o altă situație în care se aplica paradoxul cu pisica lui Schrödinger? Dacă sunetul clopoțelului a inițiat două realități potențiale diferite, astfel

încât, dacă uşa ar fi fost deschisă de Billy, Emmett ar fi fost cel care stătea pe scară, iar dacă ar fi fost deschisă de Duchess, în spatele uşii ar fi fost un comis-voiajor? Cuprins de o stare de incertitudine ştiinţifică şi de o anxietate sporită, Woolly s-a grăbit pe hol.

DUCHESS

Când ajungeau băieţi noi la Saint Nick, sora Agnes îi punea la treabă.

Dacă ni se cere să ne îndreptăm atenţia spre lucrurile din faţa noastră, spunea ea, este mai puţin probabil să ne agităm pentru cele care nu ne sunt la îndemână. Aşa că, atunci când copiii apăreau la uşă părând foarte speriaţi, timizi şi, în general, gata să izbucnească în plâns, îi trimitea în sala unde se lua masa, ca să pregătească tacâmurile pentru prânz. După ce mesele erau aranjate, îi trimitea la capelă să aşeze pe bănci cărţile de imnuri. După ce şi acestea erau la locul lor, trebuiau strânse prosoapele, împăturite cearşafurile şi greblate frunzele – până când băieţii noi nu mai erau băieţi noi.

Şi aşa am procedat şi eu cu puştiul.

De ce? Pentru că nici nu se terminase micul-dejun şi deja întreba când o să vină fratele lui.

În ceea ce mă priveşte, nu mă aşteptam ca Emmett să apară înainte de prânz. Cunoscând-o pe Charity, mi-am închipuit că o să fie ocupat până pe la două dimineaţa. Presupunând că avea să doarmă până la unsprezece şi să mai zăbovească o vreme sub pătură, probabil ar fi ajuns în Hastings-on-Hudson pe la ora două după-amiaza. Cel mai devreme. Ca să fiu sigur, i-am spus lui Billy că o să fie acasă la timp pentru cină.

— La ce oră e cina?

— La opt.

— La ora opt fix? a întrebat Woolly.

— La fix, am confirmat.

Încuviințând din cap, Billy s-a scuzat politicos, a vizitat ceasul din sufragerie şi s-a întors cu vestea că era 10:02.

Era destul de clar ce voia să spună prin asta. Cinci sute nouăzeci şi opt de minute separau momentul de față de cel în care i s-a promis că fratele său o să vină, iar Billy intenționa să numere fiecare minut. Aşa că, imediat ce Woolly a început să strângă vasele rămase de la micul-dejun, l-am întrebat pe Billy dacă vrea să-mi dea o mână de ajutor.

Mai întâi, l-am dus la dulapul cu fețe de masă, de unde am ales una foarte bună, pe care am întins-o pe masa din salon, având grijă ca toate colțurile să fie egale. În dreptul celor patru scaune am aşezat şervete de in, fiecare fiind brodat cu câte o floare diferită. Când ne-am îndreptat atenția spre bufet şi Billy a observat că e încuiat, i-am spus că rareori cheile erau departe de încuietorile lor şi am băgat mâna în supieră.

— Voilà!

Am deschis uşile bufetului şi am scos farfuriile bune din porțelan – pentru aperitiv, felul principal şi desert. Apoi paharele din cristal, pentru apă şi vin. Urmate de două sfeşnice şi cutia neagră cu tacâmurile de argint ale familiei.

După ce l-am instruit cum să aşeze tacâmurile, m-am gândit că o să fie nevoie să aranjez eu după ce termină. Dar s-a dovedit că Billy avea un talent înnăscut la pusul mesei. Părea că aşezase fiecare furculiță, cuțit şi lingură folosindu-se de o riglă şi de un compas.

Am făcut un pas în spate să ne admirăm munca, iar el m-a întrebat dacă în seara asta vom avea o cină specială.

— Exact.

— De ce e o cină specială, Duchess?

— Pentru că e o reuniune, Billy. O reuniune a celor patru muschetari.

Puştiul a zâmbit larg la auzul acestor cuvinte, dar apoi s-a încruntat. Billy Watson trecea de la zâmbet la încruntare în mai puțin de un minut.

— Dacă e o cină specială, ce o să mâncăm?

— Asta-i o întrebare excelentă. La cererea unui anumit Woolly Martin, vom mânca ceva cunoscut sub numele de Fettuccine Mio Amore. Şi asta, prietene, este cât se poate de special.

După ce l-am pus pe Billy să scrie o listă de cumpărături cu toate ingredientele de care aveam nevoie, am pornit spre Arthur Avenue, conducând cu o viteză de trei sute de întrebări pe oră.

— Ce este Arthur Avenue, Duchess?

— Este artera principală din zona italiană a Bronxului, Billy.

— Ce e o zonă italiană?

— E locul unde stau toți italienii.

— De ce locuiesc toți italienii într-un singur loc?

— Ca să se bage unii în treburile altora.

Ce este o trattoria, Duchess?

Ce este un paisano?

Ce-s alea anghinare şi pancetta şi tiramisù?

Când ne-am întors, câteva ore mai târziu, era prea devreme să ne apucăm de gătit, aşa că, după ce m-am convins că matematica lui Billy era la înălțime, l-am dus în biroul cumnatului lui Woolly ca să facă puțină contabilitate.

L-am aşezat la birou cu un caiet şi un creion în față, iar eu m-am întins pe covor şi i-am enumerat toate cheltuielile pe care eu şi Woolly le-am acumulat de când am plecat de la Saint Nick. Cele şase plinuri de benzină; cazarea şi masa la două hoteluri Howard Johnson's; paturile şi prosoapele de

la hotelul Sunshine; şi cele două mese de la restaurantul de pe Second Avenue. Ca să fiu sigur, l-am pus să adauge încă douăzeci de dolari pentru cheltuieli viitoare, apoi am adunat totul într-o rubrică numită „Cheltuieli operaționale”. După ce recuperam fondul lui Woolly de la Adirondacks, aceşti bani aveau să-i fie restituiți lui Emmett înainte de a împărți vreun dolar.

Într-o coloană separată, în rubrica „Cheltuieli personale”, l-am pus pe Billy să includă apelul interurban către Salina; cei zece dolari pentru Bernie la hotelul Sunshine; sticla de whisky pentru Fitzy; şampania şi compania de care mă bucurasem la Ma Belle şi bacşişul pentru portarul de la Empire State Building. Deoarece niciuna dintre aceste cheltuieli nu a fost esențială pentru efortul nostru comun, m-am gândit că ar trebui să fie scăzute din partea mea.

În ultima secundă, mi-am amintit de cheltuielile de pe Arthur Avenue. S-ar putea spune că acestea ar trebui să fie incluse la „Cheltuieli operaționale”, pentru că le mâncam cu toții. Dar, cu un ah-ce-naiba, i-am spus lui Billy să le treacă în coloana mea. În seara asta, cina era din partea mea.

După ce Billy a notat toate cifrele şi şi-a verificat de două ori calculele, l-am încurajat să scoată o foaie nouă de hârtie şi să transcrie cele două socoteli. La o asemenea sugestie, majoritatea copiilor ar fi vrut să ştie de ce, după ce făcuseră treaba o dată, trebuiau să o facă din nou. Dar nu şi Billy. Cu fascinația lui instinctivă pentru ordine şi disciplină, a scos o nouă foaie de hârtie şi a început să îşi copieze munca cu aceeaşi precizie cu care aşezase furculițele şi cuțitele.

Când a terminat, Billy a încuviințat din cap de trei ori, semn că şi-a dat acordul asupra conținutului. Dar apoi s-a încruntat iar.

— N-ar trebui să aibă un titlu, Duchess?

— Ai vreo idee?

Billy s-a gândit o secundă, muşcând din capătul creionului.

Apoi, după ce l-a scris cu majuscule, a citit:

— „Escapada”.

Ia te uită, ce ziceți de asta?

Când raportul de cheltuieli a fost terminat, era deja trecut de ora şase – trebuia să începem să gătim. După ce am aranjat ingredientele, l-am învățat pe Billy tot ce Lou, bucătarul de la Leonello's, mă învățase pe mine. Mai întâi, cum să fac un sos de roşii simplu cu roşii din conservă şi un soffritto (Ce este un soffritto, Duchess?). După ce l-am pus pe aragaz, i-am arătat cum să taie baconul în cubulețe şi cum se toacă ceapa. Apoi am scos o cratiță şi i-am arătat cum să le rumenească aşa cum trebuie împreună cu frunzele de dafin. Cum să le fiarbă la foc mic în vin alb cu oregano şi fulgi de ardei. Şi, în sfârşit, cum să adauge o ceaşcă de sos de roşii, nici măcar o linguriță în plus.

— Acum e foarte important să stai cu ochii pe ea, Billy. Eu trebuie să mă duc la toaletă, aşa că vreau să rămâi fix în locul ăsta şi să mai amesteci din când în când. Ai înțeles?

— Am înțeles, Duchess.

I-am dat lingura lui Billy, m-am scuzat şi m-am îndreptat spre biroul lui Dennis.

Am zis că nu credeam că Emmett o s-ajungă pe la două, dar eram sigur că o să fie aici până la ora şase. După ce am închis uşa fără să fac zgomot, am sunat-o pe Ma Belle. A răspuns abia după ce telefonul a sunat de douăzeci de ori, iar după ce m-a muştruluit că nu e politicos să suni pe cineva în timp ce face baie, m-a pus la curent.

— Oh, am zis şi-am închis telefonul.

După ce am făcut socoteli cu Billy, m-am trezit făcând altele de unul singur: având în vedere că Emmett era deja puțin supărat din cauza Studebakerului, sperasem să mă revanşez față de el oferindu-i o noapte în compania lui

Charity; dar, evident, lucrurile nu au mers conform planului. De unde era să ştiu că medicamentul lui Woolly e atât de puternic? Pe lângă asta, am uitat să las o adresă. Da, mi-am zis, e foarte posibil ca Emmett să-şi facă apariția aici într-o dispoziție proastă. Asta dacă o să ne găsească...

Când m-am întors la bucătărie, l-am găsit pe Woolly holbându-se la raftul cu condimente şi sosul lăsat de izbelişte. Atunci lucrurile au început s-o ia razna rău.

Mai întâi, Woolly a plecat în recunoaştere.

Apoi a sunat telefonul şi Billy a reapărut.

După aceea Woolly ne-a zis că cineva greşise numărul, Billy a anunțat că era aproape ora opt şi s-a auzit soneria.

Te rog, te rog, te rog, mi-am spus în timp ce mă grăbeam pe hol. Cu sufletul gură şi cu Billy pe urmele mele, am deschis uşa – şi acolo era Emmett, purtând nişte haine curate, arătând vag dezordonat.

Înainte să apuce cineva să vorbească, ceasul din sufragerie a început să bată ora opt.

Întorcându-mă spre Billy, am întins brațele şi am zis:

— Ce ți-am spus, puştiule?

EMMETT

La începutul penultimului an de liceu al lui Emmett, noul profesor de matematică, domnul Nickerson, le prezentase paradoxul lui Zenon. În Grecia antică, spusese el, un filozof pe nume Zenon susținea că, pentru a ajunge din punctul A în punctul B, trebuie să parcurgi mai întâi jumătate de drum. Dar pentru a ajunge de la jumătatea distanței până în punctul B, ar trebui să se parcurgă jumătate din această distanță, apoi iarăşi jumătate de drum şi aşa mai departe. Iar când puneai laolaltă toate jumătățile de jumătăți de

jumătăți care trebuiau traversate pentru a ajunge dintr-un punct în altul, singura concluzie la care se putea ajunge era că nu e posibil.

Domnul Nickerson spusese că acesta reprezenta un exemplu perfect de logică paradoxală. Lui Emmett i se păruse că e un exemplu perfect care demonstra cum mersul la şcoală putea fi o pierdere de timp.

Imaginați-vă, se gândea Emmett, toată energia mintală care fusese consumată nu doar pentru a formula acest paradox, ci şi pentru a-l transmite în decursul timpului, traducându-l dintr-o limbă în alta, astfel încât să poată fi zgâriat cu creta pe o tablă în Statele Unite ale Americii în 1952 – la cinci ani după ce Chuck Yeager a depăşit viteza sunetului deasupra deşertului Mojave.

Domnul Nickerson trebuie să fi observat expresia lui Emmett din locul lui în spatele clasei, pentru că, atunci când sunase clopoțelul, îl rugase pe Emmett să mai stea puțin.

— Vreau doar să mă asigur că ai urmărit discuția din această dimineață.

— Am urmărit-o, răspunsese Emmett.

— Şi ce părere ai avut?

Emmett se uitase o clipă pe fereastră, nesigur dacă ar trebui să-şi împărtăşească punctul de vedere.

— Spune-mi, îl încurajase domnul Nickerson. Vreau să-ți aud părerea.

În regulă atunci, se gândise Emmett.

— Mi s-a părut o modalitate lungă şi complicată de a dovedi ceva ce fratele meu de şase ani ar putea dovedi doar în câteva secunde că e fals, folosindu-se de propriile picioare.

Dar, în timp ce Emmett spunea asta, domnul Nickerson nu păruse câtuşi de puțin supărat. Dimpotrivă, dăduse din cap cu entuziasm, ca şi cum Emmett ar fi fost pe punctul de

a face o descoperire la fel de importantă ca aceea a lui Zenon.

— Ce vrei să spui, Emmett, dacă înțeleg bine, este că Zenon pare să-şi fi urmărit demonstrația de dragul raționamentului, nu pentru valoarea ei practică. Şi nu eşti singurul care a făcut această observație. De fapt, avem un cuvânt pentru felul acesta de practică, unul care este aproape la fel de vechi ca Zenon: sofistică. De la sofiştii greci – acei profesori de retorică şi filozofie care îşi ajutau elevii să-şi dezvolte capacitatea de a aduce argumente ce puteau fi inteligente sau convingătoare, dar care nu erau neapărat bazate pe realitate.

Domnul Nickerson chiar scrisese cuvântul pe tablă, exact sub diagrama prin care reprezentase călătoria divizată infinit de la A la B.

E de-a dreptul perfect, se gândise Emmett. Pe lângă lecțiile lui Zenon, savanții au avut grijă să dea mai departe şi un cuvânt specializat, al cărui unic scop este de a identifica practica de a preda prostiile drept ceva care are sens.

Cel puțin asta crezuse Emmett la ora domnului Nickerson. Însă acum, în timp ce mergea pe o stradă sinuoasă, mărginită de copaci, din Hastings-on-Hudson, se gândea că poate Zenon nu fusese chiar atât de nebun până la urmă.

În acea dimineață, Emmett îşi recăpătase cunoştința cu o senzație de plutire – ca şi cum ar fi fost purtat de apele unui râu larg într-o zi caldă de vară. Deschizând ochii, şi-a dat seama că e în aşternuturile unui pat necunoscut. Pe noptieră se afla o lampă cu un abajur roşu care scălda încăperea într-o nuanță roz. Dar nici patul, nici lumina lămpii nu erau suficient de blânde pentru a-i alina durerea din cap.

Bombănind, Emmett a făcut un efort să se ridice, dar din cealaltă parte a camerei s-a auzit zgomotul unor picioare desculțe, apoi o mână l-a apăsat uşor pe piept.

— Întinde-te şi taci.

Deşi acum purta o bluză albă simplă şi avea părul dat pe spate, Emmett şi-a dat seama că asistenta lui era tânăra femeie în neglijeu care, cu o seară înainte, îl aşteptase întinsă fix în locul în care zăcea el acum.

Întorcându-se spre hol, Charity a strigat s-a trezit şi, o clipă mai târziu, Ma Belle, îmbrăcată într-o rochie uriaşă de casă, înflorată, a apărut în pragul uşii.

— Chiar aşa, a spus ea.

Emmett s-a ridicat din nou, de data asta cu mai mult succes. Dar pătura i-a alunecat de pe piept şi şi-a dat seama cu o tresărire că e gol.

— Hainele mele...

— Crezi că i-aş fi lăsat să te bage într-unul dintre paturile mele îmbrăcat cu zdrențele alea murdare? a zis Ma Belle.

— Unde sunt?

— Te aşteaptă chiar acolo, pe birou. Acum e timpul să te ridici din pat şi să vii să mănânci ceva.

Ma Belle s-a întors spre Charity.

— Haide, dragă. Veghea ta aici s-a încheiat.

Când cele două femei au închis uşa, Emmett a dat pătura deoparte şi s-a ridicat cu grijă, un pic nesigur pe picioare. Când a ajuns lângă birou, a fost surprins să-şi găsească hainele proaspăt spălate şi frumos împăturite într-un teanc, cu cureaua înfăşurată deasupra. În timp ce Emmett îşi încheia cămaşa, s-a trezit uitându-se la tabloul pe care îl observase cu o seară înainte. Numai că acum a văzut că motivul pentru care catargul era înclinat nu era vântul puternic, ci faptul că nava se lovise de stânci, iar unii marinari atârnau de funiile de ancorare, alții urcaseră într-o barcă de pescuit, iar capul unuia dintre ei se vedea pe creasta albă a unui val înalt, urmând să fie trântit de stânci sau înghițit de ape.

Exact, şi-a spus el, în stilul neobosit al lui Duchess.

Când Emmett a ieşit din dormitor, s-a străduit s-o ia la stânga fără să se uite la succesiunea vertiginoasă de uşi. În salon a găsit-o pe Ma Belle într-un fotoliu cu spătar înalt, cu Charity în picioare lângă ea. Pe măsuța de cafea erau o prăjitură pentru micul-dejun şi o cafea.

Trântindu-se pe canapea, Emmett şi-a trecut o mână peste ochi.

Ma Belle a arătat spre o pungă din cauciuc roz, pusă pe o farfurie lângă cafetieră.

— E o pungă cu gheață, dacă te-nțelegi cu ele.

— Nu, mulțumesc.

Ma Belle a dat aprobator din cap.

— Nu am înțeles niciodată care-i treaba cu ele. După o noapte de pomină, n-aş vrea o pungă cu gheață nicăieri pe mine.

O noapte de pomină, s-a gândit Emmett dând din cap.

— Ce s-a întâmplat?

— Ți-au dat un Mickey[14], a răspuns Charity cu un zâmbet răutăcios.

Ma Belle s-a încruntat.

— N-a fost un Mickey, Charity. Şi nu zice ți-au dat. A fost implicat doar Duchess, care s-a purtat fix ca... Duchess.

— Duchess? a repetat Emmett.

Ma Belle a făcut un gest către Charity.

— A vrut să-ți ofere un mic cadou. În onoarea faptului că ți-ai încheiat perioada petrecută în tabăra aia de muncă. Dar era îngrijorat că ai putea să te sperii – având în vedere că eşti creştin şi virgin.

— Nu e nimic în neregulă să fii creştin sau virgin, a spus Charity încurajatoare.

---

[14] Mickey Finn sau Mickey este o băutură, de obicei alcoolică, în care se adaugă un drog care face ca victima să-şi piardă cunoştința (n. red.).

— Ei bine, eu nu sunt atât de sigură de asta, a replicat Ma Belle. Oricum, ca să facem atmosferă, trebuia să sugerez un toast, iar Duchess avea de gând să-ți pună ceva în băutură care să te ajute să te relaxezi. Dar probabil a fost ceva mai puternic decât şi-a dat seama, pentru că, odată ce te-am dus în camera lui Charity, te-ai învârtit de două ori şi gata, ți s-a stins lumina. Nu-i aşa, dragă?

— A fost foarte bine că mi-ai aterizat în poală, a zis ea făcând cu ochiul.

Femeile păreau să se distreze pe seama acestei întorsături amuzante de situație. Ceea ce l-a făcut pe Emmett să scrâşnească din dinți.

— Hai, nu te supăra pe noi acum, a spus Ma Belle.

— Dacă e să fiu supărat, nu e din cauza voastră.

— Bine, nu te supăra nici pe Duchess.

— N-a vrut să-ți facă rău, a spus Charity. A vrut doar să te simți bine.

— Aşa este, a continuat Ma Belle. Şi pe cheltuiala lui.

Emmett nu s-a obosit să sublinieze că distracția pe care o plănuiseră pentru seara trecută, la fel ca şampania, fusese plătită din banii lui.

— Duchess a vrut mereu să se asigure că şi ceilalți se distrează, chiar şi-atunci când era mic.

— În orice caz, a continuat Ma Belle, ni s-a zis să-ți spunem că Duchess, fratele tău şi celălalt prieten...

— Woolly, a precizat Charity.

— Aşa, Woolly. Te aşteaptă cu toții la casa surorii lui. Dar mai întâi ar trebui să mănânci ceva.

Emmett şi-a dus din nou mâna la ochi.

— Nu prea mi-e foame.

Ma Belle s-a încruntat.

Charity s-a aplecat în față, vorbindu-i aproape în şoaptă.

— Ma Belle nu serveşte în general micul-dejun.

— Ai perfectă dreptate, nu o fac.

După ce a acceptat o ceaşcă de cafea şi o prăjitură, ca să fie politicos, lui Emmett i s-a reamintit că, de multe ori, bunele maniere există pentru binele tău. Căci, aşa cum s-a dovedit, cafeaua şi prăjitura erau exact ceea ce avea nevoie în acel moment. Erau atât de bune, încât a acceptat cu uşurinţă încă o porţie de prăjitură şi o ceaşcă de cafea.

În timp ce mânca, Emmett a întrebat cum ajunseseră doamnele să îl cunoască pe Duchess de când era copil.

— Tatăl lui a lucrat aici, a spus Charity.

— Credeam că a fost actor.

— A fost actor, aşa-i, a zis Ma Belle. Şi, când nu găsea de lucru pe scenă, juca rolul de chelner sau de şef de sală. Dar timp de câteva luni după război ne-a fost maestru de ceremonii. Harry putea fi orice, cred. Dar, de cele mai multe ori, era cel mai mare duşman al său.

— În ce fel?

— Harry e un tip şarmant cu o slăbiciune pentru băutură. Aşa că, deşi putea să te convingă în câteva minute să-i dai o slujbă, putea la fel de repede să bea până-l dădeai afară.

— Dar, când lucra la circ, îl lăsa pe Duchess cu noi, a intervenit Charity.

— Îl aducea pe Duchess aici? a întrebat Emmett, puţin şocat.

— Da, a spus Ma Belle. Pe vremea aceea probabil avea în jur de unsprezece ani. În timp ce tatăl lui era jos, el lucra aici, în salon. Punea pălăriile în cuier şi le turna băuturi clienţilor. Făcea şi bani buni. Nu că taică-său l-ar fi lăsat să-i păstreze.

Emmett s-a uitat prin cameră, încercând să şi-l imagineze pe Duchess la vârsta de unsprezece ani, agăţând pălării şi turnând băuturi într-o casă rău famată.

— Lucrurile erau altfel atunci, a zis Ma Belle, urmărindu-i privirea. Pe atunci, într-o sâmbătă seara, la circ mai erau locuri doar în picioare şi aveam zece fete care lucrau aici. Şi

nu veneau doar băieții de la Navy Yard. Aveam oameni din lumea bună.

— Venea chiar şi primarul, a spus Charity.

— Ce s-a întâmplat?

Ma Belle a ridicat din umeri.

—Timpurile s-au schimbat. Cartierul s-a schimbat. S-au schimbat gusturile.

A privit în jurul camerei cu un pic de nostalgie.

— Credeam că războiul o să ne afecteze afacerile, dar, în cele din urmă, de vină au fost suburbiile.

Cu puțin timp înainte de prânz, Emmett era gata de plecare. A primit un sărut pe obraz de la Charity şi o strângere de mână de la Ma Belle, le-a mulțumit pentru hainele curate, pentru micul-dejun, pentru bunătatea lor.

— Dacă îmi dați adresa, o să plec.

Ma Belle s-a uitat la Emmett.

— Ce adresă?

— A surorii lui Woolly.

— De ce aş şti eu adresa ei?

— Nu v-a dat-o Duchess?

— Mie nu. Dar ție, dragă?

Când Charity a clătinat din cap, Emmett a închis ochii.

— Hai să căutăm în cartea de telefon, a sugerat Charity cu vioiciune.

Charity şi Ma Belle s-au uitat la Emmett.

— Nu-i ştiu numele de căsătorie.

— Bine, rahat, cred că n-ai noroc.

— Ma, a mustrat-o Charity.

— Bine, bine, bine. Lasă-mă să mă gândesc.

Ma Belle a privit în gol o clipă.

— Prietenul ăsta, Woolly. Care-i povestea lui?

— E din New York...

— Ne-am prins de asta. Din ce zonă?

Emmett s-a uitat la ea fără să priceapă.

— Din ce cartier. Brooklyn? Queens? Manhattan?

— Manhattan.

— Ăsta e un început. Ştii unde a fost la şcoală?

— A fost la un internat. Saint George... Sau Saint Paul... Saint Mark...

— E catolic! a spus Charity.

Ma Belle şi-a dat ochii peste cap.

— Nu sunt şcoli catolice, dragă. Sunt şcoli ale protestanților bogați. Ba chiar cele de lux. Şi, după ce am cunoscut mai mulți absolvenți ai acestor şcoli, pun pariu pe un cocktail că prietenul tău Woolly este din Upper East Side. Dar la care dintre ele s-a dus: Saint George, Saint Paul sau Saint Mark?

— La toate.

— La toate?

Când Emmett a explicat că Woolly fusese dat afară de la două astfel de şcoli, Ma Belle s-a cutremurat de râs.

— Oho, băiete, a spus ea în cele din urmă. Dacă eşti dat afară de la una dintre şcolile astea, ca să intri la alta trebuie să faci parte dintr-o familie destul de veche. Dar să fii dat afară de la două şi să fii primit la o a treia? Străbunicii lui trebuie să fi ajuns aici pe Mayflower! Deci care este numele real al acestui personaj Woolly?

— Wallace Wolcott Martin.

— Bineînțeles. Charity, du-te, te rog, în biroul meu şi adu-mi cartea neagră din sertar.

Când Charity s-a întors din camera situată în spatele pianului, Emmett se aştepta să aducă o agendă mică. În schimb, avea în mână un volum mare şi negru, cu un titlu roşu-închis.

— Registrul social, a explicat Ma Belle. Aici sunt trecuți toți.

— Toți oamenii? a întrebat Emmett.

— Nu oamenii mei. Când vine vorba de Registrul social, am fost pe el, sub el, în spatele şi în faţa lui, dar nu am fost niciodată în el. Pentru că scopul lui e să cuprindă cealaltă lume. Aşa. Fă loc, Gary Cooper.

Când Ma Belle s-a lăsat pe canapea lângă Emmett, acesta a simţit cum pernele se lasă cu câţiva centimetri mai aproape de podea. Aruncând o privire la coperta cărţii, Emmett a observat că era ediţia din 1951.

— E depăşită, a spus el.

Ma Belle l-a privit încruntată.

— Crezi că e uşor să pui mâna pe aşa ceva?

— Nu ştie, a spus Charity.

— Nu, probabil că nu. Ascultă, dacă ai căuta vreun prieten polonez sau italian ai cărui bunici au debarcat pe insula Ellis, atunci, în primul rând, nu ar exista vreo astfel de carte în care să cauţi. Dar, chiar dacă ar exista una, problema e că cei de teapa lor îşi schimbă numele şi adresele ca pe şosete. Ăsta e motivul pentru care au venit în America în primul rând. Pentru a ieşi din rutina în care i-au băgat strămoşii lor.

Cu un gest de venerație, Ma Belle a pus mâna pe cartea din poală.

— Dar, când vine vorba de oamenii ăştia, nimic nu se schimbă niciodată. Nici numele. Nici adresele. Nici măcar un nenorocit de lucru. Şi asta îi reprezintă pe ei.

Lui Ma Belle i-a luat cinci minute să găsească ce căuta. Pentru că era prea tânăr, Woolly nu avea propria intrare în registru, dar era trecut ca unul dintre cei trei copii ai doamnei Richard Cobb, născută Wolcott; văduva lui Thomas Martin; membră a Colony Club şi a DAR; născută în Manhattan, în prezent în Palm Beach. Cele două fiice ale sale, Kaitlin şi Sarah, erau căsătorite şi figurau împreună cu soţii lor: domnul şi doamna Lewis Wilcox din Morristown,

New Jersey, şi domnul şi doamna Dennis Whitney din Hastings-on-Hudson, New York.

Duchess nu precizase la care dintre surori stăteau.

— Oricum, a zis Ma Belle, trebuie să te întorci în Manhattan ca să prinzi trenul. Dacă aş fi în locul tău, aş începe cu Sarah, deoarece e un drum mai scurt până la Hastings-on-Hudson, care mai are şi avantajul să nu fie în New Jersey.

Când Emmett a plecat de la Ma Belle, era deja douăsprezece şi jumătate. Ca să câştige timp, a chemat un taxi, dar când i-a spus şoferului să îl ducă la gara din Manhattan, acesta l-a întrebat la care dintre ele.

— Sunt mai multe gări în Manhattan?

— Sunt două, amice: Penn Station şi Grand Central. La care vrei s-ajungi?

— Care e mai mare?

— Fiecare-i mai mare decât cealaltă.

Emmett nu auzise niciodată de Grand Central, dar îşi amintea că cerşetorul din Lewis spunea că Pennsylvania Railroad era cea mai mare din țară.

— Penn Station, a spus el.

Când Emmett a ajuns acolo, şi-a dat seama că a ales bine, pentru că fațada gării avea coloane de marmură care se înălțau cu patru etaje deasupra bulevardului, iar interiorul era foarte vast, întinzându-se sub un tavan de sticlă; a văzut hoarde întregi de călători. Dar, când a găsit cabina de informații, a aflat că din Penn nu există trenuri spre Hastings-on-Hudson. Acestea urmau linia Hudson River de la Grand Central. Aşa că, în loc să se ducă la casa lui Sarah, Emmett s-a urcat în trenul de 1:55 către Morristown, New Jersey.

Când a ajuns la adresa pe care i-o dăduse Ma Belle, l-a rugat pe taximetrist să aştepte cât el se duce să bată la uşă. Femeia care a răspuns a zis că, da, e Kaitlin Wilcox, pe un

ton îndeajuns de prietenos. Dar, imediat ce Emmett a întrebat-o dacă fratele ei, Woolly, se întâmpla să fie acolo, a devenit aproape furioasă.

— Brusc, toată lumea vrea să ştie dacă fratele meu este aici! Dar de ce ar fi? Despre ce este vorba? Eşti în cârdăşie cu fata aia? Ce puneţi voi doi la cale? Cine eşti tu?

În timp ce se îndrepta rapid spre taxi, Emmett a auzit cum Kaitlin continua să strige din pragul uşii, cerându-i să-i spună cine e.

Aşa că s-a întors la depoul din Morristown, unde Emmett a luat trenul de 4:20 până la Penn Station, apoi un taxi până la Grand Central, care, după cum s-a dovedit, avea propriile coloane de marmură, propriul tavan înalt, propriile hoarde de călători. Acolo a aşteptat o jumătate de oră pentru a se îmbarca în trenul de 6:15 spre Hastings-on-Hudson.

Emmett a ajuns puţin după ora 7:00, s-a urcat în al patrulea taxi al zilei. Dar, după zece minute de călătorie, a văzut cum suma de pe aparatul de taxat a crescut cu cinci cenţi, ajungând la un dolar şi nouăzeci şi cinci de cenţi, aşa că s-a gândit că s-ar putea să nu aibă suficienţi bani pentru cursă. Deschizându-şi portofelul, a constatat că, tot schimbând trenuri şi taxiuri, mai rămăsese cu doi dolari.

— Poţi să tragi pe dreapta? a întrebat el.

Privindu-l întrebător în oglindă, taximetristul a tras pe dreapta pe un drum mărginit de copaci. Ţinându-şi portofelul în mână, Emmett i-a explicat că mai avea doar suma pe care o arăta aparatul de taxat.

— Dacă nu mai ai bani, atunci nu mai ai ce căuta în taxi.

Încuviinţând din cap, Emmett i-a dat taximetristului cei doi dolari, i-a mulţumit pentru drum şi a coborât. Din fericire, înainte de a porni la drum, taximetristul a avut amabilitatea să coboare geamul din dreapta ca să-i dea indicaţii lui Emmett: La vreo trei kilometri mai sus, ia-o la

dreapta pe Forest; după încă vreo doi kilometri, ia-o la stânga pe Steeplechase Road. Când taxiul s-a îndepărtat, Emmett a pornit pe jos, cu mintea ocupată de năpasta călătoriilor divizate la nesfârşit.

America are o lăţime de aproape cinci mii de kilometri, s-a gândit el. Cu cinci zile înainte, el şi Billy porniseră la drum cu intenţia de a conduce două mii cinci sute de kilometri spre vest, până în California. În schimb, călătoriseră două mii cinci sute de kilometri spre est, până la New York. Când a ajuns, Emmett a străbătut oraşul din Times Square până în Lower Manhattan şi înapoi. Până în Brooklyn şi Harlem. Şi, când părea în sfârşit că destinaţia era la o aruncătură de băţ, Emmett a trebuit să ia trei trenuri, patru taxiuri şi acum să meargă pe jos.

Îşi imagina schema pe care ar face-o domnul Nickerson: cu San Francisco în partea stângă a tablei, marcând progresul în zigzag a lui Emmett în partea dreaptă, fiecare etapă a călătoriei sale devenind din ce în ce mai scurtă. Numai că paradoxul cu care Emmett trebuia să se confrunte nu era cel al lui Zenon. Era paradoxul care vorbea repede, făcea ce avea el chef şi schimba planurile cum îl tăia capul, cunoscut sub numele de Duchess.

Dar, oricât de exasperant ar fi fost, Emmett a înţeles faptul că e mai bine să fie obligat să-şi petreacă după-amiaza făcând naveta de colo-colo. Pentru că, mai devreme, când ieşise plin de nervi de la Ma Belle, dacă Emmett l-ar fi văzut pe Duchess pe stradă, l-ar fi bătut cu pumnii până l-ar fi făcut una cu pământul.

În schimb, călătoriile cu trenul şi cu taxiul şi această plimbare de cinci kilometri îi oferiseră timpul necesar să se gândească nu doar la ce-i provocase furie – treaba cu maşina, plicul, drogul din băutură –, ci şi la ce ar trebui să-l ajute să se tempereze. Cum ar fi promisiunile făcute lui Billy şi surorii Agnes. Şi ce i-au povestit Ma Belle şi Charity. Dar,

mai presus de toate, ceea ce l-a făcut pe Emmett să cadă pe gânduri şi să-şi regăsească simţul măsurii a fost povestea pe care Fitzy FitzWilliams i-o spusese la un pahar de whisky, în fundătura aia de bar.

Timp de aproape un deceniu, Emmett a condamnat în tăcere nebuniile tatălui său – încăpăţânarea cu care şi-a urmat visul agrar, refuzul de a cere ajutor şi idealismul care l-a susţinut, chiar dacă l-a plătit pierzându-şi ferma şi soţia. Dar, în ciuda defectelor sale, Charlie Watson nu fusese niciodată aproape de a-l trăda pe Emmett în felul în care Harry Hewett îl trădase pe Duchess.

Şi pentru ce?

Pentru o tinichea.

Un fleac furat din buzunarul unui clovn.

Emmett era perfect conştient de ironia ascunsă a poveştii bătrânului clovn. Era clară – ca o mustrare. Pentru că, dintre toţi băieţii pe care Emmett îi cunoscuse la Salina, te-ai fi gândit că Duchess e dintre cei mai predispuşi să încalce regulile sau adevărul pentru propriul câştig. Dar, până la urmă, Duchess era cel cu adevărat nevinovat. El era cel care fusese trimis la Salina fără să fi făcut absolut nimic. Townhouse şi Woolly furaseră maşini. Iar el, Emmett Watson, pusese capăt vieţii unui om.

Ce drept avea el să-i ceară lui Duchess să-şi ispăşească păcatele?

Cu ce drept putea el să ceară asta de la cineva?

La câteva secunde după ce a răsunat soneria de la uşa familiei Whitney, Emmett a auzit paşi grăbiţi înăuntru. Apoi uşa s-a deschis.

În sinea lui, Emmett trebuie să se fi aşteptat ca Duchess să fie chinuit de remuşcări, pentru că l-a cuprins un fior puternic de supărare când l-a văzut zâmbind, părând aproape triumfător când s-a întors spre Billy şi a ridicat

brațele – exact cum făcuse în uşa hambarului familiei Watson – ca să zică:

— Ce ți-am spus, puştiule?

Cu un zâmbet larg, Billy l-a ocolit pe Duchess ca să-l îmbrățişeze pe Emmett. Apoi a dat drumul unui şuvoi de cuvinte.

— N-o să-ți vină să crezi ce s-a întâmplat, Emmett! După ce am plecat de la circ – în timp ce tu erai cu prietenii tăi –, Duchess ne-a dus cu maşina la Empire State Building, ca să găsim biroul profesorului Abernathe. Am mers cu liftul până la etajul cincizeci şi cinci şi nu i-am găsit doar biroul, ci l-am găsit şi pe profesorul Abernathe! Şi mi-a dat unul dintre caietele lui – în caz că rămân fără pagini goale. Şi când i-am spus despre Ulysses...

— Stai un pic, a zis Emmett, zâmbind fără să vrea. Abia aştept să-mi povesteşti totul despre asta, Billy. Chiar îmi doresc. Dar mai întâi trebuie să vorbesc doar cu Duchess un minut. Bine?

— Bine, Emmett, a încuviințat Billy, deşi nu părea foarte sigur că e o idee bună.

— Hai cu mine, l-a îndemnat Woolly. Oricum voiam să-ți arăt ceva!

Emmett s-a uitat cum Billy şi Woolly urcă scările. S-a întors spre Duchess abia când au dispărut pe hol.

Emmett şi-a dat seama că Duchess are ceva de spus. Toate semnele erau acolo: îşi lăsase greutatea pe vârfurile picioarelor, mâinile îi erau gata-gata să înceapă să gesticuleze, avea o expresie de nerăbdare, serioasă. Dar nu se pregătea pur şi simplu să vorbească. Avea de gând să se avânte cu tot sufletul într-o altă explicație.

Aşa că, înainte ca Duchess să apuce să zică măcar un cuvânt, Emmett l-a apucat de guler şi a ridicat pumnul.

WOOLLY

Din experiența lui Woolly, era adevărat că, atunci când cineva voia să discute cu altcineva între patru ochi, uneori nu prea ştiai cum să procedezi. Dar, când Emmett a cerut să stea de vorbă cu Duchess, Woolly a ştiut exact ce să facă. De fapt, se gândise la asta încă de la ora 19:42.

— Vino cu mine! i-a spus lui Billy. Oricum voiam să-ți arăt ceva!

L-a condus la etaj, în aşa-zisul lui dormitor.

— Intră, intră! l-a poftit el.

Billy a păşit înăuntru şi Woolly a apropiat uşa, lăsând-o întredeschisă câțiva centimetri, astfel încât să nu audă ce-i spune Emmett lui Duchess, ci doar când avea să-i cheme înapoi.

— A cui e camera asta?

— Cândva a fost a mea, i-a răspuns Woolly zâmbind. Dar am renunțat la ea pentru ca bebeluşul să fie mai aproape de sora mea.

— Şi acum stai în camera de lângă scara din spate.

— E mult mai practic, având în vedere desele mele veniri şi plecări, i-a explicat Woolly.

— Îmi place albastrul, i-a zis Billy. E cam aceeaşi culoare cu a maşinii lui Emmett.

— Aşa mă gândeam şi eu!

După ce au apreciat nuanța, Woolly şi-a îndreptat atenția spre mormanul acoperit din mijlocul camerei. A înlăturat învelitoarea, a localizat cutia pe care o căuta, i-a ridicat capacul, a pus deoparte trofeul de tenis şi a scos caseta de trabucuri.

— Iată! a exclamat el.

Apoi, întrucât patul era plin cu lucrurile lui, s-a aşezat cu Billy pe podea.

— E o colecție? a întrebat Billy.

— Da, i-a răspuns Woolly. Deşi nu seamănă cu colecţia ta de dolari din argint sau cu cea de capace de sticle din Nebraska. Pentru că nu constă în diferite versiuni ale aceluiaşi lucru. Dimpotrivă, a mea aduce laolaltă aceeaşi versiune a unor obiecte diferite.

Deschizând capacul, Woolly a înclinat cutia spre Billy.

— Vezi? Genul de lucruri pe care le foloseşti rar, dar pe care ar trebui să le pui bine, astfel încât să ştii exact unde să le găseşti când ai nevoie de ele. De pildă, aici păstrez butonii pentru cămaşă ai tatălui meu, în caz că, la un moment dat, va trebui să port smoching. Aceia sunt câţiva franci francezi, în eventualitatea că voi ajunge în Franţa. Iar asta este cea mai mare bucată de sticlă şlefuită de mare pe care am găsit-o vreodată. Dar aici...

Dând uşor la o parte vechiul portofel al tatălui său, Woolly a scos un ceas de mână de pe fundul cutiei şi i l-a întins lui Billy.

— Cadranul e negru, a remarcat băiatul surprins.

Woolly a dat din cap că da.

— Şi numerele sunt albe. Exact invers decât te-ai fi aşteptat. Se numeşte ceas de ofiţer. L-au făcut aşa pentru ca, atunci când un ofiţer avea nevoie să verifice ora pe câmpul de luptă, lunetiştii inamici să nu îl poată dibui după albul cadranului.

— A fost al tatălui tău?

— Nu, a spus Woolly, clătinând din cap. A fost al bunicului. L-a purtat în Franţa, în timpul Primului Război Mondial. Apoi i l-a dat fratelui mamei mele, Wallace. După care unchiul Wallace mi l-a dat mie în dar de Crăciun, când eram mai mic decât tine. El este cel al cărui nume îl port.

— Te cheamă Wallace?

— Întocmai.

— De aceea ţi se spune Woolly? Ca să nu te confunde lumea cu unchiul tău atunci când sunteţi împreună?

— Nu, i-a răspuns Woolly. Unchiul Wallace a murit cu ani în urmă. În război, la fel ca tata. Numai că nu într-unul dintre războaiele mondiale, ci în Războiul Civil Spaniol.

— De ce a luptat unchiul tău în Războiul Civil Spaniol?

Ştergându-şi repede o lacrimă, Woolly a clătinat din cap.

— Nu sunt sigur, Billy. Sora mea susține că înfăptuise atâtea lucruri previzibile, încât şi-a dorit să facă ceva la care lumea nu se aştepta câtuşi de puțin.

S-au uitat amândoi la ceasul pe care Billy îl ținea cu grijă în mână.

— Vezi, mai are un ac, i-a arătat Woolly. Numai că, în locul unui secundar mare, care să se învârtească în cadranul generos, ca la ceasul tău, are unul mic care se roteşte în propriul cadran mititel. Cred că, în război, e foarte important să ții seama de fiece secundă.

— Da, aşa cred şi eu, a zis Billy, apoi i-a înapoiat ceasul.

— Nu, nu, l-a refuzat Woolly. E pentru tine. L-am scos din cutie pentru că vreau să ți-l ofer ție.

Billy a clătinat din cap şi i-a spus că un astfel de ceas e mult prea valoros pentru a renunța la el.

— Dimpotrivă, a replicat Woolly entuziasmat. Nu este un ceas prea valoros pentru a fi oferit cadou, ci mai degrabă e prea valoros pentru a fi păstrat. Bunicul i l-a dat unchiului meu, care mi l-a dăruit mie. Acum eu ți-l dau ție. Şi într-o zi – peste mulți ani de acum încolo – îl vei putea da altcuiva.

Poate că Woolly nu-şi exprimase extraordinar de bine punctul de vedere, dar Billy părea să înțeleagă. Aşa că Woolly l-a îndemnat să întoarcă ceasul. Dar mai întâi i-a explicat singura lui particularitate, şi anume că, o dată pe zi, trebuia întors exact de paisprezece ori.

— Dacă îl întorci doar de douăsprezece ori, până la sfârşitul zilei va rămâne cu cinci minute în urmă, i-a zis Woolly. În schimb, dacă îl întorci de şaisprezece ori, o va lua

cu cinci minute înainte. Însă, odată întors de fix paisprezece ori, va indica ora exactă.

După ce a asimilat informația, Billy a întors ceasul de paisprezece ori, numărând în gând.

Woolly a omis să-i mărturisească băiatului că, uneori – de pildă când intrase la Saint Paul –, întorcea dinadins ceasul de şaisprezece ori timp de şase zile la rând, astfel încât să fie cu o jumătate de oră înaintea tuturor celorlalți. Alteori, îl întorcea de douăsprezece ori vreme de şase zile, ca să rămână cu o jumătate de oră în urmă. Oricum, indiferent că-l întorcea de şaisprezece sau de douăsprezece ori, era ca atunci când Alice păşise prin oglindă sau când cei patru frați Pevensie trecuseră prin dulap şi se treziseră în altă lume, în Narnia.

— Haide, puneți-l! l-a îndemnat Woolly.

— Vrei să spui că-l pot purta acum?

— Bineînțeles. Bineînțeles, bineînțeles, bineînțeles. Asta e şi ideea!

Aşa că, fără niciun ajutor, Billy şi-a prins ceasul la încheietură.

— Ce bine-arată! a exclamat Woolly.

Şi ar fi repetat vorbele pentru a le accentua, dacă de undeva de jos nu ar fi răsunat brusc un zgomot asemănător cu o împuşcătură. Woolly şi Billy au făcut ochii mari, au schimbat o privire, apoi au sărit în picioare şi s-au repezit pe uşă afară.

DUCHESS

Emmett era într-o dispoziție deosebit de proastă. Încerca să o ascundă, pentru că aşa era el. Şi totuşi i-am sesizat starea. Mai ales când l-a întrerupt pe Billy în mijlocul

poveştii, spunând că doreşte să-mi vorbească între patru ochi.

La naiba, dacă aş fi fost în locul lui, şi eu aş fi vrut să vorbesc cu mine însumi!

O altă zicală preferată a sorei Agnes era că înțeleptul se dă singur de gol. Desigur, ideea era că, dacă făceai ceva greşit, chiar şi în spatele magaziei în toiul nopții, până la urmă ea avea să afle. După ce aduna indiciile, deducea totul din confortul propriului fotoliu, la fel ca Sherlock Holmes. Sau îşi dădea seama după comportamentul tău. Ori auzea adevărul direct din gura lui Dumnezeu. Oricare ar fi fost sursa, avea să afle, fără îndoială, despre fărădelegile tale. Aşa că, pentru a economisi timp, cel mai bine era să te autodenunți. Să recunoşti că ai depăşit măsura, să-ți exprimi căința şi să promiți că te vei îndrepta, de preferat înainte ca altcineva să apuce să-şi spună părerea. Aşa că, în clipa în care Emmett şi cu mine am rămas singuri, eram pregătit.

Aparent, Emmett avea altă idee. Una şi mai bună. Pentru că, înainte să apuc să rostesc vreun cuvânt, m-a apucat de guler, gata să-mi dea una. Am închis ochii şi mi-am aşteptat răsplata.

Dar nu s-a întâmplat nimic.

Aruncându-i o privire cu ochiul drept, am văzut că scrâşneşte din dinți, luptându-se cu propriile instincte.

— Dă-i! l-am îndemnat. O să te simți mai bine. Şi eu o să mă simt mai bine!

Dar, în timp ce-l încurajam, l-am simțit slăbindu-şi strânsoarea. Apoi m-a împins în spate vreo jumătate de metru. Aşa că, până la urmă, am sfârşit prin a-mi cere scuze.

— Îmi pare foarte rău, i-am spus.

După care am început să-mi enumăr pe degete, pe nerăsuflate, greşelile.

— Am împrumutat autoturismul Studebaker fără să cer voie, te-am abandonat în Lewis, am interpretat greşit interesul tău față de Cadillac şi, pe deasupra, ți-am stricat seara la Ma Belle. Ce pot să spun? Am dat dovadă de nechibzuință. Dar o să mă revanşez față de tine.

Emmett a ridicat ambele mâini în aer.

— Nu e nevoie să te revanşezi față de mine, Duchess. Îți accept scuzele. Doar că nu vreau să mai vorbesc despre asta.

— În regulă, am spus. Apreciez dorința ta de a lăsa acest capitol în urmă. Dar mai întâi de toate...

Scoțând plicul lui din buzunarul de la spate, i l-am returnat cu un gest ceremonios. A fost vizibil uşurat să-l aibă în mână. E posibil chiar să fi oftat. Dar, în acelaşi timp, mi-am dat seama că îi cântărea conținutul.

— Nu e totul acolo, am recunoscut. Însă mai am ceva pentru tine, am continuat, scoțând calculele contabile din alt buzunar.

Emmett a părut oarecum mirat când le-a luat şi de-a dreptul perplex după ce s-a uitat peste ele.

— E scrisul lui Billy?

— Sigur că da. Îți spun eu, puştiul se pricepe la cifre, am zis, am înaintat un pas spre Emmett şi am arătat vag spre coloane. E totul acolo. Cheltuielile necesare, cum ar fi benzina şi hotelurile, care îți vor fi rambursate negreşit. Apoi mai sunt cheltuielile suplimentare, pe care le voi achita eu imediat ce ajungem în Adirondacks.

Emmett şi-a ridicat privirea de pe foaie cu o expresie care-i trăda neîncrederea.

— Duchess, de câte ori trebuie să-ți mai spun că nu merg în Adirondacks? De îndată ce Studebakerul e gata, Billy şi cu mine plecăm în California.

— Înțeleg, am spus. Din moment ce Billy vrea să ajungă acolo până pe 4 Iulie, e logic să vă grăbiți. Dar ziceai că

maşina ta nu va fi gata până luni, nu? Şi, în plus, cred că eşti mort de foame. Aşa că hai să cinăm frumos, doar noi patru, în seara asta! Iar mâine, Woolly şi cu mine ne vom duce cu Cadillacul la vilă să luăm caşcavalul. Trebuie să facem o scurtă oprire în Syracuse, să-l văd pe bătrânul meu tată, dar apoi ieşim pe autostradă. N-o să rămânem decât cu câteva zile în urma voastră.

— Duchess..., a spus Emmett, dând trist din cap.

Părea oarecum descurajat, ceea ce nu-i stătea în fire unui tip atât de descurcăreț ca el. Evident, ceva din plan nu-i convenea. Sau poate că apăruse o nouă complicație despre care eu nu ştiam. Până să apuc să-l întreb, din stradă a răsunat o mică explozie. Întorcându-se încet, Emmett s-a holbat o clipă la uşa din față, apoi a închis ochii.

SALLY

Dacă într-o bună zi aş fi binecuvântată cu o fiică, aş creşte-o mai degrabă după canoanele Bisericii Episcopale decât după cele catolice. Poate că episcopalienii sunt protestanți prin denumire, dar nu ți-ai da seama de asta după slujbele lor – în ciuda veşmintelor şi a imnurilor englezeşti. Cred că le place să li se spună biserica înaltă. Eu o numesc înaltă şi atotputernică.

Şi totuşi un lucru pe care te poți baza din partea Bisericii Episcopale este că îşi ține registrele în ordine. Reprezentanții ei sunt aproape la fel de serioşi în privința asta ca mormonii. Prin urmare, când Emmett nu a sunat, aşa cum a promis, vineri, la două şi jumătate, nu mi-a dat de ales şi l-am contactat pe părintele Colmore de la Saint Luke.

De îndată ce mi-a răspuns, i-am explicat că încerc să dau de urma unui membru al congregației unei biserici

episcopale din Manhattan şi l-am întrebat dacă ştie cum aş putea face acest lucru. Fără să stea pe gânduri, mi-a spus că ar trebui să-l contactez pe reverendul Hamilton Speers, rectorul de la Saint Bartholomew. Mi-a dat chiar şi numărul de telefon.

Saint Bartholomew trebuie să fie un fel de biserică. Pentru că, atunci când am sunat, în locul reverendului Speers mi-a răspuns o recepţioneră care mi-a cerut să aştept (în ciuda faptului că era un apel interurban), apoi mi-a făcut legătura cu un rector adjunct, care m-a întrebat la rândul lui în ce problemă vreau să discut cu reverendul. I-am explicat că eram ruda îndepărtată a unei familii din congregaţia sa, că tatăl meu murise peste noapte şi că trebuia să-mi anunţ verii din New York de moartea sa, însă nu reuşeam să găsesc agenda tatălui meu.

Nu era o afirmaţie onestă în cel mai strict sens al cuvântului. Dar, în timp ce religia creştină dezaprobă, în general, consumul de băuturi spirtoase, o înghiţitură de vin roşu nu numai că este tolerată, ci joacă un rol esenţial în cadrul împărtăşaniei. Şi mă gândesc că, deşi în general biserica dezaprobă subterfugiile, o minciună nevinovată poate fi considerată la fel de creştină ca şi înghiţitura de vin de duminică, dacă este rostită în slujba Domnului.

Care era numele familiei? a vrut să ştie adjunctul.

Când i-am spus că este vorba despre familia lui Woolly Martin, m-a rugat din nou să aştept. După alţi câţiva bănuţi, reverendul Speers a răspuns la telefon. În primul rând, mi-a transmis cele mai sincere condoleanţe pentru pierderea mea, dorindu-i tatălui meu să se odihnească în pace. Apoi mi-a povestit că familia lui Woolly, pe nume Wolcott, fusese membră a congregaţiei Saint Bartholomew încă de la înfiinţarea acesteia, în 1854, şi că el, personal, căsătorise patru dintre ei şi botezase zece. Fără îndoială că îngropase şi mai mulţi.

În câteva minute, am obținut numerele de telefon şi adresele mamei lui Woolly, care se afla în Florida, şi ale celor două surori, care erau căsătorite şi locuiau în zona New Yorkului. Am încercat să o sun mai întâi pe Kaitlin.

O fi fost familia Wolcott membră a bisericii Saint Bartholomew încă de la fondarea acesteia, în 1854, însă Kaitlin Wolcott Wilcox nu părea să fi acordat prea multă atenție lecțiilor. Fiindcă, atunci când i-am spus că încerc să-l găsesc pe fratele ei, a devenit circumspectă. Iar când i-am zis că am auzit că s-ar putea să locuiască la ea, s-a arătat de-a dreptul neprietenoasă.

— Fratele meu e în Kansas, mi-a răspuns ea. De ce ar fi cu mine? Cine ți-a spus c-o să-l găseşti aici? Cine e la telefon?

Şi aşa mai departe.

Apoi am sunat-o pe Sarah. De astă dată, telefonul a sunat iar şi iar.

Când am închis în cele din urmă, am rămas o clipă bătând darabana cu degetele în biroul tatălui meu.

În biroul tatălui meu. Sub acoperişul tatălui meu.

M-am îndreptat spre bucătărie, mi-am luat poşeta, am numărat cinci dolari şi i-am lăsat lângă telefon pentru a acoperi costul apelurilor interurbane. Apoi m-am dus în camera mea, mi-am scos valiza din fundul dulapului şi am început să împachetez.

Călătoria de la Morgen la New York a durat douăzeci de ore, repartizate pe parcursul unei zile şi jumătate.

Unora li se poate părea un drum anevoios. Dar nu cred să fi avut vreodată la dispoziție douăzeci de ore neîntrerupte pentru a cugeta. Aşa că m-am trezit gândindu-mă, în mod firesc probabil, la misterul dorinței noastre de a ne mişca.

Toate dovezile sugerează că nevoia de mişcare este la fel de veche ca omenirea. Să luăm, de pildă, Vechiul Testament. Acolo, oamenii erau mereu în mişcare. Mai întâi, Adam şi

Eva au părăsit raiul. Au urmat Cain, condamnat să fie un rătăcitor neliniştit, Noe, care a plutit în derivă pe apele Potopului, şi Moise, care i-a condus pe israeliți din Egipt spre Țara Făgăduinței. Aceştia, fie că erau sau nu în grațiile Domnului, se aflau cu toții în mişcare. Iar în ceea ce priveşte Noul Testament, Domnul nostru Isus Hristos a fost ceea ce se numeşte un peripatetic – cineva care se deplasează mereu dintr-un loc în altul fie pe jos, fie pe spinarea unui măgar, fie pe aripile îngerilor.

Însă dovada dorinței de mişcare nu se limitează la paginile Cărții Sfinte. Orice copil de zece ani vă poate spune că a te ridica şi a pleca este subiectul numărul unu în palmaresul eforturilor omului. De exemplu, cartea aceea mare şi roşie pe care Billy o poartă întotdeauna cu el. Conține douăzeci şi şase de poveşti care străbat veacurile şi aproape fiecare dintre ele relatează despre un om care pleacă undeva. Napoleon care porneşte în războaiele de cucerire sau regele Arthur aflat în căutarea Sfântului Graal. Unii dintre bărbații prezentați în carte sunt personalități istorice, alții sunt personaje fictive, dar, indiferent că sunt reali sau imaginari, aproape toți se îndreaptă spre un loc diferit față de punctul din care au plecat.

Aşadar, dacă dorința de mişcare e la fel de veche ca omenirea şi orice copil vă poate spune acest lucru, ce se întâmplă cu un om ca tatăl meu? Ce întrerupător să fi fost apăsat într-un ungher al minții lui, care să-i fi răpit dorința de mişcare hărăzită de Dumnezeu, transformând-o în nevoia de a rămâne pe loc?

Nu e din pricina vigorii pierdute. Fiindcă transformarea nu are loc atunci când oamenii ca tatăl meu îmbătrânesc şi se îmbolnăvesc. Ea se produce când sunt sănătoşi, viguroşi şi în culmea vitalității. Dacă-i vei întreba ce anume a produs această schimbare, o vor descrie folosind limbajul virtuții. Îți vor spune că visul american înseamnă să te stabileşti

undeva, să-ți întemeiezi o familie şi să duci un trai cinstit. Vor vorbi cu mândrie despre legăturile lor cu comunitatea, stabilite prin intermediul bisericii, al organizației caritabile Rotary International şi al Camerei de Comerț, precum şi prin toate celelalte lucruri care-i ajută să rămână locului.

Dar poate că dorința de a rămâne locului nu e generată de virtuțile omului, ci de viciile sale, mă gândeam eu în timp ce traversam fluviul Hudson. La urma urmei, nu cumva lăcomia, lenea şi aviditatea se rezumă la a rămâne pe loc? Nu echivalează ele cu a te cufunda adânc într-un fotoliu, unde poți mânca, poți lenevi şi poți dori mai mult? Într-un fel, mândria şi invidia înseamnă, la rândul lor, tot a rămâne pe loc. Pentru că, aşa cum mândria se bazează pe ceea ce ai construit în jurul tău, invidia se sprijină pe ceea ce a construit vecinul tău de peste drum. Casa unui om poate fi castelul său, dar mi se pare că şanțul cu apă e la fel de bun pentru a-i ține pe unii înăuntru şi pe alții afară.

Eu cred că Bunul Dumnezeu are o misiune pentru fiecare – o misiune care ne iartă slăbiciunile, e adaptată la punctele noastre forte şi e concepută numai şi numai pentru noi. Dar poate că Dumnezeu nu vine să ne bată la uşă şi să ne-o prezinte frumos împachetată. Poate, doar poate, că ceea ce El ne cere, ceea ce aşteaptă de la noi, ceea ce speră este ca noi să umblăm prin lume şi să o descoperim singuri, aşa cum a procedat şi unicul Său Fiu născut.

În timp ce coboram din maşină, Emmett, Woolly şi Billy au ieşit cu toții din casă. Billy şi Woolly surâdeau larg, în timp ce, ca de obicei, Emmett se purta de parcă zâmbetele ar fi fost o resursă prețioasă.

Woolly care, în mod evident, avusese parte de o educație aleasă, a vrut să ştie dacă am vreo geantă.

— Ce drăguț din partea ta să mă întrebi! i-am răspuns fără să mă uit la Emmett. Valiza e în spate. Şi, Billy, pe

bancheta din spate se află un coş, fii amabil şi ia-l. Dar fără să tragi cu ochiul.

— O să luăm noi totul, a răspuns băiatul.

În vreme ce Billy şi Woolly îmi cărau lucrurile înăuntru, Emmett a clătinat din cap.

— Sally! a spus el pe un ton mai mult decât exasperat.

— Da, domnule Watson.

— Ce cauți aici?

— Ce caut aici? Păi, să vedem. Nu aveam în agendă prea multe lucruri deosebit de urgente. În plus, dintotdeauna mi-am dorit să văd oraşul. Şi apoi a mai fost şi problema aceea minoră de ieri după-amiază, când am aşteptat să sune telefonul.

Asta l-a mai îmblânzit puțin.

— Îmi pare rău, a spus el. Adevărul e că am uitat complet să te sun. De când am plecat de la Morgen, problemele s-au ținut lanț.

— Toți avem problemele noastre, am replicat.

— Cam aşa e. Nu mă voi mai obosi să-mi cer scuze. Ar fi trebuit să te sun. Dar chiar era necesar să conduci până aici, din cauza asta?

— Poate că nu. Presupun că aş fi putut să-mi încrucişez degetele şi să sper că tu şi Billy sunteți bine. Dar mă gândeam că ai vrea să ştii de ce a venit şeriful să mă vadă.

— Şeriful?

Înainte să apuc să-i explic, Billy m-a cuprins de talie, uitându-se deja la Emmett.

— Sally a adus mai multe prăjituri şi gem.

— Parcă ți-am zis să nu tragi cu ochiul! i-am spus.

Apoi i-am ciufulit părul, pe care în mod vădit nu şi-l mai spălase de când îl văzusem ultima oară.

— Ştiu că ai spus asta, Sally. Dar nu vorbeai serios. Nu-i aşa?

— Nu, nu vorbeam.

— Ai adus gem de căpşuni? a întrebat Woolly.

— Da. Şi de zmeură. Apropo de gem, unde e Duchess?

Toată lumea a ridicat privirea oarecum surprinsă, ca şi cum abia acum ar fi observat că Duchess lipsea. Dar, în acel moment, a ieşit pe uşa din faţă, purtând cămaşă şi cravată pe sub un şorţ alb şi curat.

— Cina este servită! a anunţat el.

WOOLLY

Oh, ce noapte au avut!

Pentru început, la ora opt, Duchess a deschis uşa de la intrare şi l-a găsit în prag pe Emmett, un motiv de sărbătoare în sine. Nici un sfert de oră mai târziu – imediat după ce Woolly îi dăruise lui Billy ceasul unchiului său – a avut loc o mică explozie şi în faţa ochilor lor uimiţi şi-a făcut apariţia nimeni alta decât Sally Ransom, venită cu maşina tocmai din Nebraska. Iar înainte să apuce să sărbătorească sosirea ei, Duchess s-a ivit în prag şi i-a anunţat că cina e servită.

— Pe aici, i-a îndrumat el, în timp ce intrau cu toţii.

Dar, în loc să se îndrepte spre bucătărie, Duchess i-a condus în sufragerie, unde pe masă fuseseră aranjate porţelanuri şi cristaluri, precum şi două sfeşnice, chiar dacă nu era vreo zi de naştere sau vreo sărbătoare.

— Oh, Doamne! a exclamat Sally când a intrat pe uşă.

— Domnişoară Ransom, luaţi loc aici! a invitat-o Duchess, trăgându-i scaunul.

Apoi Duchess i-a aşezat pe Billy lângă Sally, pe Woolly faţă-n faţă cu ei, iar pe Emmett în capul mesei. Şi-a rezervat pentru el celălalt capăt al mesei, lângă uşa bucătăriei, prin care s-a făcut nevăzut imediat. Dar, înainte ca uşa să-şi

înceteze balansul, s-a întors cu un şervet pe braţ şi cu o sticlă de vin în mână.

— Nu poţi aprecia o cină italiană bună fără un pic de vino rosso, a spus el.

Înconjurând masa, Duchess i-a turnat fiecăruia câte un pahar, inclusiv lui Billy. Apoi a lăsat sticla jos, a intrat în bucătărie şi a revenit, de astă dată cu patru farfurii, câte una în fiecare mână şi cu alte două în echilibru pe braţe – exact genul de împrejurare pentru care fusese proiectată uşa batantă, şi-a zis Woolly.

După ce a mai făcut un tur în jurul mesei pentru a pune câte o farfurie în faţa fiecăruia, Duchess a ieşit şi s-a întors cu o porţie pentru el însuşi. Numai că, de data aceasta, când a intrat pe uşă, şorţul dispăruse şi fusese înlocuit de o vestă cu toţi nasturii încheiaţi.

Când Duchess şi-a reluat locul, Sally şi Emmett se holbau la farfuriile lor.

— Ce naiba! a exclamat Sally.

— Anghinare umplute, a zis Billy.

— Nu le-am gătit eu, a mărturisit Duchess. Billy şi cu mine le-am luat mai devreme, astăzi, de pe Arthur Avenue.

— Este strada principală din zona italiană a Bronxului, a adăugat Billy.

Emmett şi Sally s-au uitat amândoi de la Duchess la Billy şi înapoi la farfuriile lor, nu mai puţin perplecşi.

— Trebuie să răzuieşti partea cărnoasă a frunzei cu dinţii, a explicat Woolly.

— Să ce? a întrebat Sally.

— Aşa!

Pentru a exemplifica, Woolly a rupt o frunză, a răzuit-o cu dinţii şi i-a dat drumul la loc, în farfurie.

Câteva minute mai târziu, toată lumea se distra de minune smulgând frunze, sorbind vin şi discutând cu

admirația cuvenită despre prima persoană din istoria omenirii care avusese îndrăzneala să mănânce o anghinare.

Când şi-au terminat aperitivul, Sally şi-a îndreptat şervețelul din poală şi a întrebat ce altceva aveau să mai mănânce.

— Fettuccine Mio Amore, i-a răspuns Billy.

Emmett şi Sally s-au uitat la Duchess pentru mai multe detalii, dar, întrucât el strângea farfuriile, l-a rugat pe Woolly să facă onorurile.

Aşa că Woolly le-a relatat totul despre Leonello's, restaurantul la care nu se făceau rezervări şi nu se ofereau meniuri. Le-a povestit despre tonomat, despre mafioți şi despre Marilyn Monroe. Le-a vorbit despre Leonello însuşi, care mergea de la o masă la alta, îşi saluta clienții şi le trimitea băuturi. Şi, în cele din urmă, le-a povestit cum, când chelnerul venea la masa ta, nici măcar nu menționa Fettuccine Mio Amore, pentru că, dacă nu te pricepeai îndeajuns de bine încât să le comanzi, atunci nu meritai să le mănânci.

— Am ajutat la prepararea lor, a precizat Billy. Duchess mi-a arătat cum să tai ceapa în mod corespunzător.

Sally s-a holbat la Billy oarecum şocată.

— În mod corespunzător?!

— Da, a spus Billy. În mod corespunzător.

— Şi cum se face asta?

Înainte ca Billy să apuce să-i explice, uşa s-a deschis şi Duchess a apărut cu toate cele cinci farfurii.

La cum descrisese restaurantul Leonello's, Woolly îşi dădea seama că Emmett şi Sally erau puțin sceptici şi nu-i putea învinovăți. Pentru că, atunci când venea vorba de povestit, Duchess semăna oarecum cu Paul Bunyan, pentru care zăpada era întotdeauna înaltă de trei metri, iar râul era întins cât marea. Dar, după prima îmbucătură, toți mesenii şi-au lăsat îndoielile deoparte.

— Cât sunt de bune! a exclamat Sally.

— Trebuie să recunosc că aşa e, a zis Emmett. Apoi, ridicându-şi paharul, a adăugat: În cinstea bucătarilor!

— Bine zis! În cinstea lor! a răspuns Woolly.

Şi toţi ceilalţi au repetat după el.

Cina a fost atât de bună, încât toată lumea a mai cerut o porţie. Duchess le-a mai turnat nişte vin şi ochii lui Emmett au început să strălucească, în timp ce obrajii lui Sally se înroşeau, iar ceara se scurgea în voie pe braţele sfeşnicelor.

Apoi cu toţii au cerut să li se mai povestească ceva. Mai întâi, Emmett l-a rugat pe Billy să le relateze vizita la Empire State Building. A urmat Sally care l-a rugat pe Emmett să istorisească despre drumul cu marfarul. Apoi Woolly i-a cerut lui Duchess să povestească despre trucurile de magie pe care le văzuse pe scenă. Şi, în cele din urmă, Billy l-a întrebat pe Duchess dacă ştie vreun truc de magie.

— În decursul anilor, cred că am învăţat câteva.

— Vrei să faci unul pentru noi?

Luând o înghiţitură de vin, Duchess s-a gândit un moment, apoi a spus:

— De ce nu?

Duchess şi-a împins farfuria pe masă, a luat tirbuşonul din buzunarul vestei, a scos dopul şi l-a aşezat pe masă. Apoi, luând sticla de vin, a golit-o şi a introdus dopul de tot în sticlă, dincolo de gâtul unde era fixat de obicei, acolo unde ar fi trebuit să se afle băutura.

— După cum vedeţi, a spus el, am băgat dopul în sticlă.

Apoi a lăsat sticla să treacă din mână-n mână, astfel încât să poată confirma cu toţii că era din material solid şi că dopul se afla cu adevărat înăuntru. Woolly chiar a întors sticla cu susul în jos şi a scuturat-o pentru a demonstra ceva ce toată lumea ştia în principiu, şi anume că, dacă era greu să împingi un dop până la capăt înăuntru, era practic imposibil să-l scoţi doar agitând sticla.

Când sticla a încheiat turul mesei, Duchess şi-a suflecat mânecile, a ridicat mâinile pentru a demonstra că erau goale, apoi l-a întrebat pe Billy dacă e amabil să se ocupe de numărătoarea inversă.

Spre satisfacția lui Woolly, Billy nu numai că a acceptat, dar s-a şi folosit de secundarul micuț al noului său ceas pentru a-şi îndeplini sarcina cu precizie.

— Zece, a spus el în timp ce Duchess a luat sticla şi a coborât-o în poală, la adăpost de privirile lor. Nouă... Opt..., a continuat el, în vreme ce Duchess inspira şi expira. Şapte... Şase... Cinci..., a numărat, în vreme ce Duchess a început să-şi mişte umerii înainte şi înapoi. Patru... Trei... Doi, a zis, coborându-şi pleoapele atât de mult, de parcă le-ar fi închis de tot.

Cât durează zece secunde? se întreba Woolly pe când Billy număra. Este suficient de mult timp ca să confirmi că un boxer la categoria grea a pierdut meciul. Îndeajuns cât să anunți sosirea unui nou an. Dar nu părea nici pe departe destul pentru a scoate un dop de pe fundul unei sticle. Şi totuşi, în momentul în care Billy a ajuns la unu, Duchess a trântit cu o mână sticla goală pe masă, iar cu cealaltă a aşezat dopul lângă ea, în poziție verticală.

Sally a icnit şi s-a uitat la Billy, la Emmett şi la Woolly. Billy s-a uitat la Woolly, la Sally şi la Emmett. Iar Emmett s-a uitat la Billy, la Woolly şi la Sally. Adică s-au uitat unii la alții. Cu excepția lui Duchess, care privea drept înainte, zâmbind misterios ca un sfinx.

Apoi toată lumea a început să vorbească deodată. Billy a declarat că e magie. Sally a spus că aşa ceva nu se poate! Woolly exclama întruna că e minunat, minunat, minunat! Iar Emmett a cerut să vadă sticla.

Aşa că Duchess a trecut sticla de la unul la altul şi toată lumea a constatat că era goală. Apoi Emmett a sugerat, oarecum sceptic, că trebuie să fi fost două sticle şi două

dopuri de plută şi că Duchess le-a schimbat în poală. Prin urmare, toată lumea s-a uitat sub masă şi Duchess s-a învârtit, cu braţele întinse, dar n-au găsit o a doua sticlă.

Acum vorbeau din nou cu toţii în acelaşi timp, cerându-i lui Duchess să le arate cum procedase, însă el le-a răspuns că un magician nu-şi dezvăluie niciodată secretele. Şi totuşi, după îndelungi rugăminţi şi insistenţe, a acceptat să le arate.

— Tot ce trebuie să faci, le-a explicat el după ce a repus dopul pe fundul sticlei, este să iei şerveţelul, să-i strecori colţul îndoit prin gâtul sticlei, uite-aşa, să mişti dopul până când acesta aterizează în pliul şerveţelului, apoi să îl retragi uşor.

Şi într-adevăr, în timp ce Duchess trăgea uşor, colţul şerveţelului împăturit s-a înfăşurat în jurul dopului, l-a tras prin gâtul sticlei şi l-a eliberat cu un pocnet mulţumitor.

— Să încerc şi eu! au spus imediat Billy şi Sally.

— Să încercăm cu toţii! a sugerat Woolly.

Sărind de pe scaun, s-a repezit spre bucătărie şi a intrat în cămară, unde „Dennis” îşi ţinea vinul. A luat trei sticle de vino rosso, le-a adus în bucătărie, unde Duchess le-a scos dopurile pentru ca Woolly să le poată goli conţinutul la canalizare.

Odată reîntorşi în sufragerie, Billy, Emmett, Sally şi Woolly au introdus forţat dopurile de plută, fiecare în propria sticlă, şi şi-au împăturit şerveţelele în timp ce Duchess se învârtea în jurul mesei dând instrucţiuni utile.

— Îndoaie-l puţin mai mult la colţ, aşa... Aruncă dopul un pic mai sus, uite aşa... Sprijină-l puţin mai bine în pliul şerveţelului. Acum trage, dar uşor!

Poc, poc, poc, au răsunat dopurile lui Sally, Emmett şi Billy.

Apoi toată lumea s-a uitat la Woolly, chestie care, de obicei, îl făcea pe Woolly să vrea să se ridice şi să

părăsească încăperea. Dar nu şi după ce servise la cină anghinare şi Fettuccine Mio Amore cu patru dintre cei mai apropiaţi prieteni ai săi. Nu în seara asta!

— Aşteptaţi, aşteptaţi! le-a zis el. Mă descurc, mă descurc.

Muşcându-şi vârful limbii, Woolly a mişcat dopul, l-a aşezat cum trebuie, apoi, foarte, foarte uşor, a început să tragă. Şi, în timp ce trăgea, toţi mesenii, până şi Duchess, şi-au ţinut răsuflarea până în momentul în care dopul lui Woolly a sărit şi au izbucnit cu toţii în urale!

Şi atunci s-a deschis uşa batantă şi a intrat „Dennis".

— Oh, Doamne! a exclamat Woolly.

— Ce se întâmplă aici, pentru numele lui Dumnezeu? a zis „Dennis", adresându-le una dintre întrebările acelea la care practic nu aştepta niciun răspuns.

Apoi uşa batantă s-a deschis din nou şi Sarah şi-a făcut apariţia cu o expresie de îngrijorare.

Brusc, „Dennis" a făcut un pas înainte, a luat sticla din faţa lui Woolly şi s-a uitat de jur împrejurul mesei.

— Château Margaux '28! Aţi băut patru sticle de Château Margaux '28?!

— Am băut o singură sticlă, a răspuns Billy.

— Aşa e, a zis Woolly. Am vărsat celelalte trei sticle la canalizare.

Dar, imediat ce i-a mărturisit asta, şi-a dat seama că n-ar fi trebuit să o facă. Pentru că „Dennis" s-a înroşit dintr-odată ca vinul său Château Margaux.

— Le-ai vărsat!

Sarah, care rămăsese tăcută în spatele soţului ei ţinând uşa deschisă, a păşit în cameră. Aici avea să intervină şi să rostească vorbele potrivite pe care mai târziu avea să-şi dorească să fi avut prezenţa de spirit să le spună el însuşi, şi-a zis Woolly în sinea lui. Dar când l-a ocolit pe „Dennis" şi a reuşit să vadă toată scena, a luat şerveţelul de lângă

farfuria lui Woolly care, la fel ca toate celelalte de pe masă, era împroşcată cu pete mari şi roşii de vin.

— Oh, Woolly! a exclamat ea foarte încet.

Atât de încet, încât a sunat practic sfâşietor.

Acum, toată lumea tăcea. Şi, o clipă, nimeni nu a părut să ştie încotro să se uite. Pentru că nu prea voiau să se uite unul la altul, la sticle sau la şervețele. Însă când „Dennis" a pus pe masă sticla goală de Château Margaux, parcă s-a rupt o vrajă şi toți şi-au aţintit privirea asupra lui Woolly, mai ales „Dennis".

— Wallace Martin, pot să vorbesc cu tine între patru ochi? i-a zis acesta.

Când Woolly şi-a urmat cumnatul în birou, şi-a dat seama că tocmai înrăutățise o situație şi aşa complicată. Pentru că, în ciuda faptului că „Dennis" îi spusese foarte clar că nu-i place ca oamenii să intre în biroul lui când el nu se află acolo, iată că telefonul său era căzut în sertarul biroului, cu cablul atârnând în afară.

— Stai jos! i-a spus „Dennis", punând telefonul la locul lui.

Apoi s-a uitat o vreme la Woolly, aşa cum păreau să facă adesea persoanele aşezate la birou. După ce insistau să-ți vorbească neîntârziat, rămâneau acolo îndelung, fără să rostească vreun cuvânt. Dar chiar şi acest interval de timp îndelungat are un sfârşit.

— Presupun că te întrebi ce căutăm eu şi sora ta aici?

De fapt, Woolly nu se gândise deloc la asta. Dar acum, că „Dennis" adusese vorba, parcă merita să se întrebe, din moment ce ei doi urmau să petreacă noaptea în oraş.

Ei bine, se pare că vineri după-amiază Kaitlin primise un telefon de la o tânără care o întrebase dacă Woolly era la ea acasă. Apoi, ceva mai devreme în cursul zilei, un tânăr îşi făcuse apariția la uşa ei şi-i adresase aceeaşi întrebare. Kaitlin nu înțelegea de ce se interesau oamenii dacă Woolly e acolo, când de fapt el trebuia să-şi ispăşească pedeapsa în

Salina. Se îngrijorase, firește, așa că decisese să o sune pe sora ei. Dar, când formase numărul lui Sarah și răspunsese Woolly, nu numai că acesta îi închisese telefonul în nas, ci se părea că lăsase și telefonul scos din furcă, pentru ca, în cazul în care Kaitlin ar suna din nou, linia să fie ocupată. Această întorsătură a evenimentelor nu-i dăduse de ales lui Kaitlin decât să-i caute pe Sarah și pe „Dennis” – chiar dacă aceștia luau masa la familia Wilson.

Când Woolly era copil, punctuația i se păruse întotdeauna un fel de adversar – o forță ostilă, hotărâtă să-l învingă, fie prin spionaj, fie asaltându-l cu o forță copleșitoare. În clasa a șaptea, când recunoscuse acest lucru în fața amabilei și răbdătoarei domnișoare Penny, ea îi explicase că înțelesese greșit. Punctuația era aliatul, nu dușmanul său, îi zisese. Toate acele semne mici – punctul, virgula, două puncte – erau acolo pentru a-l ajuta să se asigure că ceilalți înțeleg ceea ce încearcă el să transmită. Dar se pare că „Dennis” era atât de sigur că ceea ce avea de spus o să fie înțeles, încât nu avea nevoie de nicio punctuație.

— După ce ne-am cerut scuze gazdelor noastre și am condus până acasă la Hastings ce găsim dacă nu o camionetă care blochează aleea mizerie în bucătărie în sufragerie străini care ne beau vinul și fețele de masă Doamne fețele de masă pe care bunica ta i le-a dăruit surorii tale sunt acum pătate iremediabil pentru că le-ai tratat așa cum tratezi orice și pe oricine altceva, adică fără cel mai mic respect

„Dennis” l-a studiat o clipă pe Woolly, ca și cum ar fi încercat cu adevărat să-l înțeleagă, să-l analizeze, și a continuat:

— La vârsta de cincisprezece ani familia ta te trimite la una dintre cele mai bune școli din țară dar ești dat afară dintr-un motiv pe care nici măcar nu mi-l amintesc apoi te duci la Saint Mark de unde ești exmatriculat din nou pentru

că ai dat foc taman porții iar când nicio școală de renume nu mai este dispusă să te primească mama ta îi convinge pe cei de la Saint George să te accepte invocând amintirea unchiului tău Wallace care nu numai că a excelat acolo ca elev ci a și servit în cele din urmă în consiliul de administrație iar când ești alungat de acolo și te trezești nu în fața unei comisii de disciplină ci în fața unui judecător ce face familia ta decât să mintă în legătură cu vârsta ta astfel încât să nu fii judecat ca adult și îți angajează un avocat de la Sullivan și Cromwell care îl convinge pe judecător să te trimită la o casă de corecție specială din Kansas unde poți cultiva legume timp de un an dar se pare că n-ai puterea să duci nici măcar acest lucru neplăcut până la capăt

„Dennis" a făcut o pauză apăsătoare.

După cum bine știa Woolly, pauza era o parte esențială a unei discuții între patru ochi. Le sugera, atât vorbitorului, cât și interlocutorului, că tot ce avea să urmeze era de maximă importanță.

— Din spusele lui Sarah înțeleg că dacă te vei întoarce la Salina te vor lăsa să-ți ispășești pedeapsa în câteva luni astfel încât să te poți înscrie la facultate și să-ți continui viața dar singurul lucru care a devenit extrem de clar Wallace este că tu nu prețuiești încă educația iar cel mai bun mod în care cineva poate învăța valoarea educației este să-și petreacă câțiva ani făcând o slujbă care nu necesită o educație așa că mâine voi contacta un prieten de la bursă care caută în permanență tineri care să lucreze drept curieri și poate că el va avea mai mult succes decât noi în a te învăța ce înseamnă să-ți câștigi existența

Și în clipa aceea Woolly a înțeles cu siguranță ceea ce ar fi trebuit să știe cu o seară înainte, când stătuse binedispus printre florile sălbatice și în iarba până la genunchi – că nu avea să viziteze niciodată Statuia Libertății.

EMMETT

După ce domnul Whitney terminase de vorbit cu Woolly, urcase în dormitorul de la etaj, urmat câteva minute mai târziu de soția sa. Spunând că vrea să se uite la stele, Woolly ieşise pe uşă, urmat după câteva clipe de Duchess, care voia să se asigure că e bine. Iar Sally urcase la etaj pentru a-l instala pe Billy. Aşa că Emmett a rămas singur în bucătărie cu toată mizeria.

Dar se bucura.

Când domnul Whitney intrase pe uşa sufrageriei, veselia lui Emmett fusese pe dată înlocuită de ruşine. La ce se gândiseră toți cinci? Să se distreze în casa altuia, să-i bea vinul şi să păteze fețele de masă ale soției lui de dragul unui joc copilăresc? Sentimentului de jenă i s-a adăugat amintirea bruscă a lui Parker şi a lui Packer în vagonul lor de dormit, cu mâncarea aruncată peste tot şi sticla de gin pe jumătate goală şi răsturnată. Cât de repede îi judecase Emmett pe cei doi; îi condamnase pentru felul nepoliticos şi disprețuitor în care tratau lucrurile din jur.

Aşa că nu i-a purtat pică domnului Whitney pentru furia sa. Avea tot dreptul să fie mânios. Să se simtă insultat. Să fie indignat. Pe Emmett îl surprinsese reacția doamnei Whitney, amabilitatea ei, blândețea cu care le spusese, atunci când Woolly şi domnul Whitney părăsiseră încăperea, că totul era în regulă, că erau doar câteva şervețele şi câteva sticle de vin, insistând – fără pic de supărare – să lase totul pe seama menajerei, apoi indicându-le camerele în care puteau dormi şi dulapurile în care se găseau pături, perne şi prosoape în plus. Grațioasă era singurul cuvânt care o descria. O grație care i-a intensificat lui Emmett sentimentul de ruşine.

De aceea se bucura să rămână singur, să poată strânge masa din sufragerie şi să spele vasele, în semn de oarecare penitenţă.

Tocmai terminase de spălat farfuriile şi trecea la pahare, când s-a întors Sally.

— Doarme, a spus ea.

— Mulţumesc.

Fără să mai adauge vreun cuvânt, Sally a luat un prosop de vase şi a început să şteargă farfuriile în timp ce el spăla cristalurile, apoi a şters cristalurile, în vreme ce el a spălat cratiţele. Era o mângâiere să facă această treabă, mai ales în compania lui Sally, fără ca vreunul dintre ei să simtă nevoia să vorbească.

Îşi dădea seama că şi Sally se simţea la fel de ruşinată ca el şi asta l-a mângâiat. Nu era mulţumirea că şi altcineva se simţea stânjenit pentru mustrarea primită, ci mai degrabă liniştea de a şti că simţul dreptăţii îi era împărtăşit şi de altcineva, iar asta îi conferea oarecum valoare.

DOI

DUCHESS

Când venea vorba de vodevil, totul ţinea de organizare. Acest lucru era valabil atât pentru comedianţi, cât şi pentru jongleri şi magicieni. Publicul intra în teatru cu propriile preferinţe, cu propriile prejudecăţi, cu propriile aşteptări. Aşadar, fără ca publicul să îşi dea seama de acest lucru, artistul trebuia să le elimine pe acelea şi să pună în locul lor noi aşteptări – aşteptări pe care el era într-o poziţie mai

bună pentru a le anticipa, a le manipula şi, în cele din urmă, a le satisface.

Să luăm exemplul lui Mandrake Magnificul. Manny nu era ceea ce s-ar numi un mare magician. În prima jumătate a numărului său scotea un buchet de flori din mânecă sau panglici colorate din urechi sau o monedă de cinci cenți din nimic – practic, lucruri pe care le-ai vedea la petrecerea de ziua unui copil de zece ani. Dar, ca şi Kazantikis, ceea ce îi lipsea lui Manny în prima parte a numărului compensa în final.

O diferență între Mandrake şi cei mai mulți dintre colegii săi era că, în loc să aibă o blondă cu picioare lungi lângă el, el avea un cacadu mare şi alb, pe nume Lucinda. Cu mulți ani în urmă, în timp ce călătorea în Amazonia – aşa le explica Manny spectatorilor – descoperise un pui de pasăre care căzuse din cuib pe solul pădurii. După ce îngrijise puiul până la vindecare, îl crescuse până la vârsta adultă şi de atunci erau împreună. Pe parcursul numărului, Lucinda se cocoța pe stativul său aurit şi asista ținând un set de chei în gheare sau bătând de trei ori cu ciocul într-un pachet de cărți de joc.

Dar, când numărul se apropia de sfârşit, Manny anunța că o să încerce un truc pe care nu-l mai făcuse niciodată. Un ajutor de scenă aducea un piedestal pe care se afla un cufăr din email negru decorat cu un dragon mare şi roşu. Într-o călătorie recentă în Orient, spunea Manny, descoperise obiectul într-o piață de vechituri. În momentul în care îl văzuse, îl recunoscuse ca fiind o cutie de mandarin. Manny ştia doar câteva cuvinte în chineză, dar bătrânul care vindea curiozitatea nu numai că îi confirmase bănuielile, ci îl şi învățase cuvintele magice care o făceau să funcționeze.

În această seară, anunța Manny, pentru prima dată în America, voi folosi cutia mandarinului pentru a face să

dispară şi să reapară în faţa ochilor voştri cacaduul meu de încredere.

Uşor, Manny o punea pe Lucinda în cufăr şi închidea uşile. Apoi, cu ochii închişi, rostea o incantaţie într-o chineză inventată de el însuşi, în timp ce bătea în cutie cu bagheta sa. Când redeschidea uşile, pasărea dispăruse.

După ce se înclina pentru o rundă de aplauze, Manny cerea linişte, explicând că vraja care făcea pasărea să reapară era mult mai complicată decât cea care o făcuse să dispară. Respirând adânc, repeta de două ori bolboroseala sa orientală, încercând să găsească tonul potrivit. Apoi, deschizând ochii, îşi îndrepta bagheta spre cufăr. Aparent de nicăieri, o minge de foc exploda şi înghiţea cufărul, făcând publicul să icnească şi pe Manny, să se dea doi paşi înapoi. Dar, odată ce fumul se risipea, cutia mandarinului era tot acolo, fără nicio zgârietură. Manny păşea în faţă, timid, deschidea uşile cufărului... băga mâinile înăuntru... şi scotea un platou pe care se afla o pasăre perfect friptă, înconjurată de toate garniturile posibile.

Pentru o clipă, magicianul şi publicul împărtăşeau o tăcere uimită. Apoi, ridicându-şi privirea de la platou, Manny se uita spre sală şi spunea: Ups!

Publicul râdea şi izbucnea în aplauze.

Aşadar, iată ce s-a întâmplat duminică, 20 iunie.

După ce ne-am trezit în zori, la insistenţele lui Woolly, ne-am făcut bagajele, am coborât pe scările din spate în vârful picioarelor şi ne-am strecurat pe uşă fără să scoatem un sunet.

După ce am adus Caddy-ul la punctul mort şi l-am scos de pe alee, am pornit, am băgat în viteză şi, o jumătate de oră mai târziu, călătoream pe Taconic State Parkway ca Ali Baba pe covorul său magic.

Maşinile de pe şosea păreau să se îndrepte toate în direcţia opusă, aşa că am mers bine, trecând de Lagrangeville până la ora şapte şi de Albany până la opt.

După ce cumnatul său îl tratase cu asprime, Woolly se zvârcolise în pat aproape toată noaptea şi se trezise cu un aer mai posomorât decât îl văzusem vreodată, aşa că, atunci când am văzut o turlă albastră la orizont, am semnalizat imediat.

Faptul că se afla din nou într-un separeu portocaliu şi luminos a părut să-i ridice moralul. Deşi nu s-a arătat la fel de interesat de suportul din hârtie al farfuriei, a mâncat aproape jumătate din clătite şi toată şunca mea.

La scurt timp după ce am trecut de lacul George, Woolly m-a pus să ies de pe autostradă şi am început să ne croim drum prin marea sălbăticie care reprezintă nouăzeci la sută din suprafaţa statului New York şi nimic din reputaţia sa. Văzând orăşelele din ce în ce mai depărtate şi copacii din ce în ce mai aproape de drum, Woolly aproape că părea el însuşi, fredonând reclame, chiar dacă radioul nu era pornit. Trebuie să fi fost în jur de ora unsprezece când s-a ridicat drept pe marginea scaunului şi a arătat spre o breşă în pădure.

— Ia-o pe prima la dreapta.

Întorcând pe un drum de pământ, am început să ne croim drum printr-o pădure cu cei mai înalţi copaci pe care i-am văzut vreodată.

Ca să fiu sincer, când Woolly îmi spusese prima dată despre cei o sută cincizeci de mii de dolari ascunşi într-un seif din reşedinţa familiei, am avut îndoieli. Pur şi simplu nu-mi puteam imagina atâţia bani stând într-o cabană de lemn din pădure. Dar, când am ieşit dintre copaci, în faţa noastră se ridica o casă care arăta ca o cabană de vânătoare deţinută de Rockefeller.

Când Woolly a văzut-o, a răsuflat şi mai uşurat decât mine, de parcă şi el ar fi avut propriile îndoieli. De parcă întregul loc ar fi fost o născocire a imaginației lui.

— Bine ai venit acasă! am spus.

Şi mi-a oferit primul lui zâmbet din acea zi.

După ce am coborât din maşină, l-am urmat pe Woolly pe lângă fațada casei şi am traversat peluza până la o întindere uriaşă de apă ce strălucea în soare.

— Lacul, a spus Woolly.

Cu copacii care coborau până la mal, nu se vedea nicio altă locuință.

— Câte case sunt lângă lac? am întrebat.

— Una singură...? a zis el.

— Corect, am replicat.

Apoi a început să-mi explice cum arată terenul.

— Docul, a spus el, arătând spre doc.

Şi adăpostul pentru bărci, a adăugat, arătând spre adăpostul pentru bărci. Şi catargul, a continuat arătând spre catargul steagului.

— Îngrijitorul nu a fost încă aici, a observat el cu un alt suspin de uşurare.

— De unde ştii?

— Pentru că pluta nu este pe lac şi bărcile cu vâsle nu sunt la doc.

Întorcându-ne, ne-am luat un moment pentru a admira casa, care privea peste apă ca şi cum ar fi fost acolo de la începutul Americii. Şi poate că aşa fusese.

— Poate ar trebui să ne luăm lucrurile...? a sugerat Woolly.

— Dă-mi voie!

Ca un băiat de serviciu la Ritz, am sărit spre maşină şi am deschis portbagajul. Lăsând deoparte bâta Louisville Slugger, am scos genţile noastre, apoi l-am urmat pe Woolly

până la capătul îngust al casei, unde două rânduri de pietre vopsite în alb duceau la o uşă.

În partea de sus a scării erau patru ghivece de flori goale, întoarse cu fundul în sus. Fără îndoială că, atunci când pluta se afla pe lac şi bărcile cu vâsle la doc, în acestea ar fi fost plantate orice fel de floare pe care protestanții albi, cu bani şi putere o găseau ornamentală fără a fi ostentativă.

După ce s-a uitat sub trei dintre ghivece, Woolly a recuperat o cheie şi a descuiat uşa. Apoi, dând dovadă de o prezență de spirit deloc în stil Woolly, a pus cheia înapoi unde o găsise înainte de a intra amândoi.

Mai întâi am pătruns într-o cămăruță în care în dulapuri, cârlige şi coşuri erau aranjate ordonat toate lucrurile de care aveai nevoie pentru activitățile în aer liber: paltoane şi pălării, undițe şi mulinete, arcuri şi săgeți. În fața unui dulap din sticlă în care erau expuse patru puşti se aflau mai multe scaune mari, albe, stivuite, care fuseseră aduse din locurile lor pitoreşti de pe gazon.

— Vestibulul, unde te cureți de noroi, a spus Woolly.

De parcă noroiul şi-ar fi găsit vreodată locul pe pantoful unui Wolcott!

Deasupra dulapului cu arme era un panou mare, verde, precum cel din barăcile de la Salina, pe care erau scrise propriile reguli şi regulamente. Mai peste tot în rest, pe pereți – atârnând din tavan – erau panouri de culoare roşu-închis, în zigzag, cu liste pictate în alb.

— Învingătorii, a explicat Woolly.

— La ce?

— În cursele pe care le organizam pe 4 Iulie.

Woolly a arătat cu degetul de la un panou la altul.

— Tir cu arme de foc, tir cu arcul, curse de înot, curse de canoe, cursa de sprint.

În timp ce mă uitam la panouri, Woolly trebuie să fi crezut că îi căutam numele, fiindcă a precizat că nu era acolo.

— Nu mă prea pricep să câştig, a mărturisit el.

— E un lucru supraevaluat, l-am asigurat eu.

Ieşind din vestibul, m-a condus pe hol, numind camerele pe măsură ce înaintam.

— Sala de ceai... sala de biliard... dulapul cu jocuri...

La capătul holului se deschidea un living uriaş.

— Noi numim asta camera mare, a spus Woolly.

Şi nu glumeau. La fel ca în holul unui mare hotel, existau şase zone de relaxare, cu canapele, fotolii cu spătar şi lămpi cu picior. Era, de asemenea, o masă de joc acoperită cu fetru şi un şemineu care părea să aparţină unui castel. Totul era la locul lui, cu excepţia balansoarelor de culoare verde-închis înghesuite lângă uşile exterioare.

Văzându-le, Woolly părea dezamăgit.

— Ce este?

— Astea chiar ar trebui să fie pe verandă.

— Cel mai bun moment e acum.

Am lăsat bagajele jos, mi-am aruncat pălăria pe un scaun şi l-am ajutat pe Woolly să care balansoarele pe verandă, având grijă să aranjez, conform instrucţiunilor sale, la distanţe egale. După ce toate au fost la locul lor, Woolly m-a întrebat dacă vreau să văd restul casei.

— Categoric, am răspuns, ceea ce l-a făcut să zâmbească şi mai larg. Vreau să o văd toată, Woolly. Dar nu putem uita motivul pentru care ne aflăm aici...

După ce m-a privit o clipă, curios, Woolly a ridicat un deget, în semn că şi-a adus aminte. Apoi m-a condus pe holul din cealaltă parte a camerei mari şi a deschis o uşă.

— Biroul străbunicului meu, a spus el.

În timp ce străbătusem casa, mi se păruse ridicol că mă îndoisem vreodată că banii puteau fi ascunşi aici. Având în vedere mărimea încăperilor şi calitatea mobilierului, ar fi putut exista cincizeci de mii de dolari îndesaţi sub o saltea din camera menajerei şi alţi cincizeci de mii pierduţi printre

pernele canapelelor. Dar, oricât îmi sporise încrederea măreția casei, nimic nu se compara cu biroul străbunicului. Era camera unui om care ştia nu numai cum să facă bani, ci şi cum să-i păstreze. Ceea ce, la urma urmei, sunt două lucruri complet diferite.

În unele privințe, era ca o versiune mică a camerei mari, cu aceleaşi scaune de lemn, covoare roşii şi un şemineu. Dar mai era şi un birou mare, rafturi de cărți şi una dintre acele scărițe pe care le folosesc cei pasionați de cărți ca să ajungă la volumele de pe rafturile de sus. Pe un perete era un tablou cu o grămadă de indivizi din perioada colonială, în pantaloni strâmți şi cu peruci albe, adunați în jurul unui birou. Dar deasupra şemineului era portretul unui bărbat de vreo cincizeci de ani, cu ten deschis la culoare şi o față frumoasă, cu un aer hotărât.

— Străbunicul tău? am întrebat.

— Nu, a răspuns Woolly. Bunicul meu.

Într-un fel, am fost uşurat să aud asta. Să-ți agăți portretul deasupra şemineului din propriul birou nu părea un lucru în stil Wolcott.

— A fost pictat în momentul în care bunicul a preluat locul străbunicului meu la compania de hârtie. Însă a murit la scurt timp după aceea, iar străbunicul meu a mutat portretul aici.

Privind de la Woolly la portret, am observat asemănarea de familie. Cu excepția părții decisive, bineînțeles.

— Ce s-a întâmplat cu compania de hârtie? am întrebat.

— Unchiul Wallace a preluat-o când a murit bunicul. Avea doar douăzeci şi cinci de ani pe atunci şi a condus-o până pe la treizeci de ani, apoi a murit şi el.

Nu m-am obosit să spun că şefia companiei de hârtie Wolcott era o slujbă de evitat. Bănuiesc că Woolly ştia deja asta.

Întorcându-se, Woolly s-a îndreptat spre tabloul coloniştilor şi a întins mâna.

— Prezentarea Declarației de independență.

— Fără glumă.

— Oh, da. Acolo sunt John Adams, Thomas Jefferson, Ben Franklin şi John Hancock. Sunt cu toții acolo.

— Care dintre ei este Wolcott? am întrebat cu un zâmbet ştrengăresc.

Dar Woolly a făcut încă un pas înainte şi a arătat spre un cap mic din spatele mulțimii.

— Oliver, a spus el. A semnat şi el Articolele Confederației şi a fost guvernator al statului Connecticut. Deşi asta s-a întâmplat cu şapte generații în urmă.

Am dat amândoi din cap câteva secunde, recunoscându-i bătrânului Ollie meritele. Apoi, întinzând mâna, Woolly a deschis tabloul ca pe o uşă de dulap şi, iată, acolo era seiful străbunicului, care părea să fi fost confecționat din metalul unei nave de luptă. Cu un mâner placat cu nichel şi patru cadrane mici, trebuie să fi avut cam jumătate de metru pe jumătate de metru. Dacă ar fi avut şi jumătate de metru adâncime, ar fi fost suficient de mare pentru a adăposti economiile de-o viață a şaptezeci de generații de Hewett. Dacă n-ar fi fost palpabilă aproape solemnitatea momentului, aş fi fluierat.

Din punctul de vedere al străbunicului, conținutul seifului era probabil o expresie a trecutului. În casa veche şi grandioasă, în spatele tabloului vechi şi venerabil, se aflau documente care fuseseră semnate cu zeci de ani în urmă, bijuterii care fuseseră transmise din generație în generație şi bani care fuseseră acumulați în decursul mai multor vieți. Dar, în doar câteva momente, o parte din conținutul seifului urma să fie transformat într-o reprezentare a viitorului.

Viitorul lui Emmett. Viitorul lui Woolly. Viitorul meu.

— Iată-l, a zis Woolly.

— Iată-l, am fost de acord.

Apoi amândoi am scos un oftat.

— Ai vrea să...? am întrebat, arătând cu mâna spre cadrane.

— Ce-i asta? Oh, nu! Dă-i drumul.

— În regulă, am spus, încercând să rezist tentației de a-mi freca palmele. Dă-mi cifrul şi voi face onorurile.

După o clipă de tăcere, Woolly s-a uitat la mine cu o expresie de reală surprindere.

— Cifrul? a întrebat el.

Atunci am izbucnit în râs. Am râs până m-au durut rinichii şi mi-au curs lacrimile.

După cum am spus, când vine vorba de vodevil, totul ține de organizare.

EMMETT

— Ai făcut o treabă bună! Nu ştiu cum aş putea să-ți mulțumesc!

— A fost plăcerea mea, a spus Emmett.

Stăteau în pragul camerei copilului şi se uitau la pereții pe care Emmett tocmai îi terminase de zugrăvit.

— Trebuie să-ți fie foame după atâta muncă. Nu vrei să cobori să îți pregătesc un sendviş?

— V-aş fi recunoscător, doamnă Whitney. Lăsați-mă doar să fac curat.

— Desigur. Dar, te rog, spune-mi Sarah.

În dimineața aceea, Emmett coborâse scările şi constatase că Duchess şi Woolly dispăruseră. După ce se treziseră la primele ore ale dimineții, plecaseră cu Cadillacul, lăsând în urmă doar un bilet. Domnul Whitney dispăruse şi el, se întorsese la apartamentul lor din oraş fără să-şi facă timp

pentru micul-dejun. Iar doamna Whitney stătea în bucătărie îmbrăcată în salopetă, cu părul strâns şi acoperit cu un batic.

— Am promis că voi termina în sfârşit de zugrăvit camera copilului, a explicat ea cu o privire stânjenită.

Nu a fost nevoie de prea multă muncă de convingere pentru ca ea să-l lase pe Emmett să se ocupe de treabă.

Cu aprobarea doamnei Whitney, Emmett a mutat cutiile cu lucrurile lui Woolly în garaj, stivuindu-le pe locul unde fusese Cadillacul. Cu ajutorul unor unelte pe care le-a găsit în subsol, a demontat patul şi a depozitat piesele lângă cutii. Când camera a fost goală, a terminat de lipit cu bandă adezivă ornamentele, a întins prelata pe podea, a amestecat vopseaua şi s-a apucat de treabă.

Când aveai treaba pregătită cum trebuie – cu camera goală, cu finisajele lipite cu bandă adezivă şi podeaua protejată –, zugrăvitul era o muncă paşnică. Avea un ritm care permitea gândurilor să se liniştească sau să tacă de tot. În cele din urmă, erai conştient doar de mişcarea pensulei, înainte şi înapoi, transformând peretele alb şi grunduit într-o nouă nuanță de albastru.

Când Sally a văzut ce făcea Emmett, a dat din cap în semn de aprobare.

— Vrei o mână de ajutor?

— O am.

— Ai vărsat nişte vopsea pe prelată, lângă fereastră.

— Da.

— În regulă, a spus ea. Doar ca să ştii.

Apoi Sally s-a uitat în sus şi în jos pe hol, puțin încruntată, de parcă ar fi fost dezamăgită că nu mai exista încă o cameră care trebuia zugrăvită. Nu era obişnuită să stea degeaba, cu siguranță nu ca oaspete neinvitat în casa altei femei.

— Poate că o să-l duc pe Billy în oraş, a spus ea. Să găsim un chioşc cu răcoritoare unde putem lua prânzul.

— Pare o idee bună, a fost de acord Emmett, aşezând pensula pe marginea cutiei. Stai să-ţi aduc nişte bani.

— Cred că-mi pot permite să-i cumpăr fratelui tău un hamburger. În plus, ultimul lucru de care are nevoie doamna Whitney acum este ca tu să laşi urme de vopsea prin toată casa.

Când doamna Whitney a coborât să facă sendvişurile, Emmett a cărat toate materialele de lucru pe scara din spate (după ce şi-a verificat pantofii de două ori pentru a se asigura că nu are vopsea pe tălpi). În garaj, a curăţat cu terebentină pensulele, tava de vopsea şi mâinile. Apoi i s-a alăturat doamnei Whitney în bucătărie, unde un sendviş cu şuncă şi un pahar de lapte îl aşteptau pe masă.

Când Emmett s-a aşezat, doamna Whitney a ocupat scaunul din faţa lui, cu o ceaşcă de ceai, dar fără nimic de mâncare.

— Trebuie să mă întorc în oraş, la soţul meu, a spus ea, dar am înţeles de la fratele tău că maşina ta este la atelier şi nu va fi gata decât mâine.

— Este adevărat, a spus Emmett.

— În acest caz, de ce nu rămâneţi voi trei aici peste noapte? Puteţi să mâncaţi la cină ce e în frigider, iar dimineaţa încuiaţi uşa când plecaţi.

— Este foarte generos din partea dumneavoastră.

Emmett se îndoia că domnul Whitney ar fi aprobat un astfel de aranjament. Dimpotrivă, probabil că îi comunicase soţiei sale că îi dorea afară din casă imediat ce se trezeau. Emmett şi-a simţit suspiciunea confirmată când doamna Whitney a adăugat, aproape ca o completare, că, dacă telefonul ar fi sunat, ar fi trebuit să nu răspundă.

În timp ce mânca, Emmett a observat că în mijlocul mesei se afla o foaie de hârtie împăturită, între solniţă şi piperniţă.

Urmărindu-i privirea, doamna Whitney a recunoscut că era biletul lui Woolly.

Când Emmett coborâse dimineața şi doamna Whitney îi spusese că Woolly plecase, păruse aproape uşurată de plecarea lui, dar şi puțin îngrijorată. Când s-a uitat la bilet, aceleaşi emoții i-au revenit pe chip.

— Vrei să-l citeşti? a întrebat ea.

— Nu mi-aş permite.

— Este în regulă. Sunt sigură că Woolly nu s-ar supăra.

Intuiția îi spunea lui Emmett să se eschiveze şi a doua oară, dar a simțit că doamna Whitney voia ca el să citească biletul. Lăsându-şi sendvişul jos, a luat hârtia dintre cele două recipiente.

Scris de mâna lui Woolly pentru Surioara lui, biletul spunea că lui Woolly îi părea rău că a făcut o asemenea încurcătură.Îi părea rău pentru şervețele şi pentru vin. Îi părea rău pentru telefonul din sertar. Îi părea rău că pleacă atât de devreme dimineața, fără să aibă ocazia să-şi ia rămas-bun cum se cuvine. Dar ea nu trebuia să-şi facă griji. Nici măcar pentru un minut. Nici măcar pentru o clipă. Nici măcar pentru o clipire de ochi. Totul o să fie bine.

În mod criptic, biletul se încheia cu un post-scriptum: Familia Compton a mâncat varză în bucătărie!

— Oare? a întrebat doamna Whitney când Emmett a aşezat biletul pe masă.

— Poftim?

— O să fie totul bine?

— Da, a răspuns Emmett. Sunt sigur că aşa va fi.

Doamna Whitney a încuviințat din cap, dar Emmett şi-a dat seama că a făcut-o nu atât fiindcă era de acord cu răspunsul lui, cât mai degrabă ca să-şi arate recunoştința pentru cuvintele lui liniştitoare. O clipă, şi-a coborât privirea spre ceaşcă, în care ceaiul trebuie să fi fost deja călduț.

— Fratele meu nu a avut mereu probleme, a spus ea. A fost Woolly, desigur, dar lucrurile s-au schimbat pentru el în timpul războiului. Cumva, când tata a acceptat funcția în marină, Woolly a fost cel care a ajuns pe mare.

A zâmbit puțin trist la propria glumă. Apoi l-a întrebat pe Emmett dacă ştie de ce fratele ei fusese trimis la Salina.

— Ne-a spus odată că a furat maşina cuiva.

— Da, a aprobat ea, râzând scurt. Aşa a fost, mai mult sau mai puțin.

S-a întâmplat când Woolly era la Saint George, al treilea internat în tot atâția ani.

— Într-o zi de primăvară, în mijlocul orelor, a explicat ea, Woolly a decis să se ducă în oraş pentru un cornet de înghețată, înainte de toate. Când a ajuns la micul centru comercial aflat la câțiva kilometri de campus, a observat că lângă bordură era parcată o maşină de pompieri. S-a uitat în jur şi nu a văzut niciun pompier, aşa că s-a convins – într-un mod în care numai fratele meu se poate convinge – că trebuie să fi fost uitată acolo. Uitată ca – oh, nici nu ştiu – ca o umbrelă pe spătarul unui scaun sau ca o carte pe scaunul unui autobuz.

Cu un zâmbet de afecțiune, a clătinat din cap, apoi a continuat.

— Dornic să returneze maşina de pompieri proprietarilor de drept, Woolly s-a urcat la volan şi a plecat în căutarea stației de pompieri. Prin oraş a condus cu o pălărie de pompier pe cap – aşa cum s-a relatat mai târziu –, claxonând pentru toți copiii pe lângă care trecea. După ce s-a învârtit prin oraş Dumnezeu ştie cât timp, a găsit o stație de pompieri, a parcat maşina şi s-a întors pe jos în campus.

Zâmbetul afectuos al doamnei Whitney începuse să se estompeze, în timp ce se gândea la ceea ce urmase.

— După cum s-a dovedit, maşina de pompieri fusese parcată la centrul comercial pentru că mai mulți pompieri

se aflau în magazinul alimentar. Şi în timp ce Woolly se plimba cu maşina, a venit un apel pentru un grajd care luase foc. Până la sosirea maşinii din oraşul vecin, grajdul a ars până la temelii. Din fericire, nu a fost rănit nimeni. Dar tânărul îngrijitor de la grajduri nu a reuşit singur să scoată toți caii din clădire, iar patru dintre ei au murit în incendiu. Poliția l-a urmărit pe Woolly până la şcoală şi asta a fost tot.

După un moment, doamna Whitney a arătat spre farfuria lui Emmett pentru a-l întreba dacă a terminat. Când el a spus că da, ea a luat farfuria şi a golit-o în chiuvetă, împreună cu ceaşca ei.

Încerca să nu-şi imagineze, s-a gândit Emmett. Încerca să nu-şi imagineze acei patru cai prinşi în grajduri, nechezând şi ridicându-se pe picioarele din spate pe măsură ce flăcările se apropiau. Încerca să nu-şi imagineze inimaginabilul.

Deşi acum era cu spatele la Emmett, el îşi dădea seama, după mişcarea brațului ei, că îşi ştergea lacrimile. Hotărând că ar trebui să o lase în pace, Emmett a pus biletul lui Woolly la locul lui şi şi-a împins uşor scaunul înapoi.

— Ştii ce mi se pare ciudat? a întrebat doamna Whitney, stând încă în picioare lângă chiuvetă, cu spatele la Emmett.

Fiindcă el nu a răspuns, ea s-a întors, afişând un zâmbet trist.

— Când suntem tineri, petrecem atât de mult timp învățând că e important să ne ținem viciile sub control. Mânia, invidia, mândria noastră. Dar, când mă uit în jur, mi se pare că atât de multe vieți sfârşesc prin a fi încurcate de o virtute. Dacă iei o trăsătură care, după toate aparențele, este un merit – o trăsătură lăudată de pastori şi de poeți, o trăsătură pe care am ajuns să o admirăm la prietenii noştri şi pe care sperăm să o încurajăm la copiii noştri – şi o dai din abundență unui biet suflet, aproape sigur se va dovedi un obstacol în calea fericirii lui. La fel cum cineva poate fi

prea deştept pentru binele său, există persoane care sunt prea răbdătoare pentru binele lor sau prea harnice.

După ce a clătinat din cap, doamna Whitney s-a uitat la tavan. Când şi-a coborât din nou privirea, Emmett a văzut că o altă lacrimă îi aluneca pe obraz.

— Cei care sunt prea încrezători... sau prea prudenți... sau prea buni... sau prea amabili...

Emmett a înțeles că ceea ce doamna Whitney îi împărtăşea era efortul ei de a înțelege, de a explica, de a da un sens distrugerii fratelui ei cu inimă mare. În acelaşi timp, Emmett bănuia că în lista doamnei Whitney se ascundea şi o scuză pentru soțul ei, care era fie prea deştept, fie prea încrezător, fie prea muncitor pentru binele său. Poate că toate trei. Dar Emmett s-a trezit întrebându-se ce virtute avea doamna Whitney în exces? Răspunsul, îi spunea instinctul, deşi ezita să recunoască, era probabil puterea ei de a ierta.

WOOLLY

— Şi ăsta era balansoarul meu favorit, a spus Woolly cu glas tare, deşi nu era nimeni în preajmă.

Se aşezase pe verandă, la puțin timp după ce Duchess plecase la magazinul general. A dat un impuls scaunului şi a ascultat cum tălpile arcuite loveau podeaua în timp ce acesta se legăna înainte şi înapoi, observând cum fiecare sunet se apropia tot mai mult de precedentul, pe măsură ce mişcarea încetinea, până când s-a oprit cu totul.

Punând din nou scaunul în mişcare, Woolly s-a uitat spre lac. Deocamdată, era atât de liniştit încât puteai vedea fiecare nor de pe cer reflectat pe suprafața lui. Dar peste încă o oră sau cam aşa ceva, chiar în jurul orei cinci, briza

de după-amiază va începe să se întețească, suprafața apei se va ondula, iar toate reflexiile vor fi măturate. Apoi perdelele de la ferestre vor începe să se agite.

Uneori, se gândea Woolly, uneori, la sfârşitul verii, când uraganele cutreierau Atlanticul, briza de după-amiază devenea atât de puternică, încât uşile dormitoarelor se închideau toate şi balansoarele se legănau singure.

După ce a dat un ultim impuls scaunului său preferat, Woolly a intrat iar pe uşile duble în camera mare.

— Şi aceasta este camera mare, a zis el, unde jucam Parcheesi şi completam puzzle-uri în după-amiezile ploioase... Şi acesta este holul... Iar aceasta este bucătăria, unde Dorothy făcea pui prăjit şi faimoasele ei brioşe cu afine. Şi asta e masa la care mâncam când eram prea mici pentru a lua masa în sufragerie.

Scoțând din buzunar biletul pe care îl scrisese în timp ce stătea la biroul străbunicului său, Woolly l-a aşezat cu grijă între recipientele cu sare şi piper. Apoi a ieşit din bucătărie pe singura uşă din casă care se legăna înainte şi înapoi.

— Şi aici este sufrageria, a spus el, arătând spre masa lungă în jurul căreia se adunau verişorii, mătuşile şi unchii săi. Odată ce deveneai suficient de mare pentru a mânca aici, a explicat el, puteai să te aşezi pe orice scaun doreai, atât timp cât nu era cel din capătul mesei, pentru că acolo stătea străbunicul. Şi iată şi capul de elan.

Ieşind pe cealaltă uşă din sufragerie, Woolly a intrat iar în camera mare, a admirat-o din colț în colț, apoi a luat geanta lui Emmett şi a început să urce scările, numărând pe măsură ce înainta.

— Doi, patru, şase, opt, eu pe cine să adopt?

În capătul scărilor, holul pornea în ambele direcții, est şi vest, cu dormitoare de o parte şi de alta.

Pe peretele dinspre sud nu era nimic agățat, în schimb pe peretele dinspre nord erau fotografii peste tot unde te uitai.

Potrivit legendei familiei, bunica lui Woolly fusese prima persoană care atârnase o fotografie în holul de la etaj – o fotografie a celor patru copii mici ai ei, pe care o pusese chiar deasupra mesei laterale, vizavi de scări. La scurt timp după aceea, o a doua şi o a treia fotografie fuseseră atârnate la stânga şi la dreapta primei fotografii. Apoi o a patra şi a cincea, deasupra şi dedesubt. În decursul anilor, fotografiile fuseseră adăugate în stânga şi în dreapta, în sus şi în jos, până când se întinseseră în toate direcțiile.

Lăsând jos geanta, Woolly s-a apropiat de prima fotografie, apoi le-a privit pe celelalte în ordinea în care fuseseră atârnate. Poza unchiului Wallace când era mic, în costumaşul lui de marinar. Şi fotografia bunicului său pe doc, cu tatuajul goeletei pe braț, pregătindu-se să înoate la ora douăsprezece. Şi poza tatălui său, cu panglica albastră pe care o ținea în mână după ce câştigase concursul de tras la țintă cu puşca de pe 4 Iulie, în 1941.

— Întotdeauna a câştigat concursul de tras cu puşca, a rostit Woolly, ştergându-şi o lacrimă de pe obraz cu palma.

Şi acolo, cu un pas mai departe de măsuța laterală, era fotografia lui Woolly împreună cu mama şi cu tatăl său în canoe.

Poza fusese făcută – oh, Woolly nu ştia sigur – cam pe când el avea şapte ani. Cu siguranță înainte de Pearl Harbor şi de portavion. Înainte de Richard şi „Dennis”. Înainte de Saint Paul, de Saint Mark şi de Saint George.

Înainte, înainte, înainte, înainte.

Lucrul amuzant la o fotografie, se gândea Woolly, lucrul amuzant la o fotografie este că, deşi spune tot ce s-a întâmplat până în momentul în care a fost făcută, nu spune absolut nimic despre ce se va întâmpla în continuare. Şi totuşi, odată ce fotografia a fost înrămată şi atârnată pe un perete, când o priveşti cu atenție, vezi toate lucrurile care urmează să se întâmple. Toate lucrurile care nu se vor

întâmpla. Lucrurile care nu au fost anticipate. Şi neintenționate. Şi ireversibile.

Ştergându-şi încă o lacrimă de pe obraz, Woolly a luat fotografia de pe perete şi a ridicat geanta. La fel ca şi în cazul scaunelor din jurul mesei din sufragerie, exista un dormitor pe hol în care nu aveai voie să dormi pentru că era al străbunicului. Toți ceilalți, în afară de străbunicul, dormeau în dormitoare diferite, în perioade diferite, în funcție de vârsta pe care o aveau, de statutul marital sau de cât de devreme sau de târziu soseau în timpul verii. În decursul anilor, Woolly dormise în mai multe dintre aceste camere. Dar pentru cea mai lungă perioadă, sau ceea ce părea a fi cea mai lungă perioadă, el şi vărul său Freddy dormiseră în penultima cameră de pe stânga. Aşa că acolo s-a dus Woolly.

După ce a intrat, Woolly a lăsat jos geanta şi a sprijinit fotografia cu el şi părinții lui pe birou, în spatele urciorului şi al paharelor. După ce a privit urciorul o clipă, s-a dus cu el la baie, l-a umplut cu apă şi l-a adus înapoi. A turnat apă într-un pahar, l-a ridicat şi l-a mutat pe noptieră. Apoi, după ce a deschis fereastra, pentru ca briza să pătrundă în cameră după ora cinci, a început să despacheteze.

Mai întâi, a scos radioul şi l-a aşezat pe birou, lângă urcior. Apoi a scos dicționarul şi l-a aşezat lângă radio. Apoi a scos cutia de trabucuri, în care îşi ținea colecția de versiuni identice ale unor lucruri diferite, şi a aşezat-o lângă dicționar. Apoi a scos flaconul de medicamente în plus şi sticluța maro pe care o găsise aşteptându-l în suportul de condimente şi le-a aşezat pe noptieră, lângă paharul cu apă.

În timp ce îşi scotea pantofii, Woolly a auzit motorul unei maşini care intra pe alee – Duchess se întorcea de la magazinul general. Apropiindu-se de uşa camerei, Woolly a ascultat cum se deschide şi se închide uşa cu plasă a

vestibulului. Apoi paşii care treceau prin camera mare. Apoi mobila mutată în birou. Şi, în cele din urmă, un zdrăngănit.

Nu era un zăngănit uşor, precum cel al tramvaiului tras de cablu din San Francisco, s-a gândit Woolly. Era un zăngănit hotărât, precum cel produs de un fierar care bate într-o potcoavă încinsă pe nicovală.

Sau poate nu o potcoavă..., şi-a zis Woolly, simțind un junghi.

Mai degrabă un fierar care bătea în altceva. Ceva de genul... ceva de genul... ceva de genul unei săbii. Da, asta era. Zăngănitul suna de parcă un fierar antic bătea cu ciocanul în lama lui Excalibur.

Cu această imagine mai fericită în minte, Woolly a închis uşa, a pornit radioul şi s-a dus să se întindă pe patul din stânga.

În povestea lui Goldilocks, Bucle-Aurii, şi a celor trei urşi, Goldilocks trebuie să se urce în trei paturi diferite înainte de a-l găsi pe cel potrivit pentru ea. Dar Woolly nu a avut nevoie să se urce în trei paturi diferite, pentru că ştia deja că cel din stânga va fi potrivit pentru el. Pentru că, la fel ca în adolescența lui, nu era nici prea tare, nici prea moale, nici prea lung, nici prea scurt.

Aranjând pernele, Woolly a terminat flaconul suplimentar de medicamente şi s-a aşezat comod. În timp ce privea tavanul, gândurile îi reveneau la puzzle-urile pe care le completau în zilele ploioase.

Nu ar fi fost minunat, s-a gândit Woolly, dacă viața fiecăruia ar fi fost ca o piesă dintr-un puzzle? Atunci viața nimănui nu ar mai fi fost un inconvenient pentru viața altcuiva. S-ar potrivi perfect în locul ei special amenajat şi, astfel, ar permite ca întreaga imagine complicată să devină completă.

În timp ce Woolly avea această idee minunată, o reclamă s-a încheiat şi a început difuzarea unei emisiuni de mistere.

Woolly a coborât din pat şi a dat volumul radioului la doi şi jumătate.

Lucrul important când ascultai la radio o emisiune de mistere, Woolly ştia foarte bine, era că toate părţile menite să te nelinişteascâ – cum ar fi şoapta asasinilor, foşnetul frunzelor sau scârţâitul paşilor pe o scară – erau relativ silenţioase. În timp ce părţile menite să-ţi liniştească mintea – cum ar fi apariţia bruscă a eroului, scrâşnetul cauciucurilor sau pocnetul pistolului – erau relativ zgomotoase. Astfel, dacă dădeai volumul la doi şi jumătate, abia dacă auzeai părţile menite să te nelinişteascâ, dar în acelaşi timp auzeai toate părţile menite să te liniştească.

Întorcându-se în pat, Woolly a răsturnat pe masă toate pastilele mici şi roz din sticluţa maro. Cu vârful degetului, le-a împins în palma, spunând: Un cartof, doi cartofi, trei cartofi, patru. Cinci cartofi, şase cartofi, şapte cartofi, mai mulţi. Apoi, le-a înghiţit cu o gură mare de apă şi s-a aşezat din nou comod.

Cu pernele sprijinite cum trebuie, cu volumul reglat cum trebuie şi cu pastilele mici şi roz înghiţite cum trebuie, ai putea crede că Woolly nu ar mai fi avut la ce să se gândească, Woolly fiind Woolly şi predispus la toate vechile obiceiuri ale lui Woolly.

Dar Woolly ştia exact la ce să se gândească. Ştiuse că o să se gândească la asta aproape imediat ce se întâmplase.

— O să încep din faţa dulapului de la FAO Schwarz, şi-a spus zâmbind. Va veni şi sora mea şi vom lua ceaiul la Plaza cu ursul panda de pluş. Şi după ce mă voi întâlni cu Duchess la statuia lui Abraham Lincoln, vom merge amândoi la circ, unde Billy şi Emmett o să reapară brusc. Apoi vom traversa Podul Brooklyn şi vom urca în Empire State Building, unde îl vom întâlni pe profesorul Abernathe. Apoi ne vom îndrepta spre calea ferată acoperită de iarbă, unde, stând lângă foc, vom asculta povestea celor doi Ulise

şi a străvechiului clarvăzător care le-a explicat cum ar putea găsi din nou drumul spre casă – cum ar putea găsi drumul spre casă, după zece ani lungi.

Dar nu trebuie să ne grăbim, s-a gândit Woolly, în timp ce perdelele de la fereastră se agitau, iar iarba începea să răsară printre scândurile podelei şi iedera se cățăra pe picioarele biroului. Pentru că o zi unică în felul ei merită să fie retrăită în cel mai lent ritm posibil, cu fiecare clipă, cu fiecare schimbare, cu fiecare întorsătură de situație amintită până în cel mai mic detaliu.

ABACUS

Cu mulți ani în urmă, Abacus ajunsese la concluzia că cele mai mari poveşti eroice au forma unui diamant. Începută într-un punct fin, viața eroului se extinde spre exterior, prin tinerețe, pe măsură ce începe să-şi stabilească punctele tari şi slăbiciunile, prieteniile şi duşmăniile. Plecând în lume, el săvârşeşte isprăvi alături de tovarăşi deosebiți, acumulând onoruri şi laude. Dar, într-un moment nedefinit, cele două raze care definesc limitele exterioare ale acestei lumi tot mai largi de tovarăşi puternici şi aventuri demne de luat în seamă încep simultan să cotească şi să conveargă. Regiunea pe care eroul nostru o străbate, personajele pe care le întâlneşte, scopul care l-a propulsat mult timp înainte, toate încep să se îngusteze – să se îngusteze spre acel punct fix şi inexorabil care îi defineşte soarta.

Să luăm exemplul poveştii lui Ahile.

În speranța de a-şi face fiul invincibil, nereida Thetis îşi ține băiatul nou-născut de călcâi şi îl scufundă în râul Styx. Din acel moment precis şi de la acea strângere de degete

începe povestea lui Ahile. Ca tânăr voinic, învață istorie, literatură şi filozofie cu centaurul Chiron. Pe terenurile de sport câştigă în forță şi agilitate. Iar cu tovarăşul său Patrocle construieşte cele mai strânse legături.

Tânăr fiind, Ahile se aventurează în lume, unde trece de la o ispravă la alta, învingând tot felul de adversari, până când reputația sa îl precedă în lung şi-n lat. Apoi, în culmea faimei sale şi la apogeul măiestriei sale fizice, Ahile porneşte spre Troia pentru a se alătura celor ca Agamemnon, Menelaus, Ulise şi Ajax, în cea mai mare bătălie purtată vreodată de oameni.

Dar, undeva în această traversare, undeva în mijlocul Mării Egee, fără ca Ahile să ştie, razele tot mai largi ale vieții sale cotesc şi îşi încep traiectoria implacabilă spre interior.

Zece ani lungi, Ahile va rămâne pe câmpurile Troiei. În decursul acestui deceniu, aria de conflict se va micşora pe măsură ce liniile de luptă se vor apropia tot mai mult de zidurile oraşului asediat. Legiunile de soldați greci şi troieni, cândva nenumărate, vor deveni tot mai mici, diminuându-se cu fiecare moarte. Iar în al zecelea an, când Hector, prințul Troiei, îl va ucide pe iubitul Patrocle, lumea lui Ahile va deveni şi mai mică.

Din acel moment, inamicul cu toate trupele sale se reduce în mintea lui Ahile la singura persoană responsabilă de moartea prietenului său. Câmpurile întinse ale bătăliei se reduc la cei câțiva metri pătrați pe care el şi Hector vor sta. Iar scopul care la un moment dat cuprindea datoria, onoarea şi gloria este acum redus la o singură dorință arzătoare de răzbunare.

Aşadar, poate că nu este surprinzător faptul că, la doar câteva zile după ce Ahile reuşeşte să-l ucidă pe Hector, o săgeată otrăvită care zboară prin aer străpunge singurul loc neprotejat de pe corpul lui Ahile – călcâiul de care l-a ținut mama sa când l-a scufundat în Styx. Şi, în acea clipă, toate

amintirile şi visurile sale, toate senzaţiile şi sentimentele, toate virtuţile şi viciile sale se sting ca flacăra unei lumânări prinsă între arătător şi degetul mare.

Da, de multă vreme, Abacus înţelesese că marile poveşti eroice erau ca un diamant. Dar, în ultima vreme, ceea ce-i acaparase gândurile fusese constatarea că nu doar vieţile oamenilor renumiţi se conformau acestei geometrii. Ci şi vieţile minerilor şi ale stivuitorilor. Vieţile chelneriţelor şi ale infirmierelor sunt conforme cu ea. Vieţile subordonaţilor şi ale anonimilor, ale celor frivoli şi ale celor uitaţi.

Toate vieţile. Viaţa lui.

Şi viaţa lui a început la un moment dat – pe 5 mai 1890, când în dormitorul unei căsuţe pictate de pe insula Martha's Vineyard s-a născut un băiat pe nume Sam, singurul copil al unui expert în asigurări şi al unei croitorese.

Ca orice copil, Sam şi-a petrecut primii ani în atmosfera caldă a familiei sale. Dar într-o zi, la vârsta de şapte ani, după un uragan, Sam l-a însoţit pe tatăl său la o epavă care trebuia evaluată în numele asiguratorilor. După ce venise tocmai din Port-au-Prince, nava eşuase pe un banc de nisip în largul West Chop şi rămăsese acolo, cu coca spartă, pânzele zdrenţuite şi încărcătura de rom dusă la ţărm de valuri.

Din acel moment, pereţii vieţii lui Sam au început să se ramifice spre exterior. După fiecare furtună, insista să meargă cu tatăl său să vadă epavele: goelete, fregate, iahturi. Indiferent că erau izbite de stânci sau înecate de un val turbulent, Sam nu se mulţumea să vadă pur şi simplu o navă avariată. El vedea lumea pe care o reprezenta nava. Vedea porturile Amsterdam, Buenos Aires şi Singapore. Vedea mirodenii, textile şi ceramică. Vedea marinarii care proveneau din fiecare naţiune maritimă de pe glob.

Fascinaţia lui Sam pentru epave l-a condus la poveşti fantastice despre mare, precum cele ale lui Sindbad şi

Iason. Poveştile fantastice l-au condus la istoriile marilor exploratori, viziunea sa asupra lumii lărgindu-se odată cu fiecare pagină citită. În cele din urmă, dragostea din ce în ce mai mare a lui Sam pentru istorie şi mituri l-a adus în sălile acoperite de iederă de la Harvard, iar apoi la New York, unde – după ce s-a rebotezat Abacus şi s-a declarat scriitor – a întâlnit muzicieni, arhitecţi, pictori, finanţişti, dar şi criminali şi oameni fără căpătâi. Şi, în cele din urmă, a întâlnit-o pe Polly, minunea minunilor, care i-a adus bucurie, companie, o fiică şi un fiu.

Ce trecere extraordinară au fost acei primi ani în Manhattan! Când Abacus a experimentat pe propria piele extinderea omnipotentă, omniprezentă, omnilaterală care este viaţa.

Sau, mai degrabă, care este prima jumătate a vieţii.

Când a venit schimbarea? Când limitele exterioare ale lumii sale au cotit şi au început să se îndrepte inexorabil spre convergenţa lor finală?

Abacus nu avea nicio idee.

Nu la mult timp după ce copiii lui au crescut şi au plecat, poate. Cu siguranţă, înainte ca Polly să moară. Da, probabil că la un moment dat, în decursul acelor ani în care, fără ca ei să ştie, timpul lui Polly începuse să se scurteze, pe când el, în aşa-zisa floare a vieţii, îşi vedea cu uşurinţă de treabă.

Modul în care convergenţa te ia prin surprindere, asta este partea cea mai crudă. Şi totuşi este aproape inevitabilă. Pentru că în momentul în care începe cotitura, cele două raze opuse ale vieţii tale sunt atât de departe una de alta, încât nu ai putea discerne schimbarea traiectoriei lor. Iar în acei primi ani, când razele încep să se încline spre interior, lumea pare încă atât de deschisă, încât nu ai niciun motiv să bănuieşti diminuarea ei.

Dar într-o zi, la ani întregi după ce a început convergenţa, nu numai că poţi simţi traiectoria spre interior a pereţilor,

dar începi să vezi şi punctul final în apropiere, în timp ce terenul care rămâne în faţa ta începe să se micşoreze într-un ritm accelerat.

În acea perioadă de aur de la sfârşitul anilor 1920, la scurt timp după ce ajunsese la New York, Abacus îşi făcuse trei prieteni apropiaţi. Doi bărbaţi şi o femeie erau cei mai harnici tovarăşi, tovarăşi de aventură ai minţii şi ai spiritului. Unul lângă altul, navigaseră pe apele vieţii cu o sârguinţă rezonabilă şi cu o doză de aplomb. Dar, în ultimii cinci ani, primul a fost lovit de orbire, al doilea – de emfizem, iar al treilea – de demenţă. Cât de variată le-a fost soarta, ai putea fi tentat să observi: pierderea vederii, a capacităţii pulmonare, a cogniţiei. Când, în realitate, cele trei infirmităţi se rezumă la aceeaşi sentinţă: îngustarea vieţii la vârful îndepărtat al diamantului. Pas cu pas, terenul acestor prieteni s-a micşorat de la lumea însăşi, la ţara lor, la districtul lor, la casa lor şi, în cele din urmă, la o singură cameră în care, orbiţi, fără suflare, fără memorie, sunt sortiţi să-şi sfârşească zilele.

Deşi Abacus nu avea încă nicio infirmitate de care să vorbească, şi lumea lui se micşora. Şi el văzuse cum limitele exterioare ale vieţii sale se restrânseseră de la lumea largă la insula Manhattan, la biroul căptuşit cu cărţi în care aştepta cu o resemnare filozofică apropierea arătătorului şi a degetului mare. Şi apoi asta...

Asta!

Această întorsătură extraordinară a evenimentelor.

Un băieţel din Nebraska îi apare la uşă cu un comportament blând şi o poveste fantastică. O poveste nu dintr-un volum legat în piele, atenţie! Nu dintr-un poem epic scris într-o limbă nerostită. Nu dintr-o arhivă sau o bibliotecă. Ci din viaţa însăşi.

Cât de uşor uităm – noi, cei care ne ocupăm de povestit – că viaţa a fost scopul de la început. O mamă care a

dispărut, un tată care a eşuat, un frate care este plin de hotărâre. O călătorie dinspre prerie spre oraş cu un vagabond pe nume Ulysses, într-un vagon de marfă. De acolo, spre o cale ferată suspendată deasupra oraşului la fel de sigur cum Valhalla este suspendată în nori. Şi acolo, băiatul, Ulysses şi el, după ce s-au aşezat lângă un foc de tabără la fel de vechi ca şi căile omului, au început...

— Este timpul, a zis Ulysses.

— Ce-i asta? a întrebat Abacus. Timpul?

— Dacă mai vii.

— Vin! a spus el. Acum vin!

Ridicându-se în picioare într-un tufiş de pădure, la treizeci de kilometri vest de Kansas City, Abacus s-a furişat prin tufişuri în întuneric, rupându-şi buzunarul de la jacheta din bumbac. Cu răsuflarea tăiată, l-a urmat pe Ulysses prin spărtura din copaci, a urcat pe terasament şi s-a urcat în vagonul destinat să-i ducă cine ştie unde.

BILLY

Emmett dormea. Billy îşi dădea seama că Emmett dormea pentru că sforăia. Emmett nu sforăia la fel de tare cum sforăia tatăl lor, dar sforăia suficient de tare încât să-ți dai seama când doarme.

În linişte, Billy s-a strecurat de sub pătură şi a coborât pe covor. S-a întins sub pat, şi-a găsit rucsacul, a deschis clapeta de sus şi a scos lanterna militară. Având grijă să îndrepte fasciculul spre covor – ca să nu-şi trezească fratele –, Billy a aprins lanterna. Apoi, scoțând Compendiul de eroi, aventurieri şi alți călători neînfricați al profesorului Abacus Abernathe, s-a întors la capitolul douăzeci şi unu şi şi-a luat creionul.

Dacă ar fi s-o ia de la început, Billy s-ar întoarce la data de 12 decembrie 1935, ziua în care s-a născut Emmett. Era la doi ani după ce tatăl şi mama lor se căsătoriseră în Boston şi se mutaseră în Nebraska. Era în timpul Marii Crize, Franklin Roosevelt era preşedinte, iar Sally avea aproape un an.

Dar Billy nu intenționa să o ia de la început. Avea de gând să înceapă in medias res. Partea cea mai grea, aşa cum îi explicase lui Emmett în gara din Lewis, era să ştie unde e mijlocul.

O idee care-i venise lui Billy era să înceapă pe 4 Iulie 1946, când el şi Emmett, împreună cu mama şi tatăl lor, au mers la Seward pentru a vedea focurile de artificii.

Billy era doar un bebeluş la acea vreme, aşa că nu-şi putea aminti cum a fost călătoria la Seward. Dar, într-o după-amiază, Emmett îi povestise totul despre ea. Îi povestise despre dragostea mamei lor pentru focurile de artificii, despre coşul pentru picnic din pod şi despre pânza în carouri pe care o întindeau pe peluza din mijlocul parcului Plum Creek. Aşa că Billy putea să se folosească de ceea ce îi spusese Emmett pentru a descrie ziua exact aşa cum a fost.

Şi avea şi fotografia.

Băgând mâna în rucsac, Billy a scos plicul care se afla în buzunarul interior. Deschizând clapeta, a luat fotografia şi a ținut-o lângă raza lanternei. Era o poză cu Emmett, Billy în coşuleț, mama lor şi coşul de picnic, toți înşiraţi pe o pânză în carouri. Tatăl lor trebuie să fi fost cel care făcuse fotografia, pentru că nu era în ea. Toată lumea din poză zâmbea şi, deşi tatăl lui Billy nu se vedea în imagine, Billy îşi dădea seama că şi el trebuie să fi zâmbit.

Billy găsise fotografia împreună cu cărțile poştale cu imagini de pe Autostrada Lincoln în cutia de metal din sertarul de jos al biroului tatălui lor.

Dar când Billy pusese cărțile poştale în plicul maroniu, ca să i le poată arăta lui Emmett când acesta avea să se întoarcă acasă de la Salina, pusese fotografia din Seward într-un alt plic. O pusese în alt plic fiindcă ştia că amintirile despre călătoria la Seward îl înfuriau pe fratele său. Billy ştia acest lucru pentru că fratele său se înfuriase când îi povestise lui Billy despre călătoria la Seward. Şi nu-i mai povestise lui Billy despre asta niciodată.

Billy păstrase poza pentru că ştia că Emmett nu va fi mereu supărat pe mama lor. După ce o vor găsi în San Francisco şi ea o să le poată spune toate lucrurile la care se gândise în anii în care fuseseră despărțiți, Emmett nu va mai fi supărat. Atunci Billy îi va da poza, iar el se va bucura că Billy i-o păstrase.

Dar nu avea sens să înceapă povestea de acolo, s-a gândit Billy, în timp ce punea poza în plicul ei. Pentru că pe 4 Iulie 1946 mama lor nici măcar nu plecase încă. Aşa că acea noapte era mai aproape de începutul poveştii decât de mijlocul ei.

O altă idee pe care o avea Billy era să înceapă în noaptea în care Emmett îl lovise pe Jimmy Snyder.

Billy nu avea nevoie de o fotografie pentru a-şi aminti acea noapte, deoarece fusese acolo cu Emmett şi era suficient de mare pentru a-şi aminti el însuşi.

Se întâmplase sâmbătă, 4 octombrie 1952, ultima noapte a târgului. Tatăl lor, care mersese cu ei la târg cu o seară înainte, decisese să rămână acasă sâmbătă. Aşa că Emmett şi Billy merseră împreună acolo cu Studebakerul.

În unii ani, temperatura din vremea târgului seamănă cu cea de la începutul toamnei, dar în acel an parcă era sfârşitul verii. Billy şi-a amintit pentru că, în timp ce conduceau spre târg, aveau geamurile coborâte, iar când au ajuns, au decis să îşi lase gecile în maşină.

Plecaseră la târg la ora cinci, ca să poată lua ceva de mâncare, să se dea în câteva carusele şi să mai aibă timp să găsească locuri aproape de partea din faţă a scenei la concursul de vioară. Atât lui Emmett, cât şi lui Billy le plăcea concursul de vioară, mai ales când aveau locuri aproape de partea din faţă a scenei. Dar în acea seară, deşi aveau destul timp liber, nu au apucat să-i vadă pe violonişti.

În timp ce mergeau de la carusel spre scenă, Jimmy Snyder se apucase să spună lucruri rele. La început, lui Emmett nu păruse să-i pese de ceea ce spunea Jimmy. Apoi se enervase, iar Billy se străduise să-l tragă departe de acolo, dar Emmett nu voise să plece. Iar când Jimmy încercase să spună un ultim lucru rău despre tatăl lor, Emmett îi trăsese un pumnul în nas.

După ce Jimmy căzuse pe spate şi se lovise la cap, Billy trebuie să fi închis ochii, pentru că nu-şi amintea imagini din următoarele minute. Îşi amintea doar sunete: prietenii lui Jimmy gâfâind, apoi cerând ajutor, apoi strigând la Emmett, în timp ce alţi oameni se îmbrânceau în jurul lor. Şi apoi Emmett, care nu-i dăduse drumul nici măcar o clipă mâinii lui Billy, încercând să explice unuia sau altuia ce se întâmplase, până când sosise ambulanţa. Şi, în tot acest timp, flaşneta de la carusel îşi cânta muzica şi puştile de la poligon făceau poc, poc, poc.

Dar nu avea sens să înceapă povestea nici de acolo, s-a gândit Billy. Pentru că noaptea din târg fusese înainte ca Emmett să fie trimis la Salina şi să-şi înveţe lecţia. Aşa că şi ea trebuia să fie la început.

Pentru a fi in medias res, s-a gândit Billy, ar trebui să existe la fel de multe lucruri importante care s-au întâmplat ca şi lucruri importante care nu s-au întâmplat încă. Pentru Emmett, asta însemna că ar fi trebuit să fi fost deja la Seward pentru a vedea focurile de artificii; şi mama lor ar fi trebuit să fi urmat deja Autostrada Lincoln până la San

Francisco; şi Emmett ar fi trebuit să fi terminat deja cu munca la fermă pentru a deveni tâmplar; şi ar fi trebuit să fi cumpărat deja Studebakerul cu economiile sale; şi ar fi trebuit să se fi înfuriat deja la târg şi să-l fi lovit pe Jimmy Snyder în nas şi să fi fost trimis la Salina şi să-şi fi învățat lecția.

Dar şi sosirea lui Duchess şi a lui Woolly în Nebraska, şi călătoria cu trenul spre New York, şi căutarea Studebakerului, şi reîntâlnirea cu Sally, şi călătoria pe care urmau să o facă din Times Square până la Palace of the Legion of Honor pentru a-şi găsi mama pe 4 Iulie, toate aceste lucruri nu ar fi trebuit să se fi întâmplat încă.

De aceea Billy a decis, în timp ce se apleca asupra capitolului douăzeci şi unu cu creionul în mână, că momentul perfect pentru a începe povestea aventurilor lui Emmett era când acesta se întorcea acasă de la Salina pe scaunul din față al maşinii directorului.

UNU

EMMETT

La nouă dimineața, Emmett mergea singur de la gară pe 125th Street din vestul Harlemului.

Cu două ore mai devreme, Sally coborâse în bucătăria familiei Whitney şi anunțase că Billy doarme adânc.

— Este epuizat, probabil, spusese Emmett.

— Aşa aş zice, replicase Sally.

Pentru o clipă, Emmett crezuse că remarca lui Sally era îndreptată spre el – o înțepătură pentru că îl expusese pe

Billy la atâtea încercări în zilele precedente. Dar, după ce îi văzuse expresia, îşi dăduse seama că ea se făcea ecoul propriilor lui sentimente: Billy era epuizat.

Aşa că deciseseră să-l lase pe Billy să doarmă.

— În plus, continuase Sally, am nevoie de ceva timp ca să spăl cearşafurile şi să fac celelalte paturi.

Emmett urma să plece cu trenul spre Harlem pentru a lua Studebakerul. Întrucât Billy era hotărât să-şi înceapă călătoria în Times Square, Emmett sugerase să se întâlnească toți trei acolo la zece şi jumătate.

— În regulă, spusese Sally. Dar cum o să ne găsim?

— Cine ajunge primul acolo poate să aştepte sub panoul cu Canadian Club.

— Şi unde ar fi asta?

— Crede-mă, răspunsese Emmett, nu veți avea nicio problemă să-l găsiți.

Când Emmett a ajuns la atelierul de reparații, Townhouse aştepta în stradă.

— Maşina ta e gata, a spus el după ce au dat mâna. Ți-ai primit plicul înapoi?

— Da.

— Bine. Acum tu şi Billy puteți pleca în California. Şi cât mai curând...

Emmett s-a uitat la prietenul său.

— Poliţiştii s-au întors aseară, a continuat Townhouse. Numai că nu erau poliţişti obişnuiți, ci doi detectivi. Mi-au pus aceleaşi întrebări despre Duchess, dar de data asta au întrebat şi de tine. Şi mi-au spus clar că, dacă aş avea veşti de la tine sau de la Duchess şi nu i-aş anunța, mi-aş atrage o grămadă de probleme. Pentru că o maşină care se potriveşte descrierii Studebakerului tău a fost văzută lângă casa lui Old Testament Ackerly – în aceeaşi după-amiază în care cineva l-a băgat în spital.

— În spital?

Townhouse a încuviințat din cap.

— Se pare că o persoană sau nişte persoane necunoscute au intrat în casa lui Ackerly din Indiana şi l-au lovit în cap cu un obiect contondent. Ei cred că se va face bine, dar încă nu şi-a revenit. Între timp, băieții în albastru i-au făcut o vizită bătrânului lui Duchess la un hotel ieftin din centrul oraşului. El nu era acolo, dar Duchess era. Cu un alt tânăr alb şi cu o maşină albastru-deschis.

Emmett şi-a trecut o mână peste gură.

— Isuse!

— Exact. Uite, în ceea ce mă priveşte, orice a primit nenorocitul ăla de Ackerly a meritat. Dar, pentru moment, ar trebui, probabil, să iei o oarecare distanță de New York. Şi, dacă tot eşti aici, să iei distanță şi de Duchess. Haide! Gemenii sunt înăuntru.

Deschizând drumul, Townhouse l-a condus pe Emmett prin halele de reparații până la locul unde aşteptau frații Gonzalez şi cel pe nume Otis. Studebakerul era acoperit cu o prelată, iar Paco şi Pico zâmbeau larg, arătându-şi dinții albi – doi meşteri nerăbdători să-şi dezvăluie opera.

— Totul e gata? a întrebat Townhouse.

— Totul e gata, a răspuns Paco.

— Atunci, să începem.

Când frații au tras prelata, Townhouse, Emmett şi Otis au rămas tăcuți o clipă. Apoi Otis a început să tremure de râs.

— Galben? a întrebat Emmett cu neîncredere.

Frații s-au uitat la Emmett, apoi unul la altul, apoi iar la Emmett.

— Ce are galbenul? a întrebat Paco, în defensivă.

— Este culoarea unui laş, a spus Otis, râzând.

Pico a început să-i vorbească rapid fratelui său în spaniolă. Când a terminat, Paco s-a întors spre ceilalți.

— El spune că nu este galbenul unui laş. Este galbenul unei viespi. Şi nu doar că arată ca o viespe, ci şi înţeapă ca una.

Paco a început să gesticuleze spre maşină, ca un vânzător care subliniază caracteristicile unui nou model.

— În afară de vopsea, ţi-am scos loviturile, ţi-am lustruit cromul şi ţi-am spălat transmisia. Dar am pus şi câţiva cai-putere în plus sub capotă.

— Bine, a zis Otis, măcar acum poliţiştii nu te vor mai putea recunoaşte.

— Şi, dacă o fac, a adăugat Paco, nu te vor putea prinde.

Fraţii Gonzalez au râs cu o satisfacţie comună.

Regretându-şi reacţia iniţială, Emmett şi-a exprimat mulţumirea pe larg, mai ales având în vedere viteza cu care fraţii îşi făcuseră treaba. Dar, când a scos plicul cu bani din buzunarul de la spate, amândoi au clătinat din cap.

— Asta e pentru Townhouse, a spus Paco. Îi eram datori.

În timp ce Emmett îl ducea pe Townhouse înapoi pe 126th Street, cei doi au râs de fraţii Gonzalez, de maşina lui Emmett şi de înţepătura ei nouă-nouţă. Când au tras în faţa casei din piatră roşiatică, erau liniştiţi, dar niciunul dintre ei nu a întins mâna spre portieră.

— De ce California? a întrebat Townhouse după un moment.

Pentru prima dată cu voce tare, Emmett a descris planul pe care şi-l făcuse cu banii tatălui său – planul de a cumpăra o casă dărăpănată, de a o repara şi de a o vinde pentru a cumpăra alte două case şi de aceea era necesar să ajungă într-un stat cu o populaţie mare şi în creştere.

— Este un plan marca Emmett Watson, dacă am auzit vreodată unul, a comentat Townhouse cu un zâmbet.

— Dar tu? a întrebat Emmett. Ce ai de gând să faci acum?

— Nu ştiu.

Townhouse s-a uitat pe geamul de pe partea pasagerului la veranda casei lui.

— Mama vrea să mă întorc la şcoală. Are o viziune de vis, cum că aş primi o bursă şi aş juca fotbal la facultate, dar nici una, nici alta nu se va întâmpla. Iar bătrânul vrea să-mi găsească o slujbă la poştă.

— Îi place a lui, nu?

— Oh, nu doar că-i place, Emmett. Îi place la nebunie.

Townhouse a clătinat din cap, zâmbind pe jumătate.

— Când eşti poştaş, ţi se dă un traseu, ştii? Străzile pe unde trebuie să-ţi cari geanta în sus şi în jos în fiecare zi – ca un catâr de povară pe o potecă. Dar bătrânul meu nu pare să o simtă ca pe o muncă. Pentru că îi cunoaşte pe toţi cei de pe traseul lui şi toţi îl cunosc pe el. Bătrânele, copiii, frizerii, băcanii...

Townhouse a clătinat din nou din cap.

— Într-o seară, acum vreo şase ani, a venit acasă cu un aer foarte abătut. Cum nu-l mai văzusem niciodată. Când mama l-a întrebat ce s-a întâmplat, a izbucnit în lacrimi. Am crezut că murise cineva sau ceva de genul ăsta. S-a dovedit că, după cincisprezece ani, autorităţile îi schimbaseră traseul. Îl mutaseră şase străzi spre sud şi patru străzi spre est, iar asta aproape că îi frânsese inima.

— Şi ce s-a întâmplat? a întrebat Emmett.

— S-a trezit dimineaţa, a ieşit cu greu pe uşă şi, până la sfârşitul anului, s-a îndrăgostit şi de acel traseu.

Cei doi prieteni au râs împreună. Apoi Townhouse a ridicat un deget.

— Dar nu a uitat niciodată primul traseu. În fiecare an, de Memorial Day, când e liber, îl parcurge pe cel vechi. Salutându-i pe toţi cei care îl recunosc şi pe jumătate din cei care nu-l recunosc. După spusele lui, dacă ai o slujbă de poştaş, atunci Guvernul SUA te plăteşte ca să-ţi faci prieteni.

— Dacă priveşti lucrurile aşa, nu pare prea rău.

— Poate că da, a fost de acord Townhouse. Poate că da. Dar, oricât de mult îmi iubesc tatăl, nu-mi pot imagina că aş trăi aşa. Bătând acelaşi drum zi de zi, săptămână de săptămână, an de an.

— În regulă. Dacă nu la facultate sau la poştă, atunci la ce?

— M-am gândit la armată.

— Armată? a întrebat Emmett surprins.

— Da, armată, a repetat Townhouse, aproape ca şi cum ar fi încercat să audă cum sună asta. De ce nu? Nu e niciun război acum. Salariul e destul de bun şi e ceva definitiv. Şi, dacă eşti norocos, poate eşti trimis peste mări şi vezi o parte din lume.

— Te-ai întoarce într-o cazarmă, a subliniat Emmett.

— Nu m-a deranjat prea mult asta, a replicat Townhouse.

— Să te înrolezi... să urmezi ordinele... să porți uniformă...

— Tocmai asta e, Emmett. Ca om de culoare, indiferent că ajungi să cari un sac de corespondență, să conduci un lift, să pui benzină sau să faci închisoare, porți o uniformă. Aşa că ai putea să o alegi pe cea care ți se potriveşte. Mă gândesc că, dacă stau cu capul plecat, îmi plătesc datoriile şi poate voi reuşi să urc în grad. Să devin ofițer. Să ajung la capătul corect al unui salut.

— Parcă te şi văd, a zis Emmett.

— Ştii ceva? Şi eu la fel.

Când Townhouse a coborât în sfârşit din maşină, a făcut-o şi Emmett. Ocolind maşina, Emmett s-a oprit pe trotuar, unde şi-au strâns mâinile cu afecțiunea tăcută a celor înrudiți.

Cu o săptămână înainte, când Billy îşi întinsese cărțile poştale şi îi explicase lui Emmett cum să-şi găsească mama participând la una dintre cele mai mari sărbători de 4 Iulie din statul California, Emmett socotise ideea fratelui său ca

fiind cel puțin fantezistă. Şi totuşi, în ciuda faptului că Emmett şi Townhouse erau doi tineri pe punctul de a pleca în direcții diferite, fără să ştie sigur unde vor ajunge, când Townhouse i-a spus la despărțire Ne mai vedem, Emmett n-a avut nici cea mai mică îndoială că era adevărat.

— Ce e asta, pentru numele lui Dumnezeu? a întrebat Sally.

— Maşina mea, a răspuns Emmett.

— Seamănă a maşină la fel de mult ca una dintre aceste reclame.

Se aflau la capătul nordic al Times Square, unde Emmett parcase Studebakerul chiar în spatele lui Betty.

Sally avea motive întemeiate să compare maşina lui cu panourile din jurul lor, pentru că era la fel de bătătoare la ochi. Atât de mult, încât începuse să atragă o mică mulțime de trecători. Reticent să stabilească un contact vizual cu ei, Emmett habar n-avea dacă se opreau să chicotească sau să admire.

— Este galbenă! a exclamat Billy, când s-a întors de la un chioşc de ziare din apropiere. Exact ca porumbul.

— De fapt, a spus Emmett, este galbenul unei viespi.

— Dacă zici tu, a replicat Sally.

Dornic să schimbe subiectul, Emmett a arătat spre punga din mâna lui Billy.

— Ce ai acolo?

În timp ce Sally se întorcea la camionetă, Billy a scos cu grijă din pungă ceea ce cumpărase şi i-a dat lui Emmett. Era o carte poştală cu Times Square. În partea de sus a imaginii, ieşind la iveală din spatele clădirilor, era un mic petic de cer care, la fel ca în celelalte cărți poştale din colecția lui Billy, era de un albastru imaculat.

Stând lângă Emmett, Billy a arătat cu degetul de la cartea poştală spre punctele de reper.

— Vezi? Acolo este Criterion Theatre. Şi Bond Clothiers. Şi reclama la ţigări Camel. Şi reclama de la Canadian Club.

Billy s-a uitat în jur admirativ.

— Omul de la chioşcul de ziare spune că noaptea reclamele sunt luminate. Până la ultima dintre ele. Îţi poţi imagina?

— E ceva.

Billy a făcut ochii mari.

— Ai fost aici când reclamele sunt aprinse?

— Pentru scurtă vreme, a recunoscut Emmett.

— Ei, amice, a strigat un marinar cu braţul peste umărul unei brunete. Ce-ai zice să ne iei la o plimbare?

Ignorându-l, Emmett s-a ghemuit pentru a vorbi mai de aproape cu fratele său.

— Ştiu că e emoţionant să fii aici, în Times Square, Billy. Dar avem un drum lung de parcurs.

— Şi suntem abia la început.

— Adevărat. Aşa că de ce nu arunci o ultimă privire în jur, ne luăm rămas-bun de la Sally şi apoi pornim la drum.

— Bine, Emmett. Cred că e o idee bună. O să arunc o ultimă privire în jur şi apoi pornim la drum. Dar nu trebuie să ne luăm rămas-bun de la Sally.

— De ce?

— Din cauza lui Betty.

— Ce e în neregulă cu Betty?

— E moartă, a spus Sally.

Emmett şi-a ridicat privirea şi a văzut-o pe Sally stând lângă portiera maşinii sale, cu valiza într-o mână şi cu coşul în cealaltă.

— S-a supraîncălzit de două ori în timpul călătoriei lui Sally de la Morgen, a explicat Billy. Şi a scos un nor mare de aburi şi tot felul de zgomote când am ajuns în Times Square. Apoi s-a oprit.

— Cred că i-am cerut mai mult decât putea, a adăugat Sally. Dar ne-a dus cât de departe aveam nevoie, Dumnezeu s-o binecuvânteze.

Când Emmett s-a ridicat din nou în picioare, Sally s-a uitat de la el la Studebaker. După o clipă, el a făcut un pas înainte pentru a-i deschide portiera din spate.

— Ar trebui să ne aşezăm cu toţii în faţă, a spus Billy.

— S-ar putea să fie cam aglomerat, a replicat Emmett.

— S-ar putea să fie, a zis Sally.

Apoi, punându-şi valiza şi coşul pe bancheta din spate, a închis portiera şi a deschis-o pe cea din faţă.

— De ce nu te strecori tu primul, Billy? a întrebat ea.

După ce Billy s-a suit cu rucsacul, Sally a urcat după el. Apoi a privit drept înainte prin parbriz, cu mâinile în poală.

— Mulţumesc frumos, a spus ea când Emmett a închis portiera.

Până când Emmett s-a aşezat pe scaunul şoferului, Billy şi-a desfăşurat harta. Apoi a ridicat privirea de la hartă şi a arătat prin geam.

— Ofiţerul Williams – al doilea poliţist cu care am vorbit – a spus că oficial Autostrada Lincoln începe la intersecţia dintre Forty-Second Street şi Broadway. De acolo, o iei la dreapta şi te îndrepţi spre apă. A mai zis că, atunci când a fost dată în folosinţă autostrada, trebuia să treci cu feribotul peste Hudson, dar acum poţi să o iei prin Lincoln Tunnel.

Arătând spre hartă, Emmett i-a explicat lui Sally că Autostrada Lincoln a fost primul drum transcontinental din America.

— Nu trebuie să-mi spui, a răspuns ea. Ştiu totul despre asta.

— Este adevărat, a zis Billy. Sally ştie totul despre asta.

Emmett a băgat maşina în viteză.

În timp ce intrau în Lincoln Tunnel, Billy i-a explicat lui Sally, aparent consternată, că treceau pe sub Hudson – un

fluviu atât de adânc, încât văzuse o flotilă de nave de război navigând pe el cu doar câteva nopți înainte. Apoi, spre binele ei, s-a lansat într-o descriere a înălțimii, a lui Stew și a focurilor de tabără, lăsându-l pe Emmett cu gândurile lui.

Acum, că erau în mișcare, Emmett își imaginase că o să se gândească, așteptase cu nerăbdare să se gândească la drumul pe care îl aveau în față. Când frații Gonzalez spuseseră că adăugaseră niște cai-putere sub capotă, nu glumiseră. Emmett putea să simtă – și să audă asta – de fiecare dată când punea piciorul pe accelerație. Așa că, dacă autostrada dintre Philadelphia și Nebraska era rezonabil de pustie, considera că puteau merge cu optzeci de kilometri pe oră, poate chiar o sută. Ar putea să o lase pe Sally în Morgen în după-amiaza următoare și apoi s-ar îndrepta în sfârșit spre vest, cu peisajele din Wyoming, Utah și Nevada întinzându-se înaintea lor. Iar la capăt, statul California, cu o populație care se apropia de șaisprezece milioane de locuitori.

Dar, în timp ce ieșeau din Lincoln Tunnel, după ce lăsaseră în urmă orașul New York, Emmett s-a trezit gândindu-se nu la drumul care îi aștepta, ci la ceea ce Townhouse îi spusese mai devreme în acea dimineață: că ar trebui să ia ceva distanță față de Duchess.

Era un sfat bun și în concordanță cu propriile instincte ale lui Emmett. Singura problemă era că, atât timp cât atacul asupra lui Ackerly rămânea o chestiune deschisă, poliția o să-i caute pe Duchess și pe el. Și asta, presupunând că Ackerly își revenea. În cazul în care Ackerly murea fără să-și recapete cunoștința, autoritățile nu o să se oprească până nu o să-l bage pe unul dintre ei doi în arest.

Aruncând o privire în dreapta sa, Emmett a văzut că Billy se întorsese la harta lui, în timp ce Sally se uita la drum.

— Sally...

— Da, Emmett.

— De ce a venit şeriful Petersen la tine?

Billy şi-a ridicat ochii de pe hartă.

— Şeriful a venit la tine, Sally?

— Nu a fost nimic, i-a asigurat ea. M-aş simți caraghios chiar şi discutând despre asta.

— În urmă cu două zile, ți s-a părut suficient de important ca să traversezi jumătate de țară, a subliniat Emmett.

— Asta a fost acum două zile.

— Sally!

— Bine, bine, bine. A fost ceva legat de acea mică problemă pe care ai avut-o cu Jake Snyder.

— Te referi la momentul în care Jake l-a lovit în oraş? a întrebat Billy.

— El şi cu mine tocmai rezolvam ceva, a explicat Emmett.

— Aşa am înțeles, spuse Sally. În orice caz, se pare că, atunci când tu şi Jake vă rezolvați problema, mai era acolo un tip, unul dintre prietenii lui Jake, care la scurt timp după aceea a fost lovit în cap pe aleea din spate de la Bijou. Tipul a fost lovit atât de tare, încât a trebuit să fie dus la spital cu o ambulanță. Şeriful Petersen ştie că nu tu ai făcut-o, pentru că erai cu el atunci. Dar apoi a auzit că un tânăr străin se afla în oraş în ziua respectivă. Şi de aceea a venit la mine. Să mă întrebe dacă ai avut vizitatori.

Emmett s-a uitat la Sally.

— Evident, am spus că nu.

— Ai spus nu, Sally?

— Da, Billy, am spus. Şi asta a fost o minciună. Dar o minciună nevinovată. În plus, ideea că unul dintre prietenii fratelui tău a fost implicat în afacerea din spate de la Bijou este absurdă. Woolly s-ar abate din drum un kilometru ca să nu calce pe o omidă. Şi Duchess? Ei bine, cine poate să gătească un fel de mâncare ca Fettuccine-nu-mai-ştiu-cum şi să-l servească pe o masă perfect aranjată nu ar lovi niciodată un alt om în cap cu o scândură.

Şi astfel se încheie lecția, s-a gândit Emmett. Dar el nu era atât de sigur...

— Billy, în dimineața în care m-am dus în oraş, Duchess şi Woolly au stat cu tine?

— Da, Emmett.

— Tot timpul?

Billy s-a gândit o clipă.

— Woolly a stat cu mine tot timpul. Iar Duchess a fost cu noi aproape tot timpul.

— Când n-a fost Duchess cu tine?

— Când a plecat la plimbare.

— Cât timp a durat asta?

Billy s-a gândit din nou.

— Cât Contele de Monte Cristo, Robin Hood, Teseu şi Zorro. E următoarea la stânga, Emmett.

Văzând indicatorul Autostrada Lincoln, Emmett a trecut pe cealaltă bandă şi a virat.

În timp ce se îndrepta spre Newark, Emmett vedea cu ochii minții ceea ce trebuie să se fi întâmplat în Nebraska. Deşi Emmett îl rugase să stea ascuns, Duchess se dusese oricum în oraş. (Bineînțeles că o făcuse.) Odată ajuns în oraş, trebuie să fi asistat la înfruntarea dintre Emmett şi Jake şi să fi fost martor la toată treaba aia sordidă. Dar, dacă era aşa, de ce s-ar fi deranjat să-l lovească pe prietenul lui Jake?

Gândindu-se la străinul înalt cu pălărie de cowboy, sprijinit de Studebaker, Emmett şi-a amintit de postura lui leneşă şi de expresia îngâmfată, şi-a amintit cum îl încurajase pe Jake în timpul bătăii şi, în sfârşit, şi-a amintit primele cuvinte pe care le spusese străinul: Se pare că Jake are nişte treburi neterminate cu tine, Watson.

Aşa spusese el, s-a gândit Emmett, treburi neterminate. Şi, potrivit bătrânului interpret FitzWilliams, treburile

neterminate sunt exact ceea ce Duchess spunea că are cu tatăl său...

Emmett a tras pe dreapta şi s-a oprit cu mâinile pe volan. Sally şi Billy îl priveau curioşi.

— Ce este, Emmett? a întrebat Billy.

— Cred că trebuie să mergem să-i găsim pe Duchess şi pe Woolly.

Sally s-a arătat surprinsă.

— Dar doamna Whitney zicea că sunt în drum spre Salina.

— Nu sunt în drum spre Salina, a spus Emmett. Sunt în drum spre casa familiei Wolcott din Adirondacks. Singura problemă este că nu ştiu unde se află casa.

— Ştiu eu, a intervenit Billy.

— Ştii?

Privind în jos, Billy şi-a mutat încet vârful degetului departe de Newark, New Jersey, departe de Autostrada Lincoln, până în nordul statului New York, acolo unde cineva desenase o stea mare şi roşie.

SALLY

Când conduceam prin De-ce-ar-locui-cineva-de-pe-pământul-verde-al-Domnului-aici, New Jersey, iar Emmett a tras pe dreapta pentru a ne anunța că trebuie să mergem în nordul statului New York pentru a-i găsi pe Duchess şi pe Woolly, nu am scos niciun cuvânt. Patru ore mai târziu, când a oprit într-un motel de pe marginea drumului, care arăta mai degrabă ca un loc unde să laşi donații decât să petreci noaptea, nu am spus niciun cuvânt. Şi când, în biroul micuț şi dărăpănat al motelului, Emmett a semnat în registru cu numele domnului Schulte, nici atunci nu am scos vreun cuvânt.

Totuşi...

După ce ne-am cazat şi l-am trimis pe Billy să facă baie, Emmett şi-a îndreptat atenţia direct spre mine. Adoptând un aer grav, a spus că nu ştie sigur cât timp îi va lua să îi găsească pe Duchess şi pe Woolly. Ar putea dura câteva ore, poate chiar mai mult. Dar, după ce o să se întoarcă, o să mâncăm ceva toţi trei şi o să dormim bine, iar dacă o să ne punem din nou în mişcare până la şapte dimineaţa, presupunea că m-ar putea lăsa în Morgen miercuri seara, fără să se abată prea mult din drum.

Şi atunci s-a epuizat toată hotărârea mea de a nu scoate niciun cuvânt.

— Nu-ţi face griji că te vei abate din drum, i-am spus.

— Nu-i nicio problemă, m-a asigurat el.

— Şi dacă este, şi dacă nu este, asta nu prea contează. Pentru că nu am nici cea mai mică intenţie să fiu lăsată în Morgen.

— În regulă, a spus el, cu o mică ezitare. Atunci unde vrei să fii lăsată?

— În San Francisco ar fi foarte bine.

Pentru o clipă, Emmett s-a uitat la mine. Apoi a închis ochii.

— Dacă închizi ochii, i-am spus, nu înseamnă că nu sunt aici, Emmett. Nici pe departe. De fapt, când închizi ochii, nu numai eu sunt aici, ci şi Billy e aici, şi acest motel minunat e aici, toată lumea întreagă este aici – exact acolo unde ai lăsat-o.

Emmett a deschis ochii.

— Sally, a zis, nu ştiu ce speranţe ţi-am dat eu sau ce speranţe ţi-ai făcut singură...

Ce-i asta? m-am întrebat. Speranţele pe care să mi le fi dat el? Speranţe pe care să mi le fi făcut singură? M-am aplecat puţin mai aproape ca să mă asigur că nu-mi scapă niciun cuvânt.

— ...dar Billy şi cu mine am trecut prin multe în acest an. Pierderea tatei şi a fermei...

— Continuă, am spus. Sunt foarte atentă.

Emmett şi-a dres glasul.

— Doar că... Având în vedere prin câte am trecut... Cred că ceea ce ne trebuie mie şi lui Billy acum este să o luăm de la capăt împreună. Doar noi doi.

M-am holbat la el o clipă. Apoi am oftat uşor.

— Deci asta e, am spus. Tu crezi că mă invit la o plimbare spre San Francisco cu intenția de a deveni parte din gospodăria ta.

A părut puțin stânjenit.

— Eu doar spun, Sally...

— Oh, ştiu ce vrei să spui – pentru că tocmai ai spus-o. S-a auzit tare şi clar, în ciuda tuturor bâlbâielilor. Aşa că lasă-mă să vorbesc şi eu tare şi clar. În viitorul apropiat, domnule Emmett Watson, singura casă din care intenționez să fac parte este a mea. O casă în care mâncarea şi curățenia pe care le voi face sunt pentru mine. Îmi voi pregăti micul-dejun, prânzul, cina. Îmi voi spăla vasele. Îmi voi spăla hainele. Îmi voi mătura podeaua. Aşa că nu-ți face griji că-ți voi strica noul început. Ultima dată când am verificat, existau destule începuturi pentru toți.

În timp ce Emmett ieşea pe uşă şi se urca în maşina lui galbenă şi strălucitoare, m-am gândit că în America există cu siguranță o mulțime de lucruri mari. Empire State Building şi Statuia Libertății sunt mari. Mississippi şi Marele Canion sunt mari. Cerul de deasupra preriei este mare. Dar nu există nimic mai mare decât părerea unui om despre el însuşi.

Am clătinat din cap, am închis uşa, apoi am bătut în uşa băii pentru a vedea cum se descurcă Billy.

Cu excepția fratelui său, cred că îl cunosc pe Billy Watson mai bine decât oricine altcineva. Ştiu cum îşi mănâncă

friptura de pui, mazărea şi piureul de cartofi (începând cu puiul, trecând la mazăre şi lăsând cartofii pentru final). Ştiu cum îşi face temele (stând drept la masa din bucătărie şi folosind guma de la capătul creionului pentru a şterge orice urmă de greşeală). Ştiu cum îşi spune rugăciunile (amintind întotdeauna de tatăl său, de mama sa, de fratele său şi de mine). Dar ştiu, de asemenea, cum intră singur în necazuri.

Era în prima zi de joi din mai.

Îmi amintesc pentru că eram în mijlocul pregătirii plăcintelor cu lămâie şi bezea pentru adunarea festivă a bisericii când am primit un telefon prin care mi se cerea să vin la şcoală.

Recunosc că, atunci când am intrat în biroul directorului, eram deja puțin supărată. Tocmai terminasem de bătut albuşurile pentru bezea când sunase telefonul, aşa că a trebuit să sting cuptorul şi să arunc albuşurile în chiuvetă. Dar când am deschis uşa şi l-am văzut pe Billy stând pe un scaun în fața biroului directorului Huxley şi uitându-se la pantofii lui, m-am înroşit. Ştiu sigur că Billy Watson nu a avut niciodată în viața lui un motiv să se uite la pantofi. Dacă se holba la pantofi însemna că cineva îl făcuse să simtă această nevoie, pe nedrept.

— În regulă, i-am spus directorului Huxley. Suntem aici, în fața dumneavoastră. Care pare să fie problema?

S-a dovedit că, la scurt timp după prânz, şcoala făcuse un aşa-numit exercițiu „Duck-and-Cover”[15]. În mijlocul orei, în timp ce copiii primeau instrucțiunile obişnuite, clopoțelul şcolii sunase de cinci ori la rând, moment în care copiii trebuiau să se ghemuiască sub băncile lor şi să-şi pună mâinile deasupra capului. Dar se pare că, atunci când clopoțelul sunase şi doamna Cooper le reamintise copiilor ce trebuie să facă, Billy refuzase.

---

[15] Metodă de protecție împotriva efectelor unei explozii nucleare (n. red.).

Billy nu refuză foarte des. Dar, când alege să refuze, o face cu hotărâre. Şi, oricât încercase doamna Cooper să-l convingă, să insiste sau să-l dojenească, Billy pur şi simplu nu voise să se alăture colegilor săi sub bănci.

— Am încercat să-i explic lui William, mi-a spus directorul Huxley, că scopul exerciţiului este acela de a-şi garanta propria siguranţă şi că, refuzând să participe, nu numai că se pune pe el însuşi în pericol, dar dă un motiv de dezordine chiar în momentul în care dezordinea ar putea face cel mai mare rău celorlalţi.

Anii nu au fost blânzi cu directorul Huxley. Părul i s-a rărit în creştet, iar în oraş se vorbea că doamna Huxley avea un prieten în Kansas City. Aşa că presupun că era nevoie de compasiune. Dar nu-l simpatizasem în mod deosebit pe directorul Huxley când fusesem elevă la şcoala primară Morgen şi nu vedeam prea multe motive să-l plac acum.

M-am întors către Billy.

— Este adevărat?

Fără să-şi ridice privirea de la pantofi, Billy a dat din cap că da.

— Trebuie să ne spui de ce ai refuzat să urmezi instrucţiunile domnişoarei Cooper, a sugerat directorul.

Pentru prima dată, Billy şi-a ridicat privirea spre mine.

— În introducerea la Compendiul său, profesorul Abernathe spune că un erou nu întoarce niciodată spatele pericolului. El spune că un erou îl înfruntă întotdeauna faţă în faţă. Dar cum ar putea cineva să înfrunte pericolul, dacă stă sub bancă şi cu mâinile deasupra capului?

Vorbind simplu şi cu bun-simţ. După părerea mea, nu există ceva mai bun.

— Billy, de ce nu aştepţi afară?

— Bine, Sally.

Atât eu, cât şi directorul am privit cum Billy a ieşit din birou, uitându-se încă la pantofii lui. Când uşa s-a închis, m-am întors spre director ca să fim faţă în faţă.

— Domnule director Huxley, am spus, făcând tot posibilul să-mi păstrez amabilitatea, vreţi să-mi spuneţi că, la doar nouă ani după ce Statele Unite ale Americii au învins forţele fascismului din întreaga lume, îl pedepsiţi pe un băiat de opt ani pentru că refuză să-şi bage capul sub bancă ca un struţ în nisip?

— Domnişoară Ransom...

— Niciodată nu am pretins că sunt om de ştiinţă, am continuat. De fapt, când eram la liceu, am primit un C la fizică şi un B- la biologie. Dar puţinul pe care l-am învăţat la aceste materii îmi sugerează că partea de sus a unei bănci are la fel de multe şanse să protejeze un copil de o explozie nucleară precum are părul pieptănat să îţi protejeze capul de soare.

Ştiu. Nu a fost un lucru creştinesc ceea ce am spus. Dar mă înfuriasem. Şi mai aveam la dispoziţie doar două ore în care să reîncălzesc cuptorul, să termin de făcut plăcintele şi să le duc la biserică. Aşa că nu era timp pentru a o lua cu binişorul.

Şi ce să vezi? Când am părăsit biroul, cinci minute mai târziu, directorul Huxley a fost de acord ca, pentru siguranţa elevilor, un suflet curajos pe nume Billy Watson să fie numit supraveghetor „Duck-and-Cover”. De acum încolo, când clopoţelul şcolii va suna de cinci ori la rând, în loc să se ascundă sub bancă, Billy va merge din clasă în clasă, cu un clipboard în mână pentru a verifica respectarea regulilor de către toţi ceilalţi.

După cum am spus, îl cunosc pe Billy mai bine decât oricine, inclusiv modul în care intră în bucluc.

Aşa că nu aveam niciun motiv să fiu surprinsă când, după ce am bătut de trei ori la uşa băii şi am deschis-o în sfârşit,

am găsit apa din cadă curgând, fereastra deschisă şi nici urmă de Billy.

EMMETT

După ce a condus un kilometru şi jumătate pe un drum sinuos de pământ, Emmett a început să aibă o bănuială că o luase pe un drum greşit. Bărbatul de la benzinărie, care îi cunoştea pe soții Wolcott după nume, îi spusese că ar trebui să continue pe Route 28 încă vreo treisprezece kilometri, apoi să facă la dreapta pe drumul de pământ mărginit de cedri albi. Emmett măsurase distanța pe kilometraj şi, deşi nu era sigur cum arătau cedrii albi, drumul pe care îl întâlnise era mărginit de copaci veşnic verzi, aşa că a luat-o la dreapta. Dar, după un kilometru şi jumătate, încă nu se vedea niciun semn al vreunei reşedințe de vară. Din fericire, drumul nu era suficient de lat pentru ca Emmett să întoarcă, aşa că a mers mai departe şi, câteva minute mai târziu, a dat peste o casă mare din lemn, la marginea unui lac – lângă care era parcată maşina lui Woolly.

Emmett a oprit în spatele Cadillacului, a coborât din Studebaker şi s-a îndreptat spre lac. Era după-amiaza târziu şi apa era atât de liniştită, încât suprafața ei reflecta perfect pinii de pe malul opus şi norii răzleți de deasupra, dând lumii o iluzie de simetrie verticală. Singurul semn de mişcare venea de la un stârc-cenuşiu care, deranjat de închiderea portierei maşinii lui Emmett, îşi luase zborul din apa puțin adâncă şi acum plana în linişte la aproximativ doi metri deasupra lacului.

În stânga lui Emmett se afla o clădire mică, ce părea a fi un fel de şopron de lucru, pentru că în apropiere, sprijinită

pe două capre de tăiat lemne, aşteptând să fie reparată, se afla o barcă de pescuit răsturnată, cu o spărtură în prova.

În dreapta lui Emmett se afla casa care dădea spre peluză, lac şi doc. De-a lungul faţadei se afla o verandă mare cu balansoare şi un şir de trepte late, care coborau spre iarbă. În capătul treptelor trebuia să fie intrarea principală, ştia Emmett, dar de cealaltă parte a Cadillacului era o cărare mărginită de pietre vopsite care ducea la o verandă şi la o uşă deschisă.

Urcând treptele, Emmett a deschis uşa cu plasă şi a strigat:

— Woolly? Duchess?

Neauzind nimic, a intrat, lăsând uşa să se trântească în urma lui. S-a trezit într-un vestibul unde erau undiţe, cizme de drumeţie, bocanci şi patine. Tot ce se afla în încăpere era bine aranjat, cu excepţia scaunelor de grădină, care erau stivuite în mijlocul încăperii. Deasupra unui dulap pentru puşti atârna un panou mare, pictat de mână, cu o listă de verificare intitulată ÎNCHIDEREA CASEI:

1. Scoateţi percutoarele.
2. Strângeţi canoele.
3. Goliţi cutia de gheaţă.
4. Duceţi înăuntru balansoarele.
5. Scoateţi gunoiul.
6. Faceţi paturile.
7. Stingeţi focul din şeminee.
8. Închideţi ferestrele.
9. Închideţi uşile.
10. Mergeţi acasă.

Ieşind din vestibul, Emmett a păşit într-un hol, unde s-a oprit, a ascultat şi i-a strigat din nou pe Woolly şi pe Duchess. Neprimind niciun răspuns, a băgat capul pe uşă în diferite camere. Primele două păreau neatinse, dar, în cea de-a treia, un tac şi câteva bile fuseseră lăsate pe pâsla

mesei de biliard, ca şi cum cineva s-ar fi oprit în mijlocul jocului. La capătul holului, Emmett a ajuns într-o sufragerie cu tavan înalt, cu diverse aranjamente de canapele şi scaune şi cu o scară ce ducea la etajul al doilea.

Emmett a dat din cap în semn de apreciere. Era una dintre cele mai frumoase camere pe care le văzuse vreodată. Mare parte din mobilier era în stilul Arts and Crafts, din lemn de cireş sau de stejar, perfect îmbinat şi discret finisat.

Deasupra centrului încăperii atârna un corp de iluminat mare care, la fel ca şi lămpile, era umbrit cu mică, astfel încât încăperea să fie învăluită într-o strălucire caldă odată cu lăsarea serii. Şemineul, tavanele, canapelele, scara, toate erau mai mari decât în mod normal, dar proporţionale între ele şi rămâneau în armonie cu scara umană, astfel încât camera părea în acelaşi timp confortabilă şi generoasă.

Nu era greu de înţeles de ce casa îşi păstrase o poziţie atât de privilegiată în imaginaţia lui Woolly. Şi-ar fi păstrat o poziţie privilegiată şi în cea a lui Emmett, dacă s-ar fi bucurat de luxul de a creşte în ea.

Prin două uşi deschise, Emmett vedea sufrageria cu o masă lungă de stejar, iar în continuarea holului vedea uşi care duceau spre alte încăperi, inclusiv spre o bucătărie în capăt. Dar, dacă Woolly şi Duchess s-ar fi aflat într-una dintre acele camere, l-ar fi auzit când i-a strigat. Aşa că Emmett s-a îndreptat spre scări.

La capătul treptelor, holul ducea în ambele direcţii.

Mai întâi, Emmett a verificat dormitoarele din dreapta. Deşi difereau ca mărime şi mobilier – unele cu paturi duble, altele cu paturi de o persoană, una cu două paturi suprapuse –, toate aveau în comun o simplitate rudimentară. Într-o casă ca aceasta, a înţeles Emmett, nu zăboveai în dormitorul tău. Te alăturai familiei de jos pentru micul-dejun la masa lungă de stejar, apoi îţi petreceai restul zilei în aer liber. Niciuna dintre camere nu prezenta semne

că ar fi fost folosită în noaptea precedentă, aşa că, întorcându-se, Emmett s-a îndreptat spre celălalt capăt al holului.

În timp ce mergea, Emmett a aruncat o privire la fotografiile de pe perete, cu intenţia de a le acorda doar o atenţie trecătoare. Şi totuşi s-a trezit încetinind pasul, apoi oprindu-se cu totul pentru a le studia mai atent.

Deşi fotografiile variau ca mărime, toate înfăţişau oameni. Imagini de grup şi individuale, copii şi adulţi, unii în mişcare, alţii în repaus. Luate separat, nu prezentau nimic neobişnuit. Feţele şi hainele erau destul de obişnuite. Dar, luate împreună, exista ceva profund de invidiat la acest perete de fotografii în ramele lor negre potrivite. Şi nu se datora luminii dominante a soarelui şi zâmbetelor lipsite de griji. Era o chestiune de moştenire.

Tatăl lui Emmett crescuse într-o versiune a acestui loc. Aşa cum scrisese în ultima sa scrisoare, în familia sa fuseseră transmise din generaţie în generaţie nu doar simple acţiuni şi obligaţiuni, ci case şi tablouri, mobilă şi bărci. Iar când tatăl lui Emmett alegea să povestească anecdote din tinereţea sa, părea că nu se mai terminau verii, unchii şi mătuşile, toţi adunaţi în jurul mesei de sărbători. Dar, dintr-un motiv oarecare, un motiv care nu fusese niciodată explicat pe deplin, tatăl lui Emmett lăsase toate acestea în urmă când se mutase în Nebraska. Lăsase totul în urmă fără să păstreze nimic.

Sau aproape nimic.

Mai erau cuferele din pod, cu autocolantele exotice de la hoteluri străine, coşul de picnic cu aranjamentul său ordonat de ustensile şi porţelanurile nefolosite din bufet – amintiri ale vieţii la care tatăl lui Emmett renunţase pentru a-şi urmări idealul emersonian. Emmett a clătinat din cap, nesigur dacă acţiunile tatălui său ar trebui să-i dea motive de dezamăgire sau de admiraţie.

Ca de obicei în cazul unor astfel de enigme ale inimii, răspunsul era, probabil, ambele.

Înaintând pe hol, Emmett şi-a dat seama, după calitatea fotografiilor şi stilul vestimentar, că imaginile se deplasau înapoi în timp. Pornind de la un anumit moment din anii 1940, ele se retrăgeau prin anii 1930 şi 1920 până mai departe. Dar când Emmett a trecut pe lângă măsuța din capul scărilor, fotografiile şi-au inversat cursul şi au început să avanseze prin decenii. Tocmai când se întorsese în anii 1940 şi privea curios un spațiu gol de pe perete, Emmett a auzit muzica – o muzică venind slab de undeva de pe hol. Trecând prin dreptul mai multor camere, a urmărit sunetul până când s-a oprit în fața penultimei uşi şi a ascultat.

Era Tony Bennett.

Tony Bennett cântând că ar ajunge de la zdrențe la bogății, dac-ai spune doar că-ți pasă.

Emmett a bătut la uşă.

— Woolly? Duchess?

Fiindcă niciunul nu a răspuns, a deschis uşa.

Era o altă cameră mobilată simplu, cu două paturi mici de o persoană şi un birou. Într-un pat zăcea Woolly, cu picioarele întinse dincolo de capătul cadrului, cu ochii închişi şi cu mâinile încrucişate pe piept. Pe noptieră se aflau două sticluțe de medicamente goale şi trei pastile roz.

Cu o presimțire cumplită, Emmett s-a apropiat de pat. După ce i-a rostit numele, l-a scuturat uşor de umăr pe Woolly, găsindu-l țeapăn la atingere.

— Oh, Woolly, a zis Emmett, aşezându-se pe patul opus.

Simțind un început de greață, Emmett şi-a întors privirea de la trăsăturile inexpresive ale prietenului său şi s-a trezit uitându-se la noptieră. După ce a recunoscut sticluța albastră ca fiind aşa-zisul medicament al lui Woolly, Emmett a luat sticla maro. Nu auzise niciodată de medicamentul al

cărui nume era scris pe etichetă, dar a văzut că îi fusese prescris lui Sarah Whitney.

În acest fel, s-a gândit Emmett, suferința naşte suferință. Oricât de bine ştia sora lui Woolly să ierte, nu va putea niciodată să se ierte pentru asta. În timp ce punea sticluța goală la loc, de la radio a răsunat un număr de jazz, legănat şi discordant.

Ridicându-se de pe pat, Emmett s-a întins spre radio şi l-a oprit. Alături, pe birou se aflau o cutie veche de trabucuri şi un dicționar care ar fi putut proveni de oriunde, dar sprijinită de perete era o fotografie înrămată care nu putea să provină decât din spațiul gol din hol.

Era un instantaneu cu Woolly în copilărie, stând într-o canoe între mama şi tatăl său. Părinții lui Woolly – un cuplu frumos, în vârstă de treizeci de ani – țineau câte o vâslă sprijinită pe bordaj, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a porni la drum. După expresia lui Woolly, îți puteai da seama că era puțin nervos, dar şi că râdea, ca şi cum cineva din afara cadrului, cineva de pe doc, făcea o figură special pentru el.

Cu doar câteva zile înainte – când stătuseră în fața orfelinatului aşteptându-l pe Duchess –, Billy îi povestise lui Woolly despre mama lor şi despre focurile de artificii din San Francisco, iar Woolly, la rândul său, îi povestise lui Billy despre sărbătorile de 4 Iulie pe care familia lui le petrecea aici. Lui Emmett i-a trecut prin minte că această fotografie cu Woolly stând între părinții săi în canoe ar fi putut foarte bine să fie făcută chiar în aceeaşi zi în care Emmett se întinsese între părinții săi pentru a urmări focurile de artificii din Seward. Şi, poate pentru prima dată, Emmett şi-a dat seama de ce călătoria spre vest pe Autostrada Lincoln devenise atât de importantă pentru fratele său.

Cu blândețe, Emmett a pus fotografia la locul ei pe birou. Apoi, după ce s-a mai uitat o dată la prietenul său, a plecat

să caute un telefon. Dar, în timp ce se îndrepta spre hol, a auzit un zgomot puternic venind de jos.

Duchess, s-a gândit el.

Şi durerea care se aduna în el a fost eclipsată de un sentiment de furie.

Coborând scările, Emmett s-a deplasat rapid pe hol în direcția bucătăriei, căutând din nou sursa zgomotului. Intrând pe prima uşă din stânga, a păşit într-o încăpere care arăta ca biroul unui gentleman, dar în dezordine – cărți aruncate de pe rafturi, sertare de birou scoase şi hârtii împrăştiate pe podea. În stânga lui Emmett, un tablou înrămat ieşea la un unghi de nouăzeci de grade din perete, iar în spatele tabloului se afla Duchess, mişcând înainte şi înapoi un topor pe suprafața gri şi netedă a unui seif.

— Haide, a zis Duchess, lovind din nou seiful. Haide, dragă!

— Duchess! l-a strigat Emmett.

Apoi l-a strigat din nou, mai tare.

Speriat, Duchess şi-a verificat toporul şi s-a uitat peste umăr. Dar, când l-a văzut pe Emmett, a zâmbit larg.

— Emmett! Doamne, ce mă bucur să te văd!

Lui Emmett i s-a părut că zâmbetul lui Duchess era la fel de discordant ca şi numărul de jazz care se auzea la radio în camera lui Woolly şi a simțit aceeaşi dorință imperioasă de a-i pune capăt. În timp ce Emmett se apropia, expresia lui Duchess a trecut de la euforie la îngrijorare.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

— Ce s-a întâmplat? a rostit Emmett, uimit. N-ai fost sus? Nu l-ai văzut pe Woolly?

Înțelegând brusc, Duchess a lăsat toporul pe un scaun, apoi a clătinat din cap cu o expresie solemnă.

— L-am văzut, Emmett. Ce pot să spun? Este îngrozitor.

— Dar cum...? a răbufnit Emmett. Cum ai putut să-l laşi?

— Să-l las? a repetat Duchess, surprins. Chiar crezi că, dacă aş fi ştiut ce intenţiona să facă Woolly, l-aş fi lăsat singur? Am fost cu ochii pe el din clipa în care l-am cunoscut. Cu nici o săptămână în urmă, am mers atât de departe, încât i-am luat şi ultimul flacon cu medicamente. Dar trebuie să mai fi avut încă unul ascuns. Şi nu mă întreba de unde a făcut rost de pastilele alea.

Cuprins de sentimente de neputinţă şi de furie, Emmett voia să dea vina pe Duchess. Voia să dea vina pe el, cu adevărat. Dar înţelegea, de asemenea, că nu era vina lui Duchess. Şi amintirea asigurării pe care i-o dăduse surorii lui Woolly că totul va fi bine a crescut în el, sufocându-l.

— Ai chemat măcar o ambulanţă? a întrebat Emmett după o clipă, auzindu-şi vocea şovăind.

Duchess a clătinat din cap cu o expresie de inutilitate.

— În momentul în care l-am găsit, era prea târziu. Era deja rece ca gheaţa.

— În regulă, a spus Emmett. O să sun la poliţie.

— Poliţie? De ce ai face asta?

— Trebuie să spunem cuiva.

— Bineînţeles că trebuie. Şi o vom face. Dar pentru Woolly nu contează dacă o facem acum sau mai târziu. În schimb, ar putea să conteze mult pentru noi.

Ignorându-l, Emmett s-a îndreptat spre telefonul de pe birou. Când Duchess l-a văzut încotro se îndreaptă, s-a grăbit în aceeaşi direcţie, dar Emmett i-a luat-o înainte.

Ţinându-l pe Duchess la distanţă cu o mână, Emmett a ridicat receptorul cu cealaltă, doar pentru a-l găsi mut – serviciul nu fusese încă restabilit pentru acest sezon.

Duchess s-a relaxat când şi-a dat seama că telefonul e mort.

— Să discutăm puţin despre asta.

— Haide, a spus Emmett, luându-l pe Duchess de cot. Mergem cu maşina la secţie.

Îndemnându-l pe Duchess să iasă din birou, Emmett l-a condus pe hol, abia ascultând cum Duchess încerca să justifice amânarea.

— Este groaznic ce s-a întâmplat, Emmett. Sunt primul care s-o spună. Dar este ceea ce a ales Woolly pentru el însuşi. Din propriile motive. Motive pe care poate nu le vom înțelege niciodată pe deplin şi pe care nu avem dreptul să le contestăm. Ceea ce e important acum e să ne amintim ce ar fi vrut el.

Când au ajuns la uşa cu plasă din vestibul, Duchess s-a întors spre Emmett.

— Ar fi trebuit să fii acolo când fratele tău a vorbit despre casa pe care vrea să o construiască în California. Nu l-am văzut niciodată pe Woolly atât de entuziasmat. Îşi putea imagina cum voi doi ați locui acolo împreună. Dacă ne ducem acum la poliție, îți spun, într-o oră locul ăsta o să fie plin de oameni şi nu vom mai apuca să terminăm ce a început Woolly.

Cu o mână, Emmett a deschis uşa, iar cu cealaltă l-a împins pe Duchess pe scări.

După ce Duchess s-a împleticit câțiva metri în direcția bărcii răsturnate, s-a răsucit brusc ca şi cum ar fi avut o idee.

— Ei, vezi adăpostul ăla pentru bărci? E un banc de lucru înăuntru, cu un set întreg de dălți, pile şi burghie. Mie nu mi-au fost de niciun folos. Dar pun pariu că tu ai putea deschide seiful ăla în câteva minute. După ce luăm fondul lui Woolly, putem merge împreună să găsim un telefon. Şi când ambulanța e pe drum, putem pleca spre California, aşa cum voia el.

— Noi nu mergem nicăieri, a replicat Emmett, roşu la față. Nu mergem la San Francisco, la Los Angeles sau în Tinseltown. Eu şi fratele meu mergem în California. Tu te duci la Salina.

Duchess s-a uitat neîncrezător la Emmett.

— De ce naiba m-aş duce la Salina, Emmett?

Când Emmett nu a răspuns, Duchess a clătinat din cap şi a arătat spre pământ.

— Rămân aici până când voi reuşi să deschid seiful acela. Şi, dacă nu vrei să rămâi să mă ajuți, e treaba ta. Este o țară liberă. Dar ți-o spun, Emmett, ca prieten: dacă pleci acum, o să regreți decizia asta. Pentru că, odată ajuns în California, îți vei da seama că două mii de dolari nu te vor duce prea departe. Atunci o să-ți doreşti să fi avut partea ta din fond.

Emmett a făcut un pas în față şi l-a apucat pe Duchess de guler, aşa cum o făcuse la familia Whitney, numai că de data aceasta îşi folosea ambele mâini şi simțea cum țesătura se strângea în jurul gâtului lui Duchess în timp ce el încleşta pumnii.

— Nu înțelegi? a spus el printre dinți. Nu există niciun fond. Nicio moştenire. Niciun ban în seif. E un basm. Un basm inventat de Woolly pentru ca tu să-l duci acasă.

Ca şi cum ar fi fost dezgustat, Emmett l-a împins pe Duchess cât colo.

Împiedicându-se de pietrele care mărgineau aleea, Duchess a căzut pe iarbă.

— O să mergi la poliție, a spus Emmett, chiar dacă trebuie să te târăsc până la secție.

— Dar, Emmett, sunt bani în seif.

Răsucindu-se, Emmett şi-a descoperit fratele stând în picioare în pragul vestibulului.

— Billy! Ce cauți aici?

Înainte ca Billy să poată răspunde, expresia lui a trecut de la una de comandă la una de alarmă, determinându-l pe Emmett să se întoarcă – chiar în momentul în care brațul lui Duchess s-a ridicat.

Lovitura s-a dovedit suficient de puternică pentru a-l face pe Emmett să cadă din picioare, dar nu suficient de puternică pentru a-l lăsa inconştient. Simţind sângele pe frunte, Emmett şi-a adunat puterile şi s-a ridicat în patru labe exact la timp pentru a-l vedea pe Duchess împingându-l pe Billy în casă şi trântind uşa.

DUCHESS

Cu o zi înainte, după ce a recunoscut că noţiunea de cifru îi scăpase cu siguranţă, Woolly m-a întrebat dacă vreau să facem o plimbare până la doc.

— Dă-i drumul, am spus. Cred că o stau o vreme singur cu gândurile mele.

După ce Woolly a ieşit, am rămas câteva minute în faţa seifului străbunicului, cu mâinile în şolduri, privindu-l. Apoi, cu o mişcare din cap, m-am apucat de treabă. Mai întâi, am încercat să-mi lipesc urechea de metal şi să întorc cadranele pentru a auzi pocnetul rotiţelor, aşa cum se face în filme – ceea ce a funcţionat la fel de bine ca orice alt lucru pe care încerci să-l faci fiindcă l-ai văzut în filme.

Am scos caseta lui Othello din geanta mea şi am luat cuţitul bătrânului. Ideea mea era să forţez vârful lamei să intre între uşă şi carcasă şi să-l mişc înainte şi înapoi. Dar când am apăsat cu toată greutatea pe cuţit, lama a cedat şi s-a rupt de la mâner.

— Forjat, călit şi lustruit de un meşter din Pittsburgh, pe naiba, am mormăit.

Am plecat în căutarea unor unelte adevărate. După ce am deschis fiecare sertar din bucătărie şi am scotocit prin toate dulapurile, m-am dus în vestibul, unde am verificat fiecare cutiuţă şi fiecare coş, fără niciun rezultat. Pentru o clipă, m-

am gândit să trag în seif cu una dintre puşti, dar, având în vedere norocul meu, probabil că aş fi fost lovit de un glonţ care ar fi ricoşat.

Aşa că am coborât la doc, unde Woolly admira priveliştea.

— Ei, Woolly! am strigat de pe uscat. Ştii dacă există vreun magazin de feronerie în zonă?

— Ce-i asta? a întrebat el, întorcându-se spre mine. Un magazin de feronerie? Nu sunt sigur. Dar este un magazin universal la vreo opt kilometri mai sus pe drum.

— Perfect. N-ar trebui să dureze mult. Ai nevoie de ceva?

Woolly s-a gândit o clipă, apoi a clătinat din cap.

— Am tot ce-mi trebuie, a răspuns el cu un fel de zâmbet în stil Woolly. O să mă plimb puţin şi o să-mi despachetez lucrurile. Apoi m-am gândit să trag un pui de somn.

— De ce nu? Îl meriţi.

Douăzeci de minute mai târziu, hoinăream pe culoarele magazinului universal gândindu-mă că trebuie să se numească aşa pentru că în general are cam tot ce există-n univers, mai puţin ceea ce cauţi. Parcă cineva ar fi răsturnat o casă pe o parte şi ar fi scuturat-o până când tot ce nu era bătut în cuie pe covor a căzut pe uşă afară: spatule, mănuşi de bucătărie şi cronometre pentru a măsura cât să fierbi ouăle, bureţi, perii şi săpunuri, creioane, caiete şi radiere, yo-youri şi mingi de cauciuc. În starea de exasperare a consumatorului, l-am întrebat în cele din urmă pe proprietar dacă are vreun baros. N-a putut să-mi ofere decât un ciocan cu cap rotund şi un set de şurubelniţe.

Când m-am întors la casă, Woolly era deja la etaj, aşa că m-am dus în birou cu uneltele mele. Cred că am bătut în chestia aia vreo oră, fără să obţin nimic altceva decât nişte metal parcă zgâriat de o găină şi o cămaşă îmbibată de transpiraţie.

Următoarea oră mi-am petrecut-o căutând cifrul în birou. M-am gândit că un bătrân şmecher ca domnul Wolcott nu

ar fi atât de neglijent încât să lase cifrul seifului său la voia întâmplării. Mai ales dacă ne gândim că a trăit până la nouăzeci de ani. Trebuie să-l fi notat undeva.

Bineînțeles, am început cu biroul lui. Mai întâi, am răscolit prin sertare, căutând un jurnal sau o agendă în care un număr important ar putea fi consemnat pe ultima pagină. Apoi am scos sertarele şi le-am întors pentru a vedea dacă nu cumva îl scrisese pe una dintre părțile inferioare. M-am uitat sub lampa de birou şi pe partea de jos a bustului de bronz al lui Abraham Lincoln, în ciuda faptului că acesta cântărea vreo sută de kilograme. Apoi, mi-am îndreptat atenția spre cărți, răsfoindu-le în căutarea unei bucăți de hârtie ascunse. Acest efort a durat până când mi-am dat seama că răsfoirea tuturor cărților bătrânului mi-ar lua tot restul vieții.

Atunci am decis să-l trezesc pe Woolly – pentru a-l întreba care dintre dormitoare era al străbunicului său.

Mai devreme, când Woolly spusese că va trage un pui de somn, nu mă gândisem la nimic. După cum am menționat, nu dormise prea mult în noaptea precedentă, iar apoi se trezise în zori ca să plecăm în grabă. Aşa că îmi închipuisem că exact asta intenționa să facă, să tragă un pui de somn.

Dar în momentul în care am deschis uşa dormitorului am ştiut la ce mă uit. La urma urmei, mai stătusem în pragul acela înainte. Am recunoscut impresia de ordine – lucrurile lui Woolly aliniate pe birou şi pantofii lui puşi unul lângă altul la capătul patului. Am recunoscut liniştea – pusă în evidență de mişcarea delicată a perdelelor şi de murmurul unei ştiri difuzate la radio. Şi am recunoscut expresia de pe chipul lui Woolly – o expresie care, ca şi cea a lui Marceline, nu radia nici fericire, nici tristețe, dar care sugera un fel de pace.

Când brațul îi căzuse, Woolly trebuie să fi fost prea departe sau prea indiferent ca să se mai obosească să-l

ridice, pentru că degetele lui atingeau podeaua, la fel cum o făcuseră şi la HoJo. Şi, la fel ca atunci, i-am ridicat brațul, de data asta încrucişându-i mâinile pe piept.

În cele din urmă, m-am gândit, casele, maşinile şi Roosevelt se prăbuşiseră.

— Măreția este că a rezistat atât de mult[16].

Înainte să ies, am oprit radioul. Dar apoi l-am pornit din nou, gândindu-mă că, în orele care aveau să urmeze, Woolly va aprecia probabil să aibă din când în când o reclamă care să-i țină companie.

În acea seară am mâncat fasole dintr-o conservă şi am ajutat-o să alunece pe gât cu un pepsi-cola cald, singurele lucruri de mâncare pe care le-am găsit în bucătărie. Ca să nu stânjenesc fantoma lui Woolly, am dormit pe o canapea din camera mare. Şi, când m-am trezit dimineața, m-am întors la muncă.

În orele care au urmat, cred că am lovit seiful ăla de o mie de ori. L-am lovit cu ciocanul. L-am lovit cu un ciocan de crochet. Am încercat chiar să-l lovesc cu bustul lui Abe Lincoln, dar nu am reuşit să-l țin suficient de strâns.

În jurul orei patru după-amiaza am decis să mă duc la Caddy, în speranța de a găsi un levier. Dar, când am ieşit din casă, am observat că barca cu vâsle răsturnată pe două capre de tăiat lemne avea o gaură considerabilă în prova. Gândindu-mă că cineva o pusese acolo pentru a o repara, am intrat în adăpostul pentru bărci ca să caut un instrument care s-ar putea dovedi util. Desigur, în spatele tuturor vâslelor şi al canoelor se afla un banc de lucru cu o mulțime de sertare. Cred că mi-am petrecut o jumătate de oră examinând fiecare centimetru din el, dar tot ce mi-a oferit a fost un nou sortiment de unelte de mână cu care n-

[16] Replică din *Regele Lear*, de William Shakespeare (n. red.).

aş fi ajuns mult mai departe decât cu cele de la magazinul general. Amintindu-mi că Woolly pomenise de un foc de artificii anual, am răscolit magazia bărcilor căutând explozibil. Apoi, tocmai când eram pe punctul de a ieşi, demoralizat, am găsit un topor agățat între două cuie pe perete.

Fluierând ca un tăietor de lemne, m-am întors în biroul bătrânului, m-am aşezat în fața seifului şi mi-am luat avânt. Nu puteam să fi lovit de mai mult de zece ori când, deodată, din senin, Emmett Watson intră pe uşă.

— Emmett! am exclamat. Doamne, ce mă bucur să te văd!

Şi am vorbit serios. Pentru că, dacă exista cineva pe care îl ştiam în toată lumea asta largă care să găsească o cale de a deschide seiful, acela era Emmett.

Înainte de a avea şansa să-i explic situația, conversația a deviat puțin – deşi era de înțeles. Pentru că sosise când eu eram în adăpostul pentru bărci şi nu găsise pe nimeni în casă, Emmett urcase la etaj şi îl descoperise pe Woolly.

Era în mod clar zdruncinat. După toate probabilitățile, nu mai văzuse niciodată un cadavru, cu siguranță nu al unui prieten. Aşa că n-am putut să-l învinovățesc când a aruncat o parte din vină asupra mea. Aşa fac oamenii nervoşi. Arată cu degetul. Arată cu degetul spre cel care stă mai aproape – şi, având în vedere modul în care ne adunăm, este mai probabil ca persoana respectivă să fie un prieten decât un duşman.

I-am amintit lui Emmett că eu îl supravegheasem pe Woolly un an şi jumătate şi am observat că s-a mai liniştit. Dar apoi a început să vorbească cam aiurea. Să se poarte ca un nebun.

În primul rând, a vrut să sune la poliție. Când a descoperit că telefonul e mort, a vrut să conducă până la secție – şi a vrut să mă ia cu el.

Am încercat să-l fac să înțeleagă. Dar era atât de încordat, încât m-a tras după el pe hol, m-a împins pe uşă şi m-a trântit la pământ, susținând că nu sunt bani în seif, că trebuie să merg la secția de poliție şi că, dacă va fi necesar, o să mă târască până acolo.

Având în vedere starea în care se afla, nu mă îndoiesc că exact asta ar fi făcut – oricât de mult ar fi regretat mai târziu. Cu alte cuvinte, nu mi-a lăsat prea multe opțiuni.

Iar soarta părea să-mi dea dreptate. Pentru că, atunci când Emmett m-a doborât, am aterizat pe iarbă cu mâna sprijinită practic pe una dintre acele pietre vopsite. Apoi, de nicăieri, a apărut Billy – exact la timp pentru a-i atrage atenția lui Emmett în cealaltă direcție.

Piatra pe care pusesem mâna era de mărimea unui grepfrut. Dar nu voiam să-i fac vreo rană serioasă lui Emmett. Trebuia doar să-l încetinesc pentru câteva minute, cât să poată vedea imaginea de ansamblu înainte de a face ceva ce nu ar mai fi putut repara. M-am târât câțiva metri şi am luat o piatră care nu era mai mare decât un măr.

Sigur, a căzut la pământ când l-am lovit cu ea. Dar asta s-a întâmplat mai mult din cauza surprizei decât din cauza forței impactului. Ştiam că se va întoarce la treabă cât ai zice peşte.

Gândindu-mă că, dacă cineva îi putea băga mințile în cap lui Emmett, acela era fratele lui, am fugit pe scări, l-am împins pe Billy în casă şi am încuiat uşa în urma noastră.

— De ce l-ai lovit pe Emmett? a strigat Billy, părând mai zdruncinat decât fratele său. De ce l-ai lovit, Duchess? N-ar fi trebuit să-l loveşti!

— Ai perfectă dreptate, am fost de acord, încercând să-l liniştesc. N-ar fi trebuit s-o fac. Şi jur că nu o voi mai face niciodată.

L-am dus mai departe de uşă, l-am luat de umeri şi am încercat să vorbesc cu el ca de la bărbat la bărbat.

— Ascultă, Billy, a fost o mică încurcătură. Seiful e aici, aşa cum a spus Woolly. Şi sunt de acord cu tine din toată inima că banii sunt în el, aşteptând să fie revendicaţi. Dar nu ştim cifrul. Aşa că avem nevoie de puţin timp, de ingeniozitatea ta de yankeu şi de multă muncă în echipă.

De îndată ce l-am luat de umeri, Billy a închis ochii. Şi, înainte să ajung la jumătatea discursului meu, dădea din cap şi repeta în linişte numele fratelui său.

— Eşti îngrijorat pentru Emmett? l-am întrebat eu. Asta este? Îţi promit că nu e niciun motiv de îngrijorare. Abia dacă l-am lovit. De fapt, ar trebui să se ridice în picioare din clipă în clipă.

Chiar în timp ce spuneam asta, am auzit clanţa zăngănind în spatele nostru, apoi pe Emmett bătând în uşă şi strigându-ne.

— Vezi? am spus eu conducându-l pe puşti pe hol. Ce ţi-am spus?

Când bătăile în uşă s-au oprit, am coborât vocea pentru a vorbi pe un ton confidenţial.

— Dar adevărul, Billy, este că, din motive pe care nu le pot detalia în acest moment, fratele tău vrea să cheme autorităţile. Dar mă tem că, dacă face asta, nu vom deschide niciodată seiful, nu va fi nicio împărţire, iar casa ta – cea pentru tine, Emmett şi mama ta – nu va fi construită niciodată.

Credeam că am prezentat un caz destul de bun, dar Billy a continuat să dea din cap cu ochii închişi şi să rostească numele lui Emmett.

— O să vorbim cu Emmett, l-am asigurat, cu o doză de frustrare. O să vorbim cu el despre tot, Billy. Dar, pentru moment, suntem doar noi doi.

Şi uite-aşa, puştiul a încetat să mai dea din cap.

Gata, m-am gândit. Hai că am reuşit!

Dar apoi a deschis ochii şi m-a lovit cu piciorul în tibie.

Nu că-i amuzant?

O clipă mai târziu, iată-mă sărind într-un picior în timp ce el alerga pe hol.

— Isuse Hristoase! am şuierat, luând-o la fugă după el.

Dar, când am ajuns în camera mare, el dispăruse.

Dumnezeu mi-e martor că, deşi nu-l pierdusem din ochi mai mult de treizeci de secunde, puştiul dispăruse – precum cacaduul Lucinda.

— Billy? am strigat, uitându-mă după fiecare canapea. Billy?

De undeva din altă parte a casei, se auzea o altă clanță zăngănind.

— Billy! am strigat către întreaga încăpere, cu sentimentul că trebuia să mă grăbesc. Ştiu că escapada nu s-a desfăşurat exact aşa cum am plănuit, dar important este să rămânem împreună şi să o scoatem la capăt! Tu, fratele tău şi cu mine! Toți pentru unul şi unul pentru toți!

În acel moment, din direcția bucătăriei s-a auzit un zgomot de sticlă spartă. O clipă mai târziu, Emmett intra în casă. În privința asta, nu încăpea nicio îndoială. Neavând de ales, m-am îndreptat spre vestibul unde, găsind dulapul cu puşti încuiat, am luat o minge de crochet şi am aruncat-o în geamul lui.

BILLY

După ce s-au cazat în camera 14 de la White Peaks Motel de pe Route 28, iar Billy şi-a scos rucsacul, Emmett a anunțat că trebuia să plece să-i găsească pe Woolly şi pe Duchess.

— Între timp, i-a spus el lui Billy, probabil că e mai bine să rămâi aici.

— Apropo, a intervenit Sally, când ai făcut ultima oară baie, tinere? Nu m-aş mira să fi fost în Nebraska.

— Este adevărat, a răspuns Billy dând din cap. Ultima dată când am făcut baie a fost în Nebraska.

În timp ce Emmett începuse să discute liniştit cu Sally, Billy şi-a pus rucsacul în spate şi s-a îndreptat spre baie.

— Trebuie neapărat să iei chestia aia cu tine? a întrebat Sally.

— Am nevoie de rucsac, a spus Billy cu mâna pe clanță, pentru că acolo sunt hainele mele curate.

— În regulă. Dar nu uita să te speli după urechi.

— N-o să uit.

Când Emmett şi Sally s-au întors la discuția lor, Billy a intrat în baie, a închis uşa şi a deschis robinetele de la cadă. Dar nu şi-a dat jos hainele murdare. Nu şi-a dat jos hainele murdare pentru că nu avea de gând să facă baie. Asta fusese o minciună nevinovată. Ca şi cea pe care Sally i-o spusese şerifului Petersen.

După ce a verificat de două ori să se asigure că scurgerea e deschisă, astfel încât cada să nu se reverse, Billy şi-a strâns curelele de la rucsac, s-a urcat pe toaletă, a împins oblonul în sus şi s-a strecurat pe fereastră, fără să atragă atenția.

Billy ştia că fratele său şi Sally ar putea să stea de vorbă doar câteva minute, aşa că a trebuit să alerge cât mai repede pe lângă motel, până la locul unde era parcat Studebakerul. A alergat atât de repede, încât, atunci când s-a urcat în portbagaj şi a coborât capacul, îşi auzea inima bătându-i cu putere în piept.

Când Duchess îi povestise lui Billy cum el şi Woolly se ascunseseră în portbagajul maşinii directorului, Billy îl întrebase cum au ieşit din nou. Duchess îi explicase că luase cu el o lingură pentru a desface încuietoarea. Aşa că, înainte de a se urca în portbagajul Studebakerului, Billy îşi

scosese briceagul din rucsac. Apoi îşi scosese şi lanterna, pentru că urma să fie întuneric în portbagaj odată ce capacul ar fi fost închis. Lui Billy nu-i era frică de întuneric. Dar Duchess spusese cât de dificil fusese să deschidă încuietoarea fără să vadă. Uite atât am fost de aproape, adăugase Duchess, ținându-şi degetul mare şi arătătorul la o distanță de un centimetru unul de celălalt, să călătorim înapoi la Salina fără să zărim măcar Nebraska.

Aprinzându-şi lanterna, Billy s-a uitat rapid la ceasul lui Woolly pentru a verifica ora. Era 3:30. Apoi a stins lanterna şi a aşteptat. Câteva minute mai târziu, a auzit portiera deschizându-se şi închizându-se, motorul pornind, apoi s-au pus în mişcare.

În camera de motel, când Emmett îi spusese lui Billy că probabil era mai bine dacă rămânea în urmă, Billy nu fusese surprins.

Emmett se gândea adesea că era mai bine ca Billy să rămână în urmă când el pleca în altă parte. Ca atunci când se dusese la tribunalul din Morgen pentru a fi condamnat de judecătorul Schomer. Cred că e mai bine, îi spusese lui Billy, să aştepți aici cu Sally. Sau când se aflau la depoul din Lewis şi Emmett plecase după informații despre trenurile de marfă spre New York. Sau când se aflau pe West Side Elevated şi el se dusese să-l caute pe tatăl lui Duchess.

În al treilea paragraf al introducerii la Compendiul de eroi, aventurieri şi alți călători neînfricați, profesorul Abernathe spune că eroul îşi lasă adesea în urmă prietenii şi familia când porneşte într-o ispravă. Îşi lasă prietenii şi familia în urmă pentru că este preocupat să nu-i pună în pericol şi pentru că are curajul de a înfrunta necunoscutul de unul singur. De aceea Emmett a considerat adesea că este mai bine ca Billy să rămână în urmă.

Dar Emmett nu ştia despre Xenos.

În capitolul douăzeci şi cinci din Compendiul său, profesorul Abernathe spune:

De când există oameni mari care au realizat lucruri măreţe, există povestitori dornici să le povestească isprăvile. Dar, indiferent că a fost vorba de Hercule sau de Teseu, de Cezar sau de Alexandru, faptele pe care aceşti oameni le-au realizat, victoriile pe care le-au obţinut, adversităţile pe care le-au depăşit nu ar fi fost posibile fără contribuţia lui Xenos.

Deşi Xenos sună ca şi cum ar fi numele unei figuri istorice – de pildă, Xerxes sau Xenofon –, Xenos nu este deloc numele unei persoane. Xenos este un cuvânt din greaca veche care înseamnă străin, oaspete şi prieten. Sau, mai simplu, Celălalt. După cum spune profesorul Abernathe:

Xenos este cel de la periferie, în veşmânt discret, pe care abia îl observi. În decursul istoriei, el a apărut sub multe înfăţişări: paznic sau însoţitor, mesager sau paj, negustor, chelner sau vagabond. Deşi de obicei fără nume, în cea mai mare parte necunoscut şi prea adesea uitat, Xenos apare întotdeauna la momentul potrivit, în locul potrivit, pentru a-şi juca rolul esenţial în desfăşurarea evenimentelor.

De aceea, când Emmett sugerase că era mai bine ca Billy să rămână în urmă în timp ce el pleca în căutarea lui Woolly şi a lui Duchess, Billy nu avusese de ales decât să se strecoare pe fereastră şi să se ascundă în portbagaj.

La treisprezece minute după ce plecaseră de la motel, Studebakerul s-a oprit, iar portiera şoferului s-a deschis şi s-a închis.

Billy era pe punctul de a desface încuietoarea portbagajului când a simţit miros de benzină. Trebuie să fie la o benzinărie, s-a gândit el, iar Emmett cere indicaţii. Deşi Woolly pusese o stea mare şi roşie pe harta lui Billy ca să marcheze locul unde se găsea casa familiei sale, harta era la o scară prea mare pentru a include drumurile locale. Aşa că

Emmett, deşi ştia că ajunsese în apropierea casei lui Woolly, nu ştia exact unde se află aceasta.

Ascultând cu atenție, Billy l-a auzit pe fratele său strigând mulțumiri cuiva. Apoi portiera s-a deschis şi s-a închis şi au pornit din nou la drum. Douăsprezece minute mai târziu, Studebakerul a luat o curbă şi a început să se deplaseze din ce în ce mai încet până când s-a oprit. Apoi s-a oprit şi motorul, iar portiera şoferului s-a deschis şi s-a închis din nou.

De data aceasta, Billy a decis că va aştepta cel puțin cinci minute înainte de a încerca să deschidă portbagajul. Îndreptându-şi fasciculul lanternei spre ceasul lui Woolly, a văzut că era ora 4:02. La ora 4:07 l-a auzit pe fratele său strigându-i pe Woolly şi pe Duchess, apoi o uşă cu plasă trântindu-se. Probabil că Emmett intrase în casă, s-a gândit Billy, dar a mai aşteptat încă două minute. Când a fost 4:09, a desfăcut încuietoarea şi a ieşit. Şi-a pus briceagul şi lanterna la loc în rucsac, rucsacul la loc în spate şi a închis în linişte portbagajul.

Casa era mai mare decât aproape orice casă pe care Billy o văzuse vreodată. La capătul apropiat se afla uşa cu plasă pe unde trebuie să fi intrat Emmett. În linişte, Billy a urcat treptele pe verandă, a tras cu ochiul prin plasă şi a păşit înăuntru, având grijă să nu lase uşa să se trântească în urma lui.

Prima încăpere în care a intrat era un fel de magazie cu tot felul de lucruri pe care le foloseai afară, cum ar fi cizme şi pelerine de ploaie, patine şi puşti. Pe perete erau afişate cele zece reguli pentru Închiderea casei. Billy îşi dădea seama că lista cuprindea ordinea în care trebuia să faci lucrurile, dar s-a mirat de ultimul punct, Mergeți acasă. După o clipă, Billy a decis că trebuie să fi fost pus acolo în glumă.

Scoțând capul afară din magazie, Billy şi-a văzut fratele la capătul holului, uitându-se la tavanul unei camere mari.

Emmett făcea asta uneori – se oprea şi privea fix o cameră pentru a înțelege cum fusese construită. După o clipă, Emmett a urcat scara. Când Billy i-a auzit paşii deasupra capului, s-a strecurat pe hol şi a intrat în camera mare.

De îndată ce a observat şemineul suficient de mare pentru ca toată lumea să se adune în jurul lui, Billy a ştiut exact unde se află. Pe ferestre se vedea veranda cu acoperişul atârnat, sub care puteai sta în după-amiezile ploioase şi pe care te puteai întinde în nopțile călduroase de vară. La etaj ar fi suficiente camere pentru ca prietenii şi familia să vină în vizită de sărbători. Iar acolo, în colț, era locul special pentru bradul de Crăciun.

În spatele scării era o cameră cu o masă lungă şi scaune. Aceea trebuie să fie sufrageria, s-a gândit Billy, unde Woolly a recitat Discursul de la Gettysburg.

După ce a traversat încăperea mare şi a ajuns în holul opus, Billy a băgat capul în prima cameră pe lângă care a trecut. Era biroul, chiar acolo unde îl desenase Woolly. Camera mare era îngrijită şi ordonată, dar biroul nu era aşa. Era un dezastru, cu cărți şi hârtii împrăştiate peste tot şi un bust al lui Abraham Lincoln zăcând pe podea, sub un tablou cu semnarea Declarației de independență. Pe un scaun, lângă bust, se aflau un ciocan şi câteva şurubelnițe, iar suprafața seifului era plină de zgârieturi.

Woolly şi Duchess trebuie să fi încercat să-l deschidă cu ciocanul şi şurubelnițele, s-a gândit Billy, dar nu avea cum să meargă. Un seif era făcut din oțel şi proiectat să fie impenetrabil. Dacă puteai să deschizi un seif cu un ciocan şi şurubelnițe, atunci nu mai era seif.

Uşa seifului avea patru cadrane, fiecare dintre ele indicând numerele de la zero la nouă. Asta însemna că existau zece mii de combinații posibile. Duchess şi Woolly ar fi făcut mai bine să le încerce pe toate cele zece mii, începând cu 0000 şi mergând până la 9999, s-a gândit Billy.

Ar fi durat mai puțin decât să încerce să-l forțeze cu ciocanul şi şurubelnițele. Totuşi, şi mai bine ar fi fost să ghicească cifrul pe care îl alesese străbunicul lui Woolly.

Lui Billy i-au trebuit şase încercări.

Odată deschisă uşa, seiful i-a amintit lui Billy de cutia din fundul biroului tatălui său, în sensul că înăuntru se aflau documente importante – doar că în seif erau mult mai multe. Dar sub raftul cu toate hârtiile importante, Billy a numărat cincisprezece teancuri de bancnote de cincizeci de dolari. Billy şi-a amintit că străbunicul lui Woolly pusese o sută cincizeci de mii de dolari în seiful său. Asta însemna că fiecare teanc era alcătuit din zece mii de dolari. Stive de zece mii de dolari, s-a gândit Billy, într-un seif cu zece mii de combinații posibile. După ce a închis uşa seifului, Billy s-a îndepărtat, dar apoi s-a întors din nou pentru a roti cadranele.

Ieşind din birou, Billy a continuat să meargă pe hol şi a intrat în bucătărie. Aceasta era curată şi ordonată, cu excepția unei sticle goale de suc şi a unei cutii de fasole din care ieşea o lingură drept în sus, ca bățul unei acadele. Singurul alt semn că cineva fusese în bucătărie era plicul ascuns între recipientele cu sare şi cu piper de pe masă. Plicul, pe care scria A se deschide în cazul absenței mele, fusese lăsat acolo de Woolly. Billy şi-a dat seama că fusese lăsat de Woolly pentru că scrisul de pe plic se potrivea cu cel de pe desenul casei făcut de Woolly.

În timp ce Billy punea plicul la loc, între solniță şi piperniță, a auzit un zgomot de metal care se lovea de metal. Mergând în vârful picioarelor pe coridor şi aruncând o privire pe uşa biroului, l-a văzut pe Duchess lovind cu un topor în seif.

Era pe punctul de a-i explica lui Duchess despre cele zece mii de combinații, când a auzit paşii fratelui său coborând

zgomotos scările. Billy a fugit înapoi pe hol, s-a strecurat în bucătărie şi a dispărut din vedere.

Emmett a intrat în birou. Billy nu auzea ce spune fratele său, dar şi-a dat seama că e furios după tonul vocii. Câteva clipe mai târziu, Billy a auzit ceea ce părea a fi o încăierare, apoi Emmett a ieşit din birou ţinându-l pe Duchess de cot. În timp ce Emmett îl târa după el pe hol, Duchess vorbea repede despre ceva ce Woolly alesese pentru el din motive proprii. Apoi Emmett l-a dus pe Duchess în magazie.

Urmându-l rapid, dar în linişte, pe hol, Billy a tras cu ochiul pe după tocul uşii magaziei la timp pentru a-l auzi pe Duchess spunându-i lui Emmett de ce nu ar trebui să se ducă la poliție. Apoi Emmett l-a împins pe Duchess pe uşă.

În primul capitol al Compendiului de eroi, aventurieri şi alți călători neînfricați – după partea în care profesorul Abernathe scrie că multe dintre cele mai mari poveşti de aventuri încep in medias res – el continuă să explice punctele slabe tragice ale eroilor clasici. Toți eroii clasici, spune el, oricât de puternici, de înțelepți sau de curajoşi ar fi, au un punct slab al caracterului lor care-i duce la pieire. Pentru Ahile, defectul fatal a fost furia. Când era furios, Ahile nu se putea stăpâni. Chiar dacă fusese prezis că ar putea muri în timpul Războiului Troian, odată ce prietenul său Patrocle a fost ucis, Ahile s-a întors pe câmpul de luptă orbit de o furie neagră şi ucigaşă. Şi atunci a fost lovit de săgeata otrăvitoare. Billy a înțeles că fratele său avea acelaşi defect ca şi Ahile. Emmett nu era o persoană nesăbuită. Rareori ridica vocea sau îşi arăta nerăbdarea. Dar, când se întâmpla ceva care îl înfuria, forța furiei sale putea ajunge la un asemenea punct de fierbere, încât să ducă la un act nechibzuit cu consecințe ireversibile. Potrivit tatălui lui Billy, de asta spusese judecătorul Schomer că Emmett se făcuse vinovat când îl lovise pe Jimmy Snyder: un act nechibzuit cu consecințe ireversibile.

Prin uşa cu plasă, Billy vedea cum Emmett dădea în clocot chiar atunci. Se înroşise la faţă, îl apucase de cămaşă pe Duchess şi ţipa. Striga că nu există niciun fond, nicio moştenire, niciun ban în seif. Apoi l-a aruncat pe Duchess la pământ.

Asta trebuie să fie, s-a gândit Billy. Acesta este momentul şi locul în care trebuia să mă aflu pentru a-mi juca rolul esenţial în desfăşurarea evenimentelor. Aşa că Billy a deschis uşa cu plasă şi i-a spus fratelui său că în seif sunt bani.

Dar când Emmett s-a întors, Duchess l-a lovit în cap cu o piatră şi Emmett a căzut la pământ. A căzut la pământ la fel ca Jimmy Snyder.

— Emmett! a strigat Billy.

Şi Emmett trebuie să-l fi auzit pe Billy, pentru că a vrut să se ridice în genunchi. Atunci Duchess a apărut brusc în prag, împingându-l pe Billy înăuntru, încuind uşa şi vorbind repede.

— De ce l-ai lovit pe Emmett? a întrebat Billy. De ce l-ai lovit, Duchess? N-ar fi trebuit să-l loveşti.

Duchess a jurat că nu va mai face asta, dar apoi a început iar să vorbească repede. Vorbea despre o încurcătură. Şi apoi despre seif. Şi despre Woolly. Şi despre yankei.

Când Emmett a început să bată în uşa magaziei, Duchess l-a împins pe Billy în hol, iar când bătăile lui Emmett au încetat, Duchess a început să vorbească din nou, de data aceasta despre autorităţi şi despre casa din California.

Şi, brusc, Billy s-a simţit de parcă mai trecuse prin asta. Strânsoarea lui Duchess şi graba cu care vorbea l-au făcut pe Billy să se simtă ca şi cum s-ar fi întors pe West Side Elevated, în întuneric, în mâinile pastorului John.

— O să vorbim cu Emmett, a spus Duchess. O să vorbim cu el despre tot, Billy. Dar, pentru moment, suntem doar noi doi.

Atunci Billy a înțeles.

Emmett nu era acolo. Ulysses nu era acolo. Sally nu era acolo. Încă o dată, era singur şi abandonat. Abandonat de toată lumea, inclusiv de Creatorul său. Şi orice s-ar fi întâmplat în continuare depindea doar de el.

Deschizând ochii, Billy l-a lovit pe Duchess cât de tare a putut.

Imediat, Billy a simțit cum Duchess a slăbit strânsoarea. Apoi a început să alerge pe hol. Fugea pe hol spre ascunzătoarea de sub scări. A găsit uşa cu zăvorul micuț chiar acolo unde spusese Woolly că este. Uşa avea cam jumătate din dimensiunea unei uşi normale şi partea de sus era triunghiulară, special tăiată ca să încapă sub scări. Dar era suficient de înaltă pentru Billy. Strecurându-se înăuntru, a tras uşa şi şi-a ținut respirația.

O clipă mai târziu, l-a auzit pe Duchess strigându-l.

Billy îşi dădea seama că Duchess se află la doar câțiva metri distanță, dar nu avea cum să-l găsească. Aşa cum spusese Woolly, nimeni nu se gândea niciodată să se uite în ascunzătoarea de sub scări, pentru că era chiar acolo, în fața tuturor.

EMMETT

După ce a încercat uşa vestibulului şi a găsit-o închisă cu zăvorul, Emmett a fugit prin spatele casei şi a încercat uşa care dădea în sufragerie. Când a găsit-o încuiată, la fel şi pe cea de la bucătărie, a renunțat să încerce şi alte uşi. Scoțându-şi cureaua, şi-a înfăşurat-o în jurul mâinii drepte, astfel încât catarama să fie deasupra articulațiilor. Apoi a spart unul dintre geamurile uşii. Cu suprafața metalică a cataramei a îndepărtat cioburile rămase în ramă. Băgând

mâna stângă prin spărtură, a descuiat uşa. A păstrat cureaua înfăşurată în jurul pumnului, gândindu-se că s-ar putea să-i mai fie de folos aşa.

Când a intrat în bucătărie, a văzut silueta lui Duchess la capătul celălalt al holului, cotind în fugă şi dispărând în vestibul – fără Billy.

Emmett n-a alergat după el. Înţelegând că Billy se eliberase, nu mai simţea vreun pericol. Ceea ce simţea acum era inevitabilul. Oricât de repede ar fi alergat Duchess, oriunde ar fi fugit, era inevitabil ca Emmett să pună mâna pe el.

Dar, în timp ce ieşea din bucătărie, Emmett a auzit un zgomot de sticlă spartă. Nu era sunetul unui geam. Era o vitrină. O clipă mai târziu, Duchess a reapărut la celălalt capăt al holului, ţinând în mână o puşcă.

Faptul că Duchess avea o puşcă nu schimba cu nimic lucrurile pentru Emmett. Încet, dar fără ezitare, a pornit-o spre Duchess, iar acesta, spre el. Când au ajuns amândoi la vreo trei metri de scară, s-au oprit, lăsând vreo şase metri între ei. Duchess ţinea puşca într-o mână, cu ţeava în jos şi degetul pe trăgaci. După felul în care o ţinea, Emmett îşi dădea seama că nu o făcea pentru prima oară, dar nici asta nu schimba nimic.

— Lasă puşca! i-a cerut.

— Nu pot, Emmett. Până nu te calmezi şi nu începi să vorbeşti raţional.

— Raţional am vorbit, Duchess. Pentru prima dată de o săptămână încoace. Cu voie sau fără voie, vei merge la secţia de poliţie.

Duchess îşi luă un aer sincer dezamăgit.

— Din cauza lui Woolly?

— Nu din cauza lui Woolly.

— Atunci de ce?

— Pentru că poliţiştii cred că ai bătut pe cineva în Morgen cu o scândură şi că apoi l-ai băgat în spital pe Ackerly.

Acum Duchess părea uluit.

— Ce tot spui, Emmett? De ce-aş fi lovit un tip din Morgen? N-am călcat pe-acolo-n viaţa mea. Iar în ce-l priveşte pe Ackerly, lista celor care ar vrea să-l bage în spital trebuie să aibă pe puţin vreo mie de pagini.

— De fapt, nu contează dacă ai făcut sau nu lucrurile astea, Duchess. Ceea ce contează e că poliţiştii cred că le-ai făcut – şi că eu am fost, cumva, amestecat. Atât timp cât te caută pe tine, o să mă caute şi pe mine. Aşa că trebuie să te predai şi să lămureşti totul cu ei.

Emmett a făcut un pas înainte, dar de data aceasta Duchess a ridicat puşca astfel încât ţeava să fie îndreptată spre pieptul lui.

Undeva, în străfundul minţii, Emmett ştia că ar trebui să ia în serios ameninţarea lui Duchess. Aşa cum spusese Townhouse, când Duchess îşi punea ceva în gând, toată lumea din preajmă era în pericol. Indiferent că urmărea să evite întoarcerea la Salina, să pună mână pe banii din seif sau să-şi regleze conturile cu tatăl său, dacă se lăsa luat de val, Duchess era perfect capabil să facă o prostie, cum ar fi să apese pe trăgaci. Şi, dacă Emmett se lăsa împuşcat, ce s-ar fi întâmplat cu Billy?

Dar, înainte să poată recunoaşte meritele acestui raţionament, înainte de a avea şansa să ezite măcar, Emmett a observat cu coada ochiului o pălărie pe perna unui fotoliu, iar amintirea lui Duchess stând la pian în salonul lui Ma Belle, cu pălăria dată de ceafă, în postura aceea plină de trufie i-a provocat un nou acces de furie care i-a redat sentimentul de inevitabilitate. Avea să-l înşface pe Duchess, să-l ducă la poliţie şi, în curând, Duchess avea să fie pe drum spre Salina sau Topeka sau oriunde or vrea să-l trimită.

Emmett şi-a reluat înaintarea, reducând distanța dintre ei.

— Emmett, a spus Duchess cu o expresie de regret anticipat, nu vreau să te împuşc. Dar o să te împuşc dacă nu-mi dai de ales.

Când mai rămăseseră trei paşi între ei, Emmett s-a oprit. Nu amenințarea puştii sau rugămintea lui Duchess l-au făcut să se oprească. Ci faptul că, la trei metri în spatele lui Duchess, apăruse Billy.

Pesemne că se ascunsese undeva în spatele scării. Acum ieşea în linişte ca să vadă ce se întâmplă. Emmett voia să-i facă semn lui Billy să se întoarcă în ascunzătoare, fără ca Duchess să-l observe.

Dar era prea târziu. Duchess a remarcat schimbarea expresiei lui Emmett şi a aruncat o privire să vadă ce e în spate. Când şi-a dat seama că e Billy, a făcut doi paşi în lateral şi s-a rotit la patruzeci şi cinci de grade, astfel încât să-l vadă în continuare pe Emmett, în timp ce îndrepta țeava puştii spre Billy.

— Rămâi acolo! i-a spus Emmett fratelui său.

— Exact, Billy. Să nu faci nicio mişcare. Atunci nici fratele tău n-o să facă nicio mişcare şi nici eu n-o să fac vreo mişcare şi putem să discutăm şi să lămurim treaba asta.

— Nu-ți face griji, i-a spus Billy lui Emmett. Nu mă poate împuşca.

— Billy, nu ştii ce o să facă sau nu o să facă Duchess.

— Nu, a spus Billy. Nu ştiu ce o să facă Duchess. Dar ştiu că nu mă poate împuşca. Pentru că nu ştie să citească.

— Ce? au spus Emmett şi Duchess într-un glas, unul perplex, celălalt jignit.

— Cine spune că nu ştiu să citesc? a întrebat Duchess.

— Chiar tu ai spus-o, a explicat Billy. Mai întâi, ai afirmat că literele tipărite mărunt îți dau dureri de cap. Apoi ai zis că de la cititul în maşină ți se face greață. În cele din urmă, că, vezi Doamne, eşti alergic la cărți.

Billy s-a întors spre Emmett.

— Spune aşa pentru că-i este prea ruşine să recunoască faptul că nu ştie să citească. La fel cum îi este prea ruşine să recunoască faptul că nu ştie să înoate.

În timp ce Billy vorbea, Emmett nu-l scăpa din ochi pe Duchess şi-l vedea cum roşeşte. Poate că de ruşine, se gândea Emmett, dar mai degrabă de ciudă.

— Billy, l-a avertizat Emmett, acum nu contează dacă Duchess ştie sau nu să citească. Mai bine lasă asta în seama mea.

Dar Billy a clătinat din cap.

— Ba contează, Emmett. Contează pentru că Duchess nu cunoaşte regulile de închidere a casei.

Emmett s-a uitat o clipă la fratele său. Apoi s-a uitat la Duchess – bietul Duchess, analfabet şi necugetat. Făcând ultimii trei paşi, Emmett a pus mâinile pe puşcă şi a smuls-o din strânsoarea lui Duchess.

Duchess i-a spus imediat că n-ar fi apăsat niciodată pe trăgaci. Nu împotriva unui Watson. În vecii vecilor. Dar, peste vorbele lui Duchess, Emmett l-a auzit pe fratele său spunând un singur cuvânt. Rostindu-i numele ca pentru a-i aminti ceva.

— Emmett...

Şi Emmett a înțeles. Pe peluza tribunalului din comitat, Emmett îi făcuse fratelui său o promisiune. O promisiune pe care intenționa să şi-o țină. Aşa că, în timp ce Duchess trăncănea mai departe despre toate lucrurile pe care nu le-ar fi făcut niciodată, Emmett a numărat până la zece. Şi, în timp ce număra, simțea cum i se domoleşte înverşunarea, cum i se scurge furia, până când nu s-a mai simțit deloc furios. Apoi, ridicând patul puştii, l-a lovit pe Duchess în față, cu toată puterea.

— Cred că ar trebui să vezi asta acum, a insistat Billy.

După ce Duchess se prăbuşise, Billy se dusese în bucătărie. Când se întorsese câteva clipe mai târziu, Emmett îi spusese să se aşeze pe scară şi să nu se clintească de acolo. Apoi, luându-l pe Duchess de subsuori, începuse să-l târască prin sufragerie. Planul lui era să-l târască afară din vestibul, apoi în jos, pe treptele de la intrare şi peste gazon, până la Studebaker, pentru a-l duce la cea mai apropiată secție de poliție şi a-l lăsa la uşă. Nu făcuse mai mult de doi paşi când a vorbit Billy.

Emmett s-a uitat în sus şi l-a văzut pe fratele său ținând în mână un plic. Încă o scrisoare de la tatăl lor, s-a gândit Emmett cu o urmă de exasperare. Sau altă carte poştală de la mama lor. Sau altă hartă a Americii.

— Mă uit mai târziu, a zis Emmett.

— Nu, a spus Billy clătinând din cap. Nu. Cred că ar trebui să te uiți acum.

Dându-i drumul lui Duchess pe podea, Emmett s-a dus lângă fratele său.

— E de la Woolly, i-a explicat Billy. Pentru a fi deschis în cazul că el ar lipsi.

Oarecum uimit, Emmett s-a uitat la scrisul de pe plic.

— Lipseşte, nu-i aşa? a întrebat Billy.

Emmett nu prea se hotărâse cum sau dacă să-i spună fratelui său despre Woolly. Dar, judecând după tonul cu care vorbise, Billy părea să ştie deja.

— Da, a răspuns Emmett. Aşa este.

Aşezându-se pe trepte lângă Billy, Emmett a deschis plicul. Înăuntru erau câteva rânduri scrise de mână pe o foaie cu antetul lui Wallace Wolcott. Emmett nu ştia dacă acest Wallace Wolcott era străbunicul, bunicul sau unchiul lui Woolly. Dar nu conta a cui era hârtia de scris.

Datată 20 iunie 1954 şi adresată Părților interesate, scrisoarea preciza că autorul ei, fiind sănătos la minte şi la trup, lasă o treime din fondul său fiduciar de o sută

cincizeci de mii de dolari domnului Emmett Watson, o treime domnului Duchess Hewett şi o treime domnului William Watson – pentru a-i folosi după cum vor socoti de cuviinţă. Era semnată Cu cele mai alese sentimente, Wallace Wolcott Martin.

În timp ce închidea scrisoarea, Emmett şi-a dat seama că fratele său o citise peste umărul său.

— Woolly era bolnav? a întrebat el. Ca tata?

— Da. Era bolnav.

— M-am gândit că ar putea fi când mi-a dat ceasul unchiului său. Pentru că era un ceas din cele care se lasă moştenire.

Billy s-a gândit o clipă.

— De asta i-ai spus lui Duchess că Woolly voia să fie dus acasă?

— Da, a răspuns Emmett. Asta am vrut să spun.

— Cred că ai avut dreptate în privinţa asta, a spus Billy, dând aprobator din cap. Dar te-ai înşelat în privinţa banilor din seif.

N-a mai aşteptat răspunsul lui Emmett, ci s-a ridicat şi a pornit pe hol. Fără tragere de inimă, Emmett şi-a urmat fratele înapoi în biroul domnului Wolcott şi până la seif. Lângă rafturile cu cărţi se afla o piesă de mobilier care semăna cu primele trei trepte ale unei scări. Trăgând-o în faţa seifului, Billy a urcat treptele, a rotit cele patru cadrane, a întors mânerul şi a deschis uşa.

Pentru o clipă, Emmett a rămas fără glas.

— De unde ştii cifrul, Billy? Ţi l-a spus Woolly?

— Nu. Woolly nu mi l-a spus. Dar mi-a povestit că străbunicul său ţinea la ziua de 4 Iulie mai mult decât la orice altă sărbătoare. Aşa că prima combinaţie pe care am încercat-o a fost 1776. Apoi am încercat 7476, pentru că ăsta e un mod de a scrie 4 Iulie. După aceea am încercat 1732, anul naşterii lui George Washington, dar apoi mi-am

amintit că străbunicul lui Woolly spunea că, deşi Washington, Jefferson şi Adams au avut viziunea de a întemeia republica, domnul Lincoln a fost cel care a avut curajul de a o desăvârşi. Aşa că am încercat 1809, anul în care s-a născut preşedintele Lincoln, şi 1865, anul în care a murit. Atunci mi-am dat seama că trebuie să fie 1119, fiindcă 19 noiembrie e ziua Discursului de la Gettysburg. Poftim, a spus el, coborând de pe scară, vino să te uiți!

Împingând scara într-o parte, Emmett s-a apropiat de seif, unde, sub un raft cu hârtii, mii de bancnote de cincizeci de dolari noi-nouțe erau aranjate ordonat în teancuri.

Emmett şi-a trecut o mână peste gură.

O sută cincizeci de mii de dolari, s-a gândit el. O sută cincizeci de mii de dolari din averea bătrânului domn Wolcott fuseseră lăsați moştenire lui Woolly, iar acum Woolly le lăsase lor banii. Îi lăsase prin intermediul unui testament semnat şi datat corespunzător.

Nu se putea pune la îndoială intenția lui Woolly. În această privință, Duchess avusese dreptate. Erau banii lui Woolly şi el ştia exact ce vrea să facă cu ei. După ce fusese găsit inapt din punct de vedere temperamental să-i folosească el însuşi, în absența sa dorea ca prietenii lui să-i folosească după bunul lor plac.

Dar ce s-ar fi întâmplat dacă Emmett l-ar fi târât pe Duchess până la Studebaker şi l-ar fi lăsat la secția de poliție?

Oricât de neplăcut i-ar fi fost lui Emmett să recunoască, Duchess avusese dreptate şi în privința asta. Odată ce Duchess ar fi ajuns în mâinile polițiştilor şi s-ar fi aflat că Woolly a murit, roțile viitorului lui Emmett şi al lui Billy s-ar fi oprit. Poliția şi anchetatorii ar fi descins în casă, urmați de membrii familiei şi de avocați. Circumstanțele ar fi fost studiate. S-ar fi făcut inventare. Intențiile ar fi fost puse la

îndoială. S-ar fi pus întrebări nesfârşite. Şi orice noroc nesperat ar fi fost privit cu cea mai mare suspiciune.

Peste câteva momente, Emmett avea să închidă seiful domnului Wolcott. Asta era o certitudine. Dar, odată închisă uşa, două variante de viitor ar fi fost posibile. Într-una, conţinutul seifului rămânea neatins. În cealaltă, spaţiul de sub raft era gol.

— Woolly dorea ce e mai bun pentru prietenii săi, a observat Billy.

— Da, aşa e.

— Pentru tine şi pentru mine, a spus Billy. Şi pentru Duchess.

Odată luată decizia, Emmett ştia că va trebui să acţioneze rapid, punând lucrurile în ordine şi lăsând cât mai puţine urme.

După ce a închis uşa seifului, Emmett i-a dat lui Billy sarcina de a face curăţenie în birou, în timp ce el se ocupa de restul casei.

Mai întâi, după ce a adunat toate uneltele pe care le folosise Duchess – ciocanul, şurubelniţele şi toporul –, le-a dus afară, pe lângă barca spartă, până la şopronul de lucru.

Întors înăuntru, Emmett s-a dus în bucătărie. Sigur că Woolly nu ar fi mâncat niciodată fasole din conservă, a pus conserva goală şi sticla de pepsi într-o pungă de hârtie pentru a fi duse afară. Apoi a curăţat lingura şi a pus-o înapoi în sertarul cu tacâmuri.

Nu-şi făcea griji din cauza geamului spart din bucătărie. Autorităţile ar fi presupus că Woolly l-a spart pentru a intra în casa încuiată. Dar dulapul cu puşti era cu totul altceva. Ar fi fost mai probabil să ridice întrebări. Întrebări serioase. După ce a aşezat puşca la loc în dulap, Emmett a scos mingea de crochet. Apoi a repoziţionat stiva de scaune de grădină aşa încât să pară că s-au răsturnat şi s-au izbit de geam.

Acum era timpul să se ocupe de Duchess.

Luându-l din nou de subsuori, Emmett l-a târât pe hol, prin vestibul şi l-a scos pe iarbă.

Când hotărâseră să-şi ia partea lor de bani şi să-l lase pe Duchess cu a lui, Billy îl pusese pe Emmett să-i promită că n-o să-i facă lui Duchess mai mult rău decât îi făcuse deja. Dar, cu fiecare minut care trecea, creştea riscul ca Duchess să-şi recapete cunoştinţa şi să pună alte probleme. Emmett trebuia să-l lase într-un loc care să-l încetinească pentru câteva ore. Sau cel puţin destul pentru ca Billy şi Emmett să-şi termine treaba şi să fie deja departe.

În portbagajul Cadillacului? s-a întrebat el.

Problema cu portbagajul era că, odată ce-şi recăpăta cunoştinţa, Duchess ar fi putut să iasă foarte repede sau să nu mai iasă deloc, rezultat prost în ambele cazuri.

Şopronul de lucru?

Nu. Nu aveau cum să blocheze uşile pe afară.

În timp ce se uita spre şopron, lui Emmett i-a venit o altă idee, o idee interesantă. Dar, deodată, la picioarele lui, Duchess a scos un geamăt.

— La naiba! a spus Emmett.

Privind în jos, vedea că Duchess îşi mişcă uşor capul dintr-o parte în alta, pe punctul de a-şi reveni. În timp ce Duchess scotea un alt geamăt, Emmett s-a uitat peste umăr ca să se asigure că Billy nu e acolo. Apoi, aplecându-se, l-a ridicat pe Duchess de guler cu mâna stângă şi l-a lovit în faţă cu pumnul drept.

Duchess fiind din nou liniştit, Emmett l-a târât în direcţia şopronului.

Douăzeci de minute mai târziu, erau gata de plecare.

Cum era de aşteptat, Billy aranjase perfect biroul. Fiecare carte era din nou pe raftul ei, fiecare hârtie în teanc, fiecare sertar în fanta sa. Numai bustul lui Abraham Lincoln nu-l pusese la loc, pentru că era prea greu. Când Emmett l-a

ridicat şi a început să se uite în jur în căutarea unui loc unde să-l aşeze, Billy s-a apropiat de masă.

— Aici, a spus el, punând un deget pe urma abia perceptibilă lăsată de baza sculpturii.

În timp ce Billy aştepta lângă uşa bucătăriei, Emmett a încuiat uşile de la veranda din față şi de la vestibul, apoi a făcut un ultim tur prin casă.

Întorcându-se în dormitorul de la etaj, s-a oprit în prag. Intenția lui fusese să lase totul exact aşa cum găsise. Dar, văzând sticla maro goală, a luat-o şi a pus-o în buzunar. Apoi şi-a luat un ultim rămas-bun de la Wallace Woolly Martin.

În timp ce închidea uşa, a observat vechea sa geantă pe un scaun şi şi-a dat seama că şi cea pe care i-o împrumutase lui Duchess trebuie să fie undeva în casă. După ce a verificat toate dormitoarele, a căutat-o în sufragerie şi a găsit-o pe podea, lângă o canapea, unde Duchess trebuie să-şi fi petrecut noaptea. Abia când se îndrepta spre bucătărie, unde-l aştepta Billy, şi-a amintit şi a recuperat pălăria de pe fotoliu.

După ce au ieşit din bucătărie, trecând pe lângă doc, Emmett i-a arătat lui Billy că Duchess e în siguranță. A aruncat geanta lui Duchess şi pălăria pe scaunul din față al Cadillacului. În portbagajul Studebakerului a pus două pungi de hârtie – una cu gunoiul din bucătărie, cealaltă cu partea lor din averea lui Woolly. Când se pregătea să închidă portbagajul, şi-a amintit că, în urmă cu doar nouă zile, stătuse în acelaşi loc când primise moştenirea tatălui său: banii şi citatul din Emerson, care era pe jumătate scuză, pe jumătate îndemn. După ce străbătuse o mie cinci sute de kilometri în direcția greşită, pe punctul de a mai parcurge încă trei mii, lui Emmett i se părea că are în el o putere nouă, că nimeni altcineva nu poate şti de ce e capabil şi că abia începuse să ştie şi el.

Închizând portbagajul, s-a aşezat lângă Billy pe scaunul din faţă, a întors cheia şi a apăsat pe demaror.

— La început mă gândeam să înnoptăm aici, i-a spus fratelui său. Dar n-ar fi mai bine s-o luăm pe Sally şi să pornim la drum, ce zici?

— E o idee bună, a răspuns Billy. Hai s-o luăm pe Sally şi să pornim la drum.

În timp ce Emmett dădea maşina cu spatele în arc de cerc pentru a o îndrepta spre alee, Billy îşi studia deja harta – încruntat.

— Ce e? a întrebat Emmett.

Billy a clătinat din cap.

— E cea mai rapidă rută de aici.

Punând vârful degetului pe steaua mare şi roşie a lui Woolly, Billy l-a mişcat de-a lungul diferitelor drumuri care duceau de la familia Wolcott spre sud-vest, spre Saratoga Springs şi Scranton, apoi spre vest, spre Pittsburgh, unde aveau să intre din nou pe Autostrada Lincoln.

— Cât e ceasul? a întrebat Emmett.

Uitându-se la ceasul lui Woolly, Billy a spus că e cinci fără un minut.

Emmett a arătat spre un alt drum de pe hartă.

— Dacă ne întoarcem pe unde am venit, a spus el, am putea să ne începem călătoria în Times Square. Şi, dacă ne grăbim, am putea ajunge acolo exact când se aprind toate luminile.

Billy l-a privit cu ochii lui mari.

— Am putea, Emmett? Chiar am putea? Dar asta nu ne-ar abate de la drumul nostru?

Emmett s-a prefăcut că se gândeşte o secundă.

— Cred că ne-ar abate puţin. Dar în ce dată suntem?

— 21 iunie.

Emmett a băgat Studebakerul în viteză.

— Înseamnă că avem treisprezece zile să traversăm ţara, dacă vrem să ajungem la San Francisco până pe 4 Iulie.

DUCHESS

Când mi-am venit în fire, aveam senzaţia că plutesc în derivă – ca unul care stă într-o barcă într-o după-amiază însorită. Şi, după cum s-a dovedit, exact acolo mă aflam: stând într-o barcă într-o după-amiază însorită! Am scuturat din cap ca să-l limpezesc, am pus mâinile pe bordaj şi m-am ridicat.

Primul lucru pe care l-am observat, recunosc cu uşurinţă, a fost frumuseţea naturală din faţa mea. Deşi nu am fost niciodată un şoarece de câmpie – găsind că aerul liber este în general supărător şi uneori inospitalier –, peisajul avea ceva profund satisfăcător. Cu pinii care se înălţau pe malul lacului, cu lumina soarelui care cădea în cascadă de pe cer şi cu suprafaţa apei agitată de o briză uşoară. Nu te puteai abţine să suspini în faţa măreţiei tuturor.

Dar durerea din fese m-a readus la realitate. Privind în jos, am văzut că stau pe o grămadă de pietre vopsite. Am ridicat una ca s-o examinez mai atent şi mi-am dat seama că am sânge uscat nu numai pe mână, ci şi pe toată partea din faţă a cămăşii.

Apoi mi-am amintit.

Emmett mă lovise cu patul puştii!

Dăduse buzna pe uşă în timp ce încercam să deschid seiful. Avuseserăm o divergenţă de opinii, un fel de ceartă şi o mică încăierare. De dragul dramatizării, fluturasem o armă, agitând-o în direcţia lui Billy. Dar, înţelegându-mi greşit intenţiile, Emmett înşfăcase puşca şi mă pocnise.

S-ar putea chiar să-mi fi spart nasul, m-am gândit. Ceea ce ar fi explicat de ce respiram aşa de greu pe nări.

În timp ce ridicam mâna să-mi cercetez cu grijă rana, am auzit un motor de maşină turat. Uitându-mă în stânga, am văzut Studebakerul, galben ca un canar, cum dă înapoi, merge la ralanti, apoi iese în trombă de pe aleea familiei Wolcott.

— Aşteptaţi! am strigat.

Dar, când mă aplecam pe o parte ca să-l strig pe Emmett, barca a luat-o la vale spre apă.

M-a tras înapoi şi mi-am reluat cu grijă locul în centru.

Bine, mi-am zis, Emmett m-a doborât cu puşca. Dar apoi, în loc să mă ducă la poliţie, aşa cum mă ameninţase, m-a lăsat în derivă într-o barcă fără vâsle. De ce ar fi făcut asta?

Atunci mi-a picat fisa.

Pentru că micul domn Ştie-Tot i-a spus că nu ştiu să înot. De asta. Şi, lăsându-mă în derivă pe lac, fraţii Watson s-au gândit că au tot timpul necesar să deschidă seiful şi să pună mâna pe moştenirea lui Woolly.

Dar, chiar în timp ce aveam acest gând urât – un gând pentru care nu voi putea niciodată să mă revanşez pe deplin –, am observat teancurile de bani de la prova.

Emmett chiar deschisese seiful bătrânului, aşa cum ştiam că o să facă. Dar, în loc să mă lase cu mâna goală, îmi dăduse partea cuvenită.

Era partea ce mi se cuvenea, nu?

Păi, nu cam aşa ar arăta cincizeci de mii de dolari?

Curios din fire, am început să mă mişc spre partea din faţă a bărcii pentru a face rapid socoteala. Dar greutatea mea a înclinat vârful bărcii şi apa a început să intre printr-o gaură din prova. Când m-am retras rapid la locul meu, prova s-a ridicat şi fluxul s-a oprit.

În timp ce apa mi se scurgea pe lângă picioare, mi-am dat seama că nu e o barcă oarecare. Era barca lăsată la reparat

lângă magazie. Şi de aceea Emmett încărcase pietrele la pupa. Ca să menţină prova stricată deasupra liniei de plutire.

Câtă ingeniozitate, m-am gândit cu un zâmbet. O barcă spartă şi fără vâsle în mijlocul unui lac. Era ca o punere în scenă pentru Kazantikis. Mai lipsea numai ca Emmett să-mi fi legat mâinile la spate. Sau să-mi fi pus cătuşe.

— Bine, am zis, simţindu-mă pe deplin pregătit pentru provocare.

După estimările mele, eram la câteva sute de metri de ţărm. Dacă mă aplecam pe spate, băgam mâinile în apă şi vâsleam uşor, ar fi trebuit să ajung în siguranţă pe uscat.

Întinderea braţelor peste spatele bărcii s-a dovedit surprinzător de incomodă, iar apa s-a dovedit surprinzător de rece. De fapt, o dată la câteva minute trebuia să întrerup vâslitul pentru a-mi încălzi degetele.

Dar, chiar când începeam să fac progrese, s-a stârnit o briză de după-amiază târzie, astfel încât, de fiecare dată când făceam o pauză de la vâslit, mă trezeam în derivă spre mijlocul lacului.

Pentru a compensa, am început să vâslesc puţin mai repede şi să fac pauze mai scurte. Dar, ca un răspuns, briza sufla mai tare. Atât de tare, încât o bancnotă a zburat din vârful teancului şi a aterizat la vreo şase metri distanţă, pe suprafaţa apei. Apoi a zburat alta. Şi încă una.

Vâsleam cât de repede puteam, fără să mai fac pauze. Dar briza continua să sufle şi bancnotele continuau să zboare, plutind peste bordul bărcii, câte cincizeci de dolari.

Neavând de ales, m-am oprit din vâslit, m-am ridicat în picioare şi am început să mă apropii de provă. Când am făcut al doilea pas mic, prova s-a scufundat cu un centimetru prea mult şi apa a început să se reverse înăuntru. Am făcut un pas înapoi şi fluxul s-a oprit.

Nu era loc de prudenţă, mi-am dat seama. Trebuia să apuc banii, apoi să mă retrag rapid spre pupa înainte să intre prea multă apă în barcă.

Ţinându-mi echilibrul cu braţele întinse în faţă, m-am pregătit pentru salt.

Nu era nevoie decât de îndemânare. O mişcare rapidă combinată cu o atingere delicată. Ca atunci când scoţi dopul de plută dintr-o sticlă.

Exact, mi-am zis. Toată treaba n-ar trebui să dureze mai mult de zece secunde. Dar fără Billy să mă ajute, trebuia să mă ocup singur de numărătoarea inversă.

La zece am făcut primul pas înainte, iar barca s-a balansat spre dreapta. La nouă am compensat făcând un pas spre stânga şi barca s-a clătinat spre stânga. La opt, din cauza legănării şi a clătinării, mi-am pierdut echilibrul şi am căzut în faţă, aterizând chiar deasupra banilor, în timp ce apa pătrundea prin spărtură.

Am întins mâna spre bordaj încercând să mă ridic, dar degetele îmi erau atât de amorţite de la vâslit, încât am pierdut aderenţa şi am căzut din nou în faţă, izbindu-mă cu nasul spart de prova.

Cu un ţipăt, m-am ridicat în picioare din reflex, în timp ce apa îngheţată continua să se repeadă în jurul gleznelor mele. Cu toată greutatea mea în partea din faţă a bărcii şi cu pupa ridicându-se în spate, pietrele vopsite s-au rostogolit spre picioarele mele, prova s-a afundat şi mai mult, iar eu am căzut cu capul în lac.

Împingând în adânc cu picioarele şi plesnind la suprafaţă cu braţele, am încercat să iau o gură de aer, dar am luat în schimb o gură de apă. Tuşind şi zbătându-mă, am simţit cum capul îmi e acoperit şi corpul începe să mi se scufunde. Am privit în sus spre suprafaţa cu pete de lumină şi am văzut umbrele bancnotelor plutind pe apă ca nişte frunze de toamnă. Apoi barca a plutit în derivă peste mine, aruncând

o umbră mult mai mare, o umbră care a început să se întindă în toate părțile.

Dar tocmai când părea că întregul lac va fi cufundat în întuneric, s-a ridicat o mare cortină şi m-am trezit stând pe o stradă plină dintr-o metropolă aglomerată, doar că toți cei din jurul meu erau oameni pe care-i cunoşteam şi toți erau încremeniți.

Pe o bancă din apropiere stăteau împreună Woolly şi Billy, care se uitau zâmbind la planul casei din California. Şi mai era şi Sally, aplecată peste un cărucior pentru a-l înveli cu păturica pe copilul de care avea grijă. Iar lângă căruțul cu flori se afla sora Sarah, cu un aer melancolic şi trist. Şi chiar acolo, la vreo cincisprezece metri, stând în picioare lângă portiera maşinii sale de un galben strălucitor, era Emmett, cu o înfățişare onorabilă şi cinstită.

— Emmett! l-am strigat.

Dar, chiar în timp ce făceam asta, am auzit bătăile îndepărtate ale unui orologiu. Numai că nu era un orologiu şi nu era îndepărtat. Era ceasul de mână din aur care-mi fusese vârât în buzunarul hainei şi care acum se afla brusc în mâna mea. Privind în jos la cadran, nu puteam spune ce oră e, dar ştiam că, după alte câteva sunete de clopoței, întreaga lume va începe să se mişte din nou.

Aşa că, scoțându-mi pălăria strâmbă, m-am înclinat în fața lui Sarah şi a lui Sally.

M-am înclinat în fața lui Woolly şi a lui Billy.

M-am înclinat în fața unicului Emmett Watson.

Şi, când a sunat ultima bătaie, m-am întors spre ei toți pentru a rosti cu ultima suflare: Restul e tăcere. Ca Hamlet.

Sau era Iago?

Niciodată n-am reuşit să țin minte.